CĂRȚI ROMANTICE

O clipă de răgaz

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Isabel Favor, autoarea unor cărți de succes despre împlinire personală, a sacrificat totul ca să-și clădească un imperiu. Însă în doar câteva zile totul se năruie – contabilul fuge cu banii, logodnicul o părăsește, iar reputația îi este distrusă. Isabel descoperă că poate să organizeze viața oricui, însă nu și pe a ei. Ruinată, abandonată și dezamăgită, se îndreaptă spre Italia în căutarea liniștii sufletești.

Lorenzo Gage își câștigă existența comițând crime... pe marele ecran. Chipeș și talentat, Lorenzo simte totuși că îi lipsește ceva în viață, iar vacanța în Italia poate fi un prilej să reflecteze la ce a neglijat pe plan personal. Dar când o zărește pe Isabel, gândul de a o seduce pe această femeie aparent inabordabilă îl face să uite că uneori i-ar fi plăcut să joace și rolul de băiat bun.

Curând, Isabel își dă seama că a evadat dintr-un haos ca să nimerească în altul. Nici măcar casa izolată din Toscana nu-i poate oferi refugiul de care are nevoie – nu când localnicii vor să o alunge și planul ei de a-și recăpăta reputația eșuează. Dar mai ales, nu când bărbatul care a păcălit-o refuză să o lase în pace.

Însă uneori este nevoie doar de un loc special, de o iubire specială și de o clipă de răgaz pentru ca viața să împlinească și cele mai frumoase promisiuni.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi, prezente pe lista de bestsellerurilor din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit patru premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1263-2

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

O clipă de răgaz

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

capitolul 1

Dr. Isabel Favor punea mare preț pe cochetărie. Peste săptămână purta costume negre fin croite, pantofi cu toc eleganți, din piele, și un șirag de perle la gât. În weekenduri prefera seturile simple de bluză plus cardigan sau bluzele largi de mătase, întotdeauna într-o paletă neutră. Un bob bine tuns și o gamă largă de produse cosmetice scumpe reușeau în general să îi țină sub control tendința părului ei blond de a se rearanja în cârlionți neascultători. Când această metodă dădea greș, recurgea la bentițe de păr înguste din catifea.

Nu era frumoasă, dar ochii ei căprui așezați la distanțe egale de nas erau exact unde trebuiau să fie, iar fruntea i se înălța proporțional cu restul feței. Buzele îi erau o idee prea generoase, prin urmare le camufla cu rujuri în tonuri neutre și aplica puțin fond de ten pe nas pentru a ascunde o pată rebelă de pistrui. Obiceiurile alimentare corecte îi asigurau un ten luminos și o siluetă zveltă și sănătoasă, deși ar fi preferat să aibă șolduri mai înguste. În aproape toate privințele era o femeie îngrijită, excepția fiind unghia degetului mare de la mâna dreaptă, ușor neregulată. Chiar dacă acum nu și-o mai rodea până în carne, era vizibil mai scurtă decât celelalte unghii ale ei, iar faptul că o ronțăia pe margini rămânea singurul obicei din copilăria ei foarte neglijentă pe care nu reușise niciodată să îl înfrângă cu adevărat.

Când luminile de pe Empire State Building se aprinseră dincolo de ferestrele biroului ei, Isabel își băgă degetul mare în interiorul pumnului pentru a rezista tentației. Pe biroul ei în stil art deco se afla numărul din dimineața aceea al tabloidului preferat de locuitorii din Manhattan. Reportajul publicat în acesta arsese mocnit în ea toată ziua, dar fusese prea ocupată pentru

a se cufunda în gânduri negre. Acum era timpul pentru gânduri negre.

DIVA AMERICII ÎN MATERIE DE
CONSILIERE PERSONALĂ
E AMBIŢIOASĂ,
TIRANICĂ ŞI DIFICILĂ

Fostul asistent administrativ al faimoasei dr. Isabel Favor, autoare şi conferenţiară în domeniul consilierii personale, susţine că angajatoarea ei este o şefă de coşmar. „E absolut obsedată de control", a declarat Teri Mitchell, care şi-a dat demisia săptămâna trecută...

– Nu şi-a dat demisia, remarcă Isabel. Am concediat-o eu după ce am descoperit corespondenţă de la fani acumulată timp de două luni şi pe care ea nu s-a obosit să o deschidă. Unghia degetului mare i se strecură până la dinţi. Şi nu sunt obsedată de control.

– Eu una nu mi-aş fi dat seama. Carlota Mendoza goli un coş de gunoi din alamă în recipientul căruciorului ei de curăţenie. Eşti şi – cum mai zicea ea, ambiţioasă şi tiranică? Şi alea eşti.

– Ba nu sunt. Şterge şi partea de sus a lămpilor, bine?

– Arăt ca şi cum aş avea o scară cu mine? Şi nu-ţi mai roade unghiile.

Isabel îşi băgă la adăpost degetul mare.

– Am nişte standarde, atâta tot. Răutatea e un defect. Zgârcenia, invidia, lăcomia – toate sunt defecte. Dar se regăseşte şi la mine vreunul dintre ele?

– Ai o pungă de bomboane ascunsă în fundul sertarului de jos, dar engleza mea nu e prea bună, deci poate că nu înţeleg treaba cu lăcomia.

– Foarte amuzant.

Isabel nu credea în îngroparea emoţiilor în mâncare, dar fusese o zi oribilă, aşa că deschise sertarul pentru urgenţe, scoase două batoane Snickers şi îi aruncă unul Carlotei. Pur şi simplu avea să petreacă mai mult timp pe exerciţiile de yoga mâine dimineaţă.

Carlota prinse batonul de ciocolată și se sprijini de cărucior pentru a-l desface.

– Din pură curiozitate... tu porți vreodată blugi?

– Blugi? Isabel lăsă ciocolata să i se topească pe cerul gurii, acordându-și o clipă să o savureze înainte de a-i răspunde. Ei bine, purtam în trecut. Puse jos batonul și se ridică de la masa de scris. Hai, dă-mi mie aia.

Luă cârpa de șters praful a Carlotei, se descălță de pantofii cu toc și își ridică fusta costumului Armani cât să se poată cățăra pe canapea pentru a ajunge la o aplică de pe perete.

Carlota oftă.

– Iar o să-mi povestești, nu-i așa, despre cum ți-ai plătit facultatea făcând curat în casele altora?

– Și în birouri, și restaurante, și fabrici. Isabel își folosi arătătorul pentru a ajunge în spatele ornamentației cu cartușe. Am lucrat ca ospătăriță pe toată durata masteratului, am spălat vase – oh, cât am urât munca aia. În timp ce îmi scriam dizertația, făceam diverse comisioane pentru oameni bogați și leneși.

– Așa cum ești și tu acum, mai puțin partea cu leneșă.

Isabel zâmbi și începu să șteargă partea de sus a unei rame de tablou.

– Încerc să îți demonstrez ceva. Muncind asiduu, cu disciplină și rugăciune, oamenii își pot transforma visele în realitate.

– Dacă aș fi vrut să aud toate astea, mi-aș fi cumpărat un bilet la una dintre conferințele tale.

– Și totuși eu îți ofer din înțelepciunea mea complet gratuit.

– Norocul meu. Ai terminat? Că eu mai am și alte birouri de curățat în noaptea asta.

Isabel coborî de pe canapea, îi întinse cârpa de praf, apoi rearanjă sticlele cu soluții de curățat din partea de sus a căruciorului pentru a o ajuta pe Carlota să nu se întindă prea mult după cele de care avea nevoie.

– De ce m-ai întrebat despre blugi?

– Doar încercam să mi te imaginez. Carlota băgă și restul batonului Snickers în gură. Arăți tot timpul atât

de simandicos ca și cum nici n-ai ști cum arată o toaletă, cu atât mai puțin cum se spală una.

– Trebuie să mențin o anumită imagine. Am scris *Patru Fundamente ale unei vieți favorabile* când aveam doar douăzeci și opt de ani. Dacă nu m-aș fi îmbrăcat atât de clasic, nimeni nu m-ar fi luat în serios.

– Și ce, acum ai șaizeci și doi? Ai nevoie de blugi.

– Tocmai am împlinit treizeci și patru, după cum bine știi.

– Blugi și o bluză roșie drăguță, una din aia strâmtă, să îți scoată în evidență sânii. Și tocuri foarte înalte.

– Că tot pomeneai de curve, ți-am spus că cele două tipe care își făceau veacul pe alee s-au prezentat ieri la noul program de ocupare a forței de muncă?

– Târfele alea o să ajungă înapoi în stradă până săptămâna viitoare. Nu știu de ce îți irosești timpul cu ele.

– Pentru că îmi plac. Muncesc din greu. Isabel se lăsă pe spate în scaun, forțându-se să se concentreze pe lucruri pozitive, nu pe umilitorul articol din ziar. Cele Patru Fundamente pot fi aplicate de oricine, de la femei care fac trotuarul și până la sfinți, și am mii de oameni care pot să confirme asta.

Carlota pufni în râs și porni aspiratorul, punând astfel capăt conversației lor.

Isabel îndesă ziarul în coșul de gunoi, apoi își îndreptă privirea spre nișa luminată din peretele din dreapta ei. Aceasta conținea o magnifică vază de cristal Lalique, gravată cu patru pătrate întrepătrunse, logoul distinctiv al Isabel Favor Enterprises. Fiecare pătrat reprezenta unul dintre cele Patru Fundamente ale unei vieți favorabile:

- Relații Sănătoase
- Satisfacție Profesională
- Responsabilitate Financiară
- Dăruire Spirituală.

Criticii ei atacaseră cele Patru Fundamente ca fiind prea simpliste, iar ea fusese acuzată în repetate rânduri că era în același timp și prea plină de sine, și fățarnică, dar ea nu considera niciodată că ceea ce câștigase odată era al ei de drept, prin urmare nu se simțise

niciodată plină de sine. Cât despre a fi fățarnică, nu era un șarlatan. Își construise compania și viața aplicând acele principii și găsea satisfacție în a ști că munca ei schimba în bine viețile oamenilor. Avea patru cărți scrise de ea, iar o a cincea urma să apară în câteva săptămâni; o duzină de înregistrări audio; turnee de promovare programate pe toată durata anului următor și un cont bancar bine aprovizionat. Nu era tocmai rău pentru o fetiță ștearsă care crescuse în mijlocul unui haos emoțional.

Își îndreptă privirea spre teancurile ordonate de pe masa ei de scris. Avea și un logodnic, o nuntă pe care de un an tot promitea că avea să o organizeze și documentații care trebuiau atacate înainte să se poată duce acasă în seara aceea.

Își luă la revedere de la Carlota făcându-i cu mâna când aceasta își împinse căruciorul și plecă, apoi puse mâna pe un plic gros de la Fisc. Acesta ar fi trebuit să ajungă la Tom Reynolds, contabilul și managerul ei, dar acesta sunase ieri să își ia concediu medical, iar ei nu îi plăcea să lase ca lucrurile să se adune.

Ceea ce nu însemna că era ambițioasă, tiranică sau dificilă.

Spintecă plicul folosind un cuțit de corespondență cu monogramă. Presa o sunase toată ziua pentru a-i cere comentariile privind articolul din ziar, dar ea nu se coborâse la nivelul lor și refuzase să răspundă. Chiar și așa, publicitatea negativă îi stârnea neliniștea. Afacerea ei se baza atât pe respectul, cât și pe afecțiunea fanilor ei, motiv pentru care se străduia din răsputeri să ducă o viață exemplară. Imaginea era ceva foarte fragil, iar acest articol avea să îi dăuneze imaginii pe care și-o construise. Întrebarea era, cât de rău?

Scoase scrisoarea și începu să citească. Când ajunse la jumătate, sprâncenele i se arcuiră brusc și se întinse după telefon. Tocmai când credea că ziua ei nu ar fi avut cum să devină mai proastă se trezise cu ditamai încurcătura cu Fiscul. Și părea ceva cu totul ieșit din comun – o somație de plată pentru 1,2 milioane de dolari reprezentând impozite restante.

Era scrupulos de corectă cu taxele ei, deci știa că era una dintre înnebunitoarele lor erori din sistemul informatic, ceea ce nu însemna că avea să fie simplu de lămurit. Detesta să îl sâcâie pe Tom când era bolnav, dar avea să fie nevoit să se ocupe de această problemă la prima oră a dimineții următoare.

– Marilyn, sunt Isabel. Vreau să vorbesc cu Tom.

– Tom? Soția managerului ei avea vocea împleticită, ca și cum ar fi consumat alcool. Și părinții lui Isabel tot așa vorbeau de obicei. Tom nu e aici.

– Mă bucur că se simte mai bine. Când te aștepți să se întoarcă? Mă tem că avem o urgență.

Marilyn își trase nasul.

– Ar... ar fi trebuit să te sun mai demult, dar... Izbucni în lacrimi. Dar n-am... n-am putut...

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

– E vorba de T... Tom. A... a... Hohotele de plâns o sufocară precum un ciocan pneumatic înțepenit în bitum. A fu... fugit în America de Sud cu so... sora mea!

Și, după cum descoperi Isabel nici douăzeci și patru de ore mai târziu, cu toți banii lui Isabel.

Michael Sheridan rămase cu Isabel cât timp aceasta discută cu poliția și îndură o serie lungă de întâlniri dificile cu Fiscul. Nu era doar avocatul lui Isabel, ci și bărbatul pe care îl iubea, și nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru faptul că exista în viața ei. Însă nici măcar prezența lui nu fu suficientă pentru a împiedica o catastrofă și, spre sfârșitul lui mai, la două luni după ce primise acea scrisoare blestemată, i se confirmară cele mai negre temeri.

– Am să pierd totul.

Se frecă la ochi, apoi își aruncă poșeta pe scaunul Queen Anne din camera de zi a apartamentului ei luxos din Upper East Side. Lambriurile în tonuri calde din lemn de cireș și covoarele orientale scânteiau în lumina lămpilor ei Frederick Cooper. Știa că bunurile lumești erau trecătoare, dar nu se așteptase să fie atât de trecătoare.

– Voi fi nevoită să vând apartamentul ăsta – mobilierul, bijuteriile, toate antichităţile.

Şi mai era şi faptul că se alesese praful de fundaţia ei caritabilă, care făcuse atât de mult bine la baza societăţii. Pierduse totul.

Nu îi spunea lui Michael nimic nou, doar încerca să conştientizeze realitatea a ceea ce se întâmpla pentru a reuşi să îi facă faţă, iar când el nu îi răspunse, Isabel îl privi cu o expresie înţelegătoare.

– Ai fost tăcut toată noaptea. Te-am extenuat cu văicărelile mele, nu-i aşa?

El întoarse spatele ferestrei prin care privise parcul.

– Tu nu eşti genul care să se văicărească, Isabel. Doar încerci să te reorientezi.

– Diplomat ca întotdeauna.

Îi oferi un zâmbet trist şi aranjă o pernă cu goblen de pe canapea.

Isabel şi Michael nu locuiau împreună – ea nu credea în aşa ceva –, dar uneori şi-ar fi dorit să o facă. Faptul că locuiau separat le lăsa prea puţin timp de petrecut împreună. În ultima vreme doar norocul făcuse să reuşească să îşi respecte întâlnirea săptămânală de sâmbătă noaptea. Cât despre sex... Nu mai ţinea minte cât timp trecuse de când vreunul dintre ei simţise nevoia.

În clipa în care Isabel îl cunoscuse pe Michael Sheridan, ştiuse că era sufletul ei pereche. Crescuseră amândoi în familii disfuncţionale şi munciseră din greu pentru a-şi plăti studiile. Michael era inteligent şi ambiţios, la fel de ordonat ca ea şi la fel de dedicat carierei sale. El fusese cel cu care se consultase când îşi pusese la punct prezentările privind cele Patru Fundamente şi, cu doi ani în urmă, când scrisese despre Fundamentul Relaţiilor Sănătoase, el contribuise cu un capitol în care exprimase punctul de vedere al unui bărbat. Fanii ei ştiau totul despre relaţia lor şi o întrebau mereu când aveau să se căsătorească.

Îi plăcea şi frumuseţea lui agreabilă, nebătătoare la ochi. Avea o faţă subţire şi îngustă şi păr castaniu tuns cu grijă. Ca înălţime avea doar puţin peste un metru şaptezeci şi cinci, prin urmare nu o domina fizic, ceea

ce i-ar fi stârnit neliniştea. Era calm şi logic. Şi, mai ales, era stăpânit. Michael nu cădea brusc într-o dispoziţie posomorâtă, nici nu avea izbucniri neaşteptate. Era familiar şi drag, uşor scorţos în cel mai bun mod posibil şi perfect pentru ea. Ar fi trebuit să se căsătorească anul trecut, dar fuseseră amândoi prea ocupaţi şi se înţelegeau atât de bine încât Isabel nu simţea nevoia să se pripească.

O căsnicie nu ar fi avut cum să fie altfel decât haotică, chiar şi una care fusese bine gândită dinainte.

– Azi am primit raportul de vânzări pentru noua mea carte.

Se strădui să nu dea frâu liber amărăciunii care tot încerca să îşi croiască drum la suprafaţă.

– A fost pur şi simplu un moment prost.

– Sunt subiect de glumă în emisiunea lui Letterman. În timp ce eu scriam despre Fundamentul Responsabilităţii Financiare, managerul meu îmi deturna banii. Îşi aruncă pantofii din picioare, apoi îi împinse sub scaun pentru a nu se împiedica de ei. Măcar dacă editorul ei ar fi reuşit să împiedice livrarea, ar fi fost cel puţin scutită de această ultimă umilinţă publică. Ultima ei carte petrecuse şaisprezece săptămâni pe lista New York Times cu cele mai de succes cărţi, dar aceasta stătea necitită pe rafturile librăriilor. Cât am vândut, o sută de exemplare?

– Nu e chiar atât de rău.

Şi totuşi era. Editorul ei încetase să îi mai răspundă la telefon, iar vânzările de bilete pentru turneul ei de conferinţe din vara aceea se prăbuşiseră atât de dramatic încât fusese nevoită să îşi anuleze evenimentele. Nu doar că urma să îşi piardă toate posesiunile materiale în mâinile Fiscului, dar îşi pierduse şi reputaţia pe care o construise în ani buni de muncă.

Inspiră adânc în faţa panicii care tot ameninţa să o copleşească şi încercă să se concentreze pe aspectele pozitive. În scurt timp avea să se bucure de tot timpul din lume pentru a-şi organiza nunta. Dar cum ar fi putut să devină soţia lui Michael ştiind că avea să trăiască din

banii lui până când se punea din nou pe picioare? Dacă se punea din nou pe picioare...

Ținea prea mult la principiile celor Patru Fundamente pentru a se lăsa paralizată de gândurile negative. Aceasta era o problemă pe care trebuiau să o discute.

- Michael, știu că deja e târziu și mi-ai spus că ești obosit, dar trebuie să discutăm despre nuntă.

El își făcu de lucru cu butonul de volum al sistemului ei audio. Fusese foarte stresat la muncă, iar propriile ei probleme nu îi ușurau situația. Se întinse spre el să îl atingă, dar el se îndepărtă.

- Nu acum, Isabel.

Ea își aminti că nu fuseseră niciodată un cuplu prea generos cu atingerile și tandrețea și se strădui să nu pună la suflet respingerea lui, mai ales având în vedere câte îndurase din cauza ei în ultima vreme.

- Vreau să îți fac viața mai frumoasă, nu mai grea, spuse ea. Nu ai mai pomenit nimic în ultima vreme despre nuntă, dar știu că ești supărat pe mine că nu am stabilit o dată. Acum sunt falită și adevărul este că îmi vine greu să accept ideea de a fi întreținută de altcineva. Chiar și de tine.

- Isabel, te rog...

- Știu că ai să spui că nu contează – că banii tăi sunt și banii mei –, dar pentru mine contează. Eu mă întrețin singură de la optsprezece ani și...

- Isabel, oprește-te.

Michael nu ridica decât rareori vocea, dar acum se năpustise asupra lui ca un buldozer, așa că îl înțelegea. Atitudinea ei autoritară era atât punctul ei forte, cât și cel slab.

El se întoarse spre fereastră.

- Am cunoscut pe cineva.

- Serios? Cine?

Majoritatea prietenilor lui Michael erau avocați, oameni minunați, dar cam plictisitori. Ar fi fost drăguț să adauge pe cineva nou în cercul lor.

- Numele ei e Erin.

- O cunosc?

– Nu. E mai în vârstă decât mine, are aproape patruzeci de ani. Se întoarse din nou spre ea. Şi, Doamne, e dezastru – uşor supraponderală şi locuieşte într-o nebunie de casă. Nu o interesează machiajul sau hainele şi nu i se asortează niciodată nimic. Nu are nici măcar diplomă de licenţă.

– Şi ce dacă? Nu suntem snobi. Isabel luă paharul pentru vin pe care Michael îl lăsase mai devreme pe măsuţa de cafea şi îl duse în bucătărie. Şi, să recunoaştem, noi doi putem fi o idee cam scorţoşi.

El o urmă, vorbind rapid şi cu o energie pe care nu o mai auzise de luni bune.

– E cea mai impulsivă persoană din câte am cunoscut vreodată. Înjură ca un marinar şi îi plac cele mai proaste filme. Spune glume oribile şi bea bere şi... Dar se simte bine în pielea ei. Mă – trase adânc aer în piept – mă face şi pe mine să mă simt bine în pielea mea şi... o iubesc.

– Atunci sunt sigură că şi eu o voi iubi.

Isabel îi zâmbi. Zâmbi intens. Zâmbi la nesfârşit. Zâmbi până îi înţepeniră fălcile, fiindcă atâta timp cât zâmbea, totul avea să fie bine.

– E însărcinată, Isabel. Erin şi cu mine vom avea un copilaş. Ne cununăm civil săptămâna viitoare.

Paharul de vin căzu în chiuvetă şi se făcu ţăndări.

– Ştiu că nu e un moment bun...

Stomacul ei fu cuprins de crampe. Ar fi vrut să îl oprească. Să oprească timpul însuşi. Să îl dea înapoi astfel încât nimic din toate acestea să nu se întâmple.

Michael arăta palid şi nefericit.

– Ştim amândoi că povestea dintre noi nu mergea.

Aerul îi ieşi din plămâni cu un şuierat.

– Asta nu e adevărat. A fost... este...

Nu putea respira.

– În afară de întâlnirile de afaceri, ne vedem foarte puţin. Trase aer în piept. Îşi încleştă degetele în jurul brăţării de aur pe care o purta la încheietură. Am fost... ocupaţi, atâta tot.

– Nu am mai făcut sex de câteva luni!

– E doar... Asta e doar temporar! Auzi în vocea ei aceeaşi notă de isterie pe care o auzise atât de frecvent şi în tonul mamei ei şi se strădui să se stăpânească, să îşi păstreze controlul. Relaţia noastră a... Nu s-a bazat niciodată doar pe sex. Am discutat despre asta. Asta e.... E temporar, repetă ea.

El făcu un pas scurt şi rapid în faţă.

– Fii serioasă, Isabel! Nu te minţi singură. Viaţa noastră sexuală nu e programată în nenorocitul tău de asistent digital, deci nu există.

– Nu vorbi tocmai tu despre asistenţi digitali! Tu pe al tău îl iei în pat cu tine!

– Cel puţin se încălzeşte în mâna mea!

Ea se simţi ca şi cum i-ar fi tras o palmă.

El se dezumflă.

– Îmi pare foarte rău. Asta a fost o răutate gratuită. Şi falsă. În cea mai mare parte a timpului a fost în regulă. Doar că... Făcu un gest mărunt de neputinţă. Îmi doresc pasiune.

Ea se prinse de marginea blatului de bucătărie.

– Pasiune? Suntem oameni în toată firea. Încercă să îşi regăsească echilibrul, încercă să respire. Dacă nu eşti mulţumit de viaţa noastră sexuală putem... putem apela la consiliere de cuplu.

Dar nu avea să se ajungă la consiliere. Femeia aceasta avea să aducă pe lume copilul lui Michael. Copilul pe care Isabel intenţionase să îl poarte în pântec într-o bună zi.

– Nu îmi doresc consiliere psihologică. Coborî tonul. Nu e problema mea, Isabel. E a ta.

– Asta nu e adevărat.

– E... Eşti schizofrenică în materie de sex. Uneori ai chef. Alteori am impresia că îmi faci o favoare şi nu ştii cum să termini mai repede. Mai grav, uneori am impresia că nu eşti deloc prezentă.

– Majoritatea bărbaţilor ar aprecia puţină varietate.

– Tu simţi nevoia să controlezi totul. Poate că de asta nu îţi place sexul prea mult.

Isabel nu putu îndura expresia de milă din ochii lui. Ei ar fi trebuit să îi fie milă de el. Intenţiona să plece în lume cu o femeie mai în vârstă, care se îmbrăca prost, se uita la filme proaste şi obişnuia să bea bere. Şi care nu era schizofrenică în privinţa sexului...

Auzi cu propriile urechi când se sfărâmă.

– Te înşeli amarnic. Tânjesc după sex! Pentru asta trăiesc! Doar sex am în minte.

– O iubesc, Isabel.

– Nu e iubire de fapt. E...

– Nu-mi spune ce simt, la naiba! Mereu faci asta. Crezi că ştii totul, dar nu ştii.

Nu credea acest lucru. Voia doar să ajute oamenii.

– Nu poţi controla asta. Isabel, am nevoie de o viaţă normală. Am nevoie de Erin. Şi am nevoie de copilaş.

Isabel ar fi vrut să se facă ghem şi să urle de durere.

– Atunci ia-o. Nu vreau să te mai văd vreodată.

– Încearcă să înţelegi. Mă face să mă simt... nu ştiu... în siguranţă. Normal la cap. Tu eşti prea mult! Tu eşti prea mult din toate! Şi mă scoţi din minţi!

– Bun. Ieşi.

– Speram să putem face asta în mod civilizat. Să rămânem prieteni.

– Nu putem. Dispari de aici.

Iar el o făcu. Fără un alt cuvânt. Îi întoarse spatele şi dispăru din viaţa ei.

Isabel începu să se sufoce. Se apropie împleticindu-se de chiuvetă şi dădu drumul la apă, dar nu putea respira. Clătinându-se, se duse la fereastra bucătăriei şi se chinui să o deschidă, apoi îşi scoase capul în aerul răcoros de afară. Ploua. Nu îi păsa. Înghiţi lacom aerul şi căută cuvintele potrivite pentru a se ruga, dar nu le găsi. Şi în momentul acela îşi dădu seama.

– Relaţii Sănătoase

– Satisfacţie Profesională

– Responsabilitate Financiară

– Dăruire Spirituală

Toate cele Patru Fundamente ale unei Vieţi Favorabile se făcuseră ţăndări în jurul ei.

capitolul 2

Lorenzo Gage era de o frumuseţe sălbatică. Părul întunecat şi bogat ca un vin rar scotea în evidenţă ochii albastru-argintiu atât de reci şi pătrunzători încât păreau animalici. Sprâncenele negre subţiri se arcuiau în unghiuri periculoase, iar fruntea trăda rădăcini într-o aristocraţie antică pătată de corupţie. Buzele îi erau de o senzualitate crudă, în timp ce pometţii i-ar fi putut fi sculptaţi chiar cu lama pe care o ţinea în mână.

Gage îşi câştiga existenţa ucigând oameni. Specialitatea lui erau femeile. Femeile frumoase. Le bătea, le tortura, le viola şi le ucidea. Uneori cu un glonţ în inimă. Alteori tăindu-le şi făcându-le bucăţele. Aceasta de acum era una dintre ele.

Roşcata care zăcea în patul lui purta doar sutien şi slip. Pielea îi scânteia precum fildeşul pe fundalul aşternuturilor lui negre de satin când îşi coborî privirea spre ea.

– M-ai trădat, spuse el. Nu-mi place să fiu trădat de femei.

Ochii ei verzi fură inundaţi de teroare. Cu atât mai bine.

Se aplecă şi îi îndepărtă cearşaful de pe coapse cu vârful pumnalului. Gestul o trezi la viaţă. Ţipă, se rostogoli de pe pat şi ţâşni în celălalt capăt al încăperii.

Îi plăcea când opuneau rezistenţă şi o lăsă să ajungă la uşă înainte de a o prinde. Ea se zbătu în braţele lui. Când se sătură de rezistenţă, îi dădu una cu dosul palmei. Lovitura violentă o făcu să se rostogolească până în colţul opus al camerei. Căzu pe pat, cu sânii ridicându-i-se greoi, cu acele coapse superbe ale ei depărtându-se. El nu trădă nici o emoţie în afară de o tresărire subtilă de nerăbdare. Apoi buzele lui sculptate într-o expresie brutală se curbară într-un zâmbet crud şi îşi deschise cu o mână catarama de argint a curelei.

Gage se înfioră. Stomacul lui era imprevizibil când era vorba de atrocităţi şi, spre deosebire de publicul din sala de cinema, el ştia ce avea să urmeze. Sperase că dublajul în italiană avea să îi distragă suficient atenţia

de la măcelul de pe ecran, pentru a putea efectiv să își urmărească până la capăt cel mai recent film, însă rămășițele unei mahmureli urâte combinate cu un grav decalaj de fus orar îi îngreunau tentativele. Era teribil de greu să fii psihopatul favorit al Hollywood-ului.

În vremurile de demult această sarcină îi revenise lui John Malkovich, însă din clipa în care publicul pusese ochii pe Ren Gage își doriseră să îl vadă mai des pe răufăcătorul pentru al cărui chip merita să mori. Până în seara aceea evitase *Alianță pentru Măcel*, dar cum reproșurile criticilor fuseseră neconvingătoare, hotărâse să îi dea o șansă. Mare greșeală.

Violator, ucigaș în serie, asasin plătit. A naibii modalitate de a-ți câștiga existența. În afară de femeile pe care le torturase până la moarte, îl torturase pe Mel Gibson, îi zdrobise genunchiul lui Ben Affleck cu un levier pentru vulcanizare, îi trăsese lui Pierce Brosnan un glonț în piept care aproape îl costase viața și îl urmărise pe Denzel Washington într-un elicopter alimentat cu combustibil nuclear. Ba chiar îl omorâse pe Sean Connery. Avea să ardă în iad pentru acea faptă. Nu își făcea nimeni de lucru cu Sean Connery.

Și totuși vedetele apucau să se răzbune pe el înainte să se termine filmul. Ren fusese strangulat, i se dăduse foc, fusese decapitat și castrat – acea experiență fusese dureroasă. Acum era pus la stâlpul infamiei și executat public pentru că o împinsese la suicid pe actrița favorită a Americii. Doar că – stai așa – acolo deja era vorba de viața adevărată, nu-i așa? Propria lui viață foarte adevărată și foarte dată peste cap.

Atâtea țipete îi făceau capul să pulseze de durere. Ridică din nou privirea spre ecran exact la timp pentru a vedea sângele țâșnind când roșcata muri. Ghinion, scumpo. Cu asta te alegi dacă te lași sedusă de o față frumoasă.

Nici capul lui, nici stomacul lui nu mai puteau tolera restul filmului și se furișă din cinematograful cufundat în întuneric. Filmele lui aveau mare succes internațional, iar când se strecură în mulțimea agitată care savura noaptea caldă a Florenței aruncă o privire în jurul lui pentru a se asigura că nu îl recunoștea nimeni, însă

turiştii şi localnicii erau prea ocupaţi cu viaţa palpitantă a străzii pentru a-l băga în seamă.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă de-a face cu fani, prin urmare investise timp în a se deghiza înainte de a-şi părăsi camera de hotel, chiar dacă funcționa cu mai puţin de două ore de somn. Îşi pusese lentile de contact căprui pentru a ascunde nuanţa inconfundabilă de albastru-argintiu al ochilor lui şi îşi lăsase părul brunet – încă lung şi fin de la filmul pe care îl turnase în Australia cu două zile în urmă – să i se reverse liber. Sărise şi peste ras, sperând că începutul de barbă avea să-i facă să treacă neobservaţi pomeţii sculptaţi pe care ar fi putut să-i moştenească direct de la strămoşii lui din familia Medici. Deşi ar fi preferat să poarte blugi, se costumase în ţinuta elegantă a unui italian bogat: cămaşă neagră de mătase, pantaloni de culoare închisă, pantofi eleganţi cu o zgârietură peste unul dintre vârfuri, pentru că era la fel de neglijent cu hainele precum era cu oamenii. A se strădui să rămână invizibil era o experienţă relativ nouă. În general, dacă exista pe undeva un reflector, îi plăcea să se asigure că lumina acestuia era aţintită asupra lui. Dar nu şi în momentul acela.

Ar fi trebuit să se întoarcă la hotel şi să doarmă până la amiază, dar era prea agitat. Dacă amicii lui ar fi fost prin preajmă, poate că ar fi luat calea unui club, sau poate că totuşi nu. Viaţa de club îşi pierduse farmecul. Din păcate, era pasăre de noapte şi încă nu se dumirise ce altceva să facă în loc de club.

Trecu pe lângă vitrina unei măcelării. De dincolo de sticlă se trezi privit de un cap de mistreţ împăiat şi îşi abătu ochii. Ultimele câteva zile fuseseră un coşmar. Karli Swenson, fosta lui iubită şi una dintre actriţele favorite de la Hollywood, îşi încheiase socotelile cu viaţa cu o săptămână în urmă la casa ei de pe plajă din Malibu. Karli fusese multă vreme consumatoare de cocaină, aşadar bănuia că sinuciderea ei era legată de droguri, ceea ce îl scotea din sărite atât de tare, încât tot nu putea plânge după ea. Însă era ceva ce ştia cu certitudine – nu îşi luase viaţa din cauza lui.

Chiar și cât timp fuseseră împreună Karli fusese mult mai interesată de ceea ce trăgea pe nas decât de persoana lui, însă publicul o adorase, iar tabloidele își doreau o poveste mai sexy decât cea legată de droguri. Deloc surprinzător, hotărâseră că el era o victimă perfectă. Cel care își făcuse o carieră din a fi băiatul rău de la Hollywood și a cărui purtare crudă cu femeile o împinsese pe draga de Karli în mormânt.

Cum acele povești despre statutul lui de băiat rău fuseseră cele care îl ajutaseră să își dezvolte cariera, nu putea da vina pe mass-media, dar tot nu îi plăcea cât de expus ajunsese să se simtă. Motiv pentru care hotărâse să intre în umbră pentru următoarele șase săptămâni, aproximativ, până începeau filmările la următoarea lui producție cinematografică.

Inițial intenționase să își sune o fostă prietenă, să plece în Caraibe și să se ocupe de problema importantă de a-și relua viața sexuală pe care o pusese pe pauză timp de câteva luni, înainte de a fi început să lucreze la cel mai recent film al său. Însă scandalul stârnit de moartea lui Karli îl făcuse să își dorească să stea cât mai departe de State, prin urmare optase să facă o călătorie în Italia. Nu era doar țara strămoșilor săi, ci și locul unde aveau să înceapă filmările inițiale la următorul lui proiect. I se oferea șansa de a se familiariza cu atmosfera, de a intra în pielea unui personaj nou. Și nu avea de gând să își aducă și vechi prietene flămânde de publicitate care să îi stea în drum.

Ce naiba! Putea să își tolereze propria companie timp de câteva săptămâni, până mai dispărea din senzația provocată de sinuciderea lui Karli și începea să îl apuce din nou cheful de a-și relua vechile obiceiuri. Deocamdată ideea de a-și vedea de ale lui în anonimitate era suficient de nouă pentru a-l amuza.

Ridică privirea și își dădu seama că ajunsese în centrul Florenței, în aglomerata Piazza della Signoria. Nu mai ținea minte ultima dată când fusese singur. Traversă piatra cubică până la Rivoire și găsi o masă sub marchiză. Ospătarul apăru să îi ia comanda. Dată fiind mahmureala, ar fi trebuit să se mulțumească doar

cu o băutură carbogazoasă, însă el rareori făcea ceea ce ar fi trebuit să facă și își comandă în schimb o sticlă din cel mai bun Brunello al lor. Ospătarul întârzie prea mult în a-i aduce comanda, iar Ren mârâi la el când reapăru. Dispoziția lui posomorâtă se datora lipsei de somn, băuturii și faptului că era obosit până în măduva oaselor. Se datora morții lui Karli, dulcea și trista lui prietenă, și unui sentiment general că toți banii și celebritatea tot nu erau de-ajuns – că nici un reflector nu avea să fie vreodată suficient de intens. Se simțea blazat, agitat, și își dorea mai mult. Mai multă celebritate. Mai mulți bani. Mai mult... ceva.

Își aduse aminte că avea să obțină toate acestea de la următorul lui film. Toți actorii pe care îi cunoștea și-ar fi dorit să îl joace pe maleficul Kaspar Street, însă doar lui Ren i se oferise rolul. Era o oportunitate unică în viață, șansa de a da lovitura în stil mare.

Încet-încet, mușchii i se relaxară. Turnarea filmului *Moarte la miezul nopții* avea să presupună luni bune de muncă asiduă. Până începeau filmările intenționa să se bucure de Italia. Avea să se relaxeze, să mănânce bine și să facă ce știa el mai bine. Lăsându-se pe spate în scaun, sorbi din vin și așteptă ca viața să îl amuze.

Când Isabel ridică privirea spre cupola roz cu verde a Domului profilându-se pe cerul nopții, decise că cea mai faimoasă atracție turistică a Florenței arăta strident, nu maiestuos. Nu îi plăcea orașul acesta. Chiar și peste noapte era aglomerat și zgomotos. Chiar dacă Italia era în mod tradițional locul în care se refugiau femeile cu inima frântă, venite aici pentru a se vindeca, pentru ea plecarea din New York fusese o greșeală teribilă.

Își spuse să aibă răbdare. Abia sosise cu o zi în urmă, iar Florența nu era destinația ei finală. Acest lucru fusese determinat de soartă și de faptul că prietena ei Denise se răzgândise. Ani la rândul Denise visase să vină în Italia. În cele din urmă solicitase un concediu fără plată de la activitatea ei de pe Wall Street și își închiriase o casă în zona rurală a Toscanei, pe durata lunilor septembrie și octombrie. Intenționase să folosească acel

interval pentru a începe să lucreze la o carte despre strategii de investiţii pentru femeile necăsătorite.

– Italia e locul perfect pentru a-ţi găsi inspiraţia, îi spuse Denise lui Isabel în timp ce servea o salată de pere glazurate şi andive la Jo Jo, localul lor preferat de luat prânzul. Voi scrie toată ziua, apoi seara mă voi desfăta cu mâncare fabuloasă şi vin excelent.

Însă la scurt timp după ce Denise semnase contractul de închiriere pentru căsuţa toscană a visurilor ei, îl întâlnise pe cel care se dovedise a fi bărbatul visurilor ei şi declarase că în nici un caz nu putea pleca din New York acum. Drept pentru care Isabel se trezise cu o chirie pe două luni, la un preţ rezonabil, pentru o căsuţă din zona rurală a Toscanei.

Nici că s-ar fi putut nimeri moment mai bun pentru aşa ceva. Viaţa în New York devenise insuportabilă. Isabel Favor Enterprises nu mai exista. Biroul ei fusese închis; angajaţii ei îşi găsiseră de lucru altundeva. Nu avea nici un contract pentru cărţi, nici un turneu de conferinţe, şi foarte puţini bani.

Apartamentul ei luxos, precum şi aproape toate celelalte posesiuni ale ei, fuseseră vândute la licitaţie pentru a putea să-şi plătească datoriile către Fisc. Chiar şi vaza de cristal Lalique gravată cu logoul ei dispăruse. Nu îi mai rămăseseră decât hainele, o viaţă frântă şi două luni de petrecut în Italia pentru a se dumiri cum să o ia de la capăt.

Cineva se ciocni de ea, iar Isabel tresări. Mulţimea se subţiase, iar newyorkeza din ea nu se mai simţea în siguranţă, prin urmare o luă în jos pe Via dei Calzaiuoli, îndreptându-se spre Piazza della Signoria. În timp ce mergea îşi spuse că luase decizia corectă. Doar rupându-se complet de tot ceea ce îi era familiar putea să îşi limpezească mintea suficient cât să înceteze să mai simtă că nu voia să facă nimic altceva decât să tot plângă. În cele din urmă avea să reuşească să meargă mai departe.

Avea un plan clar despre cum avea să demareze procesul de reinventare a vieţii ei. Solitudine. Odihnă.

Reflecţie. Acţiune. Patru părţi, exact ca cele Patru Fundamente.

– Tu nu poţi fi impulsivă? îi spusese Michael odată. Trebuie neapărat să planifici totul?

Trecuseră puţin peste trei luni de când Michael o părăsise pentru o altă femeie, dar vocea lui încă se mai făcea auzită în mintea ei atât de frecvent încât aproape nu mai putea gândi. Luna trecută îl surprinsese pentru o clipă în Central Park, cu braţul petrecut în jurul unei femei gravide prost îmbrăcate, şi chiar şi de la cincisprezece metri distanţă Isabel le auzise râsetele, uşor ameţite, aproape prosteşti. În tot timpul cât fuseseră împreună, el şi Isabel nu făcuseră niciodată nimic prostesc. Isabel se temea că uitase cum să o facă.

Piazza della Signoria era la fel de aglomerată ca restul Florenţei. Turiştii mişunau în jurul statuilor, în timp ce doi muzicieni zdrăngăneau la chitare lângă Fântâna lui Neptun. Impunătorul Palazzo Vecchio, cu al său turn crenelat cu ceas şi fanioane medievale, se ridica semeţ peste agitaţia de noapte, aşa cum o făcuse încă din secolul al XIV-lea.

Pantofii de piele cu toc pe care plătise trei sute de dolari anul trecut îi nenoroceau picioarele, dar gândul de a se întoarce la hotel era prea deprimant. Observă marchiza cu bej şi maroniu a cafenelei Rivoire, care fusese menţionată în ghidul ei, şi îşi croi drum printr-un grup de turişti germani pentru a găsi o masă pe terasă.

– *Buona sera, signora...*

Ospătarul avea cel puţin şaizeci de ani, dar acest lucru nu îl împiedică să flirteze cu ea în timp ce îi lua comanda pentru vin. Lui Isabel i-ar fi plăcut la nebunie să guste din risotto, dar preţurile erau chiar mai mari decât numărul de calorii din acel preparat. Câţi ani trecuseră de când fusese nevoită să îşi facă griji pentru preţurile dintr-un meniu?

Când ospătarul plecă, mută solniţele de sare şi piper pe faţa de masă, apoi mută scrumiera la margine. Michael păruse atât de fericit cu noua lui soţie.

– Eşti prea mult, îi spusese el. Eşti prea mult din toate.

Atunci de ce avea impresia că era prea puţin?

Bău primul pahar de vin mai repede decât ar fi trebuit şi îşi mai comandă unul. Aventura de lungă durată a părinţilor ei cu diversele excese personale o făcuse să trateze alcoolul cu prudenţă, dar se afla într-o ţară străină, iar sentimentul de gol care tot crescuse în ea în ultimele luni devenise insuportabil.

– Nu e problema mea, Isabel. E a ta...

Îşi promisese că în seara aceea nu avea să se cufunde din nou în gânduri negre legate de acea discuţie, dar nu părea să reuşească să o lase în urma ei.

– Tu simţi nevoia să controlezi totul. Poate că de asta nu îţi place sexul prea mult.

Ceea ce era atât de nedrept. Îi plăcea sexul. Ba chiar începuse să cocheteze cu ideea de a-şi lua un amant pentru a o demonstra, însă o dezgusta ideea de a face sex fără a fi într-o relaţie monogamă. Era un alt lucru pe care îl învăţase din greşelile părinţilor ei.

Şterse urma de ruj pe care o lăsase pe paharul de vin. Sexul era un parteneriat, însă Michael părea să fi uitat acest lucru. Dacă nu fusese satisfăcut, ar fi trebuit să discute problema cu ea.

Gândurile ei o făceau chiar mai nefericită decât fusese când intrase în piaţetă, astfel că îşi termină cel de-al doilea pahar de vin şi comandă un al treilea. O singură noapte de excese nu avea nicidecum să o transforme într-o alcoolică.

La masa învecinată două femei fumau, gesticulau şi îşi dădeau ochii peste cap în faţa absurdităţii vieţii. Imediat în spatele lor un grup de studenţi americani se îndopau cu pizza şi îngheţată, în timp ce un cuplu mai în vârstă se privea romantic peste un platou cu aperitive miniaturale.

– Îmi doresc pasiune, spusese Michael.

Implicaţiile acelor cuvinte erau prea dureroase pentru a reflecta la ele, prin urmare studie statuile de pe cealaltă parte a piaţetei, reproduceri după *Răpirea sabinelor*, *Perseu* al lui Cellini, *David* al lui Michelangelo. Apoi privirea ei se opri asupra celui mai uluitor bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Acesta era aşezat la trei mese distanţă, o întruchipare a decadenţei italiene, purtând o cămaşă din mătase neagră uşor şifonată şi un început de barbă întunecată pe obraz, păr lung şi ochi languroşi. Două degete elegant subţiate spre vârfuri erau încolăcite în jurul piciorului paharului de vin care îi atârna indolent din mână. Arăta bogat, răsfăţat, plictisit – Marcello Mastroianni dezbrăcat de faţa de clovn şi sculptat într-o imagine a frumuseţii masculine perfecte pentru un nou mileniu lacom.

Era ceva vag familiar la el, deşi ştia că nu se întâlniseră niciodată. Chipul lui ar fi putut fi pictat de către unul dintre marii maeştri – Michelangelo, Botticelli, Raphael. Probabil acesta era motivul pentru care avea impresia că îl mai văzuse undeva.

Îl studie mai atent, până îşi dădu seama că şi el o studia pe ea.

capitolul 3

Ren pusese ochii pe ea din clipa în care sosise. Refuzase două mese până să o găsească pe cea care să îi convină, apoi rearanjase condimentele imediat ce se aşezase. O femeie cu pretenţii. Chipul îi trăda inteligenţa la fel de vizibil precum pantofii ei italieni şi chiar şi de acolo radia o seriozitate a scopului care lui i se păru la fel de sexy precum buzele exagerat de senzuale.

Părea să aibă puţin peste treizeci de ani, purtând un machiaj discret şi haine simple, dar scumpe, de genul celor preferate de femeile europene sofisticate. Faţa ei era mai degrabă interesantă decât frumoasă. Nu era slabă ca vedetele de la Hollywood, dar îi plăcea corpul ei – sâni proporţionali cu şoldurile, talia îngustă, promisiunea unor picioare superbe sub pantalonii negri largi. Părul ei blond avea şuviţe mai deschise cu care în mod cert nu se născuse, dar ar fi putut pune pariu că acest detaliu era singurul lucru nenatural la ea. Nu purta unghii artificiale sau gene false. Iar dacă sânii aceia

ar fi fost umflaţi cu silicon, ar fi făcut paradă cu ei, în loc să îi ţină ascunşi sub puloverul negru cuminte.

O privi terminând un pahar de vin, apoi începând un al doilea. Îşi muşcă încet unghia de la degetul mare. Gestul părea nefiresc pentru o femeie atât de gravă, ceea ce îl făcu bizar de erotic.

Studie şi restul femeilor din cafenea, însă privirea i se întoarse de fiecare dată tot la ea. Sorbi din vin şi reflectă. Femeile erau cele care îl găseau – nu încerca el niciodată să le impresioneze. Însă trecuse multă vreme şi era ceva anume la aceasta.

Ce naiba...

Se lăsă pe spate în scaun şi îndreptă asupra ei privirea dogoritoare care îi era caracteristică.

Isabel îi simţi ochii asupra ei. Bărbatul respira sex prin toţi porii. Cel de-al treilea pahar de vin mai risipise pe la margini dispoziţia ei mohorâtă, iar atenţia lui o învioră şi mai mult. Avea în faţă o persoană care ştia câte ceva despre pasiune.

Bărbatul îşi mută uşor greutatea şi ridică o sprânceană brunetă, pătrăţoasă. Isabel nu era obişnuită cu avansuri atât de făţişe. Bărbaţii superbi apelau la dr. Isabel Favor pentru consiliere, nu pentru sex. Îi intimida prea tare.

Mută tacâmurile câţiva milimetri mai la dreapta. Bărbatul nu părea american şi nu o citea nimeni în afara graniţelor, deci nu avea cum să o fi recunoscut. Nu, bărbatul acesta nu era interesat de înţelepciunea dr. Favor. Voia doar sex.

– Nu e problema mea, Isabel. E a ta.

Ridică privirea, iar buzele lui se curbară. Inima ei rănită, amorţită de vin, se delectă cu acel zâmbet vag.

Bărbatul acesta nu mă consideră schizofrenică, Michael. Bărbatul acesta recunoaşte o femeie puternică sexual atunci când o întâlneşte.

El îşi aţinti privirea în ochii ei şi intenţionat îşi atinse colţul gurii cu o încheietură a unui deget. Ceva cald se revărsă în ea, precum un strat de foietaj crescând într-un cuptor. Îl privi, fascinată, în timp ce îşi lăsă degetul să alunece spre uşoara adâncitură din buza lui de jos.

Gestul era atât de făţiş sexual încât ar fi trebuit să se simtă ofensată. În schimb, sorbi iar din pahar şi aşteptă să vadă ce avea să facă mai departe.

Bărbatul se ridică, îşi luă paharul şi veni încet spre ea. Cele două italience de la masa vecină îşi întrerupseră conversaţia pentru a privi. Una dintre ele îşi descrucişă picioarele. Cealaltă se foi în scaun. Erau tinere şi frumoase, dar acest înger căzut desprins direct din Renaştere se concentră exclusiv asupra ei.

– *Buona sera, signora.* Arătă spre scaunul din faţa ei. *Posso farle compagnia?*[1]

Isabel se trezi dând din cap, chiar în timp ce mintea îi poruncea să îl refuze. Bărbatul se lăsă să alunece în scaun, seducător ca un cearşaf de satin negru.

De aproape nu era cu nimic mai puţin devastator, dar ochii îi erau uşor injectaţi, iar urma de barbă de pe obrazul lui părea mai degrabă rezultatul epuizării decât o declaraţie de stil. În mod pervers, aceste note aspre îi intensificau sexualitatea.

Fu doar vag surprinsă când se auzi adresându-i-se în franceză.

– *Je ne parle pas l'italien, monsieur.*[2]

Hei... O parte din creierul ei îi porunci să se ridice şi să plece în momentul acela. Cealaltă parte îi spuse să nu se pripească. Îşi făcu o scurtă trecere în revistă pentru a vedea dacă era ceva evident care să o trădeze ca fiind americancă, dar Europa era plină de blonde, inclusiv unele ca ea, care îşi adăugaseră şuviţe decolorate pentru a-şi mai înviora puţin starea de spirit. Era îmbrăcată în negru, la fel ca el – pantaloni înguşti şi o bluză de bumbac scurtă, fără mâneci, cu guler căzut. Pantofii inconfortabili erau italieni. Singura bijuterie pe care o purta era o brăţară subţire de aur având inscripţionat înăuntru doar cuvântul RESPIRĂ pentru a-i aminti să nu îşi piardă echilibrul. Nu servise masa, deci bărbatul nu ar fi avut cum să o observe transferându-şi furculiţa

---

[1] Pot să vă ţin companie? (în limba italiană, în original) (n.tr.)
[2] Nu vorbesc italiana, domnule. (n.tr.)

din mâna stângă în dreapta când își tăia carnea, un gest care ar fi indicat clar originea ei americană.

Ce contează? De ce faci asta?

Fiindcă lumea așa cum o știa ea se prăbușise în jurul ei. Fiindcă Michael nu o iubea, iar ea băuse prea mult vin și se săturase să se simtă înspăimântată și își dorea să se simtă ca o femeie, nu ca o instituție care dăduse greș.

– *E un peccato.* Ridică din umeri în acel stil italian minunat. *Non parlo francese.*[1]

– *Parlez-vous anglais?*[2]

El clătină din cap și își duse ușor mâna la piept.

– *Mi chiamo* Dante.

Numele lui era Dante. Ce bine i se potrivea în acest oraș care fusese cândva căminul poetului Dante Alighieri.

Se atinse și ea ușor în piept.

– *Je suis*... Annette.

– Annette. *Molta bella.*[3]

Ridică paharul într-un toast mut și sexy.

Dante... Numele i se încălzi în stomac precum un sirop fierbinte, iar aerul nopții căpătă o notă de mosc.

Mâna lui o atinse pe a ei. Ea coborî privirea spre mâna lui, dar nu se retrase. În schimb mai sorbi o dată din vin.

El începu să se joace cu vârfurile degetelor ei, indicându-i că era mai mult decât un flirt lipsit de implicații. Era un joc de seducție, iar faptul că era calculat nu o deranjă decât o clipă. Era prea demoralizată pentru subtilitate.

„Respectă-ți trupul", cerea Fundamentul Dăruirii Spirituale. „Ești o comoară, cea mai minunată creație a lui Dumnezeu..." Credea cu sfințenie acest lucru, dar Michael îi rănise sufletul, iar acest înger căzut pe nume Dante îi promitea un fel de răscumpărare întunecată, prin urmare îi zâmbi și nu își retrase mâna.

---

[1] Păcat. Eu nu vorbesc franceză. (n.tr.)

[2] Vorbiți engleză? (n.tr.)

[3] Foarte frumoasă (n.tr.)

El se lăsă mai mult pe spate în scaun, atât de confortabil în propriul trup încât puțini bărbați s-ar fi putut compara cu el. Ea îi invidie aroganța fizică.

Împreună îi priviră pe studenții americani devenind tot mai gălăgioși. El comandă un al patrulea pahar de vin pentru ea. Ea se surprinse singură flirtând puțin din priviri. Vezi, Michael, știu cum se face. Și știi de ce? Pentru că sunt mult mai sexuală decât mă crezi tu.

Îi părea bine că bariera de limbaj făcea conversația imposibilă. Viața ei fusese ticsită de cuvinte. conferințe, cărți, interviuri. Canalul PBS rula înregistrările cu ea de fiecare dată când aveau vreo campanie de strângere de fonduri. Vorbise, vorbise, vorbise. Și cu ce se alesese din toate acestea?

Degetul lui se strecură sub mâna ei și începu să îi dezmierde podul palmei într-un gest care era pur carnal. Savonarola, predicatorul din secolul al XV-lea care fusese inamicul a tot ceea ce era senzual, fusese ars pe rug exact în piațeta aceea. Avea să ardă și ea?

Se simțea în flăcări acum, iar capul i se învârtea. Și totuși nu era atât de beată încât să nu observe că zâmbetul nu i se reflectase nici o clipă și în ochi. Era ceva ce mai făcuse de sute de ori. Era vorba de sex, nu de sinceritate.

În momentul acela înțelese brusc. Era un gigolo.

Încercă să-și retragă mâna. Dar de ce? Statutul lui nu făcea decât să pună limpede problema pe tapet, ceva ce ea de regulă aprecia. Ridică paharul de vin la buze cu mâna liberă. Venise în Italia pentru a-și reinventa viața, dar cum ar fi putut să o facă fără a șterge amintirea urâtă a acuzației lui Michael care îi tot revenea în minte? Amintirea care o făcea să se simtă ofilită și nesatisfăcătoare. Se luptă să își înăbușe disperarea.

Poate că Michael era responsabil pentru problemele lor sexuale. Nu reușise gigoloul Dante să o învețe mai multe despre dorință decât o învățase Michael în patru ani? Poate că un profesionist avea să poată îndeplini ceea ce un amator nu putuse. Cel puțin de la un profesionist se putea aștepta să știe exact ce făcea.

Simplul fapt că se gândea la acest lucru ar fi trebuit să o şocheze, dar ceea ce se întâmplase în ultimele şase luni o făcuse imună la şocuri. În calitate de psiholog ştia cu certitudine că nimeni nu îşi crea o viaţă nouă ignorând problemele din trecut. Acestea se întorceau pur şi simplu să te bântuie.

Ştia că nu ar fi trebuit să ia o decizie legată de ceva atât de important când nu era cu mintea limpede. Pe de altă parte, dacă ar fi avut mintea limpede, nici măcar nu ar fi luat în calcul o astfel de posibilitate, ceea ce, brusc, i se păru a fi cea mai gravă greşeală pe care ar fi putut să o facă. Cum altfel ar fi putut să folosească mai util puţinii bani rămaşi dacă nu întrebuinţându-i să lase trecutul în urma ei ca să poată merge mai departe? Aceasta era piesa care lipsea din planul ei de a se reinventa.

Solitudine, Odihnă, Reflecţie şi Vindecare Sexuală – patru paşi ducând toţi spre un al cincilea, Acţiune. Şi toate, mai mult sau mai puţin, respectând cele Patru Fundamente.

Bărbatul îşi savură pe îndelete restul de vin, continuând să o mângâie în palmă, strecurându-şi degetul sub brăţara ei de aur şi peste locul unde îi bătea pulsul la încheietură. Brusc, se plictisi de joc şi aruncă o mână de bancnote pe masă. Se ridică şi îi întinse încet mâna.

Acum era momentul de a decide. Nu avea altceva de făcut decât să îşi ţină mâna pe masă şi să clatine din cap. Era înconjurat din toate părţile de o duzină de alte femei şi nu ar fi făcut urât.

„Sexul nu va repara ceea ce e stricat în tine", spunea dr. Isabel la conferinţele ei. „Sexul fără o iubire profundă şi durabilă va reuşi doar să te facă să te simţi trist şi mărunt. Aşa că repară-te mai întâi. Repară-te singur! Apoi poţi să te gândeşti la sex. Pentru că dacă nu o faci – dacă încerci să te foloseşti de sex pentru a-ţi ascunde dependenţele, pentru a-i răni pe oamenii care te-au abuzat, pentru a-ţi vindeca temerile ca să te simţi întreg –, nu vei face decât să agravezi teribil durerea provocată de ceea ce e stricat în tine..."

Însă dr. Favor se dovedise a fi o ratată intrată în faliment, iar blonda de la cafeneaua florentină nu avea de ce să asculte de ea. Isabel se ridică și îi luă mâna.

Își simți genunchii slăbiți de la vin când el o conduse afară din piațetă și intrară pe străzile înguste. Se întrebă care erau tarifele unui gigolo, sperând că avea suficient. Dacă nu, avea să apeleze la o descoperire de cont de pe cardul ei de credit. Porniră înspre râu. Iar ea trăi din nou acea senzație sâcâitoare de familiaritate. Care dintre Bătrânii Maeștrii îi zugrăvise chipul? Dar mintea îi era prea încețoșată pentru a-și aminti.

Bărbatul arătă spre un scut al familiei Medici pe lateralul unei clădiri, apoi indică o curte minusculă cu flori albe crescând în jurul unei fântâni. Ghid turistic și gigolo, reunite într-un pachet erotic. Universul îți oferea ceea ce aveai nevoie. Iar în noaptea aceea îi oferise veriga care lipsea din planul ei de a-și crea o nouă viață.

Nu îi plăcea ca bărbații să o domine fizic, iar el era cu un cap mai înalt decât ea, dar în scurt timp aveau să ajungă la orizontală, prin urmare problema avea să dispară. Își înăbuși o tresărire de panică.

Era posibil să fie căsătorit, dar cu greu l-ar fi descris ca fiind civilizat, cu atât mai puțin domesticit. Ar fi putut fi un ucigaș în serie, însă în ciuda Mafiei, infractorii italieni preferau tâlhăriile în locul omuciderilor.

Mirosea a ceva scump – curat, exotic și seducător –, dar mirosul părea să provină din porii lui, nu dintr-o sticlă. Și-l imagină pentru o clipă lipind-o de una dintre clădirile antice de piatră, ridicându-i fusta și penetrând-o cu forță, doar că astfel ar fi terminat întreaga treabă prea repede, iar ea nu așa ceva urmărea. Ceea ce urmărea era să reducă la tăcere vocea lui Michael pentru a putea să-și vadă mai departe de viață.

Vinul o făcuse stângace și se împiedică în propriile picioare. O, era o finuță, fără îndoială. El o ajută să își recapete echilibrul și arătă spre ușa unui hotel mic și luxos.

– *Vuol venire con me in albergo.*[1]

Ea nu înţelese cuvintele, dar invitaţia era clară.

– Îmi doresc pasiune! spusese Michael.

„Ei bine, ştii ce, Michael Sheridan? Şi eu."

Trecu hotărâtă pe lângă Dante şi intră în holul minuscul. Furniturile scumpe avură darul de a o linişti – draperii de catifea, scaune aurite, pardoseală din dale *terrazzo*. Cel puţin avea să se bucure de partida sordidă de sex în aşternuturi curate. Şi nu era genul de loc pe care un lunatic l-ar fi ales pentru a ucide o turistă naivă şi nesatisfăcută sexual.

Recepţionera îi întinse o cheie, ceea ce însemna că îşi făcuse deja cazarea. Un gigolo rafinat. Umerii li se atinseră uşor în ascensorul mic, iar ea ştiu că fierbinţeala care i se instală în stomac nu se datora exclusiv vinului şi nefericirii.

Ieşiră într-un hol slab luminat. Când îl privi, prin mintea ei trecu fulgerător o imagine bizară cu un bărbat îmbrăcat în negru trăgând dintr-o puşcă automată.

Ce îi stârnise acea viziune? Deşi nu se simţea complet în siguranţă cu el, nici nu avea impresia că era într-un pericol imediat. Dacă intenţionase să o ucidă, ar fi făcut-o pe una dintre aleile pe care le străbătuseră, nu cu o puşcă automată într-un hotel de cinci stele.

El o conduse până la capătul coridorului. Mâna lui pe braţul ei era fermă, un semnal tacit, poate, că acum el deţinea controlul.

„Sexul de calitate, sexul grozav, trebuie să implice în egală măsură şi mintea, nu doar trupul."

Dr. Isabel avea dreptate. Dar acum nu era vorba de sex grozav. Era vorba de sex murdar, interzis, periculos, într-un oraş străin şi cu un bărbat pe care nu avea să îl mai vadă vreodată. Sex prin care să îşi limpezească mintea şi să îşi alunge teama. Sex care să îi confirme că era încă femeie. Sex care să repare ceea ce era stricat ca să poată apoi să meargă mai departe.

El deschise uşa şi apăsă un întrerupător. Femeile lui îl plăteau bine. Nu era o simplă cameră de hotel,

---

[1] Veniţi cu mine la hotel. (n.tr.)

ci un apartament elegant, chiar dacă puțin în dezordine, în care hainele i se revărsau dintr-o valiză deschisă și pantofii îi zăceau în mijlocul podelei.

– *Vuoi un po di vino?*[1]

Ea înțelese cuvântul *vino* și vru să răspundă afirmativ, dar se încurcă și clătină din cap. Mișcarea se dovedi prea bruscă și aproape își pierdu echilibrul.

– *Va bene.*

Dădu scurt și politicos din cap, apoi trecu pe lângă ea și intră în dormitor.

Se mișca precum o creatură a întunericului, alunecos și blestemat. Sau poate ea era cea blestemată, pentru că nu plecă. În schimb îl urmă până în prag și îl privi ducându-se la fereastră.

Se aplecă să deschidă obloanele, iar briza îi ciufuli șuvițele lungi și mătăsoase de păr, în timp ce luna i le polei în argintiu. Arătă spre exterior.

– *Vieni a vedere. Il giardino e bellissimo di notte.*[2]

Își simți picioarele ca două cârpe îmbibate în alcool când își puse poșeta pe masa de toaletă și se duse lângă el. Coborî privirea și văzu o jumătate de duzină de mese în curtea plină de flori, cu umbrelele închise peste noapte. Dincolo de ziduri auzi zgomotul traficului și i se păru că detectează mirosul umed al râului Arno.

Mâna lui se strecură sub părul ei. Făcuse el primul pas. Ea încă putea să plece. Putea să îi arate că fusese o greșeală imensă, o greșeală colosală, o greșeală mai gravă decât oricare alta. Câți bani trebuia să îi lași unui gigolo care nu își făcuse treaba până la capăt? Era cazul și de bacșiș? Trebuia să lase...

Însă el nu făcea decât să o țină în brațe. Iar a fi ținută în brațe nu era prea rău. Era foarte diferit de Michael. Înălțimea lui îi displăcea, desigur, dar era totodată și musculos într-un mod foarte plăcut.

El își aplecă ușor capul, iar ea dădu să se retragă, fiindcă nu era încă pregătită pentru sărut. Apoi își aminti

[1] Vreți niște vin? (n.tr.)
[2] Veniți să vedeți. Grădina e superbă noaptea. (n.tr.)

că întreaga experiență trebuia să fie una de limpezire sufletească.

Buzele lui le atinseră pe ale ei exact în unghiul potrivit. Alunecarea limbii lui fu perfectă, nici prea timidă, nici prea sufocantă. Fu un sărut minunat, elegant executat, fără zgomote plescăite. În general impecabil. Prea impecabil. Chiar și în mintea ei încețoșată îi fu clar că nu pusese nimic din el în acel sărut, doar o demonstrație facilă a experienței sale profesionale. Care era excelentă. Exact la ce s-ar fi așteptat dacă ar fi avut timp să se aștepte la ceva.

Ce căuta acolo?

Taci și lasă omul să își facă treaba. Consideră-l un surogat sexual. Până și terapeuții cu renume apelează la ei, nu-i așa?

El cu siguranță credea în blândețe și răbdare, iar sângele ei începu să curgă puțin mai repede. Ea îi aprecie tandrețea.

Mâna lui se strecură sub bluza ei înainte ca ea să fie pregătită, dar nu încercă să i-o abată. Michael se înșelase. Nu simțea neapărat nevoia să dețină controlul. În plus, atingerea lui Dante era plăcută, deci nu putea fi chiar atât de disfuncțională, nu-i așa? El îi desfăcu dintr-un gest scurt închizătoarea sutienului, iar ea începu să se tensioneze. Relaxează-te și lasă omul să lucreze. Totul e perfect natural, chiar dacă el îți e complet străin.

El împinse deoparte bretelele sutienului și o dezmierdă pe spate. Avea să îi dea voie să o facă.

Avea să îi dea voie să își treacă ușor degetul peste sfârcul ei. Da, exact așa. Era foarte abil... Și zăbovea îndelung. Poate că ea și Michael se grăbiseră prea tare să ajungă la finiș, dar la ce te-ai fi putut aștepta din partea a doi oameni orientați spre rezultate și obsedați de propriile cariere?

Lui Dante părea să îi placă să se joace cu sânii ei, ceea ce era drăguț. Și lui Michael îi plăcuse, dar Dante părea un mai bun cunoscător în domeniu.

El o trase de la fereastră și o conduse spre pat, ridicându-i bluza. Până atunci putuse doar să îi atingă sânii. Acum putea să îi și vadă, ceea ce i se păru deranjant, dar

dacă își trăgea bluza înapoi peste ei ar fi ajuns, poate, să demonstreze că Michael avusese dreptate, așa că alese să își țină mâinile pe lângă corp.

El îi prinse sânul în căușul palmei. Îl ridică, îl masă, apoi își înclină capul și îi trase sfârcul în gură. Trupul ei începu să se smulgă din frânghiile cu care era ancorat.

Își simți pantalonii alunecându-i peste șolduri. Îi stătea în fire să fie cooperantă și își scoase pantofii. El se dădu în spate doar atât cât să o dezbrace de bluză, apoi de sutien. Era un adevărat vrăjitor în materie de haine ale femeilor. Fără gesturi stângace sau mișcări de prisos, totul era perfect, chiar și murmurele dulci în italiană pe care i le susura la ureche.

Rămase în fața lui într-un slip bej de dantelă și o brățară de aur inscripționată la interior cu un singur cuvânt, RESPIRĂ. El se descălță de pantofi și șosete – fără urmă de stinghereală – și își descheie cămașa neagră de mătase cu profesionalismul lent al unui striper, expunându-și unul după altul mușchii perfect definiți. Își dădu seama că făcea sport pentru a-și menține într-o stare excelentă trupul prin care își câștiga existența.

Degetele lui mari se opriră pe sfârcurile ei, încă umede de la gura lui. Le ciupi între degete, iar ea se desprinse din propriul trup și începu să plutească, ceea ce era bine – cu cât mai departe, cu atât mai bine.

– Bella, șopti el, sunetul răsunând ca un tors masculin grav.

Mâna lui coborî mângâietoare peste dantela bej dintre picioarele ei și începu să o maseze, dar ea nu era pregătită pentru așa ceva. Dante trebuia să se întoarcă la școala lui de gigolo.

De-abia apucase să își spună acest lucru că vârful degetului lui începu să se învârtă lent în jurul dantelei. Se agăță de brațul lui pentru a rămâne pe picioarele care îi deveniseră brusc ca de ceară. De ce avea mereu impresia că știa mai bine decât profesioniștii cum ar fi trebuit aceștia să își facă treaba? I se amintea din nou că nu era expertă la toate, sau chiar la nimic – nu că ar mai fi avut nevoie de ceva care să îi amintească acest lucru.

El dădu la o parte cuvertura dintr-un gest scurt şi elegant din încheietură, o trase pe pat, apoi se întinse lângă ea, executând întreaga mişcare atât de rafinat încât ar fi putut părea coregrafiată. Ar fi trebuit să scrie o carte. Secretele despre sex ale celui mai de seamă gigolo italian. Ar fi trebuit să scrie amândoi câte o carte. A ei s-ar fi intitulat Cum am dovedit că sunt perfect femeie şi mi-am recâştigat viaţa. Editorul ei ar fi putut să le vândă la set.

Urma să plătească experienţa, iar el o atingea, prin urmare era timpul să îl atingă şi ea, chiar dacă nu se cunoşteau deloc şi i se părea o îndrăzneală imensă.

Încetează!

Îşi începu explorarea şovăitoare cu pieptul lui, apoi cu spatele. Şi Michael făcea sport, dar nu ca bărbatul acesta.

Mâinile ei se strecurară pe abdomenul lui, presărat cu dale tari de muşchi precum cel al unui atlet. Pantalonii îi dispăruseră – când se dezbrăcase de ei? –, iar boxerii îi erau de mătase neagră.

Fă-o o dată!

Îl atinse prin ţesătura subţire şi îi auzi icnetul scurt. Real sau mimat, nu ştia. Însă cel puţin un lucru nu era o iluzie. Se născuse înzestrat de la natură pentru profesia de gigolo.

Îl simţi scoţându-i slipul. Ai fi vrut să rămâi cu el? Îşi mută greutatea şi începu să o sărute pe versantul interior al coapsei. În mintea ei răsună un clopoţel de alarmă. Tensiunea ei se intensifică în clipa în care gura lui urcă puţin. Îl prinse de umeri şi îl împinse deoparte. Anumite lucruri nu le putea accepta, nici măcar pentru a se scutura de trecut.

El ridică privirea spre ea. În lumina scăzută văzu întrebarea din expresia lui. Clătină din cap. El ridică din umeri şi întinse mâna spre noptieră.

Ea nu se gândise nici măcar o dată la prezervative. Aparent îi apăruse în suflet şi dorinţa de a o sfârşi prost, pe lângă alte metehne. El şi-l puse la fel de fin cum făcea orice altceva, apoi începu să o tragă spre el, însă

ea se agăţă de ultimele ei rămăşiţe de raţiune şi ridică două degete.

– *Due?*[1]

– *Deux, s'il vous plait.*[2]

Cu o expresie care părea să însemne „străină nebună", el se întinse să mai ia un prezervativ. De data aceasta gesturile lui nu mai părură la fel de fine. Se chinui să tragă latexul peste latex, iar ea îşi abătu privirea pentru că stângăcia îl făcea să pară uman, iar ea nu îşi dorea aşa ceva.

Mâna lui trecu mângâietoare peste şoldul ei, apoi peste coapsa ei. Îi îndepărtă din nou picioarele, pregătit să o desfete cu noi rafinamente, dar această intimitate era prea mult pentru ea. O lacrimă îi scăpă din colţul ochiului. Întoarse capul şi şi-o şterse în pernă înainte ca el să i-o observe. Îşi dorea un orgasm, ce naiba, nu lacrimi de om beat care îşi plângea de milă. Un orgasm delicios care să îi limpezească mintea pentru a se putea concentra pe deplin la a-şi reinventa viaţa.

Se agăţă de el pentru a-l trage peste ea. Când el ezită, trase mai tare, iar într-un final el se supuse. Părul lui o atinse uşor pe obraz şi îi auzi sunetul aspru al respiraţiei gâfâite când îşi strecură un deget în ea. Era plăcut, dar era prea aproape, iar vinul i se agita dezagreabil în stomac şi ar fi trebuit să îl pună pe el să stea întins pe spate pentru a putea să se urce peste el.

Atingerea lui deveni mai lentă, mai chinuitoare, dar ea îşi dorea să ajungă la destinaţie şi îl trase de şolduri pentru a-l încuraja să o penetreze. În cele din urmă el îşi mută picioarele şi îşi schimbă poziţia.

Ea îşi dădu seama imediat că nu avea să încapă uşor, aşa cum fusese cu Michael. Strânse din dinţi şi se foi spre el până când autocontrolul lui cedă şi se înfipse adânc în ea.

Chiar şi atunci refuză să se mişte, prin urmare îşi ridică ea şoldurile, îndemnându-l să se grăbească, să o ducă unde avea de ajuns, să termine ca să poată fugi

[1] Două? (n.tr.)
[2] Două, vă rog (n.tr.)

de acolo înainte ca șoaptele rațiunii să reușească să își croiască drum prin creierul ei îmbibat de vin și să se transforme în strigăte, forțând-o să accepte faptul că încălca toate principiile în care credea și că totul era o mare greșeală!

El își schimbă unghiul, se dădu înapoi și o privi cu ochi încinși, sticloși. Ea închise ochii pentru a nu fi nevoită să îl privească, oricât ar fi fost de superb. El își strecură mâna între trupurile lor și o frecă, însă răbdarea lui nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Vinul îi stârni o senzație de greață în stomac. Îi împinse brațul deoparte și începu să-și miște șoldurile. În cele din urmă el pricepu mesajul și începu să o penetreze cu mișcări lente și profunde. Ea își mușcă buza și numără înapoi, numără înainte, îi împinse din nou mâna deoparte și se luptă cu pustiul de a se fi trădat singură. Timpul păru să se oprească până fu cuprins de spasme. Îi îndură contracțiile înfiorate și așteptă momentul când avea să se rostogolească pe o parte. Când acest lucru se întâmplă într-un final, ea sări din pat.

– Annette?

Ea îl ignoră și își trase în grabă hainele.

– Annette? *Che problema c'e?*[1]

Ea băgă mâna în poșetă, aruncă apoi câteva bancnote pe pat și fugi din cameră.

capitolul 4

Optsprezece ore mai târziu durerea ei orbitoare de cap tot nu o lăsase. Se afla undeva la sud-vest de Florența, încercând să conducă un Fiat Panda cu cutie manuală de viteze prin bezna nopții, pe un drum necunoscut marcat cu indicatoare într-o limbă pe care nu o înțelegea. Rochia ei de tricot se strânsese sub centura de siguranță, și fusese prea amețită pentru a-și aranja părul. Se detesta când era astfel – neîngrijită, dezorganizată, deprimată. Se întrebă câți pași dezastruoși

[1] Ce s-a întâmplat? (n.tr.)

putea să facă o femeie inteligentă rămânând totuşi capabilă să ţină capul sus. Având în vedere în ce hal era capul ei în momentul acela, era o femeie care făcuse cam prea mulţi paşi greşiţi.

Un indicator trecu fulgerător pe lângă ea înainte să apuce să îl citească. Încetini, trase maşina pe marginea drumului şi se forţă să dea înapoi. Nu avea motive să se teamă că ar fi putut lovi ceva în spate, căci nu mai văzuse o maşină de kilometri buni.

Zona rurală a Toscanei avea reputaţia unei frumuseţi ieşite din comun, dar ea pornise la drum după lăsarea întunericului, deci nu văzuse prea mult din ea. Ar fi trebuit să pornească mai devreme, însă nu reuşise să se dea jos din pat decât spre sfârşitul după-amiezii. Apoi stătuse pur şi simplu în faţa ferestrei şi se uitase în gol, încercând să se roage, dar nereuşind să o facă.

Farurile Fiatului Panda se opriră asupra indicatorului. CASALLEONE. Aprinse becul din plafon pentru a arunca o privire peste instrucţiuni şi văzu că reuşise cumva să nimerească înapoi pe drumul potrivit. Neghiobii aveau un Dumnezeu al lor.

Atunci unde ai fost noaptea trecută, Dumnezeule?

În mod cert altundeva. Dar nu putea da vina pe Dumnezeu, nici măcar pe cantitatea mare de vin pe care îl băuse, pentru ceea ce se întâmplase. Propriile ei defecte de caracter o împinseseră la acea măgărie monumentală. Respinsese toate principiile în care credea, doar pentru a descoperi că dr. Favor avusese dreptate ca de obicei. Sexul nu putea vindeca rănile din suflet.

Reveni cu maşina pe carosabil. La fel ca în cazul atâtor altora, rănile din sufletul ei îşi aveau originea în copilărie, dar cât timp puteai să tot arunci în spinarea părinţilor vina pentru propriile eşecuri? Părinţii ei fuseseră profesori universitari care iubiseră haosul şi excesele emoţionale. Mama ei fusese alcoolică, genială şi intens sexuală. Tatăl ei, alcoolic, genial şi ostil. În ciuda faptului că fuseseră fiecare o autoritate în propria specialitate academică, nici unul nu reuşise să obţină o titularizare. Mama ei avusese tendinţa de a se deda unor aventuri amoroase cu studenţii ei, iar tatăl ei manifestase

o puternică înclinaţie spre certuri violente cu colegii săi. Isabel îşi petrecuse copilăria târâtă dintr-un orăşel universitar într-altul, martoră fără voie la vieţi care scăpaseră complet de sub control.

În timp ce alţi copii tânjeau să scape de sub disciplina părinţilor lor, Isabel îşi dorise cu ardoare puţină stabilitate de care nu se bucurase niciodată. În schimb părinţii ei o folosiseră ca pe un pion în bătăliile lor. Într-un gest disperat de autoconservare, ea le întorsese spatele când împlinise optsprezece ani. De atunci fusese pe cont propriu. Cu şase ani în urmă tatăl ei murise de insuficienţă hepatică, iar mama ei îl urmase la scurt timp. Ea îşi făcuse datoria la final, dar nu plânsese după ei cât plânsese după vieţile lor irosite.

Farurile maşinii luminară o străduţă îngustă şi întortocheată, mărginită de clădiri pitoreşti de piatră aflate aproape de drum. Când îşi continuă drumul, văzu un şir de magazine închise peste noapte. Tot ce ţinea de orăşelul acela părea vechi şi prăfuit, mai puţin uriaşul poster cu un film de Mel Gibson lipit pe zidul unei clădiri. Cu litere mai mici sub titlu desluşi numele de Lorenzo Gage.

Acela fu momentul în care îşi dădu seama. Dante nu îi amintise de un chip din vreo pictură renascentistă. Semănase leit cu Lorenzo Gage, actorul care recent o împinsese pe actriţa ei favorită în pragul sinuciderii.

Stomacul îi fu din nou cuprins de greaţă. Câte dintre filmele lui Gage văzuse? Patru? Cinci? Mult prea multe, dar Michael adora filmele de acţiune, cu cât mai violente cu atât mai bine. Acum nu avea să mai fie nevoită să urmărească unul vreodată.

Se întrebă dacă Gage simţea vreo urmă de remuşcare pentru moartea lui Karli Swenson. Probabil avea să contribuie la farmecul ce îi asigura succesul în filme. De ce erau femeile cuminţi atât de fascinate de băieţii răi? Fantezia salvării, îşi spuse ea – nevoia de a crede că erau singurele femei suficient de puternice să transforme acei rataţi în nişte soţi şi părinţi model. Păcat că nu era atât de uşor.

Trecu de marginea orașului, apoi aprinse din nou lumina din plafon pentru a vedea restul instrucțiunilor. „Urmează drumul de la Casalleone aproximativ doi kilometri, apoi fă dreapta la Gorila ruginită."

Gorila ruginită? Și-l imagină pe King Kong prost vopsit. După doi kilometri farurile ei se opriră asupra unei forme neregulate de pe marginea drumului. Încetini și văzu că Gorila ruginită nu era un animal, ci rămășițele unui Piaggio Ape, unul dintre acele vehicule minuscule atât de iubite de majoritatea fermierilor europeni. Rabla respectivă fusese cândva faimoasa camionetă cu trei roți al cărei nume o dusese cu gândul la o gorilă, deși cele trei anvelope dispăruseră de mult.

Când mașina viră, roțile proiectară pietre în caroserie. Instrucțiunile pomeneau de intrarea în Villa dei Angeli, „Vila Îngerilor", și parcurse cu mașina alte câteva viraje în urcare până văzu porțile de fier deschise care marcau intrarea pe aleea principală a vilei. Drumul pietruit pe care îl căuta se afla imediat dincolo de aceasta. Era doar puțin mai larg decât o cărare, iar Fiatul Panda frână smucit când începu să coboare, apoi viră brusc.

În fața ei se înălța o structură. Călcă brusc frâna. Pentru o clipă nu făcu decât să privească uimită. În cele din urmă opri motorul, stinse farurile și își sprijini capul de banchetă. Disperarea crescu în sufletul ei. Această grămadă de pietre căzută în paragină și stând să se prăbușească era casa pe care o închiriase. Nu superb renovată, cum indicase descrierea agentului imobiliar, ci doar o ruină în ultimul hal care părea să servească încă drept grajd pentru vaci.

Solitudine. Odihnă. Reflecție. Acțiune. Vindecarea sexuală nu mai făcea parte din planul ei. Refuza chiar și să se gândească la așa ceva.

Casa îi oferea solitudine, dar cum ar fi putut să se odihnească, cu atât mai puțin să găsească atmosfera potrivită pentru reflecție, când era prizonieră într-o ruină? Și avea nevoie să reflecteze dacă voia să pună la punct un plan de acțiune care să o ajute să-și repună viața

pe roate. Greşelile ei se tot adunau una peste alta. Nu mai ţinea minte cum era să se simtă competentă.

Se frecă la ochi. Cel puţin rezolvase misterul privind motivul pentru care chiria era atât de mică.

Cu greu găsi energia de a coborî din maşină şi de a-şi târî valizele până la uşă. Totul era cufundat într-o asemenea linişte încât îşi auzea propria respiraţie. Ar fi dat orice pentru urletul prietenos al unei sirene de poliţie sau vuietul blând al unui avion decolând de pe La Guardia, însă nu auzi decât ţârâitul greierilor.

Uşa de lemn neşlefuit era descuiată, aşa cum îi promisese agentul care intermediase închirierea, şi scârţâia ca un efect de sunet dintr-un film prost. Se pregăti sufleteşte să fie întâmpinată de un cârd de lilieci, însă nu dădu peste nimic mai sinistru decât mirosul stătut de pietre vechi.

– Autocompătimirea te va paraliza, drăguţă. La fel şi o mentalitate de victimă. Tu nu eşti victimă. Eşti plină de o putere magnifică. Eşti...

O, taci odată! îşi porunci singură.

Pipăi peretele până găsi un întrerupător care aprinse o lampă de podea la fel de luminoasă ca un bec pentru bradul de Crăciun. Aruncă o privire în jurul ei doar cât să observe o podea rece, din dale neacoperite, câteva obiecte de mobilier învechite şi o scară de piatră cu un aer neprimitor. Cel puţin nu era nici o vacă.

Nu putea îndura mai mult de atât în noaptea aceea, prin urmare îşi luă cea mai mică valiză şi urcă, la etaj descoperind o baie funcţională – mulţumesc, Sfântă Fecioară – şi un dormitor mic şi sever care arăta precum chilia unei călugăriţe. După ceea ce făcuse noaptea trecută, nimic nu ar fi putut fi mai ironic.

Ren se opri pe Ponte alla Carraia şi coborî privirea spre râul Arno, studiind podurile care fuseseră construite pentru a le înlocui pe cele aruncate în aer de către Luftwaffe în cel de-al Doilea Război Mondial. Hitler cruţase doar Ponte Vecchio, construit în secolul al XIV-lea. Ren încercase cândva să arunce în aer Tower

Bridge din Londra, dar fusese eliminat de George Clooney înainte să apuce să o facă.

Vântul îi suflă o șuviță scurtă de păr peste frunte.

Se tunsese în după-amiaza aceea. Și se bărbierise și – cum în noaptea aceea intenționa să evite locurile publice luminate – își scosese lentilele de contact căprui. Acum, însă, se simțea expus. Uneori și-ar fi dorit să iasă din propria piele.

Franțuzoaica de noaptea trecută îl înspăimântase. Nu îi plăcea să descopere că judecase greșit pe cineva. Deși obținuse sexul anonim pe care și-l dorise, ceva fusese fundamental în neregulă. Reușea să dea de bucluc chiar și atunci când nu se străduia.

Doi tipi duri porniră agale spre el de pe cealaltă parte a podului, măsurându-l din cap până în picioare când se apropiară, pentru a decide cât de multă rezistență le-ar fi opus dacă ar fi încercat să-i smulgă portofelul. Atitudinea lor arogantă îi aduse aminte de propria tinerețe, deși faptele lui necurate se limitaseră mai degrabă la autodistrugere. Fusese un derbedeu îngâmfat, cu o grămadă de bani la dispoziție, un puști care se prinsese devreme că o purtare rebelă era o metodă bună de a obține atenție. Cu cât lucrurile se schimbau mai mult, cu atât rămâneau la fel. Nimeni nu avea parte de mai multă atenție decât tipul cel dur.

Se căută de țigări, deși se lăsase de fumat cu șase luni în urmă. Pachetul boțit pe care îl scoase din buzunar conținea una singură, fiindcă doar atât își permitea să aibă la el în ultima vreme.

Era rezerva lui pentru situații de urgență.

Și-o aprinse, aruncă chibritul peste marginea podului și îi privi pe băieți apropiindu-se. Aceștia îl dezamăgiră schimbând între ei o privire neliniștită și trecând mai departe.

Trase fumul adânc în piept și își porunci să uite de noaptea trecută. Dar nu prea reușea. Ochii căprui deschis ai femeii scânteiaseră de inteligență, iar sofisticarea ei atât de cuminte și rigidă îl excitase, motiv pentru care probabil îi scăpase din vedere faptul că era țicnită. La sfârșit fusese chinuit de sentimentul gretos că o ataca

oarecum. Chiar dacă pe marele ecran viola femei, în realitate așa ceva ar fi fost o faptă atât de scandaloasă încât nici măcar nu și-ar fi putut-o imagina.

Lăsă podul în urma lui și porni hai-hui pe o stradă goală, luându-și și proasta dispoziție cu el, deși ar fi trebuit să se simtă regele lumii. Toate obiectivele pentru care muncise erau pe punctul de a se împlini. Filmul lui Howard Jenks avea să îi asigure credibilitatea pe care până acum nu reușise să o obțină. Deși avea bani mai mult decât suficienți pentru a trăi tot restul vieţii fără a mai munci, iubea tot ceea ce ţinea de turnarea unui film, iar acesta era rolul pe care îl tot așteptase, al unui răufăcător care avea să rămână la fel de adânc întipărit în memoria publicului precum Hannibal Lecter. Chiar și așa, mai avea de așteptat șase săptămâni până începeau filmările la *Moarte la miezul nopții*, iar orașul îi stârnea un sentiment de claustrofobie.

Karli... Femeia de noaptea trecută... Sentimentul că nimic din ceea ce obţinea nu însemna nimic... Doamne, se săturase să fie deprimat. Își băgă ţigara în colțul gurii, își îndesă mâinile în buzunare, își încovoie umerii și își continuă drumul. Ca un nenorocit de James Dean pe Bulevardul Visurilor Frânte.

Naiba s-o ia de treabă. Mâine avea de gând să părăsească Florenţa și să pornească spre locul care îl atrăsese aici.

capitolul 5

Isabel se răsuci în pat. Ceasul ei de voiaj anunţa nouă jumătate, deci ar fi trebuit să fie dimineață, însă încăperea era întunecată și sumbră. Dezorientată, își îndreptă privirea spre ferestre și văzu că obloanele erau trase.

Se întoarse pe spate și studie combinaţia de ţigle plate roșii și grinzi de lemn brut de deasupra capului ei. Afară auzi ceva ce ar fi putut fi huruitul îndepărtat al unui tractor. Atât. Nimic din zdrăngănitul liniștitor al camioanelor de la salubritate sau strigătele muzicale

ale taximetriştilor blestemându-se reciproc în limbi din lumea a treia. Se afla în Italia, dormind într-o cameră care arăta ca şi cum ultimul ei locatar ar fi fost un sfânt martirizat.

Îşi înclină capul pe spate suficient cât să vadă crucifixul atârnat pe peretele tencuit cu ghips din spatele ei. Lacrimile pe care le detesta începură să se reverse. Lacrimi de regret după viaţa pe care o trăise, după bărbatul pe care crezuse că îl iubise. De ce nu fusese suficient de deşteaptă, de ce nu muncise suficient, de ce nu fusese suficient de norocoasă să păstreze ceea ce avusese? Şi mai grav, de ce se pângărise cu un gigolo italian care arăta ca o vedetă de cinema cu roluri de psihopat? Încercă să alunge lacrimile cu o rugăciune de dimineaţă, însă Sfânta Fecioară hotărâse să îşi ignore fiica delincventă.

Tentaţia de a-şi trage plapuma peste cap şi de a nu se mai ridica niciodată din pat era atât de intensă încât o înspăimântă suficient cât să îşi arunce picioarele peste marginea patului. Tălpile îi fură întâmpinate de gresia rece. Traversă încăperea lugubră şi ieşi pe un coridor îngust ce avea la un capăt o baie de serviciu. Deşi mică, fusese modernizată, deci poate că locuinţa respectivă nu era chiar atât de părăginită cum şi-o imaginase ea.

Făcu o baie, se înfăşură într-un prosop şi se întoarse în chilia ei de sfânt martirizat, unde îşi trase o pereche de pantaloni largi de culoare gri şi o bluză fără mâneci în aceeaşi nuanţă. Apoi se duse la fereastră, deschise obloanele şi le dădu la o parte.

Un torent de lumină galben lămâie se revărsă peste ea. Se strecura prin fereastră ca şi cum ar fi fost turnată dintr-o găleată, razele intense făcând-o să închidă ochii pentru o clipă. Când îi redeschise, văzu întinzându-se în faţa ei dealurile domoale ale Toscanei.

– O, vai...

Îşi sprijini coatele pe pervazul de piatră şi cuprinse cu privirea mozaicul de ogoare în nuanţe de crem, auriu ca mierea şi gri cositor, întrerupt din loc în loc de şiruri de chiparoşi ca nişte degete îndreptate spre cer. Garduri

nu erau nicăieri. Granițele între ogoarele de grâu deja recoltate, pâlcurile de copaci și diversele vii erau formate când de un drum, când de o vale, când de o simplă curbă a reliefului.

Avea sub ochi însăși imaginea Bethlehemului. Acesta era Pământul Sfânt al artiștilor renascentiști. Pictaseră peisajele pe care le cunoșteau drept fundal pentru Madonele lor, îngeri, iesle și păstori. Pământul Sfânt... chiar sub fereastra ei.

Studie priveliștea din depărtare, apoi examină bucata de pământ de lângă casă. În stânga se întindea o vie terasată, în timp ce dincolo de grădină creștea o livadă de măslini cioturoși. Voia să vadă mai mult și întoarse spatele ferestrei, apoi se opri când observă cât de mult schimbase lumina întreaga atmosferă a camerei. Acum pereții văruiți și grinzile de lemn întunecate erau frumoase în sobrietatea lor, iar mobilierul simplu vorbea mai elocvent despre trecut decât un volum întreg dintr-o carte de istorie. Clădirea nu era nicidecum o ruină.

Ieși în hol și coborî scările la parter. Camera de zi, căreia abia dacă îi aruncase o privire cu o seară în urmă, avea pereții nefinisați și tavanul cu boltă din cărămizi al unui vechi grajd european, ceva ce probabil și fusese cândva, căci părea să își aducă aminte că locatarii fermelor toscane obișnuiau să locuiască deasupra animalelor lor. Spațiul fusese superb transformat într-o mică și confortabilă cameră de zi, fără a-și pierde nimic din autenticitatea rustică.

Arcadele de piatră suficient de înalte pentru a permite trecerea animalelor deveniseră ferestre și uși. Zugrăveala rustică în nuanțe sepia de pe pereți era versiunea reală a tratamentelor false aplicate în New York de cei mai rafinați zugravi de interior, pe care aceștia le reproduceau în bârlogurile luxoase în schimbul a mii de dolari. Vechea podea de teracotă fusese ceruită, lustruită și netezită de cel puțin un secol de uzură. Lângă perete se aflau mese simple și un cufăr, toate dintr-un lemn închis la culoare. În fața unei canapele tapițate

în tonuri pământii se afla un scaun cu imprimeu floral discret.

Obloanele pe care le găsise închise noaptea trecută când sosise erau acum larg deschise. Curioasă să vadă cine o făcuse, trecu printr-o arcadă de piatră și ajunse într-o bucătărie spațioasă și însorită.

Încăperea conținea o masă țărănească lungă și dreptunghiulară, plină de crestături și cicatrici de pe urma câtorva secole de folosință. Bucăți de faianță roșie, albastră și galbenă formau o pată de culoare îngustă deasupra unei chiuvete rustice de piatră. Sub aceasta țevile și conductele erau ascunse în spatele unei perdele în carouri alb-albastre. Pe rafturile deschise se regăsea o gamă variată și colorată de vase, coșuri și ustensile de cupru.

Bucătăria includea și o sobă cu propan de modă veche și un set de dulapuri din lemn. Ușile franțuzești neșlefuite care dădeau spre grădină fuseseră vopsite într-un verde de sticlă. Era exact cum își imaginase ea că ar fi trebuit să fie o bucătărie rurală italiană.

Ușa se deschise, lăsând să intre o femeie de șaizeci și ceva de ani. Avea o siluetă rotofeie, obraji fleșcăiți, părul vopsit în negru și ochi întunecați și mici. Isabel se grăbi să își demonstreze excelentele abilități în limba italiană.

– *Buon giorno.*

Deși locuitorii Toscanei erau renumiți pentru cât erau de prietenoși, femeia aceasta nu părea prietenoasă. Din buzunarul rochiei negre decolorate pe care o purta cu ciorapi groși de nailon și saboți negri de plastic îi atârna o mănușă de grădinărit. Fără un cuvânt, aceasta scoase un ghem de sfoară din dulap și se întoarse afară.

Isabel o urmă în grădină, apoi se opri să contemple priveliștea casei văzută din spate. Era perfectă. Absolut perfectă. Odihnă. Solitudine. Reflecție. Acțiune. Nici că ar fi putut găsi un loc mai bun pentru toate acestea.

Bătrânele pietre ale casei scânteiau într-un bej cremos în lumina tare a dimineții.

Corzi de plante cățărătoare se agățau de mortarul de pe ziduri și se încolăceau în apropierea obloanelor verzi și înalte de la ferestre. Un jgheab de scurgere era acoperit de iederă. O mică hulubărie trona pe acoperiș, iar țiglele de teracotă rotunjite erau îmbrăcate cu licheni argintii moi.

Partea principală a structurii era construită sub forma unui dreptunghi simplu, fără decorațiuni, stilul tipic al unei *fattoria* sau casă italiană rustică, despre care citise. O cameră de un etaj se desprindea aleatoriu de la capăt, probabil o adăugire ulterioară.

Nici măcar prezența acră a femeii care scormonea pământul cu fărașul nu știrbea din farmecul umbros al grădinii, iar nodurile din stomacul lui Isabel începură să slăbească. Un zid jos ridicat din aceleași pietre aurii precum casa marca extremitatea perimetrului, dincolo de acesta întinzându-se în pantă livada de măslini și, mai departe, peisajul pe care Isabel îl văzuse de la fereastra dormitorului ei. O masă de lemn cu un blat vechi de marmură fusese așezată la umbra unei magnolii, locul perfect pentru o masă leneșă sau pentru a contempla pur și simplu priveliștea. Însă nu era singurul refugiu pe care îl oferea grădina. Mai aproape de casă o pergolă acoperită de glicină adăpostea două bănci pe care Isabel se putea imagina ghemuită cu peniță și hârtie în mâini.

Cărări pietruite șerpuiau printre florile din grădină, printre legume și ierburi. Plante de busuioc lucioase, sporul casei albe ca zăpada, lujeri de roșii și trandafiri veseli creșteau lângă ghivece de lut din care se revărsau flori roșii și roz de geranium. Năsturelii portocaliu aprins formau un parteneriat perfect cu delicatele flori albastre ale unei tufe de rozmarin, iar frunzele argintii de salvie creau un fundal răcoros pentru un mănunchi de plante de ardei roșu. Conform stilului toscan, lămâii creșteau în două urne mari de teracotă aflate de o parte și de cealaltă a ușii de la bucătărie, în timp ce un alt set de urne conținea tufe de hortensii îngreunate de flori grase și roz.

Isabel își mută privirea de la flori la banca de sub pergolă, apoi la masa de sub magnolie, unde se răsfățau două pisici. Când inspiră parfumul cald de pământ și plante, sunetul vocii lui Michael din capul ei fu redus la tăcere, iar în inima ei începu să se formeze o rugăciune simplă.

Bombănelile mohorâte ale femeii sfâșiară atmosfera plină de pace, iar rugăciunea i se risipi.

Chiar și așa, Isabel simți o scânteie de speranță. Dumnezeu îi oferise Pământul Sfânt. Doar un neghiob ar fi întors spatele unui astfel de dar.

Se duse cu mașina în oraș cu inima mult mai ușoară. În sfârșit se întâmplase ceva care să îi mai atenueze disperarea. Își făcu provizii de alimente de la un mic *negozio di alimentari*. Când se întoarse, o găsi pe femeia cu rochie neagră lucrând în bucătărie, spălând niște vase pe care Isabel nu le lăsase acolo. Femeia îi aruncă o privire dușmănoasă și ieși pe ușa din dos – un șarpe în Grădina Edenului. Isabel oftă și își despachetă cumpărăturile, aranjând totul ordonat în dulap și în frigiderul minuscul.

– Signora? *Permesso?*[1]

Se întoarse și văzu o tânără ce părea să aibă spre treizeci de ani, cu ochelarii de soare ridicați în creștetul capului, stând sub arcada dintre bucătărie și zona rezervată pentru servirea mesei. Era mică de înălțime, iar pielea măslinie și curată crea un contrast neobișnuit cu părul ei blond. Purta o bluză de culoarea piersicii, o fustă de crem biscuit și genul de pantofi cu toc criminal de înalt care le plăcea în mod special italiencelor. Tocurile frumos curbate țăcăniră pe dalele vechi când se apropie.

– *Buon giorno*, Signora Favor, eu sunt Giulia Chiara.

În timp ce dădu din cap în semn de răspuns, Isabel se întrebă dacă în Toscana toată lumea intra neanunțată în casele străinilor.

– Eu sunt *agente immobiliare*. Ezită, căutând cuvintele în engleză. Agentul imobiliar pentru această casă.

---

[1] Îmi dați voie? (n.tr.)

– Mă bucur să te cunosc. Îmi place casa foarte mult.

– O, dar nu... nu e o casă bună. Mâinile îi zburară în aer. Am încercat să te sun de multe ori săptămâna trecută, dar nu te-am putut găsi.

Ceea ce era din cauză că Isabel își deconectase telefonul.

– E vreo problemă?

– Si... O problemă. Tânăra se linse pe buze și își petrecu o șuviță de păr pe după ureche, dezvăluind un mic inel cu perlă prins în lob. Îmi pare foarte rău să îți spun, dar nu poți rămâne aici. Mâinile ei se mișcară în grațioasele gesturi pe care italienii le foloseau chiar și pentru cele mai simple conversații. Nu este posibil. De asta tot încerc să te sun. Să îți explic problema aceasta și să îți spun că ai un alt loc unde să stai. Dacă vii cu mine, îți voi arăta.

Cu o zi înainte, lui Isabel nu i-ar fi păsat dacă ar fi trebuit să plece, dar acum îi păsa chiar mult. Această casă simplă de piatră, cu grădina ei cufundată în pace, promitea să îi permită să mediteze și să se refacă. Nu era dispusă să renunțe la aceste lucruri.

– Spune-mi care e problema.

– Este... Desenă un mic arc cu mâna. E de lucru la ea. Nu este posibil să stea nimeni aici.

– Ce fel de lucru?

– Mult lucru. Trebuie să săpăm. Este o problemă la canalizare.

– Sunt sigură că putem găsi o soluție.

– Nu, nu. Imposibil.

– Signora Chiara, am plătit chiria pe două luni și intenționez să rămân.

– Dar nu v-ar plăcea. Și Signora Vesto ar fi foarte supărată să vă știe nefericită.

– Signora Vesto?

– Anna Vesto. Ar fi foarte nemulțumită dacă nu v-ați simți confortabil. V-am găsit o casă drăguță în oraș, da? Vă va plăcea foarte mult.

– Nu vreau o casă în oraș. O vreau pe asta.

– Îmi pare foarte rău. Nu e posibil.

– Ea e Signora Vesto? întrebă Isabel, arătând spre grădină.

– Nu, ea e Marta. Signora Vesto e la vilă.

Arătă cu un gest mic spre vârful dealului.

– Marta e menajera de aici?

– Nu, nu. Aici nu este menajeră, dar în oraş sunt menajere foarte bune.

Isabel ignoră acest detaliu.

– E grădinăreasa?

– Nu, Marta îngrijeşte grădina, dar nu e grădinăreasa. Nu este grădinăreasă. În oraş este posibil să aveţi o grădinăreasă.

– Atunci ce face ea aici?

– Marta locuieşte aici.

– Eu am înţeles că voi avea casa doar pentru mine.

– Nu, nu ai fi singură aici. Se duse la uşa bucătăriei şi arătă spre etajul adăugat ulterior în partea din spate a casei. Acolo locuieşte Marta. Foarte aproape.

– Dar aş fi singură în mijlocul atâtor oameni în oraş? spuse Isabel, mergând pe ghicite.

– Si.

Giulia îi zâmbi atât de radios încât lui Isabel îi veni greu să îi strice bucuria.

– Cred că cel mai bine ar fi să discut cu Signora Vesto. E la vilă acum?

Giulia păru uşurată să lase problema în mâinile altcuiva.

– Si, si, aşa ar fi cel mai bine. Ea îţi va explica de ce nu poţi să stai, iar eu mă voi întoarce să te conduc la casa pe care ţi-am găsit-o în oraş.

Lui Isabel i se făcu milă de ea şi nu continuă să îşi susţină punctul de vedere. Avea să îşi păstreze forţele pentru Signora Anna Vesto.

Urcă pe cărarea ce ducea de la casa rustică la o alee pentru maşini lungă, mărginită de chiparoşi. Villa dei Angeli se afla la capătul acesteia, iar când o văzu, Isabel se simţi transportată în versiunea cinematografică a romanului *Camera cu vedere*.

Exteriorul din stuc roz somon, precum şi aripile care apăreau din loc în loc, erau caracteristice pentru casele toscane grandioase. Ferestrele de la parter erau acoperite cu grilaje dantelate negre, în timp ce obloanele lungi de la etaj fuseseră deja închise pentru a ţine la distanţă aerul fierbinte. Mai aproape de casă chiparoşii erau înlocuiţi cu formalitatea rigidă a gardurilor vii de cişimir tunse cu grijă, alături de statui clasice şi o fântână de formă octogonală.

Un set dublu de scări de piatră cu balustrade masive ducea la o pereche de uşi de lemn lustruite.

Isabel urcă scările, apoi ridică un ciocan reprezentând un cap de leu. Cât timp aşteptă, coborî privirea spre un Maserati decapotabil, negru mat, parcat lângă fântână. Signora Vesto avea gusturi scumpe.

Nu îi răspunse nimeni, prin urmare bătu din nou.

O femeie voluptoasă, de vârstă mijlocie, cu părul roşcat vopsit discret şi ochi uşor oblici amintind de Sophia Loren îi oferi lui Isabel un zâmbet prietenos.

– Si?

– *Buon giorno*, signora. Sunt Isabel Favor. O caut pe Signora Vesto.

Zâmbetul femeii pălii.

– Eu sunt Signora Vesto.

Rochia ei bleumarin simplă şi pantofii comozi o făceau să pară a fi mai degrabă menajera decât persoana care deţinea maşina Maserati.

– Am închiriat casa de jos, spuse Isabel, dar se pare că este o problemă.

– Nici o problemă, se grăbi Signora Vesto să răspundă. Giulia ţi-a găsit o casă în oraş. Se va ocupa ea de tot.

Rămase cu mâna pe uşă, dorindu-şi în mod evident să o vadă pe Isabel plecată cât de repede. În spatele ei, în holul de la intrare, se afla un set de valize mari şi vizibil scumpe. Isabel era gata să pună pariu că proprietarii vilei fie tocmai sosiseră, fie se pregăteau să plece.

– Am semnat un contract de închiriere, spuse ea pe un ton agreabil, dar plăcut. Rămân.

– Nu, signora, va trebui să te muţi. Va veni cineva în după-amiaza asta să te ajute.

– Nu plec.

– Îmi pare foarte rău, signora, dar nu pot face nimic.

Isabel îşi dădu seama că era momentul să apeleze la superiorii ei ierarhici.

– Aş dori să vorbesc cu proprietarul.

– Proprietarul nu e aici.

– Atunci ce e cu valizele acelea?

Ea păru stingherită.

– Trebuie să pleci acum, signora.

Cele Patru Fundamente fuseseră concepute pentru momente ca acesta. „Poartă-te politicos, dar ferm."

– Mă tem că nu pot pleca până nu discut cu proprietarul.

Isabel forţă trecerea şi intră în hol, apucând să observe rapid tavanele înalte, un candelabru auriu cu bronz şi o scară maiestuoasă înainte ca femeia să sară în faţa ei.

– *Ferma!* Nu poţi intra aici!

„Oamenii care încearcă să se ascundă în spatele autorităţii lor o fac din teamă şi au nevoie de compasiunea noastră. În acelaşi timp, nu putem lăsa ca temerile lor să devină şi ale noastre."

– Îmi pare rău să te supăr, signora, spuse ea pe un ton cât mai înţelegător cu putinţă, dar trebuie să vorbesc cu proprietarul.

– Cine ţi-a spus că domnul e aici? Nu are voie să ştie nimeni.

Proprietarul era bărbat, deci.

– Nu am să spun nimic.

– Trebuie să pleci imediat.

Isabel auzi muzică rock'n'roll italiană răsunând din partea din spate a casei. Se îndreptă spre o arcadă bogat sculptată, cu un mozaic de marmură roşie şi verde.

– Signora!

Isabel se săturase ca oamenii să îi facă viaţa amară – un contabil escroc, un logodnic infidel, un editor neloial şi fanii ei care o părăsiseră la greu. De dragul acelor fani fusese dispusă să trăiască prin aeroporturi, să urce pe podium chiar şi în timpul unui episod de pneumonie.

Îi ţinuse de mână când copiii lor fuseseră prinşi în mrejele consumului de droguri, îşi petrecuse braţele în jurul lor în timp ce se luptaseră cu depresia şi se rugase pentru ei când fuseseră chinuiţi de boli disperate. Însă în clipa în care în viaţa ei apăruseră câţiva nori întunecaţi, se risipiseră toţi ca iepurii.

Năvăli în casă, trecând printr-o galerie îngustă în care portrete ale unor strămoşi fixate în rame grele se luptau pentru spaţiu cu peisaje baroce şi traversă o cameră de recepţie elegantă tapetată în dungi maro şi aurii. Ca o nălucă trecu pe lângă fresce sângeroase cu scene de vânătoare şi portrete şi mai sângeroase ale unor sfinţi martirizaţi. Sandalele ei lăsară urme fierbinţi pe podelele de marmură şi arsuri pe franjurile covoarelor orientale. Un bust roman tremură pe piedestal când se năpusti pe lângă el. De-ajuns era de-ajuns!

Se opri într-un salon mai puţin formal din partea din spate a casei. Parchetul lustruit din lemn de castan era montat în stil solzi de peşte, iar frescele ilustrau scene câmpeneşti în loc de imagini de la vânătoarea de mistreţi. Razele de soare ce se revărsau prin ferestrele lungi larg deschise pluteau în acorduri de muzică rock italiană.

La capătul încăperii o uşă cu arcadă mult mai impunătoare decât cea a casei în care stătea ea dădea spre o loggia, locul din care provenea şi muzica asurzitoare. Sub arcadă stătea un bărbat cu umerii sprijiniţi de cadrul uşii şi privirea aţintită spre lumina soarelui. Isabel miji ochii în faţa luminii intense şi văzu că purta blugi şi un tricou negru şifonat, cu o gaură în mânecă. Profilul îi era atât de clasic sculptat încât ar fi putut să îi aparţină uneia dintre statuile din încăpere. Dar ceva din poziţia rebelă în care stătea tolănit, din sticla de băutură pe care o ţinea la gură şi din pistolul care îi atârna din mâna liberă îi spuse că era posibil să aibă de-a face cu un zeu roman care o luase razna.

Cu o privire circumspectă spre pistol, îşi drese vocea.

– Ăăă... *scusi*? Scuzaţi-mă?

Bărbatul se întoarse.

Isabel clipi în fața soarelui. Clipi din nou. Își spuse că era doar un truc al luminii. Doar un truc. Așa ceva nu era posibil. Nu era.

capitolul 6

Dar chiar așa era. Bărbatul care se prezentase sub numele de Dante stătea acum în fața ei în pragul ușii. Dante cel cu ochii fierbinți, sticloși și atingerile decadente. Cu diferența că acest bărbat avea părul mai scurt, iar ochii îi erau albastru argintiu în loc de căprui.

– Nenorocitule!

Auzi engleză americană – engleză de vedetă de cinema – rostită în vocea gravă și familiară a gigoloului pe care îl întâlnise cu două seri în urmă în Piazza della Signoria. Chiar și așa îi luă o clipă până înțelese adevărul. Lorenzo Gage și Dante gigoloul erau una și aceeași persoană.

– Nu... Înghiți un nod. Nu ești...

El o fixă cu o privire de asasin.

– Rahat. Era de așteptat din partea mea să mă aleg cu o admiratoare obsedată.

– Cine ești?

Dar îi văzuse filmele și știa deja răspunsul.

– Signore Gage! Anna Vesto se năpusti în încăpere. Femeia asta! A refuzat să plece când i-am cerut. E... e...

Limba engleză nu îi putea exprima întreaga indignare și dădu drumul unui torent in italiană.

Lorenzo Gage, afemeiatul star de cinema care o împinsese pe Karli Swenson la sinucidere, era în același timp și Dante, gigoloul florentin, bărbatul căruia îi dăduse voie să îi păteze un colț din sufletul ei. Isabel se prăbuși într-unul dintre scaunele de lângă perete și încercă să respire.

El mârâi ceva în italiană, adresându-i-se menajerei.

Aceasta îi răspunse cu gesturi agitate.

Ceea ce îi stârni un nou mârâit.

Femeia pufni și plecă furtunos din încăpere.

Gage ieşi cu paşi mari în loggia şi opri brusc muzica. Când se întoarse, o şuviţă din părul negru ca cerneala îi căzuse peste frunte. Lăsase sticla deoparte, dar pistolul încă îi atârna din mână.

– Ai încălcat o proprietate privată, drăguţo. Buzele i se mişcară milimetric, iar tonul tărăgănat şi mortal păru chiar mai ameninţător în realitate decât părea în sălile de cinematograf. Chiar ar fi trebuit să dai un telefon mai întâi.

Făcuse sex cu Lorenzo Gage, un bărbat care se lăudase într-un articol de tabloid că „şi-o trăsese cu cinci sute de femei". Iar ea îşi dăduse voie să devină numărul cinci sute unu.

Stomacul i se întoarse pe dos. Îşi îngropă faţa în mâini şi şopti cuvinte pe care nu le mai adresase niciodată vreunei fiinţe umane, nici măcar nu se gândise vreodată să le rostească.

– Te urăsc.

– Din asta îmi câştig existenţa.

Isabel îl simţi apropiindu-se şi îşi lăsă mâinile să cadă, dar se trezi holbându-se la pistol.

Nu era tocmai îndreptat spre ea, dar nu era nici complet ne-îndreptat spre ea. Gage îl ţinea moale lângă şold. Văzu că era un obiect antic, probabil de câteva sute de ani vechime, ceea ce nu însemna neapărat că era cu ceva mai puţin mortal. Ţinea minte ce aproape îi făcuse Juliei Roberts cu o sabie de samurai.

– Tocmai când credeam că presa nu are unde să coboare mai jos. Ce s-a întâmplat cu pretenţiile tale că nu vorbeşti engleza, franţuzoaico?

– Acelaşi lucru care s-a întâmplat şi cu italiana ta. Îşi îndreptă spatele, reuşind într-un final să desluşească la ce se referea. Presa? Crezi că sunt reporter?

– Dacă voiai un interviu, era suficient să ceri.

Ea sări din scaun.

– Crezi că am trecut prin toate astea doar ca să obţin un articol?

– Poate.

Câţiva aburi vagi de alcool plutiră până la ea. Gage îşi sprijini piciorul pe scaunul pe care îl eliberase ea. Isabel

își aținti privirea asupra pistolului care se odihnea pe coapsa lui și încercă să decidă dacă o amenința sau uitase că avea arma acolo.

– Cum m-ai găsit și ce vrei?

– Îmi vreau casa. Se dădu un pas în spate, apoi se enervă pe ea însăși pentru că o făcuse. Așa înțelegi tu să te distrezi? Deghizându-te ca să poți agăța femei?

– Îți vine sau nu să crezi, Fifi, pot face asta fără să mă deghizez. Și am meritat mult mai mult decât cei cincizeci de euro pe care mi i-ai lăsat.

– O problemă de opinie. Pistolul ăla e încărcat?

– Habar nu am.

– Ei bine, pune-l jos.

Își încleștă mâinile.

– Nu prea cred.

– Și vrei să cred că ai fi în stare să mă împuști?

– N-ai decât să crezi ce vrei.

Căscă.

Isabel se întrebă cât de mult băuse și își dori să nu își fi simțit picioarele atât de vlăguite.

– Nu voi tolera arme de foc în preajma mea.

– Atunci pleacă.

Se tolăni în scaun cu picioarele întinse, cu umerii adunați, cu pistolul pe genunchi. Un portret perfect al decadenței în Vila Îngerilor.

Nimeni și nimic de pe pământ nu ar fi făcut-o să plece înainte să înțeleagă ce se petrecuse. Își încleștă mâinile mai strâns pentru a nu le lăsa să tremure și reuși să se așeze pe un scaun din fața lui fără a-l răsturna. Știa în sfârșit ce însemna ura.

El o studie o clipă, apoi îndreptă pistolul spre un goblen cât tot peretele reprezentând un bărbat călare.

– Strămoșul meu, Lorenzo de Medici.

– Mare scofală.

– A fost unul dintre patronii lui Michelangelo. Și a lui Botticelli, dacă nu cumva se înșală istoricii. Când vine vorba de personalități renascentiste, Lorenzo a fost unul dintre cei mai mari. Doar că... Mângâie patul pistolului cu degetul mare și o privi amenințător cu ochii îngustați. Le-a dat voie generalilor săi să jefuiască orașul

Volterra în 1472. Familia Medici nu e una pe care să vrei să o enervezi.

Nu era decât un simplu star de cinema egocentric care îşi juca rolul şi nu avea să se lase intimidată. Nu prea tare, oricum.

– Păstrează-ţi ameninţările pentru cei care cumpără bilete la filmele tale.

Aerul de ameninţare dispăru, fiind înlocuit de plictiseală.

– În regulă, Fifi, dacă nu eşti din presă, atunci ce te aduce aici?

Prinsă în capcana propriului joc, îşi dădu seama că nu putea vorbi despre ceea ce se întâmplase cu două nopţi în urmă - nici acum, nici altădată. Casa. Acesta era motivul pentru care venise până aici.

– Am venit să lămuresc o neînţelegere legată de casa pe care am închiriat-o. Încercă să dea mai multă autoritate cuvintelor ei, ceea ce pentru ea era firesc, dar nu se dovedi la fel de uşor acum. Am plătit pentru două luni şi nu am de gând să plec.

– Şi de ce anume ar trebui să-mi pese mie de asta?

– E casa ta.

– Ai închiriat casa asta? Nu prea cred.

– Nu casa asta. Casa ta de la fermă. Dar angajaţii tăi încearcă să mă dea afară.

– Ce casă de la fermă?

– Cea de la poalele dealului.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet.

– Te aştepţi să cred că femeia pe care am întâlnit-o accidental la Florenţa acum două nopţi tocmai s-a întâmplat să închirieze o casă aflată în proprietatea mea. Poate ar fi bine să inventezi o poveste mai convingătoare.

Chiar şi ei i se părea greu de crezut, însă centrul turistic al Florenţei era mic şi dăduse şi ea peste tânărul cuplu pe care îl întâlnise în Uffizi în alte două locuri în aceeaşi zi.

– Mai devreme sau mai târziu orice turist din Florenţa ajunge în Piazza della Signoria. Întâmplarea a făcut să ajungem acolo deodată.

– Ce noroc pe capul nostru. Îmi pari cunoscută. Am avut impresia asta și acum două nopți.

– Îți par? Era un subiect pe care nu voia să îl dezvolte. Am închiriat casa ta de la fermă cu bună credință, dar imediat ce am sosit mi s-a cerut să plec.

– Te referi la clădirea în care locuia cândva bătrânul Paolo, cea de lângă livada de măslini?

– Nu știu cine e bătrânul Paolo. Acum se pare că acolo locuiește o femeie pe nume Marta, ceea ce nu îmi place, dar sunt dispusă să o tolerez.

– Marta... sora lui Paolo. Vorbea ca și cum ar fi scotocit după o amintire îndepărtată. Da, presupun că aia face parte din proprietatea asta.

– Nu mă interesează cine e. Eu am plătit și nu am de gând să plec.

– De ce ești dată afară?

– Ceva legat de probleme la canalizare.

– Sunt surprins că vrei să rămâi, având în vedere ceea ce s-a întâmplat între noi. Sau poate doar te prefaci că ești scoasă din sărite.

Cuvintele lui o readuseră brutal la realitate. Firește că nu putea rămâne. Alături de acest bărbat violase esența a cine era cu adevărat și ar fi fost insuportabil să se lovească din nou de el.

Un sentiment zdrobitor de dezamăgire se alătură celorlalte emoții dureroase din sufletul ei. În grădina acelei case țărănești se bucurase pentru prima dată în câteva luni de o senzație reală de pace, iar acum acest lucru îi era smuls cu forța. Încă mai avea puțină mândrie. Dacă trebuia să plece, avea cel puțin să o facă într-o manieră care să nu îi dea impresia că el câștigase.

– Tu ești actorul, domnul Gage. Nu eu.

– Presupun că asta rămâne de văzut. O cioară croncăni o notă de avertizare din grădină. Dacă rămâi, ai face bine să stai departe de vilă. Își frecționă coapsa cu țeava pistolului. Și să nu te prind că ai mințit. Nu o să-ți placă deloc consecințele.

– Asta pare a fi o replică dintr-unul dintre filmele tale oribile.

– Mă bucur să știu că am o fană.

– Le-am văzut doar din cauza fostului meu logodnic. Din păcate, nu m-am prins de legătura dintre gusturile lui proaste în materie de film și spiritul lui de aventură în materie de sex decât când era deja prea târziu.

Ei, oare de ce spusese așa ceva?

El își sprijini un cot pe brațul scaunului.

– Deci escapada noastră sexuală a fost modul în care ai înțeles să te răzbuni pe el.

Ea dădu să nege, dar fusese prea aproape de adevăr.

– Să vedem... Puse pistolul pe masă. Cine, mai exact, a fost victima acum două nopți? Ai fost tu, femeia răzbunătoare, sau eu, pionul nevinovat de care te-ai folosit pentru a-ți satisface nevoia de răzbunare?

Individul chiar se distra. Isabel se ridică pentru a putea să îl privească de sus, apoi își dori să nu o fi făcut, căci încă nu era sigură pe picioarele ei.

– Ești beat, domnule Gage?

– Sunt mai mult decât beat.

– E abia ora unu.

– În mod normal ai avea dreptate, dar eu încă nu m-am băgat în pat, deci teoretic încă beau de noapte.

– Cum vrei tu.

Trebuia fie să se așeze din nou, fie să o șteargă de acolo, prin urmare se îndreptă spre ușă.

– Hei, Fifi.

Ea se întoarse, apoi își dori să nu o fi făcut.

– Uite cum stă treaba... Luă în mână bila de marmură lustruită care se odihnise pe soclul de piatră de lângă el și își trecu degetul mare peste ea. Dacă nu vrei ca fanii mei să înceapă să mișune în jurul micuței case de la fermă, îți sugerez să îți ții gura în privința prezenței mele aici.

– Mă crezi sau nu, am alte lucruri mai bune de făcut decât să stau la bârfe.

– Hai să ne asigurăm că așa și rămâne.

Strânse în pumn bila de marmură, în caz că nu pricepuse mesajul.

– Cam exagerezi cu teatrul, nu crezi, domnule Gage?

Amenințarea se evaporă și râse.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Fifi.

Ea reuși să ajungă la ușa salonului fără a se ciocni de nimic, dar nu se putu abține să nu arunce o privire peste umăr.

Gage arunca bila de marmură dintr-o mână într-alta, ca un superb Nero jucându-se în timp ce Roma ardea.

Înțepătura pe care o simți sub coaste o forță să încetinească înainte de a ajunge la casa de la fermă. Pietrișul se strecurase prin vârfurile sandalelor ei Kate Spade, probabil ultima pereche pe care avea să și-o mai permită vreodată. Se bucura că nu cedase nervos în fața lui, dar adevărul era că trebuia să plece. Dacă își făcea bagajele acum, putea ajunge înapoi în Florența până la patru.

Și mai departe ce ar fi făcut?

Casa îi apăru sub priviri. Scăldată în lumina aurie, arăta solidă și alinătoare, dar în același timp și oarecum magică. Arăta ca un loc în care ar fi fost posibil să se nască viziunea unei vieți noi.

Se întoarse și intră în vie urmând una dintre ramificațiile cărării. Strugurii mov închis, pleznind de suc, atârnau grei pe viță. Culese o boabă și o băgă în gură. Aceasta îi explodă pe limbă, surprinzător de dulce. Sâmburii erau atât de mici încât nu se obosi să îi scuipe afară.

Smulse un ciorchine mic și intră mai adânc în vie. Avea nevoie de pantofi sport. Solul lutos și greu părea de piatră sub sandalele ei subțiri. Dar nu avea să se gândească la ceea ce avea nevoie, ci doar la ceea ce avea deja – soarele Toscanei deasupra capului ei, struguri calzi în mână, Lorenzo Gage în vila din vârful dealului.

Se oferise atât de ieftin. Cum avea să reușească vreodată să depășească acel moment?

Nu fugind de situație.

Vâna ei de încăpățânare se făcu simțită. Se săturase de tristețe. Nu fusese niciodată o lașă. Avea de gând să se lase alungată de la ceva atât de prețios de către o vedetă de cinema decăzută? Întâlnirea lor fusese complet neînsemnată pentru el. Era evident că o găsea dezagreabilă, deci în nici un caz nu avea să vină să o caute.

Iar ea avea nevoie să se afle acolo. Toate instinctele îi spuneau că acesta era locul în care trebuia să rămână, singurul loc unde avea să poată găsi atât solitudinea, cât și inspirația ce aveau să îi permită să ia un nou start în viață.

În clipa aceea se hotărî. Nu îi era teamă de Lorenzo Gage și nu avea să permită nimănui să o forțeze să plece de aici până nu era pregătită.

Ren puse la loc pistolul cu cremene din secolul al XVII-lea pe care îl scosese să îl examineze chiar înainte ca Fifi să dea buzna peste el. Încă mai auzea ecoul acelor mici țăcănituri eficiente de tocuri când părăsise încăperea. El ar fi trebuit să fie diavolul, dar dacă nu cumva se înșela, domnișoara Fifi fusese cea care lăsase miros de pucioasă în urma ei.

Chicoti, apoi închise ușa dulapului. Pistolul era excelent lucrat, fiind unul dintre numeroasele obiecte neprețuite din vilă. Moștenise acea casă cu doi ani în urmă, dar acum era prima dată când apucase să o și viziteze de la moartea mătușii Philomena. Inițial intenționase să vândă proprietatea, dar avea amintiri plăcute de la cele trei vizite pe care le făcuse aici în copilărie. Nu i se păruse corect să vândă locuința fără a o mai vedea o dată. Fusese impresionat atât de menajeră, cât și de soțul ei când discutase cu ei la telefon și hotărâse să aștepte.

Își recuperă sticla de whisky de pe masa din loggia pentru a putea să reia băutul pe care îl întrerupsese domnișoara Fifi. Îi făcuse plăcere să se poarte urât cu ea. Era atât de înțepată încât vibra și totuși vizita ei îl lăsase aproape relaxat. Bizar.

Trecu printr-una dintre cele trei arcade ale loggiei și ieși în grădină, de unde o luă pe lângă gardurile vii tunse atent și se îndreptă spre piscină, unde se lăsă să cadă pe un șezlong. Lăsându-se învăluit de tăcere, se gândi la toți oamenii care îl înconjurau de obicei: grupul lui loial de asistenți, manageri și bodyguarzii pe care studioul îi cerea ocazional să îi țină prin preajmă. Numeroase celebrități se îngropau într-o mare de asistenți pentru

că simţeau nevoia să li se confirme că erau vedete. Alţii, aşa cum era şi el, o făceau pentru a-şi uşura viaţa. Asistenţii ţineau la distanţă fanii excesiv de pasionaţi, ceea ce era util, dar avea un preţ. Prea puţini oameni spuneau adevărul în faţa persoanei responsabile de salariul lor şi începuse să se sature de atâta linguşeală.

Domnişoara Fifi, pe de altă parte, nu părea să ştie nimic despre linguşeală, ceea ce se dovedise surprinzător de odihnitor.

Împinse deoparte sticla de whisky fără să-i scoată dopul şi se cufundă mai adânc în şezlong. Încet-încet ochii i se închiseră. Foarte odihnitor.

Isabel îşi tăie o felie din caşul pecorino pe care şi-l cumpărase din oraş. Era acel caş de oaie pe care locuitorii Toscanei îl apreciau atât de mult. În timp ce îşi număra banii, vânzătoarea îi întinsese un borcănel minuscul de miere.

– Aşa e în Toscana, îi spusese ea. Miere la caş.

Isabel nu îşi putea imagina combinaţia, dar nu se străduia să fie mai puţin rigidă? Aranjă caşul şi borcănelul de miere pe o farfurie ceramică alături de un măr. Tot ce mâncase în ziua aceea fuseseră cei câţiva struguri pe care îi culesese când se întorsese de la vilă cu trei ore în urmă. Întâlnirea cu Gage îi tăiase pofta de mâncare. Poate că puţină mâncare avea s-o facă să se simtă mai bine.

Descoperi într-un sertar o jumătate de duzină de şervete de pânză scrobite, scoase unul, apoi le aranjă pe restul într-un teanc mai ordonat. Îşi despachetase deja valizele şi îşi organizase baia. Deşi era abia ora patru, deschisese sticla de Chianti Classico pe care o cumpărase din oraş. Chianti putea fi considerat „classico", aflase ea, doar dacă fusese stors din struguri cultivaţi în regiunea Chianti, aflată la câţiva kilometri mai la est.

Găsi în dulap pahare de vin fără picior. Şterse o pată de apă, umplu unul şi duse totul afară în grădină. Parfumurile delicate de rozmarin şi busuioc dulce plutiră

spre ea de pe cărarea pietruită când se îndreptă spre masa veche aflată în umbra magnoliei. Două dintre cele trei pisici ale grădinii veniră să o întâmpine. Se așeză și își îndreptă privirea asupra dealurilor bătrâne. Ogoarele arate care fuseseră maro cenușiu de dimineață se coloraseră în lavandă în lumina soarelui de după-amiază. Cât de frumos!

De mâine avea să înceapă să urmeze programul pe care și-l stabilise pentru următoarele două luni. Nu avea nevoie să își consulte notițele pe care și le luase pentru a ști cum intenționa să își organizeze zilele.

Trezirea la 6 fix.
Rugăciune, meditație, recunoștință și afirmațiile zilnice
Yoga sau plimbare în ritm alert
Mic dejun ușor
Sarcinile de dimineață
Lucrat la o carte nouă
Prânz
Vizitat obiective turistice, plimbat ochii prin vitrine, sau o altă activitate plăcută (Fii impulsivă)
Revizuit materialul scris dimineață
Cină
Lectură motivațională și sarcinile de seară
Culcare la 10 fix
ADU-ȚI AMINTE SĂ RESPIRI!

Nu avea să-și facă griji în privința faptului că habar nu avea ce fel de carte intenționa să scrie. Acesta era motivul pentru care trebuia să rămână acolo, ca să reușească să își deblocheze canalele mentale și emoționale.

Vinul avea o aromă bogată și fructată și se topea pe limba ei, dar când se lăsă pe spate să îl savureze, observă o peliculă de praf pe blatul de marmură al mesei. Sări în picioare și se duse în casă după o cârpă. După ce îl șterse, se așeză din nou.

Adulmecă mirosul de vin și de rozmarin. În depărtare un drum șerpuia pe fundalul dealurilor într-o panglică

palidă, fumurie. Ce loc superb... Și când se gândea că ieri nu-și dorise să se afle aici.

În vârful dealului din dreapta observă ceea ce probabil fusese cândva o parte din sat, dar acum arăta ca o grămadă de ruine, cu un zid ce stătea să cadă și rămășițele unui turn de veghe. Dădu să se ridice pentru a-și căuta binoclul pentru teatru, dar apoi își aminti singură că ar fi trebuit să se relaxeze.

Inspiră adânc pentru a-și limpezi mințile, se lăsă înapoi în scaun și căută în adâncul sufletului o sursă de mulțumire.

Nu o găsi.

– Signora!

Vocea veselă îi aparținea unui tânăr care se îndrepta spre ea traversând grădina. Părea să aibă fie către treizeci de ani, fie puțin peste, și era zvelt. Un alt italian chipeș. Când se apropie, Isabel văzu ochi căprui lichizi, păr negru mătăsos prins la spate într-o coadă de cal joasă și un nas lung, superb modelat.

– Signora Favor, eu sunt Vittorio.

Se prezentă expansiv, ca și cum numele în sine ar fi trebuit să îi provoace plăcere.

Ea zâmbi și îi răspunse la salut.

– Îmi dai voie să îți țin companie?

Accentul lui arăta că învățase engleza elegantă, cu un ușor accent străin, de la profesori britanici mai degrabă decât de la americani.

– Desigur. Dorești vin?

– Ah, mi-ar plăcea foarte mult.

O opri când dădu să se ridice.

– Am fost aici de multe ori, spuse el. Îl aduc eu. Stai jos și bucură-te de peisaj.

Se întoarse în mai puțin de un minut cu sticla și un pahar.

– O zi superbă. O pisică se frecă de el când se instală la capătul mesei. Pe de altă parte, în Toscana toate zilele sunt frumoase, nu-i așa?

– Așa s-ar părea.

– Și îți face plăcere vizita?

– Foarte mare. Dar e mai mult decât o vizită. Voi rămâne aici câteva luni.

Spre deosebire de Giulia Chiara, Anna Vesto și Marta cea acră, tânărul păru încântat de veste.

– Atât de mulți americani vin în vizite de o zi cu autocarele, apoi pleacă. Cum poate cineva să cunoască Toscana astfel?

Era greu de ignorat un asemenea entuziasm, iar Isabel zâmbi.

– Nu poate.

– Nu ai gustat încă din preparatul nostru tradițional – *pecorino*. Înmuie lingura de pe farfuria ei în borcănelul de miere și scurse câteva picături peste feliuța ei de caș. Acum vei fi o toscană adevărată.

Părea atât de încântat încât pe Isabel nu o lăsă sufletul să îl dezamăgească, deși bănuia că fusese trimis acolo pentru a o convinge să se mute. Luă o îmbucătură și descoperi că gustul înțepător al brânzei și dulceața mierii făceau să se potrivească perfect.

– Delicios.

– Bucătăria toscană e cea mai bună din lume. *Ribollita, panzanella,* cârnați de mistreț, *fagioli* cu salvie, ciorbă de burtă florentină...

– Cred că am să spun pas la ciorba de burtă.

– Să spui pas?

– Să o evit.

– Ah, da. Poate că noi aici mâncăm mai mult din animal decât voi acolo în State.

Ea zâmbi. Începură să flecărească despre bucătărie și despre atracțiile locale. Vizitase deja Pisa? Dar Volterra? Trebuia neapărat să facă un tur al câtorva dintre cramele din regiunea Chianti. Cât despre Siena... se lăuda cu o Piazza del Campo care era cea mai frumoasă din Italia. Auzise despre Palio, cursa de cai care avea loc în fiecare vară în Campo propriu-zis? Și nu trebuia să rateze nici San Gimignano, orașul cu turnuri. Îl mai văzuse vreodată?

Nu, nu îl văzuse.

– Am să-ți arăt totul.

– O, nu.

– Dar sunt ghid profesionist. Organizez tururi prin întreaga Toscana și Umbria. În grup și private. Plimbări, tururi culinare, tururi de degustare de vin. Nu ți-a oferit nimeni serviciile mele?

– Au fost prea ocupați încercând să mă alunge de aici.

– Ah, da. Canalizarea. E drept că nu ai ajuns în cel mai bun moment, dar sunt multe de văzut prin împrejurimi și am să te duc să vizitezi diverse obiective peste zi ca să fi departe de mizerie și de gălăgie.

– Apreciez oferta, dar mă tem că nu îmi pot permite un ghid privat.

– Nu, nu. Flutură din mână într-un gest elegant de refuz. Vom merge doar când nu am alți clienți, un gest de prietenie. Am să îți arăt toate locurile pe care nu le poți găsi singură. Nu va trebui să te temi că ai de condus pe drumuri necunoscute și am să traduc pentru tine. Un târg foarte bun, ai să vezi.

Un târg extraordinar. Unul care, întâmplător, ar fi făcut-o să iasă din casa de la fermă.

– Nu aș putea nicidecum să te deranjez astfel.

– Dar nu este un deranj. Poți să plătești tu benzina, bine?

În clipa aceea Marta ieși din încăperea din spate. Rupse câteva crenguțe de pe o plantă de busuioc și le duse în bucătărie.

Tânărul sorbi din Chianti.

– Mâine am liber. Ai vrea să mergi la Siena mai întâi? Sau eventual Monteriggioni. Un orășel minunat. Dante scrie despre el în *Infernul*.

Pielea ei fu cuprinsă de furnicături la auzul numelui. Dar Dante gigoloul nu exista, doar Lorenzo Gage, un star de cinema afemeiat care îi fusese partener în actul rușinos. Acum că îl cunoscuse, nu îi venea greu să creadă că o împinsese pe Karli Swenson la sinucidere. Isabel avea de gând să se străduiască din răsputeri să nu îl mai vadă vreodată.

– De fapt eu am venit aici să lucrez și trebuie să încep de mâine

– Să lucrezi? Mare păcat. Și totuși, toți trebuie să facem ce avem de făcut. Zâmbi binevoitor, își termină vinul, apoi mâzgăli un număr de telefon pe o bucată de hârtie pe care și-o scoase din buzunar. Dacă ai nevoie de absolut orice, să mă suni.

– Mulțumesc.

El îi oferi un zâmbet orbitor, apoi se îndepărtă făcându-i cu mâna. Cel puțin el era dispus să o mute de acolo într-un mod fermecător, sau poate era ea prea bănuitoare. Își luă exemplarul din *Autobiografia unui yoghin* de Yogananda, dar sfârși prin a citi din ghidul ei de călătorii. Avea să fie suficient dacă începea de mâine să își reinventeze cariera.

Începuse să se întunece până se duse înăuntru, iar bucătăria era învăluită în mirosuri îmbietoare. Intră exact când Marta așeza un bol de supă cu aspect consistent pe o tavă acoperită cu un șervet de pânză alb ca zăpada. Pe tavă se afla și un pahar din vinul Chianti cumpărat de Isabel, judecând după sticla de lângă el, precum și o porție de roșii feliate garnisite cu măsline negre, zbârcite și o bucată de pâine cu multă coajă. Orice speranță pe care ar fi putut s-o nutrească Isabel cum că mâncarea ar fi fost pregătită pentru ea păli însă când Marta ieși cu tava pe ușă. Cât de curând trebuia să învețe cu adevărat să gătească.

Dormi bine în noaptea aceea, iar în dimineața următoare se trezi la opt în loc de șase, cum intenționase. Sări din pat și se grăbi să meargă la baie. Acum avea să fie nevoită să își scurteze rugăciunea și meditația, altfel nu avea cum să mai recupereze întârzierea din program. Deschise robinetul pentru a se spăla pe față, dar apa refuză să se încălzească. Coborî în grabă și testă chiuveta. Se dovedi a fi la fel. O căută pe Marta pentru a-i spune că nu aveau apă caldă, însă grădina era goală. În cele din urmă găsi cartea de vizită pe care i-o lăsase Giulia Chiara.

– Da, da, spuse Giulia când Isabel reuși să dea de ea. E foarte dificil să rămâi acolo cât timp e atât de mult

de lucru. La casa din oraş nu va trebui să-ţi faci griji pentru astfel de lucruri.

– Nu mă mut în oraş, spuse Isabel ferm. Am vorbit ieri cu... proprietarul. Vrei te rog să faci tot ce depinde de tine ca problema cu apa să se rezolve cât de repede?

– Am să văd ce pot face, răspunse Giulia, fără a-şi ascunde ezitarea.

Casalleone avea un vechi zid roman, un clopot de biserică ce bătea la jumătate şi copii peste tot. Se strigau unii pe alţii pe terenuri de joacă şi se zbenguiau pe lângă mamele lor pe străzile înguste, pavate cu piatră cubică, care se împleteau într-un labirint. Isabel scoase cartea de vizită a Giuliei şi verifică din nou adresa, confruntând-o cu indicatorul din faţa ochilor. Deşi numele străzii era similar, nu era aceeaşi.

Trecuse o zi de când vorbise cu agentul imobiliar şi tot nu avea apă caldă. O sunase pe Anna Vesto, însă menajera se prefăcuse că nu ştia engleza şi îi închisese telefonul în nas. Marta părea să ignore problema. Conform programului pe care şi-l făcuse, Isabel ar fi trebuit să scrie acum, însă problema cu apa îi distrăsese atenţia. În plus, nu avea nimic de scris. Deşi de regulă se împăca de minune cu autodisciplina, în dimineaţa aceasta se trezise tot târziu, nu meditase, iar singurele cuvinte pe care le scrisese în ultimele două zile fuseseră bilete adresate unor prieteni.

Se apropie de o tânără care traversa micuţa piaţetă a satului ţinând de mână un copil foarte mic.

– *Scusi, signora.* Îi întinse cartea de vizită a Giuliei. Poţi să-mi spui unde se află Via San Lino?

Femeia îşi luă copilaşul în braţe şi se îndepărtă în grabă.

– Vai, scuzaţi-mă. Se încruntă şi se îndreptă spre un bărbat de vârstă mijlocie purtând o jachetă sport jerpelită, cu petice la coate. *Scusi, signore.* Caut Via San Lino.

Acesta luă cartea de vizită a Giuliei, o studie pentru o clipă, apoi o studie pe Isabel. Cu ceva ce aducea

a înjurătură, băgă cartea de vizită în buzunar și se îndepărtă cu pași mari.

– Hei!

Următoarea persoană îi răspunse cu *„non parlo inglese"* când întrebă unde se afla Via San Lino, dar apoi un tânăr mătăhălos în tricou galben îi dădu indicații. Din păcate, acestea se dovediră atât de complicate încât sfârși în fața unui depozit abandonat de pe o stradă fără ieșire.

Decise să caute magazinul alimentar cu vânzătoare prietenoasă pe care îl vizitase cu o zi în urmă. În drum spre piațetă trecu pe lângă un magazin de pantofi și o *profumeria* în care se vindeau cosmetice. Ferestrele caselor înșirate de o parte și cealaltă a străzii erau acoperite cu perdele de dantelă, iar deasupra capului ei atârnau frânghii de rufe. „Uscătoarele italiene", așa le numise ghidul de călătorie. Curentul fiind atât de scump, familiile nu aveau uscătoare electrice.

Nasul o conduse la o brutărie minusculă de unde cumpără o tartă cu smochine de la o fată nesimțită cu părul vopsit în mov. Când ieși, ridică privirea spre cer. Norii înalți și pufoși arătau ca și cum ar fi trebuit imprimați pe pijamale de flanel albastre. Era o zi superbă și nu ar fi lăsat nici măcar o sută de italieni posaci să i-o strice.

Tocmai urca dealul pavat cu piatră cubică, îndreptându-se spre magazinul alimentar, când observă un chioșc de ziare cu rafturi întregi de cărți poștale ilustrând vii, câmpii pestrițe cu floarea-soarelui și fermecătoare orașe toscane. Când se opri să aleagă câteva, observă că mai multe ilustrate îl reprezentau pe David al lui Michelangelo sau cel puțin o parte importantă din el. Avea sub ochi penisul din marmură al statuii, fotografiat atât din față, cât și din lateral. Luă o carte poștală de pe raft pentru a o examina mai îndeaproape. Părea să nu fi fost prea norocos în materie de organe genitale.

– Ai uitat deja cum arată așa ceva, copilă?

Se răsuci pe călcâie și se trezi holbându-se la o pereche de ochelari de soare foarte vechi, cu rame de oțel. Erau purtați de un preot înalt, în robă neagră, cu o mustață

stufoasă şi întunecată. Era un bărbat deosebit de urât, nu din cauza mustăţii, deşi era şi aceasta destul de neplăcută, ci din cauza unei cicatrici roşii neregulate care îi întindea atât de tare pielea de pe obraz încât îi trăgea în jos colţul unui ochi albastru argintiu.

Un ochi albastru argintiu foarte familiar.

capitolul 7

Isabel rezistă impulsului de a pune rapid ilustrata înapoi pe raft.

– Nu făceam decât să o compar cu ceva similar ce am văzut recent. Cea de pe statuie este cu mult mai impresionantă.

O, ce minciună sfruntată.

Soarele se reflectă orbitor de pe lentilele ochelarilor lui când zâmbi.

– Pe raftul din spate există calendare pornografice, în caz că eşti interesată.

– Nu sunt.

Puse la loc cartea poştală şi începu din nou să urce dealul. El îşi potrivi pasul cu al ei, mişcându-se atât de graţios în roba lungă ca şi cum ar fi purtat-o zi de zi, însă Lorenzo Gage era obişnuit să fie costumat.

– Dacă vrei să-ţi mărturiseşti păcatele, sunt ochi şi urechi, spuse el.

– Du-te şi găseşte-ţi nişte băieţei de molestat.

– Ai limba ascuţită în dimineaţa asta, Fifi. Rosteşte de o sută de ori Ave Maria drept penitenţă pentru că ai insultat un slujitor al Domnului.

– Am să te raportez, domnule Gage. În Italia e ilegal să te dai drept preot. Observă o tânără cu aer obosit ieşind dintr-un magazin cu doi gemeni de mână şi îi strigă. Signora! Bărbatul acesta nu e preot! E Lorenzo Gage, starul american de cinema.

Femeia o privi pe Isabel ca şi cum ar fi fost nebună de legat, îşi înşfăcă pruncii şi se îndepărtă în grabă.

– Excelentă treabă. Probabil i-ai traumatizat pe viaţă pe copiii ăia

– Dacă nu e împotriva legii, ar trebui să fie. Mustața aia arată ca și cum ți-ar fi murit o tarantulă pe buză. Și nu crezi că cicatricea e cam exagerată?

– Câtă vreme îmi permite să merg oriunde netulburat, nu prea îmi pasă.

– Dacă îți dorești anonimitate, de ce nu stai pur și simplu acasă?

– Fiindcă m-am născut cu spirit de vagabond.

Ea îl inspectă mai atent.

– Erai înarmat ultima dată când te-am văzut. Ai vreo armă pe sub roba aia?

– Nu dacă nu pui la socoteală explozibilii lipiți pe pieptul meu.

– Am văzut filmul ăla. A fost îngrozitor. Întreaga scenă a fost doar un pretext pentru a da strălucire violenței și a face paradă de mușchii tăi.

– Și totuși a adus încasări de o sută cincizeci de milioane.

– Demonstrându-mi teoria despre gusturile publicului american.

– Oamenii nu ar trebui să arate spre paiul din ochii altora, dr. Favor...

Deci își dăduse seama cine era.

El își împinse ochelarii cu ramă de oțel mai sus pe nasul lui perfect.

– Nu acord prea multă atenție fenomenului de consiliere psihologică în masă, dar până și eu am auzit de tine. Doctoratul e real sau fals?

– Am o diplomă de doctorat foarte reală în psihologie, ceea ce îmi permite să pun diagnostice destul de corecte. Tu ești un mizerabil. Acum lasă-mă în pace.

– În regulă, încep să mă enervez. Lungi pasul. Nu te-am atacat în noaptea aia și nu am de gând să îmi cer scuze.

– Te-ai dat drept gigolo!

– Doar în imaginația ta aprinsă.

– Ai vorbit italiană.

– Tu ai vorbit franceză.

– Dispari de aici. Nu, stai. Se întoarse spre el. Tu ești proprietarul casei în care stau și îmi vreau apa caldă înapoi.

Gage se înclină în fața a două femei în vârstă care se plimbau braț la braț, apoi le binecuvântă făcând semnul crucii, ceva ce Isabel fu destul de sigură că avea să-l condamne la purgatoriu pentru încă o mie de ani în plus, aproximativ. Își dădu seama că stătea acolo și îl privea, ceea ce o făcea complice, și porni din nou la drum. Din păcate o urmă și el.

– De ce nu ai apă caldă? întrebă el.

– Habar nu am. Iar angajații tăi nu fac nimic în această privință.

– Suntem în Italia. Durează până se realizează ceva.

– Tu doar rezolvă.

– Am să văd ce pot face. Își masă cicatricea falsă de pe obraz. Dr. Isabel Favor... Greu de crezut că am avut-o la pat pe celebra gardiană a virtuții și promotoare a curentului New Age preferată de întreaga Americă.

– Nu sunt o promotoare a curentului New Age. Sunt o moralistă de modă veche, acesta fiind motivul pentru care găsesc atât de dezgustător ce am făcut cu tine. Dar în loc să reflectez la nesfârșit la asta, am s-o pun în seama traumei și am să mă străduiesc să mă iert.

– Logodnicul te-a părăsit, iar cariera ta s-a dus naibii. Asta face să meriți iertare. Dar chiar nu ar fi trebuit să trișezi la plata impozitelor.

– Contabilul meu e cel care a trișat.

– M-aș fi așteptat ca cineva cu doctorat în psihologie să aleagă mai inteligent oamenii pe care îi angajează.

– Te-ai fi așteptat. Dar după cum ai observat, poate, în materie de alegere inteligentă a oamenilor par să o fi dat rău de tot în bară.

El chicoti cu o notă diabolică.

– Lași mulți bărbați să te agațe?

– Pleacă.

– Nu te judec, să ne înțelegem. Sunt doar curios.

Clipi cu ochiul sănătos când ieșiră de pe străduța umbrită în piațetă.

– Nu am lăsat niciodată un bărbat să mă agaţe. Niciodată! Am fost doar – am fost nebună în noaptea aia. Dacă am cules vreo boală oribilă de la tine...

– Am avut o răceală acum câteva săptămâni, dar în afară de asta...

– Nu face pe drăgălaşul. Am văzut acel citat fermecător al tău. Tu singur ai recunoscut că... stai să mă gândesc, cum te-ai exprimat? „Mi-am tras-o cu peste cinci sute de femei"? Chiar presupunând că ai exagerat într-o oarecare măsură, eşti un partener sexual cu risc mare.

– Citatul ăla nu e nici măcar pe departe corect.

– Nu ai spus-o?

– Ei, cu asta m-ai prins.

Ea îi aruncă o privire care, spera ea, avea să-l facă să se veştejească pe loc, dar cum nu avea prea mult exerciţiu cu astfel de lucruri, probabil că nu reuşi.

El binecuvântă un cotoi care le trecu prin faţă.

– Eram un actor tânăr care încerca să stârnească puţină publicitate atunci când am făcut afirmaţia aia în faţa unui reporter. Hei, trebuie să îmi câştig şi eu existenţa cumva.

O mânca limba să îl întrebe câte femei fuseseră cu adevărat şi singurul mod în care reuşi să se stăpânească fu lungind pasul.

– O sută maxim.

– Nu te-am întrebat, replică ea. Iar asta e dezgustător.

– Glumeam. Nici măcar eu nu sunt atât de promiscuu. Voi ăştia care vă credeţi guru nu aveţi deloc simţul umorului.

– Nu mă cred guru şi întâmplarea face să am un simţ al umorului foarte bine dezvoltat. Ce altceva m-ar face să continui conversaţia cu tine?

– Dacă nu vrei să fii judecată după ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia, nu ar trebui nici tu să mă judeci astfel. Îi luă punga din mână şi aruncă o privire în ea. Ce-i asta?

– O tartă. Şi e a mea. Hei!

Îl privi muşcând cu poftă din ea.

– E bună. Vorbi cu gura plină. Ca o prăjitură Fig Newton suculentă. Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc. Mănâncă liniştit.

– Tu pierzi. Devoră tarta. În State mâncarea nu are niciodată un gust la fel de bun ca aici. Ai observat asta până acum?

Observase, dar ajunsese la magazinul alimentar şi îl ignoră.

El nu o urmă înăuntru. În schimb Isabel îl privi prin vitrină îngenunchind să mângâie un câine bătrân care coborâse greoi treptele pentru a-l întâmpina. Vânzătoarea prietenoasă care îi dăduse borcănelul de miere nu se vedea pe nicăieri. Locul ei fusese luat de un bărbat mai în vârstă, purtând un şorţ de măcelar. Acesta o privi posomorât când îi întinse lista pe care şi-o alcătuise cu ajutorul unui dicţionar italian. Îşi dădu seama că singura persoană prietenoasă pe care o întâlnise toată ziua fusese Lorenzo Gage. Un gând înspăimântător.

Gage se sprijinea de lateralul clădirii, citind un ziar italian, când ea ieşi. Îl băgă sub braţ şi întinse mâna spre plasele ei cu mâncare.

– În nici un caz. Tu doar ai să mănânci totul.

Se îndreptă spre străduţa laterală unde îşi lăsase maşina.

– Ar trebui să te dau afară.

– Pe ce motiv?

– Pentru că eşti – care e termenul? – a, da... nasoală.

– Doar cu tine. Ridică vocea spre un bărbat care se bucura de soare pe o bancă. *Signore!* Bărbatul acesta nu e preot. Este...

Gage îi luă plasele de alimente şi îi spuse ceva în italiană bărbatului respectiv, care plescăi din limbă spre ea.

– Ce i-ai spus?

– Că eşti fie piromană, fie hoaţă de buzunare. Mereu încurc astea două cuvinte între ele.

– Nu eşti amuzant. De fapt era şi dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar fi râs. De ce mă urmăreşti? Sunt sigură că există zeci de femei nesatisfăcute în oraş care ar fi încântate de compania ta.

Un bărbat fercheş stând în pragul unui studio fotografic se holbă la ea.

– Nu te urmăresc. Sunt plictisit. Iar tu eşti cea mai bună distracţie disponibilă pe aici. În caz că n-ai observat, oamenii locului nu par să te placă.

– Am observat.

– E din cauză că pari îngâmfată.

– Nu par câtuşi de puţin îngâmfată. Doar că se aliază împotriva mea pentru a proteja pe unul de-al lor.

– Pari puţin cam îngâmfată.

– În locul tău aş cere să văd evidenţa chiriaşilor care au stat în casa ta de la fermă.

– Exact asta vreau să fac în vacanţă.

– Se petrece ceva pe ascuns şi eu cred că ştiu exact ce anume.

– Deja mă simt mai bine.

– Vrei sau nu să auzi despre ce e vorba?

– Nu.

– Casa ta de la fermă e teoretic disponibilă pentru închiriere, nu-i aşa?

– Cred că da.

– Ei bine, dacă verifici, cred că vei descoperi că nu se întâmplă asta.

– Iar tu arzi de nerăbdare să îmi spui de ce.

– Fiindcă Marta consideră casa ca fiind a ei şi nu vrea să o împartă cu nimeni.

– Sora răposatului Paolo?

Isabel dădu din cap.

– În oraşele mici oamenii se coalizează împotriva străinilor. Ei înţeleg cum se simte ea şi o protejează. Aş fi surprinsă dacă ţi-a plătit vreodată vreun cent chirie pentru casa aia, nu că ai avea nevoie.

– Există o gaură mare în teoria ta a conspiraţiei. Dacă a împiedicat până acum închirierea casei, cum se face că tu...

– Vreo încurcătură de proporţii.

– În regulă, mă duc şi o dau afară. E cazul să o ucid mai întâi?

– Să nu îndrăzneşti să o dai afară, deşi nu e persoana mea favorită. Şi ai face bine să nici nu începi

să îi pretinzi chirie. Tu ar trebui să o plătești pe ea. Grădina aia e incredibilă. Se încruntă când el îi luă una dintre plasele de alimente și începu să scotocească prin ea. Ce încerc să spun...

– Mai ai vreun desert pe aici?

Ea i-o smulse din mâini.

– Ce încerc să spun e că eu nu am nici o vină. Am închiriat casa cu bună credință și mă aștept să primesc apă caldă drept răsplată.

– Ți-am spus că o să mă ocup de asta.

– Și nu sunt îngâmfată. Ar fi fost ostili cu oricine ar fi închiriat casa.

– Îmi dai voie să te contrazic mai târziu?

Lui Isabel nu îi plăcu aroganța lui. Avea reputația de femeie imperturbabilă, dar în comparație cu el se simțea foarte... perturbabilă. Se întoarse asupra lui pentru a se răzbuna.

– E interesantă cicatricea aia de pe obrazul tău.

– Acum îți folosești tonul de psihiatru, nu-i așa?

– Mă întrebam dacă nu cumva cicatricea are valoare simbolică.

– Adică?

– O reprezentare exterioară a cicatricilor interioare pe care le porți în tine. Cicatrici cauzate de – nici nu știu – destrăbălare, depravare, desfrânare? Sau poate doar o conștiință încărcată?

Isabel se gândise la felul în care se purtase cu ea, dar când văzu amuzamentul lui pălind, își dădu seama că atinsese un punct sensibil și bănuia că acel punct sensibil purta numele lui Karli Swenson. Reușise efectiv să uite de sinuciderea actriței. Gage, în mod evident, nu uitase, iar colțul gurii lui se înăspri.

– Face doar parte din repertoriul meu actoricesc de trucuri.

Isabel îl simți distanțându-se, ceea ce era exact ce își dorise, însă tresărirea de durere fățișă pe care o văzuse pe chipul lui înainte să apuce să și-o șteargă o tulburase. Avea multe defecte, dar cruzimea intenționată nu se număra printre ele.

– Nu m-am referit

El se uită la ceas.

– E timpul să merg la spovedanii. Ciao, Fifi.

Când se întoarse să plece, Isabel își aminti singură că el îi aruncase o duzină de săgeți veninoase, deci nu avea motive să încerce să se scuze în fața lui. Cu diferența că săgeata ei chiar îl făcuse să sângereze, iar ea era vindecătoare, nu călău. Chiar și așa, fu consternată când se auzi strigându-i.

– Mă duc în Volterra mâine să vizitez niște obiective turistice.

El îi aruncă o privire peste umăr și arcui o sprânceană.

– Asta e o invitație?

Nu! Dar conștiința ei se dovedi mai puternică decât nevoile ei personale.

– E o încercare de a te mitui ca să am din nou apă caldă.

– În regulă, am să accept.

– Bine. Se blestemă în gând. Fără îndoială ar fi existat și o altă soluție mai bună decât aceasta pentru a se revanșa față de el. Mergem cu mașina mea, spuse ea pe un ton posac. Vin după tine la zece.

– Dimineață?

– Asta e o problemă?

Era o problemă pentru ea. Conform programului ei, la ora zece ar fi trebuit să scrie.

– Glumești, nu? Asta e înainte de răsărit.

– Îmi pare rău că nu poți ajunge. Poate altă dată.

– În regulă, voi fi gata. Dădu să plece, apoi se uită în urma lui. Nu ai de gând să mă plătești din nou să fac sex cu tine, așa-i?

– Am să mă străduiesc să rezist ispitei.

– Cuminte fetiță, Fifi. Ne vedem în zori.

Ea urcă în mașină și închise portiera. Ațintindu-și privirea mohorâtă prin parbriz, își aminti că avea un doctorat în psihologie, ceea ce îi permitea să pună un diagnostic destul de corect. Era o idioată.

Ren își comandă un espresso la barul cafenelei din piațetă. Duse ceașca minuscul la o masă rotundă de marmură și savură luxul de a sta nederanjat într-un loc

public. După ce lăsă băutura câteva momente să se răcească puţin, o înghiţi dintr-o duşcă, aşa cum obişnuia să o facă şi *nonna* lui. Era tare şi amară, exact cum îi plăcea.

Regreta că o lăsase pe arţăgoasa dr. Favor să îl prindă cu garda jos spre sfârşitul conversaţiei. Petrecuse atâta timp în mijlocul linguşitorilor încât uitase cum era când trebuia să fii atent, dar dacă intenţiona să mai petreacă timp cu ea, era un obicei pe care ar fi fost bine să îl reia. Ea în mod cert nu era impresionată de celebritatea lui. Pe toţi dracii, nici măcar nu îi plăceau filmele lui. Iar busola morală pe care o purta în cârcă era atât de grea încât abia reuşea să rămână dreaptă. Deci chiar avea de gând să îşi petreacă ziua de mâine cu ea?

Da, chiar asta avea de gând. Cum altfel să o facă să se dezbrace din nou?

Zâmbi şi se jucă distrat cu ceaşca. Ideea îi apăruse în minte în clipa în care o văzuse cu acea carte poştală. Fruntea îi fusese încreţită într-o expresie de concentrare şi îşi muşcase din buzele acelea pline pe care încerca să şi le ascundă folosind rujuri plictisitoare. Părul ei blond şuviţat fusese impecabil aranjat, în afară de o şuviţă rebelă care i se buclase pe obraz. Nici micul cardigan scump pe care şi-l legase în jurul umerilor şi nici rochia severă, de culoarea pâinii prăjite, nu reuşiseră prea bine să ascundă un trup care era mult prea senzual pentru a se irosi pe o samariteană.

Se lăsă pe spate în scaun şi lăsă ideea să îşi facă loc în mintea lui. Ceva fusese în neregulă prima dată când el şi bunul doctor făcuseră dragoste, dar avea să se asigure că nu se mai întâmpla nimic de genul, ceea ce însemna că avea să fie nevoit, poate, să se mişte ceva mai încet decât i-ar fi plăcut.

Contrar opiniei populare, avea totuşi conştiinţă şi o consultă rapid. Nu. Nici cea mai mică tresărire de remuşcare. Dr. Fifi era adult, iar dacă nu ar fi fost atrasă de el, nu l-ar fi însoţit în noaptea aceea. Chiar şi aşa, acum îi opunea rezistenţă şi chiar era dispus să facă eforturi consistente pentru a depăşi acest obstacol?

Da, de ce nu? Îi stârnea curiozitatea. În ciuda limbii veninoase, avea o anumită decență care era bizar de atrăgătoare și ar fi fost dispus să pună pariu pe întreaga fermă că ea chiar credea în principiile pe care le promova. Ceea ce însemna că – spre deosebire de ultima dată – avea să se aștepte să existe un fel de relație mai întâi.

Doamne, cât detesta acel cuvânt. Nu era omul care să intre într-o relație, cel puțin nu una cât de puțin sinceră. Dar dacă reușea să fie suficient de onest fără a lăsa garda jos nici măcar o clipă și – se înțelegea de la sine – fără a apela exclusiv la vicleșuguri în tot acest timp, poate avea să îi iasă cumva și treaba cu relația.

Trecuse mult timp de când nu se mai aflase în preajma unei femei care să îl intereseze, cu atât mai puțin una care să îl distreze cu adevărat. Noaptea trecută reușise pentru prima oară în câteva luni să se bucure de un somn decent, iar azi nu simțise deloc nevoia să apeleze la țigara de urgență. În plus, era limpede ca lumina zilei că lui dr. Fifi i-ar fi prins bine să fie puțin coruptă. Iar el era omul perfect care să o facă.

A doua zi dimineață Isabel fu întâmpinată de un torent de apă fierbinte. Savură o baie fierbinte, zăbovind îndelung să își spele părul și să se radă pe picioare. Însă recunoștința ei față de proprietarul casei păli când uscătorul de păr refuză să pornească și descoperi că nu avea curent în casă.

Își studie în oglindă părul uscat cu prosopul. În dreptul urechilor începuseră deja să i se formeze cârlionți blonzi. Fără uscătorul de păr și peria electrică avea să sfârșească prin a avea o coamă de cârlionți imposibil de îmblânzit chiar și cu toate gelurile și balsamurile din lume. În douăzeci de minute avea să arate la fel de dezordonat cum arăta de obicei mama ei după ce se întorcea acasă de la câte una dintre ședințele de meditații extra-curriculare cu vreun student bine dotat.

Rădăcinile psihologice din spatele nevoii de ordine a lui Isabel nu erau îngropate foarte adânc. Obsesia

ei față de curățenie era un deznodământ destul de previzibil pentru cineva care crescuse în haos. Se gândi să sune la vilă și să anuleze excursia, dar Gage ar fi crezut că îi era teamă de el. În plus, nu era atât de isterică în privința părului ei. Pur și simplu nu îi plăcea cum se simțea atunci când nu era îngrijită.

Pentru a compensa se îmbrăcă într-o rochie de vară simplă, neagră, cu guler mulat pe gât, decupată mult deasupra umerilor. După ce-și luă și saboții înguști, brățara de aur cu RESPIRĂ și o pălărie de soare din paie nevopsite pe care și-o îndesă bine peste bucle, fu gata de plecare. Și-ar fi dorit să apuce să mediteze în dimineața aceea pentru a se calma, dar mintea ei refuzase să tacă.

Deși intenționase să ajungă la vilă cu cincisprezece minute întârziere, doar pentru plăcerea de a-l face pe domnul Stea de Cinema să aștepte, punctualitatea îi intrase în sânge, iar la 10.05 începu să intre în panică și fu nevoită să pornească spre mașină. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare când parcă în fața intrării principale a vilei. Buclele care se ițeau de sub pălăria ei o făcură să vrea să se întoarcă în grabă la casa de la fermă și să găsească o altă soluție.

Observă un bărbat care aștepta posac în tufe – un turist foarte prost îmbrăcat, după cum arăta. Fără voia ei, simți o străfulgerare de milă pentru Gage. În ciuda faptului că ieșise deghizat ieri, tot nu reușise să păstreze în fața fanilor săi secretul locului în care se ascundea.

Fanul purta un tricou sport urât, în carouri, bermude largi care aproape îi ajungeau la genunchi și sandale grosolane, cu talpa de crep, combinate cu șosete albe. Fața îi era ascunsă de o bască a echipei Lakers, iar la gât îi atârna o cameră foto. Borseta violet îi atârna la brâu ca un rinichi învinețit. Văzu mașina și porni spre ea, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt cu mersul greoi al unei persoane supraponderale și lipsită de condiție fizică.

Isabel se pregăti sufletește pentru confruntare, apoi se uită mai atent. Gemând, își izbi fruntea de partea de sus a volanului.

El băgă capul pe uşă şi rânji.
– Bună dimineaţa, Fifi.

capitolul 8

– Refuz să fiu văzută în public cu tine!
Genunchii lui se loviră de bord când se înghesui în Fiatul Panda.
– Crede-mă, aşa o să te poţi bucura mai bine de ziua asta. Ştiu că ţie îţi va veni greu să crezi asta, dar italienii adoră filmele mele.
Ea îi studie ţinuta caraghioasă.
– Trebuie să renunţi la borsetă.
– Nu-mi vine să cred că m-am dat jos din pat atât de devreme fără să am de lucru.
Se tolăni în scaun şi închise ochii.
– Vorbesc serios. Borseta trebuie să dispară. Pot accepta şosetele albe şi sandalele alea, dar nu şi borseta. Îi aruncă din nou o privire. Nu, nici şosetele albe nu le pot tolera. Trebuie să dispară şi ele.
El căscă.
– În regulă, să vedem... cum o să fie prezentată povestea la *Entertainment Tonight?* Coborî tonul, imitând vocea unui prezentator de televiziune. Recent căzută în dizgraţie, dr. Isabel Favor, care aparent nu e chiar atât de înţeleaptă cum încearcă să pară în ochii miilor ei de adoratori, a fost văzută în Volterra, Italia, alături de Lorenzo Gage, prinţul întunecat al Hollywoodului şi întruchiparea vieţii desfrânate. Cei doi au fost observaţi împreună...
– Ador borseta.
Băgă maşina în viteză.
– Cum rămâne cu sandalele combinate cu şosete albe?
– Un detaliu retro şic.
– Excelent.
Miji ochii, apoi îşi făcu de lucru cu fermoarul borsetei. Isabel se întrebă cum era posibil ca cineva atât de înalt să încapă într-un Maserati.

– Ce căutai în tufe?

El își puse o pereche de ochelari de soare negri demodați.

– Există o bancă acolo în spate. Trăgeam un pui de somn. În ciuda văicărelilor, arăta sănătos și odihnit. Îmi place părul tău în dimineața asta. De unde au apărut buclele?

– O pană de curent bruscă și misterioasă care m-a împiedicat să îmi folosesc uscătorul de păr. Mulțumesc pentru apa caldă. Acum îmi dai te rog înapoi și curentul?

– Nu ai curent?

– Ca să vezi ce bizar.

– S-ar putea să fie doar o întâmplare. Anna spunea că la casa de la fermă au fost probleme cu apa toată vara, motiv pentru care trebuie acum să se apuce de săpat.

– Și de asta ți-a spus că trebuie să mă mut în oraș.

– Cred că a pomenit și de asta. Renunță la pălărie, bine?

– În nici un caz.

– Va atrage prea multă atenție asupra noastră. În plus, îmi plac buclele alea.

– Mai rabdă încă, o, inimă.

– Nu-ți plac buclele?

– Nu-mi place un aspect dezordonat.

Îndreptă o privire cu subînțeles spre hainele lui.

– Ah!

– Ce-i?

– Nimic. Doar „ah“.

– Păstrează-ți „ah“-urile doar pentru tine ca să mă pot bucura de peisaj.

– Cu mare plăcere.

Era o zi superbă. De o parte și de cealaltă a drumului se întindeau dealuri nesfârșite. Baloturi alungiți de grâu se odihneau pe un ogor. Un tractor se mișca pe un alt câmp. Trecură pe lângă acri întregi de floarea-soarelui uscându-se la soare, dar încă nearate. I-ar fi plăcut la nebunie să le vadă înflorite, dar atunci ar fi pierdut spectacolul strugurilor pregătiți de recoltare.

– Prietenii mei îmi spun Ren, zise el, dar azi aş aprecia dacă m-ai numi Buddy.

– Asta o să se întâmple.

– Sau Ralph. Ralph Smitts din Ashtabula, Ohio. Are o anumită sonoritate. Dacă ţii morţiş să porţi o pălărie, am să-ţi cumpăr ceva care să atragă mai puţin atenţia odată ce ajungem.

– Nu, mulţumesc.

– Eşti o tipă teribil de rigidă, dr. Favor. Asta este unul dintre principiile de bază ale filosofiei tale? „Vei fi cea mai rigidă tipă de pe planetă?"

– Nu sunt rigidă, doar mă ghidez după anumite principii. Simplul fapt de a rosti acele cuvinte o făcu să se simtă plicticoasă, iar ea nu era plicticoasă, nu cu adevărat, nu în adâncul sufletului, oricum. Ce ştii tu despre filosofia mea?

– Nu ştiam nimic până nu am căutat pe internet aseară. Interesant. Din câte am citit în biografia ta, ţi-ai construit imperiul pornind de la zero. Trebuie să recunosc. Se pare că nu ţi-a oferit nimeni nimic în mod gratuit.

– O, am primit foarte multe în mod gratuit.

Se gândi la toţi oamenii care o inspiraseră de-a lungul anilor. De fiecare dată când ajunsese într-un punct critic al vieţii ei, universul îi trimisese întotdeauna un înger, într-o formă sau alta.

Piciorul ei alunecă de pe acceleraţie.

– Hei.

– Scuze.

– Fie eşti atentă la drum, fie mă laşi pe mine să conduc, bombăni el. Ceea ce ar fi trebuit să faci de la bun început pentru că eu sunt bărbatul.

– Am observat. Prinse volanul mai strâns. Sunt sigură că povestea vieţii mele e plictisitoare comparativ cu a ta. Nu cumva am citit undeva că mama ta a făcut parte din familia regală?

– A fost contesă. Unul dintre acele titluri italiene fără nici o valoare. În general a fost o femeie iresponsabilă, cu prea mulţi bani, care a făcut din lumea întreagă terenul ei de joacă. E moartă acum.

– Am fost întotdeauna fascinată de influențele din copilărie. Te superi dacă îți pun o întrebare intimă?

– Vrei să știi cum a fost pentru mine să cresc cu o mamă a cărei nivel de maturitate se putea compara cu a unui puști de doisprezece ani amețit de marijuana? Sunt înduioșat de interesul tău.

Isabel se imagină rămânând detașată în loc să continue flecăreala. Și totuși, ce altceva ar fi putut să îi facă?

– Era doar curiozitate profesională, așa că nu mă lua cu sentimentalisme.

– Să vedem, influența maternală... Nu mai țin minte prima dată când m-am îmbătat, dar a fost aproximativ în perioada când am crescut suficient de înalt încât să ajung la paharele de băutură lăsate prin diverse locuri de oaspeții de la petrecerile ei. Isabel nu auzi nici urmă de amărăciune, dar fără îndoială se ascundea pe undeva. Am fumat prima mea țigară de marijuana când aveam zece ani și mult mai multe după aceea. Văzusem câteva zeci de filme porno până să împlinesc doisprezece ani și să nu crezi că asta nu dă peste cap așteptările sexuale ale unui adolescent. M-am tot plimbat între diverse școli cu internat de pe Coasta de Est. Am colecționat atât de multe mașini încât nu le mai pot ține socoteala. Am fost arestat de două ori pentru furturi din magazine, ceea ce era ironic pentru că aveam un fond fiduciar consistent și mult prea mulți bani la discreție pentru un derbedeu cu caș la gură. Dar hei, aș fi făcut orice pentru a atrage atenția. Oh... am tras pe nas prima mea liniuță de cocaină când aveam cincisprezece ani. O, ce vremuri bune pe atunci.

În spatele chicotului lui se ascundea multă durere, dar nu avea de gând s-o lase să vadă câtuși de puțin din ea.

– Dar tatăl tău? întrebă ea.

– Lucrează pe Wall Street. Un om foarte respectabil. În continuare merge la muncă în fiecare zi. A doua oară a avut grijă să aleagă mai responsabil în materie de viitoare soție – o femeie cu sânge albastru care a avut înțelepciunea de a mă ține cât mai departe posibil de cei trei

copii ai lor. Unul dintre ei e un tip decent. Ne întâlnim ocazional.

– A existat vreun înger în copilăria ta?

– Înger?

– O prezență binevoitoare.

– *Nonna* mea, mama mamei mele. A locuit cu noi, cu întreruperi. Dacă nu ar fi fost ea, probabil aş fi fost la închisoare acum.

Oricum părea să îşi fi construit propria închisoare creativă, jucând doar roluri de răufăcător, posibil pentru a reflecta imaginea pe care o avea despre sine. Sau poate că nu. Psihologii aveau prostul obicei de a simplifica excesiv motivațiile oamenilor.

– Dar tu? o întrebă el. În biografia ta scrie că ai fost pe picioarele tale de la optsprezece ani. Pare să fi fost o viață dificilă.

– Mi-a construit caracterul.

– Ai ajuns foarte departe.

– Nu suficient de departe. Momentan sunt falită.

Se întinse să îşi ia ochelarii de soare, sperând să pună schimbe subiectul.

– Există şi lucruri mai rele decât să fii falit, spuse el.

– Presupun că nu vorbeşti din experiență personală.

– Hei, când aveam optsprezece ani s-a întâmplat ca banii din dobânda fondului fiduciar, care îmi soseau prin cec, să se piardă la poştă. Situația a fost destul de dramatică.

Isabel avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru autoironie şi zâmbi, deşi nu voia.

O jumătate de oră mai târziu ajunseră la marginile oraşului Volterra, unde un castel de un gri sumbru apăru pe dealul de deasupra lor. În sfârşit un subiect de conversație facil.

– Aia trebuie că e *fortezza*, spuse ea. Florentinii au construit-o spre sfârşitul anilor 1400 peste aşezarea etruscă originală, care data cu aproximație din secolul al VIII-lea î.Hr.

– Văd că ți-ai citit ghidul de călătorie, aşa-i?

– Chiar mai multe. Trecură pe lângă o benzinărie Esso şi o căsuță cochetă cu o antenă de satelit cocoțată deasupra țiglelor roşii ale acoperişului. Nu ştiu de ce mi-i

imaginasem pe etrusci ca fiind nişte oameni primitivi înarmaţi cu bâte, dar a fost o civilizaţie destul de avansată. Au avut multe în comun cu grecii. Au fost negustori, navigatori, fermieri, meşteşugari. Au exploatat cupru şi au extras fier din minereu. Iar femeile lor aveau surprinzător de multe drepturi pentru perioada respectivă.

– Slavă Domnului pentru asta.

Nimic nu se preta mai bine pentru o discuţie impersonală decât o lecţie de istorie. Ar fi trebuit să se gândească mai repede la un astfel de subiect.

– Când au venit romanii, cultura etruscă a fost treptat asimilată, deşi unii consideră că stilul de viaţă din Toscana modernă reflectă mai mult rădăcinile etrusce decât pe cele romane.

– Orice scuză e bună pentru a benchetui.

– Ceva de genul. Urmă indicatoarele de parcare până trecură de o alee frumoasă mărginită cu bănci şi găsi un loc la capătul parcării. În oraş nu e permis accesul cu maşina, aşa că va trebui să o lăsăm aici.

El vorbi peste un căscat.

– În oraş există un muzeu mare plin cu artefacte etrusce de talie internaţională care probabil ţi-ar plăcea.

– Ai mai fost pe aici?

– Cu ani buni în urmă, dar încă ţin minte. Etruscii au fost unul dintre motivele pentru care am ales la facultate specializarea istorie până să fiu exmatriculat.

Ea îl privi bănuitoare.

– Ştiai deja lucrurile pe care ţi le-am spus, nu-i aşa?

– În mare măsură, dar măcar mi-a oferit ocazia să trag un scurt pui de somn. Apropo, cetatea etruscă iniţială a fost construită în jurul secolului al IX-lea î.Hr., nu al VIII-lea. Dar ce mai contează o sută de ani în plus sau minus?

Se alesese praful de ambiţia ei de a-şi etala cunoştinţele. Coborâră din maşină, iar Isabel observă că un colţ al ochelarilor lui de soare era înfăşurat în bandă adezivă.

– Nu la fel te-ai deghizat şi în filmul în care ai încercat să o violezi pe Cameron Diaz?

– Cred că încercam să o ucid, nu să o violez.

– Nu vreau să par critică, dar nu te afectează atâta sadism după o vreme?

– Mulțumesc că nu ești critică. Iar sadismul e cel care m-a făcut faimos.

Ea îl urmă prin parcare spre trotuar. Gage se deplasa cu pasul legănat al unui bărbat mult mai greu, o altă iluzie din arsenalul lui de actor. Părea să funcționeze, fiindcă nu îl băga nimeni în seamă. Isabel își porunci să tacă și să abandoneze subiectul, dar obiceiurile vechi erau greu de înfrânt.

– Asta e în continuare important pentru tine, nu-i așa? spuse ea. În ciuda tuturor inconvenientelor. Să fii faimos.

– Dacă există vreun reflector prin preajmă, în general îmi face plăcere să fie ațintit asupra mea. Și să nu te prefaci că nu știi la ce mă refer.

– Tu crezi că atenția e ceea ce mă motivează?

– Nu e așa?

– Doar ca mijloc de a-mi face cunoscut mesajul.

– Te cred.

Era evident că nu o credea. Ridică privirea spre el, știind că ar fi trebuit să abandoneze subiectul.

– Doar asta îți dorești în viață? Să rămâi în lumina reflectoarelor?

– Scutește-mă de lecțiile tale de evoluție personală. Nu mă interesează.

– Nu aveam de gând să îți țin o lecție.

– Fifi, tu trăiești pentru a ține lecții. Lecțiile sunt oxigenul tău.

– Și asta te face să te simți amenințat?

Îl urmă pe strada pavată cu piatră cubică.

– Totul la tine mă face să mă simt amenințat.

– Mulțumesc.

– Nu era un compliment.

– Îți închipui că sunt plină de mine, nu-i așa?

– Am observat o tendință.

– Doar în preajma ta, iar atunci o fac intenționat.

Încercă să nu se distreze pe seama lui.

Cotiră pe o stradă mai îngustă ce părea chiar mai veche și mai bizară decât cele pe care trecuseră până atunci.

– Deci ai avut revelația celor Patru Fundamente într-o străfulgerare de inspirație divină, întrebă el, sau le-ai copiat de pe vreo felicitare de undeva?

– Mi-au fost insuflate de Dumnezeu, mulțumesc de întrebare. Renunță la încercarea de a rămâne detașată. Însă nu într-o străfulgerare de inspirație divină. În copilărie ne mutam mult. Din cauza asta am rămas destul de izolată, dar astfel am avut timp să observ oamenii. Pe măsură ce am crescut am început să lucrez în diverse locuri pentru a-mi plăti școlarizarea. Citeam și țineam ochii deschiși. Am văzut oamenii reușind și eșuând – în profesiile lor sau în relațiile personale. Cele Patru Fundamente s-au născut din această observare îndelungată.

– Nu-mi închipui că ai cunoscut instant celebritatea.

– Am început să scriu despre ceea ce observam aproximativ în perioada când am fost admisă la studii postuniversitare.

– Eseuri academice?

– Inițial. Dar apoi asta a început să mi se pară prea puțin, așa că mi-am condensat ideile pentru câteva reviste dedicate femeilor și astfel au luat naștere cele Patru Fundamente. Nu se putea opri din turuit, dar era plăcut să vorbească despre munca ei. Începusem să aplic acele lecții în propria mea viață și îmi plăceau rezultatele, faptul că mă simțeam mai echilibrată. Am organizat în campus câteva grupuri de discuții. Păreau să ajute oamenii și au tot crescut în amploare. Un editor de carte a început să participe la unul dintre ele și de acolo s-a lansat totul.

– Îți face plăcere munca asta, nu-i așa?

– O ador.

– Atunci avem totuși ceva în comun.

– Ție chiar îți fac plăcere acele roluri pe care le joci?

– Vezi, iar începi să faci pe aroganta.

– Mi-e pur și simplu greu să îmi imaginez cum e să iubești o profesie care glorifică violența.

– Uiți că de regulă personajul meu moare în final, ceea ce face din filmele mele niște povești moralizatoare. Asta ar trebui să fie exact ceea ce îți place ție.

Mulțimea îi despărți cu forța când intrară în piațetă. Isabel își plimbă privirea în jurul ei la tarabele deschise pe care erau expuse de toate, de la coșuri dând pe dinafară de fructe și legume până la jucării viu colorate. Aerul era parfumat de ghivece cu ierburi aromatice, completate de funii de usturoi și legături de ardei. Vânzătorii de haine ofereau eșarfe de mătase și poșete de piele. Pungi colorate de paste se odihneau lângă sticle de ulei de măsline ce semănau cu niște pietre prețioase. Trecu pe lângă un cărucior pe care se afla o gamă largă de săpunuri în tonuri pământii, garnisite cu lavandă, semințe de mac și coajă de lămâie. Când se opri să le miroasă pe cele de lavandă, îl observă pe Ren lângă o colivie de sârmă. Se gândi la alți actori pe care îi cunoscuse. Îi auzise discutând despre cum erau nevoiți să scotocească în adâncul sufletului pentru a găsi inspirație pentru personajul pe care îl interpretau și se întrebă ce vedea Ren în el însuși care să îi permită să joace atât de convingător roluri malefice. Rămășițe emoționale din copilăria lui deviantă?

Când se apropie, el arătă spre canari.

– Nu plănuiesc să îi ucid, în caz că te îngrijora asta.

– Presupun că două păsări mici nu reprezintă o provocare suficient de interesantă pentru tine. Puse mâna pe încuietoarea coliviei. Să nu ți se urce la cap, dar obiectiv vorbind pari să fii un actor fantastic. Pun pariu că ai putea să joci grozav și un erou dacă ți-ai pune în minte să o faci.

– Iar ne întoarcem la asta?

– Nu ar fi drăguț dacă măcar o dată ai salva eroina în loc să o brutalizezi?

– Hei, nu mă limitez doar la femei. Ca monstru țin să acord șanse egale. Și am încercat o dată să salvez fata, dar nu mi-a ieșit. Nu ai văzut niciodată filmul intitulat *Timp de noiembrie?*

– Nu.

– Nimeni altcineva nu l-a văzut. Am jucat rolul unui doctor nobil, dar naiv, care dă întâmplător peste o înșelăciune medicală în timp ce se luptă să salveze viața eroinei. Filmul a fost un eșec.

– Poate a fost un scenariu prost.

– Sau poate că nu. Coborî privirea spre ea. Uite ce lecție de viață am învățat eu, Fifi. Unii oameni sunt născuți pentru a juca roluri de erou, iar alții sunt născuți pentru a juca personajul negativ. Dacă te împotrivești destinului tău, nu reușești decât să îți complici viața mai mult decât e cazul. În plus, în mințile oamenilor personajul negativ e mult mai memorabil decât eroul.

Dacă nu ar fi surprins acea tresărire de durere de pe chipul lui cu o zi în urmă, poate că ar fi abandonat subiectul, dar îi intrase în sânge să scotocească în psihicul oamenilor.

– Există o diferență mare între a juca eroul negativ pe ecran și a-l juca în viața reală, sau cel puțin a simți că așa ești tu.

– Nu ești foarte subtilă. Dacă vrei să știi despre Karli, întreabă-mă și gata.

Nu se gândise neapărat la Karli, dar nu dădu înapoi.

– Poate ai nevoie să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat. Întunericul își pierde o parte din putere când proiectezi lumină asupra lui.

– Așteaptă-mă aici, te rog. Trebuie să vomit.

Ea nu se simți jignită. Se mulțumi să coboare vocea și să adopte un ton mai blând.

– Ai avut vreo legătură cu moartea ei, Ren?

– Nu ai de gând să taci odată, așa-i?

– Tocmai mi-ai spus că e suficient să întreb. Așa că te întreb.

El o fixă cu o privire caustică, însă ea nu se retrase.

– Nici măcar nu mai vorbisem cu ea de mai bine de un an. Iar cât am fost împreună, nu a existat extraordinar de multă pasiune nici din partea ei, nici din partea mea. Nu s-a sinucis din cauza mea. A murit pentru că era dependentă de droguri. Din păcate, anumiți membri lipsiți de scrupule ai mass-mediei și-au dorit o poveste mai savuroasă, așa că au inventat una și cum se știe

că nici eu n-am fost tocmai un exemplu de sinceritate în raporturile mele cu presa, nu pot nicidecum să le sar acum la gât, așa-i?

– Firește că poți. Spuse în gând o scurtă rugăciune pentru sufletul lui Karli Swenson, doar câteva cuvinte, dar având în vedere gaura neagră în care se afla din punct de vedere spiritual, se bucura că era capabilă să se roage oricât de puțin. Îmi pare rău pentru ceea ce ai avut de suferit din cauza asta.

Gaura din armura lui autodefensivă fusese una măruntă, iar rânjetul lui malefic reapăru.

– Scutește-mă de milă. Publicitatea negativă nu face decât să îmi crească succesul comercial.

– Am priceput. Îmi retrag mila.

– Să nu mai faci asta.

O prinse de braț pentru a o conduce prin mulțime.

– Dacă e ceva ce am învățat, e să nu mă pun rău cu cineva care poartă borsetă.

– Ce amuzant.

Ea zâmbi doar pentru sine.

– Uite cum se holbează oamenii la noi. Nu reușesc să priceapă de ce o păpușă ca mine se plimbă în compania unui tântălău ca tine.

– Își închipuie că sunt bogat, iar tu ești un mic moft pe care mi l-am satisfăcut cu bani.

– Un mic moft? Serios?

Îi plăcea ideea.

– Nu te mai arăta atât de încântată. Mi-e foame.

O luă de braț și o conduse într-o *gelateria* minusculă, unde o vitrină de sticlă conținea recipiente rotunde pline cu diverse sortimente de înghețată italiană consistentă. Ren i se adresă adolescentei din spatele tejghelei într-o italiană stricată în care strecură un fals accent sudist ce o făcu pe Isabel să pufnească în râs.

El îi aruncă o privire mustrătoare și, câteva clipe mai târziu, ieșiră din cofetărie cu câte două globuri. Ea gustă din cel de mango, apoi din cel de zmeură, folosindu-și doar vârful limbii.

– Ai fi putut să mă întrebi ce aromă doresc.

– De ce? Te-ai fi mulțumit să îți iei de vanilie.

Și-ar fi luat de ciocolată.
– Nu ai de unde să știi asta.
– Ești genul de femeie care nu își asumă riscuri.
– Cum poți să spui asta după ceea ce s-a întâmplat?
– Vorbim din nou despre noaptea noastră de păcat?
– Nu vreau să discut despre asta.
– Ceea ce demonstrează că am avut dreptate. Dacă nu ai fi genul care evită riscurile, nu ai fi în continuare obsedată de ceea ce s-a dovedit a fi o experiență nu tocmai memorabilă.
Isabel și-ar fi dorit să nu pună problema astfel.
– Dacă sexul ar fi fost grozav – ei bine, atunci ai fi avut motive să te gândești în permanență la asta. Încetini pașii și își scoase ochelarii de soare pentru a o privi. Știi la ce mă refer când vorbesc de sex grozav, nu-i așa, Fifi? Genul care te scoate din minți în asemenea hal încât nu vrei să mai faci nimic altceva decât să rămâi în pat tot restul vieții. Genul de sex în care nu te mai saturi de trupul celuilalt, în care fiecare atingere pare o mângâiere de mătase, în care te încingi atât de tare și...
– Am înțeles la ce te referi!
Își spuse că tot ceea ce se petrecea era o simplă demonstrație a trucurilor din arsenalul lui Ren Gage și că acesta, în general, se străduia doar să o enerveze cu acea privire dogoritoare și tonul răgușit, seducător. Inspiră lent pentru a se răcori.
Un adolescent trecu fulgerător pe lângă ei pe un moped, iar soarele ce se revărsa de pe pietrele aurii îi încălzi umerii goi. Simți plutind în aer parfum de ierburi aromate și pâine proaspătă. Brațul lui îl atinse ușor pe al ei. Isabel linse din înghețată, desenând rotocoale cu limba peste crema de mango și de zmeură. Își simțea toate simțurile trezite la viață.
– Încerci să mă seduci?
Își împinse ochelarii înapoi pe nas.
– La ce te referi?
– La chestia aia pe care o faci cu limba.
– Îmi mănânc înghețata.
– Te joci cu ea.

– Nu mă... Se opri și ridică privirea spre el. Asta te excită?

– Poate.

– Te excită! Fu inundată de scântei de fericire. Te excită să mă privești mâncând înghețata.

El păru iritat.

– Am cam dus lipsă de sex în ultima vreme, așa că nu e nevoie de prea mult.

– Sigur. Cât a trecut? Cinci zile?

– Nici măcar să nu te gândești să pui la socoteală întâlnirea aia de toată groaza.

– Nu văd de ce nu. Ai fost satisfăcut.

– Am fost?

Fericirea ei păli puțin.

– Nu ai fost?

– Te-am jignit?

Isabel observă că nu părea prea îngrijorat de acest lucru. Încercă să decidă dacă era sau nu cazul să fie sinceră. Nu.

– M-ai distrus, răspunse ea. Acum haide să mergem la muzeu înainte să cedez nervos cu totul.

– Arogantă și sarcastică.

În comparație cu scânteietoarele monumente închinate trecutului din New York, Muzeul Etrusc Guarnacci nu era impresionant. Holul mic era ponosit și puțin cam sumbru, dar când începură să studieze exponatele din vitrinele de sticlă de la parter, văzu o gamă vastă de artefacte fascinante: arme, bijuterii, vase, amulete și obiecte de cult. Mai impresionantă, însă, era extraordinara colecție de urne funerare de alabastru a muzeului.

Își aminti că văzuse câteva urne expuse în locuri vizibile în alte muzee, dar aici erau câteva sute care se înghesuiau în vitrinele de sticlă de modă veche. Concepute să păstreze cenușa morților, urnele dreptunghiulare variau de la aproximativ mărimea unei cutii poștale rurale până la ceva ce aducea mai degrabă a ladă de scule. Multe dintre ele aveau deasupra siluete întinse la orizontală – unele feminine, altele masculine. Scene mitologice, precum și ilustrații

reprezentând diverse evenimente, de la bătălii la banchete, erau sculptate în relief pe laterale.

- Etruscii nu au lăsat în urma lor nici un text literar, spuse Ren când urcară într-un final scările spre etajul întâi, unde găsiră noi urne îngrămădite în vitrine demodate. Multe dintre informațiile pe care le avem despre viața lor de zi cu zi provin din aceste reliefuri.

- În mod cert sunt mai interesante decât inscripțiile noastre moderne din cimitire.

Isabel se opri în fața unei urne mari deasupra căreia stăteau înclinate două figurine reprezentând un cuplu în vârstă.

- Urna degli Sposi, spuse Ren. Una dintre cele mai faimoase urne din lume.

Isabel studie chipurile ridate și încrețite ale cuplului.

- Arată atât de reali. Dacă ar avea altfel de haine ar putea fi chiar un cuplu pe lângă care am trecut azi pe stradă. Anul indicat era 90 î.Hr. Ea pare să-l fi adorat. Probabil au avut o căsnicie fericită.

- Am auzit că există și astfel de lucruri.

- Dar nu sunt pentru tine?

Încercă să își aducă aminte dacă citise undeva dacă fusese căsătorit.

- În mod cert nu sunt pentru mine.

- Ai încercat vreodată?

- Când aveam douăzeci de ani. O fată alături de care am crescut. A durat un an și a fost un dezastru de la bun început. Dar tu?

Ea clătină din cap.

- Cred în căsătorie, dar nu pentru mine.

Despărțirea ei de Michael o forțase să înfrunte adevărul. Nu restricțiile de timp fuseseră motivul pentru care nu își planificase nunta; de vină fusese subconștientul ei, avertizând-o că o căsătorie nu ar fi fost bună pentru ea, nici măcar cu un bărbat mai nobil decât se dovedise Michael a fi. Nu credea că toate căsniciile erau la fel de haotice precum fusese cea a părinților ei, însă mariajul era disruptiv în mod inerent, iar viața ei ar fi fost mai bună fără așa ceva.

Trecură în sala următoare, iar Isabel se opri atât de brusc încât Ren se ciocni de ea.

– Ce-i aia?

El urmă direcția privirii ei.

– Cel mai de preț exponat al muzeului.

În mijlocul încăperii o singură vitrină de sticlă conținea o extraordinară statuie de bronz reprezentând un băiat. Nudul avea circa șaizeci de centimetri înălțime, însă doar câțiva centimetri lățime.

– Asta este unul dintre cele mai faimoase artefacte etrusce din lume, spuse el când se apropiară. Aveam optsprezece ani ultima dată când l-am văzut, dar încă mi-l aduc aminte.

– E superb.

– Se numește Umbra Serii. Ombra della Sera. Înțelegi de ce.

– O, da. Silueta alungită a băiatului sugera umbra unui om la sfârșitul zilei. Arată atât de contemporan, ca o operă de artă modernă.

– Datează din secolul al III-lea.

Sculptura avea prea puține detalii, ceea ce contribuia la aura ei modernă. Capul de bronz cu păr scurt și trăsături blânde ar fi putut părea feminin dacă nu ar fi fost însoțit de un penis mic. Brațele lungi și subțiri ale băiatului erau strânse pe lângă corp, iar picioarele lui aveau două umflături minuscule drept genunchi. Labele picioarelor, observă Isabel, erau puțin cam mari în raport cu dimensiunea capului.

– Faptul că e un nud face această statuie ieșită din comun, spuse el. Nu există nici măcar o bijuterie care să indice statutul, care era important pentru etrusci. E probabil o figurină votivă.

– E extraordinară.

– Un fermier a descoperit-o, în secolul al XIX-lea, în timp ce ara, și a folosit-o pentru a scormoni în vatră înainte să-i recunoască cineva adevărata valoare.

– Imaginează-ți o țară unde astfel de lucruri pot ieși la iveală în timp ce ari.

– În întreaga Toscană există case care dețin comori ascunse de artefacte etrusce și romane, bine tăinuite

în dulapuri. După câteva pahare de *grappa*, proprietarii sunt de regulă dispuşi să ţi le arate dacă le-o ceri.

– Şi tu ai o astfel de colecţie la vilă?

– Din câte ştiu eu, artefactele pe care le-a colecţionat mătuşa mea sunt toate expuse. Vino la cină mâine seară şi am să ţi le arăt.

– Cină? Ce-ai zice de prânz?

– Ţi-e teamă că am să mă transform într-un vampir după lăsarea întunericului?

– Din câte ştiu ai mai făcut-o.

El râse.

– Mi-a ajuns cu urnele funerare pe azi. Să mergem să mâncăm.

Isabel mai aruncă o ultimă privire spre Umbra Serii. Cunoştinţele de istorie ale lui Ren o tulburau. Prefera impresia iniţială pe care şi-o făcuse despre el, de bărbat obsedat de sex, egocentric şi înzestrat doar cu o inteligenţă medie. Chiar şi aşa, două din trei nu era rău.

O jumătate de oră mai târziu sorbeau vin Chianti la o terasă. A bea alcool la prânz i se părea hedonist, însă la fel i se părea şi simplu fapt de a fi cu Lorenzo Gage. Nici măcar hainele de tăntălău şi ochelarii de soare lipiţi cu bandă adezivă nu îi camuflau complet decadenţa elegantă.

Isabel tăvăli o bucată de gnocchi printr-un sos din ulei de măsline, usturoi şi salvie proaspătă.

– Am să mă îngraş cu cinci kilograme cât stau aici.

– Ai un corp superb. Nu-ţi face griji.

Mai devoră una dintre stridiile bivalve pe care şi le comandase.

– Un corp superb? Nicidecum.

– L-am văzut, Fifi. Vorbesc în cunoştinţă de cauză.

– Vrei să încetezi să mai pomeneşti despre asta?

– Relaxează-te, bine? Nu e ca şi cum ai fi ucis pe cineva.

– Poate am ucis un colţişor din sufletul meu.

– Scuteşte-mă.

Vagul lui aer de plictiseală o enervă. Îşi puse jos furculiţa şi se aplecă spre el.

– Ceea ce am făcut a violat toate principiile în care cred. Sexul e sacru şi nu îmi place să fiu ipocrită.

– Doamne, cred că e greu să trăieşti în pielea ta.

– Ai de gând să spui ceva dizgraţios, nu-i aşa?

– Doar făceam o observaţie despre cât trebuie să fie de greu să rămâi mereu pe calea îngustă spre perfecţiune.

– Am fost luată în coarne şi de oameni mai agresivi decât tine şi sunt imună. Viaţa e preţioasă. Nu cred că merită să treci pur şi simplu prin ea.

– Ei bine, a te năpusti violent prin ea nu pare să funcţioneze în momentul de faţă, nu-i aşa? Din câte văd eu, eşti căzută în dizgraţie, ruinată şi şomeră.

– Şi tu unde ai ajuns aplicând filosofia ta de a trăi clipa? Cu ce te mândreşti că ai contribuit la binele lumii?

– Le-am oferit oamenilor câteva ore de distracţie. Asta e suficient.

– Dar ţie de ce-ţi pasă?

– În momentul de faţă? De mâncare, vin şi sex. Aceleaşi lucruri de care îţi pasă şi ţie. Şi nu încerca să negi sexul. Dacă nu ar fi fost important, nu m-ai fi lăsat să te agăţ.

– Eram beată, iar noaptea aia nu a fost nicidecum una de sex. A fost una de confuzie.

– Minciuni sfruntate. Nu erai atât de beată. A fost vorba de sex. Făcu o pauză şi arcui o sprânceană spre ea. Între noi doi e vorba de sex.

Ea înghiţi un nod.

– Între noi doi nu e vorba de sex.

– Atunci ce căutăm aici în momentul ăsta?

– Doar ne-am construit un fel de prietenie bizară, atâta tot. Doi americani într-o ţară străină.

– Asta nu e o prietenie. Nici măcar nu prea ne plăcem reciproc. Ceea ce există între noi e o vâlvătaie.

– Vâlvătaie?

– Da, vâlvătaie.

Lungi cuvântul până îl făcu să sune ca o mângâiere.

Isabel fu străbătută de un fior mărunt, ceea ce făcu să-i vină greu să se arate ofensată.

– Eu sunt imună la vâlvătăi.

– Am observat.

Ei bine, și-o căutase cu lumânarea cu replica aceea.

– Dar nu vrei să fii. Brusc păru foarte italian. Iar eu sunt dispus să te ajut.

– Mi se umezesc ochii de emoție.

– Spun doar că aș mai vrea o șansă.

– Pun pariu.

– Nu vreau nimic care să-mi strice reputația profesională și nu mi-am făcut treaba pentru care m-ai angajat.

– Am să mă mulțumesc cu o rambursare a banilor cheltuiți.

– E împotriva politicii companiei. Noi oferim doar schimburi egale. Zâmbi. Deci nu ești interesată?

– Absolut deloc.

– Credeam că sinceritatea era esențială pentru cele Patru Fundamente.

– Vrei sinceritate? În regulă. Recunosc, ești un bărbat deosebit de arătos. Amețitor, chiar. Însă doar în felul acela imposibil de vedetă de cinema, de personaj de vis. Iar eu am lăsat în urmă fanteziile cu vedete de cinema când aveam treisprezece ani.

– De atâta timp trăiești cu blocajele sexuale?

– Sper că ai terminat de mâncat, fiindcă eu sigur da.

Își aruncă șervetul pe masă.

– Și eu care credeam că ești prea evoluată pentru a fi țâfnoasă.

– Te-ai înșelat.

– Tot ce îți propun e să îți extinzi puțin limitele. În biografia ta scrie că ai treizeci și patru de ani. Nu crezi că e o vârstă cam înaintată pentru a avea atâta bagaj emoțional?

– Nu am blocaje sexuale.

Arcuirea cu subînțeles a sprâncenei lui o făcu să se simtă stingherită. El își mângâie colțul gurii.

– Cu scopul de a ajuta o altă ființă umană – o filosofie pe care ar trebui să o apreciezi – sunt dispus să te ajut să îți rezolvi absolut toate blocajele.

– Stai așa. Încerc să îmi aduc aminte dacă am auzit vreodată o ofertă mai ofensatoare. Nu. Asta e.

El zâmbi.

– Nu e o insultă, Fifi. Mă exciți. E ceva în combinația ta de corp superb, minte ascuțită și personalitate arogantă care e foarte pe gustul meu.

– Iar mi se umezesc ochii.

– Când ne-am întâlnit ieri în oraș, am avut fantezia de a te vedea din nou goală și – sper că nu sunt prea explicit – crăcănată în fața mea.

Zâmbetul lent care îi înflori în colțurile buzelor arăta mai mult poznaș decât malefic. Se distra de minune.

– Aaaah... Încercă să pară sofisticată – ceva în genul lui Faye Dunaway în tinerețe –, dar Ren reușea în mod cert să i se vâre sub piele. Individul era o întruchipare a sexualității pure, chiar și atunci când ceea ce spunea era scandalos. Ea apreciase dintotdeauna oamenii care își exprimau limpede obiectivele, prin urmare i se păru mai înțelept să o lase pe mai raționala dr. Favor să preia controlul. Ceea ce propui tu e să inițiem o aventură sexuală.

El își mângâie colțul gurii cu degetul mare.

– Ceea ce propun e să ne petrecem fiecare minut din fiecare noapte din următoarele câteva săptămâni ocupați fie cu preludiu, fie cu postludiu, fie cu... acțiune. Zăbovi asupra cuvântului, lăsându-i să alunece pe buze ca o dezmierdare. Ceea ce propun este să discutăm exclusiv despre sex. Să ne gândim exclusiv la sex. Să facem...

– Replicile astea le inventezi din mers, ori sunt dintr-un scenariu?

– Sex până nu mai poți umbla, iar eu nu mai pot sta pe picioare. Vocea lui electrizantă și dogoritoare ca o văpaie. Sex până țipăm amândoi. Sex până îți dispar absolut toate blocajele, iar singurul tău scop în viață devine orgasmul.

– E ziua mea norocoasă. Ofertă specială la înfumurare. Își împinse ochelarii de soare mai sus pe nas. Mulțumesc pentru invitație, dar cred că am să mă lipsesc.

Arătătorul lui desenă leneș conturul buzei paharului de vin, iar zâmbetul lui fu unul de cuceritor.

– Presupun că asta rămâne de văzut, nu-i așa?

capitolul 9

Nici măcar sesiunea brutală de sport din dimineața aceea nu reușise să îi consume energia agitată. Sorbi din sticla de apă și studie grămada de crengi tăiate pe care Anna le voia duse din grădina vilei. Intenționase să îi ceară soțului ei, Massimo, care se ocupa de vie, să facă acest lucru, sau fiului ei, Giancarlo, însă Ren avea nevoie de activitate și se oferise el voluntar.

Ziua era fierbinte, cerul de un albastru pictural perfect senin, dar chiar și când intră în ritmul sarcinii pe care o avea de făcut tot nu reuși să se scuture de gândurile legate de Karli. Dacă ar fi încercat mai tare să ajungă la sufletul ei, poate că ar fi fost încă în viață; dar el optase întotdeauna pentru soluția facilă. Fusese neglijent cu femeile, neglijent cu prieteniile, neglijent cu orice în afară de munca lui.

– Nu te vreau în preajma copiilor mei, îi spusese tatăl lui când Ren avea doisprezece ani.

Ren se răzbunase furându-i bătrânului portofelul.

Ce-i drept, se cumințise în ultimii zece ani, dar năravul din fire n-avea lecuire, iar el avusese dintotdeauna un suflet de păcătos. Poate că acesta era motivul pentru care se simțea atât de relaxat în preajma lui Isabel. Ea își purta bunătatea sufletească precum o armură. Chiar dacă se simțea vulnerabilă acum, era solidă ca fierul, atât de solidă încât nici măcar el nu putea să o corupă.

Încărcă din nou roaba și o împinse la marginea viei, unde o goli într-unul dintre butoaiele de metal pe care le folosea pentru a arde resturile vegetale. Când îi dădu foc, își îndreptă privirea în direcția casei de la fermă. Unde era Isabel? Trecuse o zi de la excursia lor la Volterra, iar ea tot nu avea curent, în principal pentru că el nu se obosise să-i spună Annei să rezolve problema. La drept vorbind, nu prin fapte bune ajunsese unde se afla azi, iar aceasta părea cea mai ușoară modalitate de a o face pe domnișoara Perfecțiune să vină pe teritoriul lui.

Se întrebă dacă avea să poarte pălăria când avea să apară într-un final, urcând furioasă dealul ca să îi ceară socoteală pentru problemele ei legate de curent, sau dacă avea să dea frâu liber acelor bucle pe care ea le detesta. O întrebare stupidă. Isabel Favor nu avea să dea niciodată frâu liber la nimic. Avea să fie impecabil aranjată, cu un aer capabil și sofisticat, și probabil avea să fluture un teanc de documente legale amenințându-l cu închisoarea pe viață pentru că era un prost locator. Atunci unde era?

Se gândi pentru o clipă să coboare la fermă să o caute, dar s-ar fi sabotat singur. Nu, voia ca domnișoara Perfecțiune să vină ea la el. Răufăcătorul întotdeauna prefera să atragă eroina în bârlogul lui.

Isabel găsi ascuns într-un dulap un mic candelabru decorat cu flori de metal. Vopseaua albă se cojise în timp, iar culorile care inițial fuseseră aprinse păliseră în tonuri pastelate și prăfoase. Dădu jos becurile vechi și umplu soclurile cu lumânări, apoi găsi o coardă rezistentă și atârnă candelabrul de magnolie.

Când termină se uită în jurul ei, căutându-și altceva care să o țină ocupată. Terminase de spălat hainele cu mâna, organizase cărțile de pe rafturile din camera de zi și încercase să le facă baie pisicilor. Până acum nu se alesese nimic din programul pe care și-l făcuse. Nu reușea să găsească nicidecum concentrarea necesară pentru a scrie, iar a medita era un exercițiu futil. Nu auzea decât vocea seducătoare și gravă ispitind-o să se dedea unor fapte decadente.

– Sex până țipăm amândoi... Sex până îți dispar absolut toate blocajele...

Întinse mâna după prosopul de vase pentru a lustrui sticlăria și se gândi să o sune din nou pe Anna Vesto, dar bănuia că de acum decizia era în mâinile lui Ren. Dacă ar fi mers până la vilă să îl înfrunte personal, i-ar fi îndeplinit exact dorința – ar fi jucat cum îi cânta el. Dar nici măcar curentul electric nu merita acest efort. Poate că el avea șiretenia de partea lui, dar ea se sprijinea pe cele Patru Fundamente.

Şi dacă şi-ar fi pierdut minţile şi s-ar fi abandonat impulsului de a dansa cu el pe tărâmul lui întunecat? Nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva. Îşi vânduse sufletul o dată. Nu avea să o facă din nou.

Atenţia îi fu distrasă de o mişcare afară. Se duse până la uşa deschisă a bucătăriei şi urmări doi muncitori intrând în livada de măslini. Niciodată nu se bucurase mai mult de ceva care să îi distragă gândurile şi coborî să investigheze.

– Aţi venit să rezolvaţi cu electricitatea?

Bărbatul mai în vârstă avea o faţă brăzdată de riduri şi păr sârmos ce începuse să încărunţească. Cel tânăr era îndesat, cu ochi negri şi pielea măslinie. Acesta puse jos târnăcopul şi lopata când se apropie Isabel.

– Electricitatea? O studie în felul acela tipic bărbaţilor italieni. No, signora. Am venit să ne ocupăm de problema legată de fântână.

– Credeam că problema e la canalizare.

– Si, spuse bărbatul mai în vârstă. De vină e engleza proastă a fiului meu. Eu sunt Massimo Vesto. Eu mă ocup de terenul de aici. Iar el este Giancarlo. Acum facem studiul ca să vedem dacă putem săpa.

Isabel aruncă o privire spre târnăcop şi lopată. Bizare echipamente de studiu. Sau poate şi Massimo se încurca în limba engleză.

– Va fi multă gălăgie, spuse Giancarlo, dezgolindu-şi dinţii. Multă mizerie.

– Am s-o tolerez.

Se întoarse la vilă. Câteva minute mai târziu apăru Vittorio, cu părul lung şi negru fluturând liber în bătaia brizei.

– Signora Favor! Azi e ziua ta norocoasă.

Până să se refugieze înăuntru din faţa căldurii după-amiezii, dispoziţia lui Ren se întunecase.

După spusele Annei, Isabel plecase într-un Fiat roşu cu un bărbat pe nume Vittorio. Cine naiba era Vittorio şi de ce mergea Isabel oriunde când Ren avea propriile planuri pentru ea?

Se duse să înoate, apoi își sună înapoi agentul. Jagnar îl dorea pentru a-și împrumuta vocea într-un spot publicitar, iar Beau Monde se gândea să realizeze un reportaj. Mai important, scenariul pentru filmul lui Howard Jenks era în sfârșit pe drum.

Ren discutase îndelung cu Jenks despre rolul lui Kaspar Street. Street era un ucigaș în serie, un bărbat de o complexitate întunecată care își alegea victimele dintre femeile de care se îndrăgostea. Ren se angajase să accepte proiectul fără a vedea scenariul final pentru că Jenks, care avea faima de a păstra cel mai mare secret în privința muncii sale, nu terminase de făcut ultimele modificări la el. Ren nu ținea minte să fi fost vreodată mai entuziasmat de un alt film decât era de *Moarte la miezul nopții*. Însă nu atât de entuziasmat cât să poată uita de Isabel și de bărbatul în Fiatul roșu.

Unde era?

– Mulțumesc, Vittorio, am avut parte de o după-amiază minunată.

– Plăcerea a fost de partea mea. Îi oferi zâmbetul lui radios de bărbat fermecător. În curând am să-ți arăt Siena și atunci vei ști că ai văzut raiul.

Ea zâmbi și îl privi îndepărtându-se. Tot nu reușea să decidă cât de adânc era implicat în efortul de a o scoate din casa aceea. Purtarea lui fusese ireproșabilă, șarmantă și exact atât de înclinată spre flirt cât să o flateze fără a o face să se simtă stingherită. Îi spusese că turul lui din ziua aceea fusese anulat de clienți și insistase să o ducă să vadă minusculul orășel Monteriggioni. Cât timp se plimbaseră prin fermecătoarea piațetă de mici dimensiuni, Vittorio nu făcuse nici un efort de a o convinge să plece de la Casalleone. Chiar și așa, reușise să o facă să iasă din casă pe toată durata după-amiezii. Întrebarea era, ce se întâmplase cât timp fusese plecată?

În loc să intre în casă se duse să inspecteze livada de măslini. Nu văzu nicăieri urme de săpături, însă pământul fusese călcat lângă o magazie cu fațadă de piatră

construită în coasta dealului. Dârele rămase în pământ în fața ușii de lemn indicau că trecuseră pe acolo, dar nu își putea da seama dacă intraseră sau nu, iar când încercă zăvorul, descoperi că ușa era încuiată.

Auzi scrâșnet de pietriș și, ridicând privirea, o văzu pe Marta stând la marginea grădinii și privind-o. Se simți vinovată, ca și cum ar fi fost surprinsă spionând. Marta se holbă la ea până când, în cele din urmă, Isabel se îndepărtă.

În noaptea aceea așteptă până când femeia în vârstă dispăru în camera ei înainte de a începe să caute cheia de la magazie. Însă fără electricitate nu putea vedea în sertare, nici în fundul dulapurilor, prin urmare decise să încerce din nou dimineață.

Urcând să se culce, se întrebă ce făcea Ren. Probabil făcea dragoste cu o frumoasă signora din sat. Ideea o deprimă mai mult decât și-ar fi dorit.

Se aplecă în afară să deschidă obloanele pe care Marta insista să le închidă în fiecare noapte și văzu lumina constantă a unui bec incandescent strecurându-se printre șipcile care acopereau fereastra femeii mai în vârstă. Aparent nu toată lumea din casă rămăsese fără curent.

Se foi în pat toată noaptea, gândindu-se obsesiv la curent, și la Ren, și la italience frumoase. În consecință nu se trezi decât aproape la ora nouă, ceea ce îi dădu din nou peste cap întregul program. Făcu un duș rapid și apoi, ajunsă în punctul în care deja clocotea de frustrare, sună la vilă și ceru să discute cu el.

– Signore Gage nu e disponibil, spuse Anna.

– Ați putea să îmi spuneți ce măsuri se iau în privința curentului meu?

– Se va rezolva.

Închise.

Isabel ardea de dorința de a se duce valvârtej la vilă și a-l înfrunta, dar Ren era viclean și nu reușea să se scuture de impresia că încerca să o manipuleze. Cum reușise spre exemplu și să o atragă pe Jennifer Lopez în ghearele lui malefice.

Ieşi în grabă în grădină, umplu o cadă cu apă înspumată şi porni hotărâtă să găsească o pisică. Dacă nu îşi găsea ceva care să o ţină ocupată, avea să-şi iasă din minţi.

Ren băgă mâna în buzunar după ţigara de urgenţă, apoi îşi dădu seama că şi-o fumase deja, ceea ce nu era un semn bun având în vedere că era de-abia unsprezece dimineaţa. Era nevoit să admită că Isabel se dovedea mai dificil de manipulat decât îşi închipuise el. Poate ar fi trebuit să ţină cont de faptul că era psiholog. Dar, la naiba, voia să vină ea la el, nu invers.

Ar fi putut fie să o aştepte până ceda, ceea ce nu avea răbdare să mai facă, fie să se dea bătut de data aceasta. Ideea îl enerva teribil, dar pe termen lung ce ar mai fi contat?

Într-un fel sau altul aveau să îşi îndeplinească destinul sexual.

Decise să meargă să se plimbe în livada lui de măslini. Doar o plimbare relaxată. Nimic ieşit din comun. Dacă se întâmpla să fie şi Isabel în grădină, avea să-i spună ceva de genul, Hei, Fifi, s-a rezolvat complet problema cu electricitatea? A, nu? Ei, ca să vezi... Ştii ce, ce-ar fi să mă însoţeşti înapoi la vilă şi să discutăm împreună cu Anna?

Dar norocul nu era de partea lui. În grădină nu văzu decât un trio de pisici.

Poate că o doză mică de espresso şi un ziar l-ar fi făcut să se liniştească, deşi ceea ce îşi dorea cu adevărat era o altă ţigară. Când urcă în maşina lui Maserati, prin minte îi trecură imagini cu un Fiat roşu. Posomorându-se, băgă cheia în contact şi porni pe alee.

Tocmai ajunsese la capătul acesteia când o văzu. Apăsă brusc frâna şi sări din maşină.

– Ce dracu' faci?

Ea ridică privirea spre el pe sub borul pălăriei de paie. În ciuda mănuşilor de lucru, arăta mai demnă decât o regină.

– Culeg gunoaiele de pe marginea drumului.

Trânti o sticlă goală de limonadă în sacul de plastic pe care îl purta cu ea.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, faci așa ceva?

– Te rog să nu invoci numele Domnului la mânie. Nu îi place. Iar gunoiul e o pacoste pentru mediu, indiferent în ce țară te afli.

Brățara de aur de la încheietura ei scânteie în lumina soarelui când băgă mâna într-un mănunchi de fenicul sălbatic pentru a culege un ambalaj boțit de țigări. Tricoul ei impecabil cu imprimeu alb pe alb era băgat într-o pereche de pantaloni scurți, de culoarea pielii, care îi puneau în valoare picioarele frumos conturate. Per total arăta cam prea aranjată pentru a face pe gunoierul.

Ren își încrucișă brațele și o fixă cu privirea, începând în sfârșit să se distreze.

– Habar nu ai cum să te relaxezi, nu-i așa?

– Firește că știu cum să mă relaxez. Asta este foarte relaxant. Mă ajută să reflectez.

– Vezi să nu reflectezi. Ești atât de tensionată încât zbârnâi.

– Da, ei bine, lipsa chiar și celor mai elementare conforturi moderne ar putea face pe oricine tensionat.

Ren recurse la întregul său arsenal actoricesc – o privire confuză urmată de o dilatare aproape imperceptibilă a ochilor, completată cu o încruntare subtilă.

– Încerci să-mi spui că nu ți s-a rezolvat problema cu electricitatea? Nu-mi vine să cred. Pe toți dracii, i-am spus Annei să se ocupe. De ce nu m-ai anunțat că e în continuare o problemă?

Nu degeaba era plătit cu onorarii fantastice. Ea îl studie pentru o clipă, apoi înghiți gogoașa.

– Am crezut că știi.

– Mersi. Presupun că asta arată clar ce părere ai despre mine.

Ar fi trebuit să se oprească înainte să își piardă avantajul, căci acum ochii ei se îngustară bănuitori. Ren se grăbi să pună mâna pe telefonul mobil și îi dădu un telefon menajerei sale, intenționat vorbind în engleză.

– Anna, sunt aici cu Isabel Favor şi nu are curent la casa de la fermă. Ocupă-te să se rezolve până la sfârşitul zilei, bine? Nu mă interesează cât costă.

Închise şi se sprijini de lateralul maşinii.

– Asta ar trebui să rezolve problema. Să mergem la o plimbare cu maşina până aştepţi. Am să verific totul când ne întoarcem să mă asigur că e în regulă.

Ea ezită, apoi îşi îndreptă atenţia spre maşina lui Maserati.

– Bine, dar mă laşi pe mine să conduc.

– În nici un caz. Tu ai condus data trecută.

– Îmi place să conduc.

– Şi mie şi e maşina mea.

– Tu ai să depăşeşti limita de viteză.

– Arestează-mă. Urci odată, pe toţi sfinţii?

– Blasfemia nu e doar un sacrilegiu, remarcă ea, cu ceea ce el consideră a fi o plăcere nejustificat de mare. Este şi dovada că persoana respectivă nu stăpâneşte decât în mică măsură vocabularul limbii.

– Cum zici tu. Iar motivul pentru care vrei să conduci tu e pentru că îţi place să controlezi totul.

– Lumea funcţionează mai bine aşa.

Zâmbetul ei intenţionat arogant îl făcu să chicotească. Şi probabil avea dreptate. Dacă dr. Favor ar fi condus lumea, cel puţin ar fi fost mai ordonată.

– Mai întâi trebuie să mă ajuţi să termin de strâns gunoiul, spuse ea.

El dădu să îi spună că în nici un caz, pentru că nici o femeie din lume nu merita un asemenea deranj, dar apoi ea se aplecă la pământ şi micuţii pantaloni scurţi decupaţi i se mulară pe şolduri, astfel că Ren se trezi ţinând într-o mână o bucată de cauciuc de anvelopă şi în cealaltă o sticlă de bere spartă.

Ren alese drumuri lăturalnice care şerpuiau spre est pe lângă mici case de fermă pitoreşti, apoi coborî în văile care găzduiau podgoriile regiunii Chianti. În apropiere de Radda îşi puse o şapcă de baseball şi ochelarii de tocilar, deghizându-se rapid, şi o lăsă pe Isabel se vorbească şi în locul lui când se opriră la o cramă mică.

Proprietarul le servi câte un pahar din rezerva lui din '99, așezându-i la o masă aflată în umbra unui rodiu.

La început nimeni din micul grup de turiști de la cealaltă masă ocupată nu îi băgă deloc în seamă, dar apoi o tânără cu cercei de argint și un tricou cu University of Massachusetts începu să îi privească. Ren se pregăti sufletește când aceasta se ridică de pe scaun, dar până la urmă se dovedi că ochelarii și șapca își făcuseră treaba – nu de el era interesată.

– Scuzați-mă. Nu cumva sunteți dr. Isabel Favor?

Ren simți o dorință nefamiliară de a o proteja, însă Isabel se mulțumi să zâmbească și să dea din cap.

– Nu-mi vine să cred că vă întâlnesc, spuse femeia. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar v-am auzit vorbind când ați venit la UMass și am toate cărțile dumneavoastră. Voiam doar să vă spun că m-ați ajutat enorm când am trecut prin chimioterapie.

Pentru prima dată Ren observă cât de subțire era femeia și palidă. Ceva se strânse în sufletul lui când văzu expresia lui Isabel îndulcindu-se. Se gândi la comentariile pe care le primise de la propriii lui fani. „Omule, eu și prietenii mei am fost dați pe spate când i-ai spintecat mațele individului ăla."

– Mă bucur foarte mult, spuse Isabel.

– Îmi pare foarte rău pentru problemele prin care treceți. Vizitatoarea își mușcă buza de jos. V-ar deranja.... Numele meu este Jessica. Ați vrea să vă rugați pentru mine?

Isabel se ridică și o îmbrățișă.

– Firește că da.

Ren simți un nod în gât. Isabel Favor era cât se poate de autentică. Iar el își propusese să o corupă.

Femeia se întoarse la masa ei, iar Isabel se instală comod în scaun. Își înclină capul și își aținti privirea în paharul de vin. Cu un sentiment de șoc, Ren își dădu seama că se ruga. Chiar acolo în fața tuturor, ce naiba.

Dădu să își ia o țigară, apoi își aminti că își fumase deja rația zilnică. În schimb își goli paharul de vin.

Ea ridică privirea și îi adresă un zâmbet blând și încrezător.

– Va fi bine.

Era ca și cum l-ar fi izbit cu un cric de mașină în cap, pentru că în clipa aceea își dădu seama că nu putea să o facă. Nu putea să seducă o femeie care se ruga pentru străini, care culegea gunoaiele de pe drum și care nu își dorea decât lucruri bune pentru toată lumea. Ce-o fi fost în capul lui? Ar fi fost ca și cum ar fi sedus o călugăriță.

O călugăriță extrem de atrăgătoare.

Până aici. Avea să o ducă înapoi, avea să o lase la casa de la fermă și avea să uite de ea. În tot restul vacanței lui avea să se poarte ca și cum nu ar fi existat deloc.

Ideea îl deprimă teribil de mult. Îi plăcea să fie cu ea și nu doar fiindcă îl excita și îl făcea să râdă, ci și pentru că decența ei era bizar de seducătoare, precum un zid proaspăt zugrăvit și așteptând doar un mic graffiti.

Ea îi oferi un zâmbet nu tocmai convingător.

– Femeile ca ea au fost cele care m-au ajutat să trec cu bine peste ultimele șase luni, știind că discursurile și cărțile mele au însemnat ceva pentru ele. Din păcate, nu au rămas suficiente cât să umple o sală de conferințe.

Ren se smulse din starea de confuzie mintală.

– Probabil ai devenit o plăcere vinovată. În continuare le place ceea ce ai de spus, dar nu mai ești ultimul răcnet al modei, iar ele nu-și doresc să devină demodate.

– Apreciez susținerea ta, dar cred că majoritatea oamenilor preferă să primească sfaturi de la cineva a cărui viață nu e țăndări.

– În regulă, e și asta adevărat.

Isabel păstră tăcerea pe drumul de întoarcere, ceea ce îl făcu să suspecteze că se ruga din nou, și nu-i așa că era o blestemată de inspirație? Poate ar fi trebuit să-și facă bagajele și să se întoarcă în L.A. Dar nu voia să plece din Italia.

Când ajunseră la casa de la fermă, se scutură de gândurile posomorâte și se prefăcu a verifica dacă avea curent. Luminile se aprinseră așa cum ar fi trebuit.

Ieşi din casă, aparent pentru a se convinge că funcţionau şi luminile de exterior.

– E frumos aici, spuse el, îndreptându-şi privirea spre grădină.

– Nu ai mai fost niciodată aici?

– Cu mult timp în urmă. Am stat la vilă de câteva ori când eram copil. Mătuşa mea m-a adus o dată aici la fermă să îl cunosc pe bătrânul Paolo. Morocănos mizerabil, din câte îmi amintesc.

Aerul fu sfâşiat de o serie de ţipete stridente. Ren ridică privirea şi văzu trei copii coborând în fugă panta de la vilă. Două fetiţe gălăgioase şi un băieţel – toţi trei năpustindu-se direct spre el şi ţipând din toţi rărunchii.

– Tati!

capitolul 10

Ren făcu un pas în spate când fetele se aruncară pe picioarele lui, chicotind atât de ascuţit încât sunetul ar fi putut tăia prin sticlă. Doar băiatul se ţinu deoparte.

Isabel fu cuprinsă de ameţeală. Tati? Ren nu pomenise nici o clipă că ar fi avut copii. Recunoscuse existenţa unei scurte căsnicii în tinereţe, dar trei copii nu indicau o căsnicie scurtă în mintea ei.

Ridică privirea şi văzu o femeie apărând în vârful pantei. Silueta ei se proiecta pe fundalul cerului, lăsând să se vadă sugarul pe care îl ţinea în braţe şi fusta rochiei de bumbac pe care briza o făcea să se muleze peste abdomenul foarte umflat de o sarcină.

– Tati! Tati! Ţi-a fost dor de noi? ţipă fetiţa mai mare, vorbind în engleză americană, în timp ce cea mică se prăbuşi la pământ de râs.

Ren se smulse de lângă ele ca şi cum copiii ar fi fost radioactivi şi o privi pe Isabel cu ceva ce aducea a panică.

– Îţi jur pe ce am mai sfânt că nu i-am mai văzut niciodată.

Isabel arătă din cap spre creştetul dealului.

– Poate ar trebui să-i spui ei asta.

Ren ridică privirea.

Femeia flutură din mână spre el, părul ei brunet fâlfâind în bătaia brizei.

– Salutare, iubitule!

El își puse mâna streașină la ochi.

– Tracy? Pe toți dracii, Tracy, tu ești?

– Ai spus „draci".

Cea mai mică dintre fetițe, care părea să aibă în jur de patru sau cinci ani, se izbi de picioarele lui.

– El are voie, proasto, spuse băiatul.

– Puteți să vă retrageți acum, copii, le strigă femeia. L-am înspăimântat suficient.

– Pare furios, mami, spuse cea mai mică dintre fetițe. Ești furios, nenea?

– Mai bine ai grijă, declară băiatul. Ăsta omoară oameni. Chiar și fete. Le scoate oamenilor ochii cu un cuțit, nu-i așa?

– Jeremy Briggs! exclamă femeia, fără a se clinti de unde stătea cocoțată în vârful pantei. Știi că nu ai voie să urmărești filme din categoria R.

– Era trecut la PG13.

– Tu ai unsprezece ani!

Isabel se întoarse spre Ren.

– I-ai scos cuiva ochii cu un cuțit într-un film de categoria PG13? Bravo.

El îi aruncă o privire mânioasă care sugera că următorii ochi pe care avea să îi scoată ar fi putut să fie chiar ai ei.

– Ce-ai făcut cu ei? întrebă cea mai mică dintre fetițe. I-ai mâncat? M-am lovit la gaura de pișu în avion.

Cei doi copii mai mari pufniră în râs, în timp ce Ren păli.

– M-am lovit în brațul scaunului, continuă ea netulburată. Vrei să-mi vezi chiloțeii cu delfini?

– Nu!

Dar ea deja își ridicase fusta rochiei de vară în carouri.

– Am și balene, remarcă ea.

– Foarte drăguț. Isabel începea să se distreze. A-l privi pe domnul Extraordinar-de-Calm fâstâcindu-se în fața

copiilor era cea mai amuzantă treabă de care avusese parte toată ziua. Cu siguranţă nu e prima oară când vezi balene pe lenjeria unei doamne, Ren.

Sprâncenele lui brunete se împreunară brusc într-una dintre expresiile posomorâte ce îl caracterizau.

Mama copiilor mută sugarul pe celălalt şold.

– Singurul mod în care pot coborî dealul e pe fund, aşa că ar fi bine să vii tu aici. Brittany, ia-ţi înapoi chiloţii. Corpul tău e ceva personal, ai uitat?

Într-adevăr, heruvimul brunet se dezbrăcase în pielea goală cu aerul detaşat al unei dansatoare exotice. Ren îi aruncă o privire, apoi o luă la fugă în sus pe deal ca şi cum ar fi fost urmărit de Denzel şi Mel în acelaşi timp. Băiatul dădu să îl urmeze, apoi se răzgândi şi se îndreptă spre Maseratiul parcat lângă casa de la fermă.

– Tu ai delfini? o întrebă heruvimul pe Isabel.

– Brittany, nu e politicos, spuse sora ei.

Isabel le zâmbi ambelor fetiţe şi o ajută pe cea mică să îşi îmbrace la loc chiloţii.

– Nu am delfini. Doar o pereche crem din dantelă.

– Pot să-i văd?

– Mă tem că nu. Mama ta are dreptate când spune că trupurile sunt ceva personal.

Ceea ce era un alt motiv temeinic pentru a nu-şi oferi propriul trup lui Ren Gage, deşi acesta nu pomenise nimic de sex toată după-amiaza. Poate hotărâse că era prea multă bătaie de cap cu ea. Sau poate, precum Michael, hotărâse pur şi simplu că era prea mult din toate.

Odată Brittany îmbrăcată complet, Isabel le luă pe fetiţe de mână şi porni cu ele în susul dealului, înainte să mai piardă ceva din conversaţia care tocmai începuse să se desfăşoare în vârf. Observă că expresia posomorâtă a lui Ren, demnă de sfârşitul lumii, nu îi ştirbea cu nimic din frumuseţea de pus pe jar inimile femeilor.

– Probabil nu eram acasă când m-ai sunat să-ţi anunţi vizita, Tracy.

Femeia se ridică în vârful picioarelor şi depuse un sărut pe obrazul lui.

– Ei bine, şi eu mă bucur să te văd.

Părul mătăsos şi negru i se revărsa bogat pe umeri. Pielea îi era albă ca zăpada, ochii de un albastru intens uşor oblici şi încercănaţi, ca şi cum nu ar mai fi dormit bine de ceva vreme. Purta o rochie de gravidă stacojie, boţită, dar la modă, şi sandale cu toc jos şi aspect scump. Unghiile de la picioare nu îi erau lăcuite, iar sandalele îi erau foarte puţin mari în dreptul călcâielor. Ceva din felul în care se purta, combinat cu neglijenţa cu care îşi purta hainele, indica de departe că se născuse într-o familie înstărită.

– Tati!

Copilaşul din braţele ei ţipă şi întinse braţele spre Ren, care se dădu în spate atât de rapid încât se ciocni de Isabel.

– Relaxează-te, spuse Tracy. Aşa i se adresează oricărui bărbat.

– Atunci fă-l să înceteze. Şi ce fel de mamă le spune copiilor ei să facă ceva atât de deviant precum să fugă la un străin şi să îl strige... cu apelativul pe care l-au folosit cu mine?

– Mă amuz şi eu cum pot. M-a costat cinci dolari de copil.

– Nu a fost amuzant.

– Mie mi-a plăcut. O studie pe Isabel cu interes. Burta de femeie gravidă şi ochii exotici o făceau să semene cu o zeiţă a sexualităţii şi fertilităţii. Isabel începu să se simtă puţin ofilită prin contrast. În acelaşi timp detectă un aer de tristeţe ascunzându-se în spatele tonului vesel al femeii.

– Eu sunt Tracy Briggs. Îi întinse mâna. Îmi pari cunoscută.

– Isabel Favor.

– Fireşte că da. Acum te recunosc. Îi privi pe amândoi cu o curiozitate făţişă. Ce cauţi cu el?

– Stau în chirie în casa de la fermă. Ren este locatorul meu.

– Ba bine că nu. Expresia ei arăta clar că nu credea o iotă. Am citit doar una dintre cărţile tale – Relaţii Sănătoase în Vremuri Nesănătoase –, dar mi-a plăcut mult.

Am tot... Își mușcă buza de jos. Am tot încercat să îmi fac curaj să îl părăsesc pe Harry.

– Spune-mi că nu fugi din nou de lângă un soț, interveni Ren.

– Nu am avut decât doi. Se întoarse spre Isabel. Ren e încă furios că l-am părăsit. Între noi fie vorba, a fost un soț oribil.

Deci aceasta era fosta soție a lui Ren. Un lucru părea limpede. Indiferent ce fel de scântei ar fi existat cândva între ei, acum erau stinse. Isabel avea impresia că privea doi frați certându-se pe mărunțișuri, nu doi foști iubiți.

– Ne-am căsătorit când aveam douăzeci de ani și zero minte, spuse Ren. Ce poate știi cineva atât de tânăr despre ce înseamnă o căsnicie?

– Eu știu mai multe decât tine. Tracy arătă din cap spre poalele dealului, spre fiul ei, care se urcase pe bancheta din față a Maseratiului lui Ren. El e Jeremy, cel mai mare dintre copiii mei. Apoi vine Steffie. Ea are opt ani. Steffie avea o tunsoare băiețească și un aer vag anxios. Ea și sora ei începuseră să deseneze cercuri în pietriș cu tocurile sandalelor. Brittany are cinci ani. Iar acesta e Connor. Tocmai a împlinit trei ani, dar încă refuză să folosească olița, nu-i așa, bărbățele? Dădu o palmă peste scutecul gros al sugarului, apoi se mângâie pe abdomenul umflat. Connor ar fi trebuit să fie ultimul. Dar ca să vezi surpriză.

– Cinci copii, Trace? întrebă Ren.

– Se mai întâmplă.

Își mușcă din nou buza.

– Nu aveai doar trei când am vorbit acum o lună?

– S-a întâmplat acum două luni și aveam patru. Nu ești niciodată atent când povestesc despre ei.

Steffie, fetița de opt ani, scoase un țipăt strident.

– Păianjen! Ăla e un păianjen!

– Nu-i păianjen.

Brittany se lăsă pe vine pe pietriș.

– Jeremy! Dă-te jos din ma...

Dar cererea lui Tracy veni prea târziu. Maseratiul, cu tot cu fiul ei înăuntru, se pusese deja în mișcare.

Ren o luă la fugă. Ajunse la baza dealului exact la țanc pentru a-și privi luxoasa mașină sport înfigându-se în lateralul casei de la fermă, unde botul i se încreți precum o pasăre de hârtie.

Isabel nu putu să nu îl aprecieze. Îl scoase pe Jeremy din mașină și se asigură că băiatul de unsprezece ani nu fusese rănit înainte de a inspecta stricăciunile produse. Tracy, între timp, începuse să coboare dealul cu pas legănat – cu tot cu abdomenul uriaș de femeie gravidă și sugarul din brațele ei. Isabel se grăbi să o prindă de braț înainte să cadă și reușiră să ajungă la Ren și Jeremy fără poticneli.

– Jeremy Briggs! De câte ori ți-am spus să nu te atingi de mașinile oamenilor! Stai să vezi când o să afle tatăl tău despre asta.

Tracy inspiră de câteva ori adânc, apoi păru să își piardă toată energia. Umerii îi căzură în față, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Păianjen! urlă Steffie din spatele lor, din creștetul dealului.

Sugarul observă tulburarea mamei sale și izbucni în plâns.

– Păianjen! Păianjen! scheună Steffie.

Ren își îndreptă privirea spre Isabel, cu o expresie caraghios de neputincioasă.

– Hei, domnule Ren! strigă Brittany din vârful dealului. Uită-te la mine! Își flutură chiloții ca pe un steag. Am și căluți de mare.

Tracy lăsă să-i scape un hohot de plâns zgomotos și îl izbi pe Ren în piept.

– Acum înțelegi de ce ne mutăm la tine?

– Nu poate să facă asta!

Ren se opri din plimbarea lui agitată doar cât să se năpustească asupra lui Isabel ca și cum ar fi fost doar vina ei. Se aflau în salonul din spate al vilei, cu ușile deschise spre grădină și copii alergând peste tot. Doar Anna părea fericită. Râse încântată de fete, îl mângâie pe Jeremy pe creștet, luă sugarul în brațe și porni

cu el spre bucătărie pentru a pregăti cina pentru toată lumea.

– Du-te sus și spune-i lui Tracy să plece!

– Nu știu de ce am impresia că n-o să mă asculte.

Isabel se întrebă când avea să-și dea seama că ducea o luptă fără sorți de izbândă. Poate că personajele pe care le juca pe marele ecran ar fi fost capabile să scoată în drum o femeie însărcinată și pe cei patru copii ai acesteia, dar în viața reală Ren părea să aibă o fire ceva mai blândă. Ceea ce nu însemna, însă, că avea să accepte binevoitor situația.

– Suntem divorțați de paisprezece ani. Nu poate să vină pur și simplu și să se mute cu toții copiii ăștia.

– Se pare că a făcut-o.

– M-ai auzit când am încercat să îi rezerv un apartament la hotel, dar ea mi-a smuls receptorul din mâini și a închis.

Isabel o bătu pe Steffie pe umăr.

– Ajunge cu spray-ul de gândaci, drăguță. Dă-mi mie tubul înainte să ne îmbolnăvești pe toți de cancer.

Steffie i-l întinse cu inima strânsă, apoi se uită temătoare în jurul ei, căutând alți păianjeni.

Ren mârâi spre fetița de opt ani.

– E septembrie. Nu ar trebui să fiți cu toții la școală?

– Mami face școală cu noi acasă până ne întoarcem în Connecticut.

– Mama voastră abia dacă știe să facă o adunare.

– Se descurcă bine la adunare, dar îi pun probleme împărțirile cu numere mari, așa că Jeremy și cu mine trebuie să o ajutăm. Steffie se apropie de canapea și ridică atent perna pentru a verifica sub ea înainte de a se așeza. Îmi dai, te rog, înapoi spray-ul de gândaci?

Inima lui Isabel tresări de dragul micuței. Îi dădu pe furiș tubul lui Ren, apoi se așeză lângă ea și o trase în brațele ei.

– Știi, Steffie, uneori nu lucrurile de care ne e teamă sunt cele care ne supără cu adevărat. De exemplu păianjenii. Cei mai mulți dintre ei sunt insecte destul de prietenoase, dar în familia ta s-au întâmplat multe

în ultima vreme și poate că asta te îngrijorează cu adevărat. Tuturor ne e teamă uneori. E în regulă.

Ren bombăni ceva care în mod cert nu era în regulă. În timp ce continuă să îi vorbească blând lui Steffie, Isabel îl observă pe Jeremy prin ușile franțuzești bătând cu hotărâre o minge de tenis în peretele lateral al vilei. Era doar o problemă de timp până avea să spargă o fereastră.

– Toată lumea atenție la mine!

Brittany se năpusti în încăpere și începu să facă o serie de tumbe, îndreptându-se direct spre un dulap plin cu porțelanuri Meissen.

– Ai grijă!

Ren sări în față și o prinse chiar înainte să se izbească.

– Privește partea bună a lucrurilor, spuse Isabel. Măcar poartă chiloți.

– Dar s-a dezbrăcat de orice altceva!

– Sunt campioană!

Fetița de cinci ani sări în picioare și își întinse brațele într-un V de la victorie. Isabel zâmbi și îi făcu un semn de apreciere. În momentul acela aerul fu sfâșiat de sunetul inconfundabil de sticlă spartă, urmat de țipătul lui Tracy de la etaj.

– Jeremy Briggs!

Ren întoarse tubul de spray pentru gândaci spre capul lui și apăsă pe valvă.

Se dovedi a fi o seară lungă. Ren o amenință pe Isabel că avea să o lase definitiv fără curent electric dacă îl abandona, prin urmare aceasta rămase la vilă, în timp ce Tracy rămase încuiată în camera ei. Jeremy se distră torturând-o pe Steffie cu păianjeni fantomă, Brittany își ascunse hainele, iar Ren se văicări în permanență. Oriunde mergea, lăsa dezordine în urma lui – ochelarii de soare, pantofii de care se descălțase, o bluză – resturile unui om obișnuit să aibă servitori care să strângă după el.

Odată cu apariția copiilor Anna suferise o transformare dramatică de personalitate, râzând și îndopându-i pe toți cu mâncare, chiar și pe Isabel. Ea și Massimo

locuiau într-o casă aflată la circa un kilometru jumătate, cu cei doi fii adulți și o noră. Cum avea să plece acasă după cină, o chemase pe Marta să vină de la casa de la fermă pentru a-și petrece noaptea acolo. Marta părea și ea să devină o cu totul altă persoană în prezența copiilor.

În scurt timp Anna îl adoptă pe Connor drept animăluț special, iar acesta nu se dezlipi de lângă ea decât când dispăru într-un colț pentru a-și umple scutecul. Băiețelul de trei ani, descoperise Isabel, avea deja un vocabular excelent. Expresia lui favorită era: Oliță e foarte, foarte rău.

Deși Ren nu le încurajă cu nimic pe fete, acestea se luptară să îi atragă atenția. El le ignoră atât cât putu, dar în cele din urmă cedă în fața rugăminților lui Jeremy de a-l învăța câteva mișcări de arte marțiale. Se lăsase de mult întunericul până să fie toți băgați la culcare.

Isabel reuși să se strecoare neobservată până la casa de la fermă cât timp Ren vorbea la telefon. Se prăbuși în pat și adormi instant, doar pentru a fi trezită la unu noaptea de un bubuit urmat de o înjurătură. Se ridică brusc în capul oaselor în pat.

Lumina se aprinse în hol, iar Ren băgă capul de după ușă.

– Scuze. Am dat cu geanta de voiaj în comodă și am răsturnat o lampă.

Ea clipi și își trase plapuma până la umeri.

– Ce cauți aici?

– Doar nu-ți imaginezi la modul serios că o să rămân acolo, nu?

Se burzului de indignare.

– Ei bine, nu poți să te muți aici.

– Ba chiar am s-o fac, spuse el și dispăru.

Ea se ridică imediat din pat, cămașa ei de noapte din mătase fluturând în urma ei când porni după el.

Ren își aruncase geanta de voiaj pe patul din camera vecină, care era mai mică decât propria ei cameră, dar la fel de simplă. Efervescenții italieni nu credeau în irosirea banilor pe decorațiuni pentru spații solitare precum dormitoarele, când îi puteau investi în bucătăriile

şi grădinile care le serveau drept loc de întâlnire. Când Isabel dădu buzna înăuntru, Ren se opri din despachetat suficient cât să studieze corsajul ivoriu de dantelă care i se mula pe sâni şi fusta delicată, lungă până la glezne.

– Ai şi delfini sub aia?

– Asta nu te priveşte. Ren, vila e uriaşă, iar casa asta e mică. Nu poţi...

– Nu e suficient de uriaşă. Dacă îţi închipui că am să rămân sub acelaşi acoperiş cu o femeie gravidă nebună şi cei patru copii ţicniţi ai ei, eşti mai smintită decât ei.

– Atunci du-te altundeva.

– Exact asta fac. Privirea lui se îmbarcă din nou într-o misiune de explorare. Isabel se aşteptă să audă ceva provocator, dar el o surprinse. Ţi-am fost recunoscător că mi-ai rămas alături în seara asta, deşi aş fi putut să mă lipsesc de toate listele alea pe care tot mi le băgai pe gât.

– M-ai ameninţat că mă laşi fără curent dacă plec.

– Nu mă poţi păcăli, doctore. Ai fi rămas oricum, pentru că nu te poţi abţine să nu rezolvi dezastrele provocate de alţii. Scoase un teanc dezordonat de tricouri. Probabil că ăsta e şi motivul pentru care îţi place să-ţi petreci timpul cu mine, doar că în cazul meu duci o bătălie care nu are sorţi de izbândă.

– Nu îmi place să îmi petrec timpul cu tine. Sunt forţată să îmi petrec timpul cu tine. Bine, poate îmi place puţin. O mâncau degetele să culeagă tricoul pe care tocmai îl aruncase pe podea, dar se abţinu. Poţi să dormi aici la noapte, dar mâine te muţi înapoi la vilă. Eu am de lucru, iar tu o să-mi stai în cale.

Ren se sprijini cu un umăr de cadrul uşii şi îşi încrucişă picioarele, lăsându-şi privirea să o măsoare de la glezne până la sâni.

– Îţi distrag prea tare atenţia, aşa-i?

Pielea ei începu să se încingă. Ren era diavolul în persoană. Aceasta era strategia prin care seducea femeile înainte de a le omorî.

– Să spunem doar că trebuie să mă concentrez pe aspectele spirituale în momentul de faţă.

– N-ai decât să faci asta. Îi oferi cel mai sinistru zâmbet al lui. Și nici măcar să nu te gândești la ce i s-a întâmplat lui Jennifer Lopez când a dormit în camera vecină cu a mea.

Ea îi aruncă o privire care îi arăta exact cât de infantil îl considera și trecu maiestuoasă pe lângă el. Exact când ajunse în hol observă mica lampă așezată pe comoda cu sertare direct în fața ei. Chiar înainte de a-i auzi chicotul malefic, își dădu seama că vedea perfect prin cămașa ei de noapte.

– În mod cert nu sunt delfini. Mă ucizi, Fifi.

– Tot ce se poate.

În dimineața următoare Isabel își pregăti un pahar de suc de portocale proaspăt stors și îl duse la unul dintre scaunele albastre de metal aflate într-un loc însorit lângă casă. Frunzele măslinilor erau încă acoperite de rouă, iar în vale pluteau câteva fire hoinare de ceață. Rosti o mică rugăciune de recunoștință – măcar atât putea să facă – și începu să soarbă din suc exact când Ren ieși din casă în toată splendoarea lui de bărbat ciufulit de somn.

– A trebuit să mă trezesc devreme azi ca să pot alerga înainte să se facă prea cald, spuse el căscând.

– E aproape ora nouă.

– La asta mă refeream și eu.

Isabel își puse jos sucul de portocale și privi tivul tricoului lui gri fără mâneci ridicându-se când începu să se întindă. Stomacul îi pleznea de mușchi tari, iar o dungă subțire de păr întunecat dispărea sub o pereche de pantaloni de alergare de culoare neagră. Îl savură centimetru cu centimetru, studiindu-i pomeții, începutul de barbă ce îl făcea să semene cu un pirat, pieptul de atlet și tot tacâmul.

El o surprinse privindu-l. Când își încrucișă brațele pe piept, Isabel își dădu seama că deja se distra.

– Vrei să mă întorc să mă vezi și din spate?

Ea se răzbună apelând la tonul ei de psihiatru.

– Crezi că vreau să te întorci?

– O, da.

– Cred că ți-e greu să fii atât de răpitor. Nu știi niciodată dacă oamenii vor să fie cu tine datorită personalității tale sau doar pentru cum arăți.

– În mod cert pentru cum arăt. Nu am nici o personalitate.

Ea nu putu să rămână indiferentă la acele cuvinte.

– Ai o personalitate foarte puternică. În cea mai mare parte e sucită, ce-i drept, dar nu în întregime.

– Halal compliment.

Și nu-i așa că era miraculos cum un somn bun putea crește capacitatea unei femei de a-i irita pe alții? Isabel îi imită zâmbetul onctuos.

– Vrei, te rog, să te întorci într-o parte să mă pot bucura și de profilul tău?

– Nu mai face pe deșteapta.

Se prăbuși pe scaunul de lângă ea, unde goli paharul de suc pe care ea îl storsese în zece minute.

Isabel se încruntă.

– Credeam că mergi să alergi.

– Nu mă grăbi. Spune-mi că nu a apărut nici unul dintre micii monștri ai lui Tracy pe aici.

– Nu încă.

– Sunt niște mici lighioane deștepte. O să ne găsească. Iar tu o să mă însoțești sus la vilă după ce mă spăl, ca să poți fi acolo până mă răfuiesc eu cu ea. Am decis să îi spun că mă refac după o cădere nervoasă și am nevoie de pace și liniște. Apoi îi încarc pe toți în mașina ei Volvo și îi trimit frumușel la un hotel grozav, cu toate cheltuielile acoperite.

Isabel avea totuși impresia că nu avea să fie atât de ușor.

– Cum te-a găsit?

– Îl cunoaște pe agentul meu.

– E o femeie interesantă. Cât timp ziceai că ați fost căsătoriți?

– Un an chinuitor. Mamele noastre erau prietene, așa că am crescut împreună, am făcut trăsnăi împreună și am reușit și să fim dați afară de la facultate în același timp. Cum nu voiam să pierdem finanțarea generoasă a părinților noștri și să fim efectiv nevoiți să ne câștigăm

existența prin muncă, am decis să ne căsătorim pentru a le distrage atenția. Puse jos paharul gol. Deci ai habar ce se întâmplă când doi puștani răzgâiați ajung să se căsătorească?

– Nimic prea plăcut, sunt convinsă.

– Uși trântite, crize de nervi, păr smuls din cap. Iar ea era și mai și.

Isabel râse.

– Ea s-a recăsătorit la doi ani după divorțul nostru. Am văzut-o de câteva ori când a venit în L.A. și discutăm o dată la câteva luni.

– O relație neobișnuită pentru un cuplu divorțat.

– În primii ani după divorț nu am vorbit deloc, dar nici unul dintre noi nu are frați sau surori. Tatăl ei a murit, iar mama ei e nebună de legat. Presupun că nostalgia față de copilăriile noastre disfuncționale e ceea ce ne face să păstrăm legătura mai mult decât orice altceva.

– Nu i-ai văzut niciodată pe soțul sau copiii ei?

– Pe cei doi mai mari i-am văzut când erau mici. Pe soțul ei nu l-am întâlnit niciodată. E genul omului de afaceri. Pare a fi un individ foarte plicticos. Își mută greutatea pe un șold, scoase o coală de hârtie împăturată din buzunarul pantalonilor scurți și o deschise. Am găsit asta în bucătărie. Vrei să-mi explici?

Probabil era înzestrată cu o dorință inconștientă de a fi torturată, altfel nu ar fi lăsat niciodată acea hârtie să zacă la întâmplare prin casă.

– Dă-mi-o.

Firește, el avu grijă să o țină astfel încât ea să nu o poată ajunge.

– Ai nevoie de mine mai tare decât am crezut. Începu să citească din programul pe care și-l redactase ea în prima ei zi acolo. „Trezirea la 6 fix". De ce naiba ai vrea să faci asta?

– Aparent nu vreau, din moment ce doar de la opt sunt trează.

– „Rugăciune, meditație, recunoștință și afirmațiile zilnice", continuă el. Ce e o afirmație zilnică? Nu, nu-mi spune.

– Afirmaţiile sunt declaraţii pozitive. Un control al gândurilor în mod generos. Uite de exemplu una. „Indiferent cât de tare m-ar irita Lorenzo Gage, am să îmi aduc aminte că e şi el una dintre creaturile Domnului. Poate că nu cea mai reuşită creaţie a Domnului, dar..."

– Şi ce-i cu rahatul ăsta de „Adu-ţi aminte să respiri"?

– Nu e un rahat. Îmi aminteşte să îmi păstrez echilibrul.

– Ce-o fi însemnând şi asta.

– Înseamnă să rămâi calm. Să refuzi să te laşi purtat în toate părţile de orice pală de vânt care suflă spre tine.

– Pare plictisitor.

– Uneori lucrurile plictisitoare sunt bune.

– Aha. Bătu cu degetul în pagină. „Lectură motivaţională." Gen revista *People?*

Ea îl lăsă să se amuze.

– „Fii impulsivă." Arcui una dintre sprâncenele lui superbe. Asta sigur o să se întâmple. Conform acestui program la ora asta ar trebui să scrii.

– Îmi fac planul de bătaie.

Îşi făcu de lucru cu nasturele de la bluză. Ren împături lista şi o fixă cu o privire care vedea mult prea mult.

– Habar nu ai despre ce o să scrii în continuare, nu-i aşa?

– Încep să iau notiţe pentru o carte nouă.

– Despre ce anume?

– Depăşirea crizelor personale.

Era primul lucru care îi venise în minte şi părea o alegere logică.

– Glumeşti.

Expresia lui de scepticism o făcu ţâfnoasă.

– Ştiu câte ceva despre asta. În caz că nu ai observat, tocmai o depăşesc pe a mea.

– Probabil mi-a scăpat asta.

– Asta e problema ta. Îţi scapă multe.

Îl irită că îl privea din nou cu atâta compătimire.

– Nu mai forţa aşa nota, Isabel. Ia-ţi liber de la toate şi nu mai încerca să forţezi totul. Relaxează-te şi distrează-te puţin, măcar o dată.

– Şi cum să fac asta? O, stai, ştiu. Culcându-mă cu tine, aşa-i?

– Asta ar fi alegerea mea, dar presupun că fiecare persoană înţelege altfel distracţia, deci poţi să decizi ce îţi place. Nu, acum că mă gândesc mai bine, ar fi mai eficient pentru amândoi dacă m-ai lăsa pe mine să aleg.

– Trece timpul şi tu tot nu te-ai dus să alergi.

El se instală mai confortabil în scaun.

– Ai trecut prin multe în ultimele şase luni. Nu crezi că meriţi câteva clipe de răgaz?

– Fiscul m-a adus la sapă de lemn. Nu îmi permit clipe de răgaz. Trebuie să îmi repun cariera pe roate ca să îmi pot câştiga existenţa şi singurul mod în care pot face asta e muncind.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, simţi gheare mici de panică încercând să se înfigă în ea.

– Există mai multe moduri de a munci.

– Sugestia ta ar fi să stau pe spate, aşa-i?

– Poţi să stai şi deasupra dacă doreşti.

Isabel oftă.

Ren se ridică din scaun şi se întoarse spre livada de măslini.

– Ce caută Massimo şi Giancarlo acolo?

– Ceva legat de o canalizare nouă sau o fântână, depinde cum traduci.

Ren căscă din nou.

– Mă duc să-mi fac alergarea, apoi mergem amândoi să discutăm cu Tracy. Şi nu încerca să te opui, decât dacă vrei să ai pe conştiinţă moartea prematură a unei femei însărcinate şi a celor patru copii nesuferiţi ai ei.

– O, nu am de gând să mă opun. În ruptul capului nu aş rata să te văd explodând de furie.

El îi aruncă o privire posomorâtă şi se îndepărtă.

O oră mai târziu Isabel tocmai schimba aşternuturile patului ei când îl auzi întorcându-se şi dispărând

în baie. Zâmbi și se apropie tiptil. Nu trecu mult până îl auzi urlând.

– Am uitat să-ți spun, îi strigă ea pe un ton vesel. Nu avem apă caldă.

Tracy stătea în mijlocul dormitorului în care se instalase. În jurul ei podeaua era ticsită de valize, haine și diverse jucării. În timp ce Ren stătea sprijinit de cadrul ușii, studiindu-le încruntat pe amândouă, Isabel începu să separe hainele murdare de cele curate.

– Vezi de ce am divorțat de el?

Tracy avea ochii roșii și părea epuizată, dar arăta în continuare foarte senzual în costumul de baie de culoarea dudelor și sarongul asortat. Isabel se întrebă cum era să fii înzestrat cu o frumusețe atât de firească. Tracy și Ren erau exact la fel.

– E un ticălos cu inima rece și lipsit de sentimente. De asta am divorțat de el.

– Nu sunt lipsit de sentimente. O spuse pe un ton vizibil lipsit de emoție. Dar ți-am spus, având în vedere afecțiunea nervoasă delicată a lui Isabel...

– Ai o afecțiune nervoasă delicată, Isabel?

– Nu în afară de o criză de viață majoră.

Aruncă un tricou în grămada de haine murdare, apoi începu să împăturească la loc un teanc de lenjerie curată. Copiii erau în bucătărie cu Anna și Marta, dar, la fel ca Ren, lăsaseră peste tot semne ale prezenței lor.

– Te deranjează copiii? întrebă Tracy.

– Sunt minunați. Prezența lor îmi face mare plăcere.

Isabel se întrebă dacă Tracy înțelegea că diversele probleme de comportament ale copiilor ei își aveau rădăcina, era aproape sigură, în tensiunea pe care aceștia o percepeau între părinții lor.

– Asta e mai puțin relevant, spuse Ren. Relevant e că ai dat buzna aici fără avertizare și...

– Vrei, te rog, să te gândești și la altcineva în afară de tine, măcar o dată? Tracy aruncă pe jos o consolă GameBoy, răsturnând teancul de haine atent împăturate de Isabel. Nu pot să încui patru copii activi într-o cameră de hotel.

– Apartament! Îţi iau un apartament.

– Eşti cel mai vechi prieten al meu. Dacă tu, cel mai vechi prieten al meu, refuzi să mă ajuţi când am probleme, cine să o facă?

– Prieteni mai noi. Părinţii tăi. Eventual verişoara ta Petrina?

– Am detestat-o pe Petrina încă de când ne-am făcut lansarea în societate. Nu ţii minte cum a încercat să se dea la tine? În plus, se întâmplă că nici unul dintre aceste persoane nu se află în Europa în momentul de faţă.

– Motiv în plus să pleci acasă. Nu sunt expert în materie de femei gravide, dar înţeleg că au nevoie să se afle în locuri familiare.

– Poate în secolul al XVIII-lea. Tracy schiţă un mic gest de neputinţă adresat lui Isabel. Ai putea să-mi recomanzi un terapeut bun? De două ori m-am căsătorit cu bărbaţi cu inima de piatră, deci e evident că am nevoie de ajutor. Cel puţin Ren nu m-a înşelat pe la toate colţurile.

Isabel puse la adăpost hainele pe care le împăturase.

– Soţul tău ţi-a fost infidel?

Tonul lui Tracy deveni nesigur.

– Refuză să recunoască.

– Dar tu crezi că are o aventură extraconjugală.

– I-am surprins împreună. O superbă domnişoară elveţiancă de la birou. A... a fost furios că am rămas din nou gravidă. Clipi rapid. Asta e răzbunarea lui.

Isabel simţi că în sufletul ei începea să crească o antipatie puternică faţă de domnul Harry Briggs.

Tracy îşi înclină capul într-o parte, făcându-şi părul să îi cadă pe un umăr.

– Fii rezonabil, Ren. Nu mă mut aici pentru totdeauna. Am nevoie doar de câteva săptămâni să îmi limpezesc gândurile înainte de a-i înfrunta pe toţi cei rămaşi acasă.

– Câteva săptămâni?

– Eu şi copiii ne vom petrece tot timpul la piscină. Nici n-ai să ştii că suntem aici.

– Maaaaaamiiii! Brittany ţâşni înăuntru, complet goală în afară de şosetele mov. Connor a vomitat!

Dispăru din nou în fugă.

– Brittany Briggs, întoarce-te aici! Tracy se năpusti după ea, legănându-și șoldurile. Brittany!

Ren clătină din cap.

– Mi-e greu să cred că asta e aceeași fată care făcea crize de isterie când camerista o trezea mai devreme de amiază.

– E mult mai fragilă decât lasă să se vadă. De asta a apelat la tine. Eşti conştient, nu-i aşa, că trebuie să o laşi să rămână?

– Trebuie să dispar de aici. O prinse de braţ, iar ea abia apucă să își înșface pălăria de paie de pe pat înainte ca Ren să o scoată cu forţa pe uşă. Îţi fac cinste cu un espresso în oraş şi îţi cumpăr unul dintre acele calendare pornografice care îţi plac atât de mult.

– E tentant, dar trebuie să încep să iau notiţe pentru noua mea carte. Cea despre depășirea crizelor personale, adăugă.

– Crede-mă. Cineva care se distrează strângând gunoaie nu are nici cea mai vagă idee despre cum să depăşeşti o criză. Coborî scările. Într-o bună zi ai să recunoşti că viaţa e prea haotică pentru a se încadra în cele Patru Fundamente frumos organizate pe care le-ai conceput tu.

– Am văzut exact cât de haotică poate fi viaţa. Simţea că intrase în defensivă, dar aparent nu avea ce să facă. Am văzut şi cum aplicarea celor Patru Fundamente poate îmbunătăţi lucrurile. Și nu e vorba doar de mine, Ren. Am mărturiile altora.

Şi cât de jalnică părea spunând aşa ceva?

– Sunt sigur că da. Și sunt sigur că cele Patru Fundamente funcţionează într-o mulţime de situaţii, dar nu au cum să funcţioneze absolut de fiecare dată şi absolut pentru toată lumea, şi nu cred că funcţionează pentru tine în momentul de faţă.

– Nu funcţionează pentru că nu le aplic corect. Își prinse buza de jos între dinţi. Și s-ar putea să trebuiască să mai adaug câţiva paşi noi.

– Nu mai bine te relaxezi pur şi simplu?

– Aşa ca tine?

- Nu respinge opțiunea asta până nu ai încercat-o. Eu cel puțin am o viață interesantă.

- Tu joci în filme oribile în care faci chestii detestabile. Ești nevoit să te deghizezi pentru a ieși în public. Nu ai soție, nu ai familie. Asta numești tu a avea o viață interesantă?

- Ei bine, dacă ai de gând să faci pe mofturoasa.

Traversă podeaua de marmură și ajunse la ușa de la intrare.

- Pe alții poți să îi ții la distanță cu replicile tale spirituale, dar cu mine nu funcționează.

- Asta pentru că tu ai uitat cum să râzi.

Răsuci clanța.

- Nu e adevărat. Mă faci să râd chiar în momentul ăsta. Ha!

Ușa se deschise larg, dezvăluind un străin ce aștepta de cealaltă parte.

- Ticălos hoț de soții, mârâi intrusul.

Apoi își luă avânt și lovi.

capitolul 11

Isabel traversă fulgerător podeaua de marmură, dar bărbatul nu reușise să nimerească decât un umăr, iar Ren deja se ridicase înapoi în picioare, cu fiecare mușchi din corp pregătit să nimicească. Ea îi aruncă o privire nedumerită atacatorului.

- Ți-ai pierdut mințile?

Ren se năpusti asupra lui exact în clipa în care mintea lui Isabel procesă replica bărbatului.

- Ren, stai! Nu îl lovi.

Acesta deja își încleștase mâinile pe gâtul bărbatului.

- Dă-mi un motiv temeinic.

- E Harry Briggs! Nu poți să-l ucizi decât cu permisiunea lui Tracy.

Încleștarea lui slăbi, dar nu îi dădu drumul, iar furia încă îi scânteia în ochi.

- Vrei să-mi explici ce-a fost cu pumnul ăla înainte să te fac bucăți?

Isabel nu putu să nu aprecieze curajul lui Briggs în fața a ceea ce ar fi putut fi o moarte foarte dureroasă.

– Ea unde e, nenorocitule?

– Undeva unde nu te poți atinge de ea.

– Ai făcut-o nefericită o dată. Nu ai s-o faci din nou.

– Tati!

Ren se grăbi să îl elibereze când Jeremy dădu buzna înăuntru. Băiatul aruncă deoparte bucata de țiglă de pe acoperiș pe care o avusese în mână și sări în brațele tatălui său, scuturându-se de expresia posacă pe care o purta în cea mai mare parte a timpului.

– Jeremy!

Briggs îl strânse în brațe, îngropându-și mâinile în părul fiului său și închizând ochii pentru o clipă.

Ren își frecționă umărul și îi privi.

În ciuda pumnului nesăbuit pe care i-l dăduse, Harry Briggs nu părea prea periculos. Era cu câțiva centimetri mai scund decât Ren, cu o constituție zveltă și trăsături plăcute, regulate. Studiindu-l, Isabel ghici în el o altă persoană obsedată de ordine, așa ca ea, doar că acesta trecea printr-o perioadă mai proastă. Părul castaniu lins, tuns cuminte, nu mai văzuse pieptene în ultima vreme, iar fața lui avea nevoie de o lamă de ras. În spatele ochelarilor cu ramă subțire ochii îi erau obosiți, iar pantalonii kaki șifonați și tricoul polo cafeniu fuseseră purtate cam prea mult. Nu arăta ca un vagabond, dar nu era ceva ce s-ar fi putut vedea prea bine pe chipul cuiva. În același timp părea a fi unul dintre bărbații de la care te-ai fi așteptat cel mai puțin să fie căsătorit cu o frumusețe orbitoare așa cum era Tracy.

În timp ce frecționă umerii fiului său, Isabel observă un ceas de mână practic și o verighetă de aur simplă.

– Ai avut grijă de toată lumea? îl întrebă acesta pe Jeremy.

– Cred că da.

– Trebuie să discutăm, amice, dar mai întâi trebuie să o văd pe mama ta.

– E la piscină cu țâncii.

Harry arătă din cap spre ușa de la intrare.

– Vezi dacă nu mi-am lovit pe undeva mașina până să ajung aici, bine? Am trecut pe niște drumuri pietruite.

Jeremy păru tulburat.

– Nu o să pleci sau ceva de genul fără mine, așa-i?

Harry își mângâie din nou fiul pe păr.

– Nu-ți face griji, prietene. Totul va fi bine.

Când băiatul plecă, Isabel observă că Harry nu îi răspunsese la întrebare. Când Jeremy ajunse suficient de departe să nu îl mai audă, își îndreptă din nou atenția spre Ren, și orice urmă din blândețea pe care i-o arătase băiatului dispăru.

– Unde e piscina?

Focul furiei lui Ren părea să se fi consumat, deși Isabel bănuia că ar fi putut să se reaprindă în orice moment.

– Poate ar fi mai bine să te calmezi întâi.

– Lasă. O găsesc singur.

Harry trecu hotărât pe lângă ei.

Ren luă bucata de țiglă pe care o aruncase Jeremy, se holbă la ea pentru o clipă, apoi oftă îndurerat.

– Nu putem să-l lăsăm singur cu ea.

Isabel îl bătu pe braț.

– Viața nu e niciodată atât de simplă.

Tracy îl văzu pe Harry apropiindu-se. Inima ei tresări instinctiv înainte de a-i coborî în adâncul stomacului. Știuse că avea să apară mai devreme sau mai târziu. Doar că nu se așteptase să o găsească atât de rapid.

– Tati! Fetele ieșiră fulgerător din apă. Connor scânci de bucurie când îl văzu, iar scutecul lui gros se legănă dintr-o parte în cealaltă când alergă să îl întâmpine pe cel care era persoana lui favorită din întreaga lume, fără a ști că același om nu își dorise ca el să vină pe lume.

Harry reuși cumva să îi ridice în brațe pe toți trei. De regulă ținea mult la hainele lui, dar nu și când era vorba de copii, și nu păru să îl supere că aceștia îl udau. Fetele îl înecară în săruturi pline de salivă. Connor

îi împinse ochelarii într-o parte. Tracy simţi o durere în inimă când îl privi sărutându-i la rândul lui şi oferindu-le aceeaşi atenţie concentrată pe care i-o oferise şi ei în zilele când încă fuseseră îndrăgostiţi.

Apoi apăru şi Ren. Pe el putea să îl privească fără durere, nu ca pe Harry. Acest Ren mai în vârstă era mai dur şi mai deştept decât băiatul care o învăţase cum să fumeze un cui, dar era în acelaşi timp şi mai cinic. Nu îşi putea imagina cum îl afectase întreaga poveste cu Karli Swenson.

Isabel veni lângă el, arătând calmă şi capabilă în bluza ei fără mâneci, pantalonii largi de culoarea biscuiţilor şi pălăria de paie. Competenţa ei nemărginită ar fi fost intimidantă dacă ea nu ar fi fost atât de bună la suflet. Copiii o adoraseră din prima clipă, ceea ce în general era un bun indicator privind caracterul cuiva. Exact ca toate celelalte femei care ajunseseră vreodată pe orbita lui Ren, era fascinată de el, însă ea, spre deosebire de restul, se străduia să ţină acest lucru sub control. Tracy o aprecie pentru efort, chiar dacă nu avea nici o şansă, nu când dorinţa lui Ren era atât de evidentă. În cele din urmă nu avea să îi mai poată rezista, ceea ce era mare păcat, pentru că o aventură trecătoare nu ar fi fost de-ajuns pentru ea. Era genul de femeie care îşi dorea toate lucrurile pe care Ren nu era dispus să le ofere, iar el avea să o mănânce cu tot cu fulgi până să se dezmeticească ea. Şi nu doar în sens bun.

Era mai puţin chinuitor să îi fie milă de Isabel decât de ea însăşi, dar Harry era aici acum şi avea şi ea o limită până la care putea să ţină durerea la distanţă. Cine eşti? ar fi vrut să îl întrebe. Unde e bărbatul blând şi tandru de care m-am îndrăgostit?

Se ridică greoi din scaun, o balenă eşuată de 70 de kilograme. Încă 7 kilograme şi l-ar fi depăşit în greutate pe soţul ei.

– Fetelor, luaţi-l pe Connor şi mergeţi să o căutaţi pe Signora Anna. Zicea că pregăteşte prăjituri.

Fetele se agăţară mai strâns de tatăl lor şi o priviră mânioase şi pline de resentimente. Din punctul lor

de vedere, ea era vrăjitoarea cea rea care le răpise de lângă el. În gât i se puse un nod tare și sufocant.

– Mergeți, le spuse el fetelor, evitând în continuare să o privească. Vin cât de repede și eu să vă văd.

Lui nu îi opuneau rezistență așa cum îi opuneau ei și nu fu surprinsă când îl luară pe Connor și porniră spre casă.

– Nu ar fi trebuit să vii aici, spuse ea când fetele dispărură.

Harry o privi în cele din urmă, însă ochii îi erau reci ca ai unui străin.

– Nu mi-ai dat de ales.

Acesta era bărbatul cu care își împărțise viața, bărbatul despre care crezuse că avea să o iubească pentru totdeauna. Obișnuiau să își petreacă weekendurile în pat, discutând și făcând dragoste. Își aminti bucuria pe care o cunoscuseră amândoi la nașterea lui Jeremy, apoi la venirea pe lume a fetelor. Își aminti ieșirile în familie, concediile, râsetele, momentele de liniște. Apoi rămăsese însărcinată cu al patrulea copil, Connor, iar lucrurile începuseră să se schimbe. Însă chiar dacă Harry nu își mai dorise copii, tot se îndrăgostise de fiul lor cel mic în clipa în care ieșise din trupul ei. La început fusese convinsă că avea să se îndrăgostească și de acesta de acum. Dar acum știa că nu era cazul.

– Am discutat despre asta și am ajuns la o înțelegere. Nu mai facem copii.

– Nu singură am rămas însărcinată, Harry.

– Să nu îndrăznești să dai vina pe mine pentru asta. Eu am vrut o vasectomie, ții minte? Dar tu ai făcut o criză de isterie, așa că am dat înapoi. Greșeala a fost de partea mea.

Ea își închise o mână peste „greșeala" lui și își mângâie burtica pe pielea întinsă.

– Vrei să te ajut să-ți faci bagajele, spuse el calm, sau vrei să o faci singură?

Era indiferent ca cineva complet străin. Chiar și după atâtea luni tot nu se putea obișnui cu răceala lui. Își aminti ziua în care îi spusese că firma lui dorea să îl trimită în Elveția pentru a superviza o achiziție

importantă. Nu doar că acest lucru i-ar fi asigurat avansarea în funcţie pentru care muncise atât de mult, ci i-ar fi asigurat şi oportunitatea de a face genul de muncă la care excela.

Din nefericire, sarcina ei reprezenta un obstacol pentru el. Ar fi lipsit de acasă din august până în noiembrie, iar copilul avea să se nască la sfârşitul lui octombrie. Cum Harry Briggs făcea întotdeauna ceea ce era corect, îi spuse că avea să refuze însărcinarea. Dar ea refuzase să îl lase să se sacrifice şi îi spusese că avea să facă bagajele şi pentru ea şi pentru copii şi aveau să-l însoţească. Şi în Elveţia se năşteau copii, nu? Şi ea tot acolo avea să-l nască pe al ei.

Fusese o greşeală de la bun început. Sperase că timpul petrecut departe de casă avea să îi apropie din nou şi să repare ceea ce se stricase între ei, însă nu reuşise decât să îi îndepărteze şi mai mult. Apartamentul pe care i-l pusese la dispoziţie firma lui Harry era prea mic pentru o familie numeroasă. Copiii nu aveau cu cine să se joace şi, după câteva săptămâni, începuseră să devină din ce în ce mai neascultători. Ea organizase excursii de weekend – EuroDisney, excursii cu barca pe fluviul Rin, plimbări cu telegondola –, dar sfârşise prin a merge doar ea şi copiii, căci Harry lucra constant. Lipsea nopţi întregi, sâmbetele, uneori chiar şi duminicile. Chiar şi aşa, nu cedase nervos decât în urmă cu două zile, când îl surprinsese la un restaurant cu o altă femeie.

– Vrei să te ajut să-ţi faci bagajele? repetă el, pe tonul excesiv de răbdător pe care îl folosea când îi certa pe vreunul dintre copii.

– Nu plec nicăieri, Harry, deci nu am nevoie să îmi fac bagajele.

– Ba pleci. Nu rămâi aici.

Chipul lui nu trăda nici o emoţie. Nu auzi nici urmă de durere în voce lui, nici afecţiune, doar declaraţia rece şi seacă a unui bărbat care se simţea obligat să îşi facă datoria.

– Ba ai să vezi că da.

Ren se afla chiar în spatele lui Harry şi se încruntă. Tracy ştia că nu o voia acolo, dar dacă sufla vreun cuvânt pe această temă în faţa lui Harry, nu avea să îl ierte niciodată.

Privirea lui Harry rămase aţintită asupra ei chiar şi când i se adresă lui Ren.

– Sunt surprins că o vrei. Lăsând la o parte faptul că este însărcinată în şapte luni jumătate, e la fel de răzgâiată şi iraţională acum cum era şi cât ai fost tu căsătorit cu ea.

– Spre deosebire de tine, care eşti un ticălos tiranic şi infidel? îi aruncă ea.

Un muşchi tresări pe obrazul lui.

– Prea bine. Mă ocup eu să strâng lucrurile copiilor. Tu n-ai decât să rămâi cât doreşti. Copiii şi cu mine ne vom descurca excelent fără tine.

Urechile ei începură să ţiuie, iar răsuflarea i se poticni într-un şuierat.

– Dacă îţi imaginezi chiar şi pentru o clipă că ai să pleci de aici luându-mi copiii...

– Exact asta îmi imaginez.

– Doar peste cadavrul meu.

– Nu-mi dau seama de ce te-ai opune. Nu ai făcut decât să te plângi de ei de când am ajuns în Zürich.

Nedreptatea reproşului aproape o făcu să se sufoce.

– Eu nu am niciodată nici o pauză! Sunt cu ei toată ziua şi toată noaptea. Şi tot weekendul, în timp ce tu te răsfeţi în braţele iubitei tale slăbănoage!

Furia ei nu îl făcu nici măcar să se crispeze.

– Tu ai ales să vii cu mine, nu eu.

– Du-te dracului!

– Dacă asta e ceea ce-ţi doreşti, plec. Iau cei patru copii pe care îi avem. Tu poţi să-l păstrezi pe cel nou.

Tracy se simţi ca şi cum i-ar fi dat o palmă. Acum e acum, îşi spuse ea. Acesta e cel mai negru moment din viaţa mea.

O auzi pe Isabel scoţând un sunet discret de consternare. Ren, vechiul ei prieten din copilărie, făcu un pas în faţă.

– Nu iei pe nimeni nicăieri, amice.

Bărbia lui Harry încremeni în expresia aceea de încăpățânare pe care Tracy o văzuse atât de frecvent. Știa că Ren ar fi putut să îl pună la pământ fără cel mai mic efort, dar Harry era Harry și porni oricum spre casă.

Ren dădu să îl urmeze. Tracy vru să strige ceva, dar Isabel interveni înaintea ei.

– Opriți-vă amândoi în momentul ăsta!

Isabel părea a fi exact întruchiparea conceptului de autoritate împotriva căreia Tracy se răzvrătise toată copilăria ei, dar nu se simțise niciodată mai recunoscătoare pentru intervenția cuiva.

– Ren, te rog să te dai la o parte. Harry, fii bun și vino înapoi. Tracy, tu trebuie să stai jos.

– Tu cine ești? întrebă Harry pe un ton rece și ostil.

– Sunt Isabel Favor.

Tracy nu înțelese prea clar cum reuși Isabel să o facă, dar Ren se dădu la o parte, Harry se întoarse la piscină, iar Tracy se așeză la una dintre mese.

Isabel mai făcu un pas în față, vorbind blând, dar ferm.

– Voi doi trebuie să încetați să vă mai insultați reciproc și trebuie să începeți să discutați despre ceea ce contează.

– Nu cred că vreunul dintre noi ți-a cerut părerea, spuse Harry teribil de iritat.

– Eu da, se trezi Tracy spunând. Eu i-o cer.

– Eu nu, replică Harry.

– Atunci am să vorbesc în numele copiilor voștri. Isabel emana o încredere pe care Tracy i-o invidia. Deși nu sunt expertă în comportamentul copiilor, cred că pot spune în mod justificat că ceea ce faceți voi o să distrugă cinci vieți mici în moduri pe care nici măcar nu puteți să vi le imaginați.

– Se întâmplă frecvent ca părinții să divorțeze, replică Harry, iar copiii lor nu pățesc nimic.

Durerea o săgetă pe Tracy până în adâncul inimii. Divorț. Oricât de mult se înrăutățise situația, nici unul din ei nu rostise acel cuvânt până acum. Dar la ce se așteptase? Ea îi luase pe copii și plecase, nu? Chiar și așa, nu își imaginase niciodată așa ceva. Își dorise doar

să atragă atenţia lui Harry. Îşi dorise să pătrundă dincolo de stratul de gheaţă care formase în jurul lui o calotă atât de groasă încât nu ştia cum altfel să ajungă până dincolo de ea.

Harry nu mai părea la fel de detaşat acum, dar ar fi fost greu de spus ce anume simţea. Îşi ţinea emoţiile zăgăzuite atent până îi convenea să şi le înfrunte. Ea, pe de altă parte, şi le expunea fără rezerve sub ochii tuturor.

- Într-adevăr oamenii divorţează uneori, spuse Isabel. Şi uneori este inevitabil. Dar când la mijloc sunt cinci copii, nu credeţi că părinţii trebuie să strângă din dinţi şi să se străduiască să găsească o soluţie pentru a rămâne împreună? Ştiu că poate părea tentant în momentul de faţă, dar amândoi aţi renunţat cu mult timp în urmă la şansa de a fugi în lume în căutarea fericirii proprii.

- Nu despre asta e vorba, replică Tracy.

Surprinzător, expresia lui Isabel deveni şi mai înţelegătoare.

- Vă loviţi unul pe celălalt? Există abuzuri fizice?

- Fireşte că nu, se răsti Harry.

- Nu. Harry nu ar pune nici măcar o cursă de şoareci.

- E vreunul dintre voi violent faţă de copiii voştri?

- Nu! răspunseră ei deodată.

- Atunci orice altceva se poate rezolva.

Amărăciunea lui Tracy se ridică la suprafaţă.

- Problemele pe care le avem sunt prea mari pentru a fi rezolvate. Trădare. Adulter.

- Imaturitate. Paranoia, replică Harry. Iar pentru a rezolva probleme e nevoie de logică. Ceea ce înseamnă că Tracy nu e capabilă.

- E nevoie şi să înţelegi cât de cât emoţiile umane, iar Harry nu a mai simţit nici o emoţie de ani buni.

- Voi vă auziţi ce spuneţi? Isabel clătină blând din cap, făcând-o pe Tracy să se simtă vag ruşinată. Sunteţi amândoi adulţi şi e evident că vă iubiţi copiii. Dacă mariajul vostru nu funcţionează aşa cum v-aţi dori, atunci reparaţi-l. Nu fugiţi de el.

- E prea târziu pentru asta, spuse Tracy.

Expresia lui Isabel rămase înțelegătoare.

– În momentul de față nu vă puteți permite o relație pe care să o aruncați pur și simplu la gunoi. Aveți responsabilități sacre și oricât de rănite ar fi orgoliile voastre, nu aveți dreptul să le întoarceți spatele. Doar niște părinți egoiști și imaturi ar folosi niște copii superbi drept arme în lupta lor pentru putere.

Harry nu fusese în viața lui acuzat de imaturitate și făcu o față ca și cum ar fi înghițit o mână de pești de acvariu. Tracy avea mai multă experiență, prin urmare pentru ea fu ceva mai puțin usturător.

Isabel insistă.

– E timpul să vă transferați energia de la a vă certa la a găsi o soluție pentru a trăi împreună.

– Ignorând faptul că ești complet deplasată, spuse Harry, ce fel de viață ar fi pentru copii să crească alături de părinți care nu suportă să trăiască împreună?

Cuvintele lui o aduseră pe Tracy în pragul lacrimilor. Era pe punctul de a fi abandonată. Harry Briggs, cel mai harnic, perseverent și decent bărbat din câți cunoscuse vreodată, era pe punctul de a o abandona.

– Puteți trăi împreună, spuse Isabel ferm. Doar că trebuie să găsiți o modalitate de a o face. Se concentră asupra lui Harry. Tu ai de lămurit niște priorități, cred. Sună-ți oamenii de la firma la care lucrezi și spune-le că ai să lipsești câteva zile.

– Vorbești cu pereții, spuse Tracy. Harry nu lipsește niciodată de la muncă.

Isabel o ignoră.

– Există suficiente dormitoare în vilă, domnule Briggs. Alege-ți unul și despachetează-ți lucrurile.

Sprâncenele lui Ren se ridicară brusc în aer.

– Hei!

Isabel ignoră protestul lui Ren.

– Tracy, ai nevoie de puțin timp singură. Ce-ar fi să mergi la o plimbare cu mașina? Harry, copiilor tăi le-a fost dor de tine. Poți să îți petreci după-amiaza cu ei.

Harry se înfurie.

– Stai așa. Nu am de gând să...

– O, ba da. Chiar dacă fizic vorbind Isabel era cea mai măruntă dintre persoanele de pe marginea acelei piscine, era furioasă acum, ceea ce o făcea formidabilă. Vei face asta pentru că ești o persoană decentă și pentru că ai copii care au nevoie de tine. Iar dacă asta nu este suficient – se năpusti asupra lui –, o vei face pentru că așa spun eu.

Îi susținu privirea timp de ceea ce i se păru a fi o eternitate, apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași mari și hotărâți. Ren, care detesta furtunile emoționale aproape la fel de mult precum Harry, nu știu cum să o urmeze mai repede.

Harry înjură în barbă. A rămâne singură cu el era mai mult decât putea Tracy să tolereze în momentul acela, prin urmare porni în fugă spre casă. Isabel avea dreptate. Avea nevoie să rămână singură o vreme.

Clopotele unei biserici începură să bată în depărtare, iar Tracy își simți inima atât de rănită încât abia mai putea respira. Ce s-a întâmplat cu noi, Harry? Iubirea noastră ar fi trebuit să dureze o veșnicie.

Însă veșnicia părea să fi trecut pe lângă ei.

Ren o urmă pe Isabel când aceasta traversă în grabă grădina vilei și începu să coboare panta spre vie. Legănatul blând al părului ei sub pălăria de paie contrasta cu pasul ei hotărât. De regulă Ren nu se simțea atras de zeițele războinice, dar nimic din atracția pe care o simțea față de ea nu fusese normal de la bun început.

De ce nu ajunsese o femeie obișnuită să stea în chirie în casa de la fermă? O femeie de viață care să înțeleagă că sexul era doar sex și care să nu aibă idei excentrice despre cum ar fi trebuit să-și trăiască viața toți oamenii de pe Pământ. Și, mai ales, o femeie care să nu se roage când era cu el. Azi avusese clar impresia că efectiv se ruga pentru el și de ce ar fi tolerat un astfel de rahat din partea unei femei pe care o dorea pentru sex?

Se opri lângă ea.

– Tocmai am văzut în acțiune cele Patru Fundamente, nu-i așa?

– Sunt amândoi răniţi în momentul de faţă, dar trebuie să treacă peste asta. Asumarea responsabilităţii pentru propria persoană e cheia oricărei vieţi bine trăite.

– Adu-mi aminte să nu te scot niciodată din sărite. O, stai, deja am făcut-o. Îşi stăpâni impulsul de a distruge acea pălărie caraghioasă. Femeile ca Isabel nu ar fi trebuit să poarte pălării. Ar fi trebuit să cutreiere lumea cu pletele în vânt, o sabie într-o mână şi un scut în cealaltă, şi un cor de îngeri cântând Aleluia în urma lor. Cumva mi s-a părut mie sau chiar i-ai numit pe acei mici monştri din iad nişte „copii superbi"?

În loc să zâmbească, ea păru atât de mâhnită încât lui Ren îi veni să îşi lipească pe nas o biluţă de cauciuc roşu şi să ia o sticlă de sifon.

– Consideri că ar fi trebuit să nu mă bag în asta, nu-i aşa? Că am fost deplasată şi excesiv de autoritară. Poate chiar ambiţioasă, tiranică şi dificilă?

– Mi-ai luat cuvintele din gură. Nu vorbea serios. Isabel se descurcase minunat cu ei. Însă dacă ar fi cedat în faţa ei chiar şi un singur centimetru, ea ar fi profitat pentru a pune stăpânire pe întreaga lume. Nu ai învăţat la nici unul dintre cursurile alea de psihologie să nu te bagi cu forţa în vieţile altora fără ca ei să-ţi ceară sfatul?

Isabel încetini pasul şi păru să se înfurie din nou.

– Când a apărut ideea că e în regulă să arunci la gunoi o căsnicie? N-ar fi trebuit oamenii să se prindă deja că nu e ceva uşor? Pentru o căsnicie trebuie să munceşti. Trebuie să faci sacrificii şi să fii loial. Cuplurile au nevoie...

– El o înşală pe toate gardurile.

– Zici? Sunt oare singura care a observat că Tracy nu pare a fi cea mai de încredere sursă? Şi din câte am văzut azi, nu au discutat pe îndelete despre nici una dintre problemele lor. L-ai auzit pe vreunul din ei să pomenească de consiliere? Pentru că eu nu. Ceea ce am văzut a fost orgoliu rănit, manifestându-se în tot felul de forme de ostilitate.

- Ceea ce - și te rog să mă corectezi dacă mă înșel - nu pare a fi cea mai bună cale de a ține în viață o căsnicie.

- Nu dacă ostilitatea e reală. Așa am crescut eu și, crede-mă, genul acela de conflict otrăvește tot ceea ce atinge, în special pe copii. Dar Tracy și Harry nu sunt nici pe departe ca părinții mei.

Ren descoperi că nu îi plăcea gândul că fusese nevoită să crească într-un mediu ostil. Una era ca el să fi fost crescut de doi ticăloși - el învățase să îi ignore. Dar ea ținea prea mult la oamenii din jurul ei, ceea ce o făcea mai vulnerabilă.

Expresia ei deveni și mai furtunoasă.

- Detest când oamenii dau bir cu fugiții chiar fără a încerca. E lașitate emoțională și încalcă toate principiile care ar trebui să guverneze viețile noastre. S-au iubit suficient cât să conceapă cinci copii, dar acum vor să-și arunce mâinile în aer și să divorțeze pentru că așa e mai ușor. Nu mai are nimeni coloană vertebrală?

- Hei, nu te enerva pe mine. Eu sunt doar partenerul tău de sex, ai uitat?

- Nu ești partenerul meu de sex.

- Nu chiar în momentul acesta, dar viitorul arată bine. Atâta că trebuie să încetezi cu rahaturile alea cu rugăciunea. Îmi strică tot cheful. Tu, în schimb, mă exciți.

Isabel ridică fața spre cer.

- Te rog, Doamne, nu prăvăli fulgerul peste bărbatul acesta, chiar dacă o merită.

El zâmbi, bucuros că reușise într-un sfârșit să o înveselească.

- Încetează. Mă dorești. Recunoaște-o. Mă dorești atât de tare în momentul ăsta încât nu mai suporți.

- Femeile care te doresc sfârșesc prin a plăti cu viața.

- Cele puternice supraviețuiesc. Descheie-ți bluza.

Buzele ei se întredeschiseră și făcu ochii mari. Momentan, cel puțin, reușise să o facă să uite de problemele soților Briggs.

- Ce-ai spus?

– Nu este inteligent să îmi opui rezistență. Descheie-o și gata.

În mai puțin de o fracțiune de secundă expresia ei se schimbă din derutată în speculatoare. Îi știa jocul și dacă nu era atent, se putea trezi atacat cu propriile arme, mânuite de degetele ei cu unghii mici și lustruite.

Îi oferi un rânjet cu ochii pe jumătate închiși, apoi își subție buzele într-o expresie exact atât de amenințătoare cât să îi facă sângele să îi gonească prin vene.

Bărbia ei încremeni într-o expresie încăpățânată care nu prevestea nimic bun.

Ren își mută greutatea astfel încât să se aplece amenințător deasupra ei, ceva ce descoperise deja că nu îi plăcea. Apoi ridică o mână și, cu o lentoare sinistră, desenă conturul jugularei ei cu degetul lui mare.

Acum nările ei se lățiră.

La naiba, ce bine se distra. Doar că... ce dracu' făcea? De regulă se străduia din răsputeri să evite să intimideze femeile în viața reală, și totuși pe aceasta încerca intenționat să o prindă în cursă în cel mai agresiv mod posibil. Chiar mai surprinzător, scânteierile furioase din ochii ei căprui indicau că poate aprecia și ea eforturile lui.

Adoptă tonul șoptit al unei creaturi de dincolo de mormânt.

– Cred că ți-am poruncit ceva.

– Așa e.

Era obraznică până la Dumnezeu și înapoi. În regulă, acum și-o căuta cu lumânarea.

– Nu e nimeni prin preajmă. Fă ceea ce ți-am cerut.

– Să îmi deschei bluza?

– Nu mă face să repet.

– Stai să mă gândesc. Nu se gândi. Nu.

– Speram că nu voi fi nevoit să fac asta. Își lăsă degetul să alunece dincolo de nasturele descheiat de la gulerul bluzei ei. Isabel nu era atât de scandalizată, observă el, cât să dea înapoi. Se pare că va trebui să-ți amintesc ceea ce este deja evident. Lăsă tensiunea să se acumuleze, făcând o pauză prelungă. Doamne, spera că reușea

să o excite, pentru că, a naibii treabă, el se excita singur. Se pare că va trebui să îți amintesc cât de mult îți dorești asta. Și cât de plăcut va fi.

Genele ei fluturară, iar buza ei de jos, plină și senzuală, se desprinse ușor de cea de sus. O, da...

Ren se apropie milimetric.

– Mi-am... ăăă... amintit.

El își înăbuși un zâmbet. Nu mai ești așa obraznică acum, ei, drăguțo?

– Hai să ne asigurăm de asta.

Îi privi buzele cărnoase și se gândi cât de plăcută avea să fie atingerea lor pe ale lui.

– Imaginează-ți soarele revărsându-se pe sânii tăi dezgoliți. Simte-mi privirea ațintită asupra ta. Simte-mi atingerea. Începuse să transpire sub cămașă, iar mădularul dintre picioare i se îngroșase și întărise. Am să culeg cele mai grase boabe de struguri pe care am să le găsesc și am să le storc sucul pe sfârcurile tale. Apoi am să îl ling până la ultima picătură.

Culoarea de miere a ochilor ei se întunecă până deveni sirop. El îi ridică bărbia, își aplecă fruntea spre borul pălăriei ei și își închise gura peste a ei. Era cu mult mai plăcut decât ținea minte. Simți gust de soare, sucul de struguri pe care și-l imaginase, precum și o doză îmbătătoare de femeie cuminte și excitată. Simți un impuls primitiv de a o poseda chiar acolo, în vie. De a o întinde pe pământul antic al strămoșilor lui, la umbra acelor butuci bătrâni. De a se cufunda în ea în felul în care unul dintre străbunii lui din familia Medici s-ar fi desfătat cu trupul vreunei țărăncuțe entuziaste. Sau a uneia mai puțin entuziaste, dacă era până acolo, dar el în mod cert nu avea motive să își bată capul cu așa ceva în momentul acela, căci femeia din fața lui se mulase complet după el.

Îi împinse deoparte pălăria, o lăsă să cadă pe pământ și își îngropă degetele în buclele ei ciufulite. Isabel îl ucidea încet și îi dădu drumul doar cât să îi șoptească pe buze.

– Hai să mergem la casa de la fermă!

– Hai să... nu.

Chiar și în propriile urechi Isabel își auzi cuvintele răsunând ca un oftat. Dar nu voia să meargă nicăieri. Voia să îl sărute. Apoi voia să își descheie bluza exact cum îi ceruse el și să îl lase să facă absolut orice dorea cu sânii ei.

Parfumurile și senzațiile o copleșeau. Fierbințeala soarelui toscan, mirosul de struguri copți, de pământ și, mai ales, de bărbat. Se simțea îmbătată de el, de sărutul lui, de preludiul verbal erotic pe care i-l oferise, de vaga amenințare care nu ar fi trebuit să o excite, și totuși o făcuse – și nu avea nici cea mai mică intenție de a analiza aceste lucruri. Limba lui se strecură dincolo de dinți în gura ei. Un sărut al sufletelor. Exact termenul potrivit pentru un sărut care era prea intim pentru a fi oferit oricui la întâmplare.

Mâinile lui se aflau pe șoldurile ei acum, trăgând-o spre erecția lui.

– Descheie-te, îi șopti el.

Iar ea nu îi putu rezista.

O făcu lent, progresând de jos în sus. El se dădu în spate suficient cât să lase materialul să se dea la o parte, dezvăluindu-i sutienul dantelat, de culoarea pielii. Privirea lui nu reflecta nici urmă de triumf, doar nerăbdare masculină sinceră. Isabel desfăcu ușor închizătoarea din față a sutienului și împinse cupele de dantelă la o parte, lăsând soarele să i se reverse pe sâni.

Ren scoase un sunet discret de dorință înăbușită, ridică mâinile și îi prinse sânii în căușul palmelor, expunându-i ca pe două ofrande palide de fildeș. Degetele lui mari trecură ușor peste sfârcurile ei, făcându-le să se întărească. Întinse mâna spre un butuc de vie și culese o boabă de strugure.

Isabel nu înțelese ce făcea până nu îl văzu strângând fructul între degete. Sucul țâșni din boabă și se scurse într-un firicel scânteietor pe panta sânului ei, inundându-i vârful. Se înfioră. Încercă să respire. Dar Ren nu terminase.

Foarte încet, frecă pulpa încinsă de soare peste sfârcul ei, desenând cercuri, fiecare apropiindu-se tot mai mult de vârful de carne. Isabel lăsă să-i scape un șuierat de plăcere când își atinse ținta.

Ren împinse fructul zdrobit – pulpă și coajă – peste sfârcul ei și strânse din nou. Strugure. Pulpă. Semințe minuscule. Le plimbă pe toate printre degete, zgâriindu-i carnea cu cea mai dulce plăcere pe care o cunoscuse vreodată. Respirația ei își acceleră ritmul, iar sângele îi fu inundat de valuri de plăcere. Limba lui o linse pe interiorul gurii, apoi se strecură pe sânul ei. Se jucă acolo, sugând și tachinând, mâncând ce mai rămăsese din fruct, torturându-i carnea până când Isabel nu mai putu să îndure.

– Dumnezeule... Șopti cuvântul ca pe o rugăciune, dându-se în spate pentru a o privi. Obrazul îi era pătat cu suc. Ochii îi erau somnoroși și pe jumătate ascunși sub pleoapele grele, buzele ușor umflate. Vreau să bag un strugure în tine și să-l mănânc direct din corpul tău.

Pulsul ei o luă la goană. Era amețită de dorință și de o bucurie feroce. Acum cunoștea cu adevărat pasiunea, acest desfrâu nebunesc al simțurilor. El își închise mâna peste sexul ei prin pantalonii largi și începu să o mângâie. Ea se arcui spre mâna lui într-un dans lent, sacru. Pielea îi era lipicioasă de la suc, iar trupul și-l simțea la fel de cărnos precum strugurii.

Pe neașteptate, Ren se smuci de lângă ea. Mișcarea bruscă o năuci și o lăsă dezorientată. Cu un mârâit brutal, îi luă pălăria de pe pământ, i-o aruncă și o răsuci pe călcâie spre casa de la fermă.

– Sunt mult prea bătrân pentru asta.

O respingea?

– Signore Gage!

Isabel aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Massimo apropiindu-se. Nu fusese o respingere, deci, ci doar o întrerupere survenită oribil de inoportun. Își strânse febrilă bluza și porni în grabă spre casa de la fermă,

împleticindu-se pe cărare. Nu mai trăise niciodată nimic de genul acesta şi îşi dorea mai mult.

Ajunse la casa de la fermă, se năpusti la baie şi porni apa rece. Se stropi pe faţă, apoi îşi sprijini podul palmelor pe chiuvetă pentru a-şi trage sufletul. Amintirea propriei ei voci o luă în râs.

– Dacă nu forţăm parametrii vieţilor noastre, cum putem creşte ca fiinţe umane, prieteni? Dumnezeu ne zâmbeşte când încercăm să ajungem la stele, chiar dacă nu reuşim pe deplin să le atingem. Propria noastră disponibilitate de a încerca arată că nu luăm pur şi simplu viaţa ca pe ceva ce ni se cuvine. Că am pus osul la treabă, am urlat la lună şi am onorat sacralitatea acestui dar care ne-a fost oferit...

Se dezbrăcă de bluza şifonată şi pătată de suc. Dorinţa ei faţă de Lorenzo Gage nu era sacră. Pe de altă parte, dorinţa ei de a urla la lună devenise irezistibilă.

După ce se aranjă sări în maşina Panda şi se duse în oraş. Cutreierând târgul care fusese amenajat în piaţetă, încercă să îşi canalizeze gândurile încâlcite într-o rugăciune, dar cuvintele refuzau să se formeze. Era din nou capabilă să se roage pentru alţii, dar tot nu reuşea să se roage pentru ea însăşi.

Respiră... Se concentră pe vrafurile de zarzavaturi proaspete, pe tarabele pe care vinetele se răsfăţau lucioase şi grase în pieilor lor violet, iar căpăţâni rubinii de ridichi se cuibăreau printre grămezi fragede de salată verde. Cutii de măsline negre zbârcite erau aşezate lângă piramide de mere şi pere. Coşuri de paie conţineau hribi cenuşii încă având pământ pe picioare. Treptat simţi că începea să se calmeze.

Până să vină în Toscana nu reflectase prea mult la lipsurile ei în materie de abilităţi gastronomice, însă într-o cultură în care mâncarea era totul, rata ceva important şi cu un impact imens asupra vieţii. Eventual ar fi putut redirecţiona o parte din energie luând câteva lecţii de gătit cât timp nu scria. Şi, în ciuda atitudinii batjocoritoare a lui Ren, chiar avea să scrie.

Se apropie de tarabele cu flori ale târgului şi îşi alese un buchet rustic. În timp ce îl plătea, îl observă pe Vittorio ieşind dintr-un magazin de la celălalt capăt al pieţei, însoţit de Giulia Chiara, agentul ei imobiliar atât de incompetent. Sub ochii ei, Vittorio o trase pe Giulia în braţe şi o sărută, un sărut pasional, nu amical.

Erau amândoi tineri şi atrăgători, deci nu era nimic surprinzător în faptul că formau un cuplu, mai ales că orăşelul Casalleone era micuţ. Însă când Isabel pomenise de Giulia referindu-se la diverse probleme cu utilităţile, Vittorio nu suflase un cuvinţel.

– Mulţumesc că m-ai lăsat baltă.

Pulsul i se zbătu în gât. Se întoarse şi văzu un muncitor înalt, îmbrăcat în zdrenţe, cu un petic jerpelit peste un ochi şi o căciulă plată trasă peste părul negru. Şi-ar fi dorit să o fi lăsat în pace suficient cât să apuce să se reorienteze.

– Aveam chestii de făcut. Cum ai ajuns aici? Credeam că maşina ta e în service.

– Am împrumutat-o pe a Annei.

Se purta ca şi cum întâlnirea lor erotică nu fusese nimic mai mult decât o simplă strângere de mână, ceea ce nu făcea decât să îi amintească de abisul emoţional care exista între ei. Iar ea intenţiona să facă dragoste cu acest bărbat...

Revelaţia o zgudui şi se lovi la cot într-un stâlp de metal.

– Ai grijă.

– Încerc!

Vorbise prea tare şi mai mulţi oameni se întoarseră să se holbeze la ea. Fără îndoială îşi dorea în subconştient să moară. Aceasta era singura explicaţie. Dar ce rost avea să se prefacă? Incidentul de azi demonstrase că era doar o problemă de timp până avea să cedeze ispitei de a face un lucru care în mod cert avea să îi tulbure şi mai mult viaţa. Doar dacă nu cumva...

Doar dacă nu cumva reuşea să îşi stabilească foarte limpede obiectivul. Avea să fie un moment în care să se bucure de trupul ei. Doar de trupul ei. Avea să îşi ţină

spiritul, inima și în special sufletul undeva cât mai la adăpost. Nu că avea să-i fie prea dificil, din moment ce Ren nu era interesat de acele părți. Ce bărbat periculos. Prindea femeile în laț, apoi le făcea bucățele. Iar ea îi oferea în mod voluntar loc în viața ei.

Fiindcă în continuare se simțea vulnerabilă, îi aruncă o privire încruntată și usturătoare.

– Se întâmplă să ai la îndemână chestii gen petice pentru ochi, sau pe ăla l-ai furat de la cineva care chiar are nevoie de el?

– Hei, în clipa în care tipul a căzut la pământ, i-am dat înapoi bastonul alb.

– Ești dus cu pluta.

Însă iritarea ei păli.

– Uite ce de mâncare gustoasă. Studie tarabele din târg. În seara asta nu stau la masă cu nimeni cu numele de Briggs, așa că am să te las să gătești pentru mine.

– Aș vrea eu. Din păcate, am fost prea ocupată să îmi construiesc imperiul pentru a învăța ceva despre gătit.

Aruncă o privire în jurul ei și văzu că Vittorio și Giulia dispăruseră.

– Am impresia că încep să nu mai aud bine. Chiar există ceva ce nu știi să faci?

– O grămadă de chestii. De exemplu, nu am nici cea mai vagă idee cum să scot ochii cuiva.

– În regulă, runda asta ai câștigat-o tu. Luă buchetul din mâinile ei și îl mirosi. Îmi pare rău pentru întreruperea de mai devreme. Chiar foarte rău. Massimo voia să îmi dea raportul despre cum stăm cu strugurii și să îmi ceară părerea despre când ar trebui culeși, știind cât se poate de bine că habar nu am. A sugerat că poate ți-ar plăcea să participi la *vendemmia*.

– Ce-i aia?

– Perioada recoltei. Va începe în aproximativ două săptămâni, în funcție de vreme, poziția lunii, cântecele păsărilor și alte câteva lucruri pe care nu le înțeleg. Toată lumea participă.

– Pare a fi distractiv.

– Pare a fi de muncit, ceea ce eu aş prefera să evit. Tu, pe de altă parte, nu încape îndoială că te vei oferi voluntară să organizezi întregul eveniment, chiar dacă nu ştii absolut nimic despre recoltarea strugurilor.

– Am un oarecare talent în acest sens.

Ren pufni în râs şi începu să negocieze cu o bătrână care vindea vinete. Când termină cu acestea, începu să strângă alte legume, pere coapte, o felie noduroasă de *pecorino* şi o franzelă crocantă de *pane toscano*. Când se duse să cumpere carne, se lansă într-o discuţie detaliată cu măcelarul şi soţia acestuia despre avantajele şi dezavantajele diverselor metode de prepare.

– Chiar ştii să găteşti sau doar te prefaci? întrebă ea în cele din urmă.

– Sunt italian. Fireşte că ştiu să gătesc. O luă de lângă măcelar. Iar în seara asta am să-ţi pregătesc o cină grozavă.

– Nu eşti decât pe jumătate italian. În rest eşti un star de cinema bogat, care a crescut pe Coasta de Est înconjurat de servitori.

– Şi o bunică din Lucca fără nepoată căreia să îi poată transmite obiceiurile străvechi.

– Bunica ta te-a învăţat să găteşti?

– Voia să mă ţină ocupat să nu le pot lăsa însărcinate pe cameriste.

– Nu eşti nici pe departe atât de ticălos cum ai vrea să cred.

El îi oferi zâmbetul lui capabil să topească oase.

– Drăguţo, tu nu mi-ai văzut decât partea bună.

– Încetează.

– Sărutul ăla chiar te-a aruncat în vrie, nu-i aşa?

– O, da. El râse, ceea ce îi stârni o dispoziţie mai poznaşă, făcând-o să îi arunce exact cuvintele lui Michael. Sunt schizofrenică în materie de sex. Uneori am chef, alteori nu ştiu cum să termin mai repede.

– Grozav.

– Nu e amuzant.

– Nu vrei să te relaxezi? Nu o să se întâmple nimic din ce nu îţi doreşti.

Ceea ce era exact ceea ce o înspăimânta.

capitolul 12

Ren urcă să se descotorosească de peticul de pe ochi şi să se schimbe din hainele de muncitor. Isabel termină de despachetat alimentele şi făcu ordine în dezastrul pe care îl lăsase Ren în urma sa. Se duse la uşă pentru a-şi aţinti privirea în grădină. Muncitorii dispăruseră din livada de măslini, iar Marta părea să se fi mutat la vilă pentru o vreme. Acum era momentul potrivit pentru a căuta cheia de la magazie.

Scotoci prin sertarele şi dulapurile din bucătărie, apoi trecu la sufragerie, unde descoperi în cele din urmă un coş de sârmă în care se aflau o jumătate de duzină de chei dintr-o altă vreme, prinse laolaltă cu o bucată de sfoară.

– Ce faci?

Tresări când Ren apăru în spatele ei. Se schimbase în blugi şi o bluză lejeră de bumbac de culoarea ovăzului. Apa fierbinte, remarcase ea deja, reapăruse ca prin magie.

– Speram ca una dintre astea să fie cheia de la magazie.

El o urmă prin bucătărie şi ieşi cu ea în grădină.

– Există vreun motiv pentru care contează?

Două ciori croncăniră în semn de protest când se îndreptară spre livada de măslini.

– Am crezut că toată lumea încearcă să scape de mine ca Marta să nu fie nevoită să împartă casa cu mine, dar acum pare că e mai complicat de atât.

– Cel puţin în imaginaţia ta.

Ajunseră în livadă, iar Isabel începu să caute urme de săpături. Nu îi luă mult până să observe că pământul din apropierea magaziei era mai frământat azi decât fusese cu o zi în urmă.

Ren studie urmele de paşi.

– Ţin minte că mi-am vârât nasul pe aici o dată când eram copil. Îmi plăcea faptul că magazia e construită în coasta dealului. Cred că era folosită pentru a păstra vin şi ulei de măsline.

Isabel probă cheile. În cele din urmă găsi una care se potrivea și o răsuci în broasca de fier veche. Ușa de lemn se înțepeni în balamale când încercă să o împingă, iar Ren o dădu deoparte pentru a o forța puțin. Pășiră în interiorul slab luminat și mirosind a stătut și văzură butoaie vechi, cutii pline de sticle de vin goale și câteva obiecte de mobilier desperecheate aruncate ici-colo. Când ochii ei se obișnuiră cu lumina, observă pe pământ urme de târâre.

Ren le observă și el și ocoli o masă ruptă pentru a le studia mai îndeaproape.

– Cineva a mutat lăzile astea de lângă perete. Du-te până în casă, te rog, și vezi dacă poți găsi o lanternă? Vreau să văd mai bine.

– Poftim.

Isabel scoase micuța lanternă pe care și-o băgase în buzunar.

– Ai habar ce enervant e când faci asta?

– Am să încerc să nu o mai fac.

Ren plimbă lumina lanternei pe pereți, oprindu-se să studieze locurile în care roca fusese întărită cu piatră și mortar.

– Ia uită-te la asta.

Isabel veni mai aproape și văzu zgârieturi în jurul pietrelor, ca și cum cineva ar fi încercat să le smulgă cu forța.

– Ei, ei... Ce mai zici de imaginația mea acum?

El își trecu degetele peste zgârieturi.

– Poate ar fi bine să-mi spui despre ce e vorba.

Ea își plimbă privirea prin spațiul întunecat.

– Nu cumva ai încercat o dată să ucizi pe cineva într-un loc ca ăsta?

– Pe Brad Pitt. Ghinion curat, mi-a făcut el mie felul. Dar într-o înfruntare între noi doi, Fifi, eu am să ies victorios, așa că spune tot ce știi.

Ea dădu la o parte o pânză de păianjen și se duse să investigheze peretele opus.

– Massimo și Giancarlo vin teoretic să sape o fântână în livada de măslini, dar mie asta nu îmi arată a livadă de măslini.

– În mod cert e un loc bizar pentru o fântână.

Mai scotociră puțin, dar nu mai găsiră nimic altceva suspect. Isabel ieși după el la soare, unde Ren stinse lanterna.

– Va trebui să discut cu Anna, spuse el.

– Va refuza să îți spună ceva.

– Asta e proprietatea mea, iar dacă se petrece ceva, vreau să știu.

– Nu cred că a-i cere socoteală e cel mai bun mod de a obține informații.

– Știi tu o modalitate mai bună? Ce întrebare stupidă. Firește că da.

Isabel deja reflectase la problemă.

– S-ar putea să se dovedească mai productiv să ne prefacem că nu am observat nimic bizar, apoi să ne facem dispăruți, iar data viitoare când apar Massimo și Giancarlo să privim ce se întâmplă dintr-un loc unde nu putem fi văzuți.

– Să spionăm, adică. Asta fără îndoială încalcă toate Fundamentele pe care le-ai născocit vreodată și alte câteva la care nici măcar nu te-ai gândit.

– Nu-i tocmai adevărat. Fundamentul Relației Personale îți impune să îți urmărești cu agresivitate scopurile, iar Fundamentul Responsabilității Profesionale te încurajează să gândești în afara tiparelor. În plus, aici pare să se petreacă o treabă foarte necurată, iar Fundamentul Disciplinei Spirituale recomandă onestitatea totală.

– Spionatul fiind, desigur, o modalitate excelentă de a o practica.

– Asta a fost dintotdeauna o problemă cu cele Patru Fundamente. Nu prea îți lasă spațiu de manevră.

Ren râse.

– Complici mult prea mult lucrurile. Am să discut cu Anna.

– N-ai decât, dar îți spun de pe acum că nu ai să obții nimic.

– Chiar așa? Ei bine, ai uitat ceva, domnișoară Atotștiutoare.

– Ce anume?

– Am metode de a face oamenii să vorbească.
– Atunci chiar te rog.
Din păcate, metodele lui nu funcţionară cu Anna Vesto, iar Ren se întoarse la casa de la fermă în aceeaşi seară cu la fel de puţine informaţii ca atunci când plecase.
– Ţi-am zis eu, spuse ea, pentru a-l pedepsi pentru după-amiaza pe care şi-o petrecuse stând în pergolă şi gândindu-se la sărutul acela din vie, în loc să lucreze la planul de idei pentru cartea ei despre depăşirea crizelor personale.
El refuză să-i facă jocul.
– Mi-a spus că au existat câteva mici alunecări de teren, iar bărbaţii nu se pot apuca de săpat până nu se asigură că dealul e stabil.
– E ciudat că a fost nevoie să intre în magazie – care fără îndoială e partea cea mai stabilă a acelei coaste – pentru a începe să lucreze la întăriri.
– Exact aşa mi-am spus şi eu.
Se aflau în bucătărie, unde Ren tocmai începuse pregătirile pentru cină. Se mutase în casa ei, cu toată dezordinea care îl înconjura, iar ea nu făcuse nimic pentru a-l împiedica.
Isabel sorbi puţin din vinul pe care i-l turnase Ren şi se sprijini de blatul de bucătărie pentru a-l privi scoţând din frigiderul mic puiul cumpărat mai devreme. Ascuţi un cuţit de friptură ce arăta ameninţător folosind o piatră pe care o găsise în sertar.
– Când i-am pomenit Annei că magazia nu pare cel mai logic loc în care să începi să faci consolidări, ea s-a mulţumit să ridice din umeri şi mi-a sugerat că muncitorii italieni ştiu mult mai multe despre alunecări de teren şi despre săpatul fântânilor decât ştie un amărât de star de cinema american.
– Doar că s-a exprimat mai politicos.
– Nu foarte. Apoi a apărut în fugă exhibiţionista de cinci ani şi s-a dezbrăcat în faţa mea. Jur că nu mai merg acolo fără bodyguard personal – care eşti tu.
– Brittany nu face decât să încerce să atragă atenţia. Dacă toată lumea i-ar ignora comportamentul negativ

şi ar recompensa-o pentru cel pozitiv, ar înceta să o mai facă.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu tu eşti cea care e urmărită peste tot.

– Adevărul e că ai un anumit efect asupra femeilor. Zâmbi şi sorbi din nou din vin. Cum se descurcă Tracy şi Harry?

– Ea nu era acolo, iar Harry m-a ignorat. Împinse deoparte o farfurie galbenă pe care se aflau perele cumpărate de la piaţă. În regulă, uite cum o să rezolvăm misterul a ceea ce se petrece aici. O să îi anunţăm pe toţi că mergem cu maşina în Siena pentru toată ziua. Apoi ne punem bagajele în maşină, plecăm, şi când ajungem suficient de departe, facem cale întoarsă şi găsim un loc mai înalt de unde să putem supraveghea livada de măslini.

– Interesant plan. E chiar planul meu, la drept vorbind.

– De fapt asta e ceea ce voi face eu. Înfipse cuţitul în pieptul puiului. Tu ai să rămâi în maşină şi ai să mergi până în Siena.

– În regulă.

Ren arcui una din sprâncenele de idol de cinema.

– În filme ăsta ar fi fost momentul în care femeia progresistă îi spune eroului plin de sine că e nebun dacă îşi închipuie că va merge fără ea în misiunea aceea periculoasă.

– Ceea ce îţi permite ţie, personajul negativ, să le răpeşti pe acele femei nesocotite.

– Nu cred că ai motive să te temi că ai putea fi răpită de Massimo sau Giancarlo. Mărturiseşte-i adevărul părintelui Lorenzo. Nu vrei să îţi compromiţi principiile spionând, aşa că mă laşi pe mine să fac partea neplăcută.

– E o teorie bună, dar te înşeli. Dacă îmi dai de ales între a fierbe în soarele fierbinte toată ziua şi a mă plimba pe străzile umbroase din Siena, ia ghiceşte ce aş prefera?

În plus, o plimbare pe străzile din Siena nu ar fi presupus aceleaşi tentaţii de a petrece ore întregi singură

cu Ren. Deşi hotărâse aproape categoric să aibă o aventură cu el, voia să îşi mai acorde o şansă de a-şi recăpăta minţile.

– Eşti cea mai imprevizibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Isabel luă o măslină din bolul de pe masa de bucătărie.

– De ce eşti atât de dornic să mă ştii plecată în Siena?

El folosi lama cuţitului pentru a împinge deoparte o pulpă a puiului.

– Eşti nebună? La cinci minute după ce ne-am aşeza pe poziţii pentru a supraveghea livada tu te-ai apuca să ştergi praful de pe buruieni şi să rearanjezi grămezile de frunze. Apoi, odată ce ai termina cu asta, ai începe să încerci să mă aranjezi şi pe mine, iar eu aş fi nevoit să te împuşc.

– Ştiu cum să mă relaxez. Sunt capabilă să o fac dacă mă concentrez.

El râse.

– Deci ai de gând să stai pe aici să mă amuzi, sau vrei să şi înveţi câte ceva despre gătit?

Ea zâmbi fără să vrea.

– Chiar m-am gândit să iau câteva lecţii de gătit.

– De ce să iei lecţii când sunt eu aici? Se spălă pe mâini în chiuvetă după ce termină cu puiul. Apucă-te de curăţat legumele, apoi taie ardeiul.

Isabel se holbă la puiul pe care Ren tocmai îl terminase de dezmembrat.

– Nu sunt sigură că vreau să fac cu tine orice activitate care presupune cuţite.

El râse, însă când coborî privirea spre ea, amuzamentul îi păli. Preţ de o clipă păru aproape tulburat, dar apoi îşi plecă fruntea şi o sărută, lent şi temeinic. Isabel simţi gust de vin pe buzele lui, şi o altă aromă care era în mod distinct Lorenzo Gage – forţă, viclenie şi o vână de răutate aflată foarte aproape de suprafaţă. Sau poate pe aceasta doar o născocise pentru a se speria singură şi a renunţa la ceea ce voia să facă alături de el.

Ren se desprinse încet din îmbrăţişare, fără grabă.

– Ești pregătită să începem discuțiile despre gătit sau ai de gând să îmi tot distragi atenția?

Isabel se întinse să ia micul carnețel cu spirală pe care îl lăsase pe masă.

– Dă-i bătaie.

– Ce-i ăla?

– Un carnețel.

– Ei bine, lasă-l deoparte, pentru numele lui Dumne... pe toți sfinții.

– Astea ar trebui să fie lecții, nu-i așa? Trebuie să înțeleg principiile mai întâi.

– O, pun pariu că așa simți. În regulă, uite aici un principiu. Dacă muncești, mănânci. Dacă scrii rahaturi într-un carnețel, rabzi de foame. Acum scapă de ăla și apucă-te de feliat legumele.

– Te rog nu folosi cuvântul „feliat" când suntem singuri. Deschise cel mai apropiat sertar. Am nevoie de șorț.

Ren oftă, luă un prosop de vase și i-l legă în jurul taliei. Dar când termină de legat, mâinile lui rămaseră pe șoldurile ei, iar vocea lui căpătă un ton ușor răgușit.

– Scapă de încălțări.

– De ce?

– Vrei să înveți să gătești sau nu?

– Da, dar nu înțeleg... o, în regulă.

Dacă ar fi protestat, el ar fi zis pur și simplu că era rigidă, așa că își scoase sandalele. Ren zâmbi când le băgă sub masă, dar ea nu vedea nimic amuzant în a lăsa o pereche de încălțări undeva unde să poată lumea să se împiedice în ele.

– Acum descheie-ți nasturele de sus.

– O, nu. Nu mai facem...

– Taci. În loc să se certe cu ea, întinse mâna și o făcu el. Materialul se deschise doar atât cât să dezvăluie curba plină a sânilor ei, iar Ren zâmbi. Acum arăți ca o femeie care face un bărbat să își dorească să gătească pentru ea.

Isabel se gândi să se încheie la loc, dar era ceva îmbătător în a sta acolo în acea bucătărie toscană parfumată, cu un pahar de vin în mână, cu părul ciufulit, cu bluza

descheiată, desculţă şi înconjurată de legume arătoase şi un bărbat şi mai şi.

Se apucă de treabă şi în timp ce spăla şi toca legumele savură atingerea gresiei reci şi uzate sub tălpile ei şi gâdilatul brizei de seară pe partea de sus a sânilor ei. Poate că existau anumite avantaje în a avea o ţinută neglijentă, căci adora felul în care privirea lui se tot oprea asupra ei. Era neobişnuit de satisfăcător să fie apreciată pentru trupul ei, în loc de minte.

Paharele de vin li se încurcară între ele, iar Isabel profită de o clipă de neatenţie din partea lui pentru a roti discret paharul lui astfel încât să poată bea din locul unde îl atinseseră buzele lui. Micul joc caraghios îi făcu plăcere.

Dincolo de uşa spre grădină amurgul începuse să coloreze dealurile în nuanţe de lavandă.

– Ai semnat deja contractul pentru următorul tău film?

Ren dădu din cap.

– Voi lucra cu Howard Jenks. Filmările vor începe la Roma, apoi ne vom muta în New Orleans şi L.A.

Isabel se întrebă când aveau să înceapă, dar nu îi plăcea ideea de a avea un ceas invizibil ticăindu-i deasupra capului, prin urmare se abţinu să întrebe.

– Chiar şi eu am auzit despre Howard Jenks. Presupun că nu va fi un film tipic cu ucigaşi.

– Presupui corect. E rolul pe care l-am aşteptat toată viaţa ca să îmi înfig dinţii în el.

– Povesteşte-mi despre el.

– Nu o să-ţi placă.

– Probabil că nu, dar vreau oricum să ştiu.

– De data asta nu am să joc un psihopat de duzină.

Începu să îi descrie rolul lui Kaspar Street şi, până să termine, îi dădu fiori. Chiar şi aşa, îi înţelegea entuziasmul. Era genul de rol complex pentru care actorii ar fi stat la rând.

– Dar încă nu ai văzut scenariul final?

– Ar trebui să sosească zilele astea. E prea puţin spus că sunt nerăbdător să văd ce a făcut Jenks cu el.

Băgă puiul în cuptor, apoi începu să așeze legumele într-o tavă separată.

– Oricât ar fi de oribil Street, e ceva aproape emoționant la el. Le iubește cu adevărat pe femeile pe care le ucide.

Nu era tocmai ceea ce înțelegea ea prin emoționant, dar de data aceasta avea să-și țină gura închisă. Sau aproape închisă.

– Nu cred că e bine pentru tine să joci întotdeauna personaje atât de oribile.

– Parcă țin minte că ai mai spus asta. Acum toacă roșiile astea pentru *bruschetta*.

Pronunță cuvântul cu sunetul k tare al italienilor, nu cu ș-ul moale pe care îl foloseau majoritatea americanilor.

– În regulă, dar dacă vrei vreodată să discuți despre...

– Toacă!

Cât timp ea se ocupă de roșii, Ren tăie felii subțiri din pâinea de ieri, apoi le stropi cu ulei de măsline, le frecă generos cu un cățel de usturoi și îi arătă cum să le prăjească la flacără pe aragaz. Când acestea se colorară într-un maroniu auriu, adăugă bucățele de măsline bine coapte și firicele de busuioc proaspăt peste roșiile pe care le tocase ea, apoi întinse amestecul pe feliile de pâine pe care ea le aranjă pe un platou din perioada Renașterii.

Cât timp ce restul cinei se rumenea în cuptor, duseră totul în grădină, alături de carafa ceramică în care se aflau florile pe care le cumpărase de la piață. Pietrișul se înfipse în picioarele ei goale, dar nu se obosi să se întoarcă după sandale. Se așezară la masa de piatră, unde apărură imediat și pisicile pentru a investiga.

Isabel se lăsă pe spate și oftă. Ultimele raze de soare încă se agățau de coastele dealurilor, iar via și livada de măslini erau învăluite în umbre prelungi purpurii. Se gândi la statuia etruscă de la muzeu, Umbra Serii, și încercă să și-l imagineze pe tânăr hoinărind zvelt și gol peste câmpurile acelea.

Ren mușcă lacom din *bruschetta*, apoi își întinse picioarele lungi și vorbi cu gura plină.

– Doamne, ador Italia.

Isabel închise ochii și șopti un amin discret.

O adiere de briză aduse în grădină mirosurile de mâncare din bucătărie.

Pui și fenicul, ceapă și usturoi, rămurica de rozmarin pe care Ren o aruncase deasupra legumelor puse la copt.

– Nu știu să mă bucur de mâncare când sunt acasă, spuse el. În Italia nimic nu e mai important.

Isabel înțelese la ce se referea. Acasă viața ei se derulase după un program prea strict pentru a-i permite să se bucure de o masă așa cum făcea acum. Se dădea jos din pat la cinci pentru a face yoga, apoi ajungea la birou înainte de șase jumătate ca să poată să scrie câteva pagini de manuscris înainte să sosească angajații ei. Ședințe, interviuri, telefoane, conferințe, aeroporturi, camere de hotel necunoscute, nopți când adormea în fața laptopului la ora unu în încercarea de a mai scrie câteva pagini înainte de a stinge lumina. Chiar și duminicile deveniseră imposibil de deosebit de zilele de lucru. Poate că Leneșul Divin se odihnise în ziua a șaptea, dar El nu avea la fel de mult de lucru ca Isabel Favor.

Lăsă vinul să îi desfete limba. Se străduia atât de tare să abordeze viața cu tărie și curaj, dar plătise un preț pentru tot acel efort.

– E ușor să uiți plăcerile simple.

– Dar tu te-ai străduit.

Auzi în tonul lui ceva ce aducea a înțelegere.

– Hei, eu am o lume de condus.

Rosti cuvintele pe un ton relaxat, dar tot încercară să îi pună un nod în gât.

– *Permesso?*

Isabel se întoarse și îl văzu pe Vittorio venind prin grădină. Cu părul negru prins într-o coadă de cal și nasul lui elegant de etrusc, arăta ca un nobil poet renascentist.

Iar imediat în spatele lui venea Giulia Chiara.

– *Buona sera*, Isabel.

Deschise brațele în semn de salut.

Ea zâmbi automat, își încheie discret nasturele din partea de sus a bluzei și se ridică pentru a fi sărutată pe obraji. Deși nu avea încredere în Vittorio, era ceva la el care o făcea să aștepte cu nerăbdare compania lui. Chiar și așa, se îndoia că era o coincidență faptul că apăruse acolo în seara aceea însoțit de Giulia. Știa că Isabel îi văzuse împreună și venise să limiteze daunele.

Ren îi întâmpină prea puțin prietenos, însă Vittorio nu păru să observe.

– Signore Gage, eu sunt Vittorio Chiara. Iar ea e frumoasa mea soție, Giulia.

Nu pomenise vreodată că era căsătorit, cu atât mai puțin că ar fi fost căsătorit cu Giulia. Lui Isabel nu îi spusese vreodată nici măcar care era numele lui de familie. Majoritatea bărbaților ascundeau existența unei soții pentru a putea să le facă avansuri altor femei, dar flirtul lui Vittorio fusese inofensiv, prin urmare el avusese un alt motiv.

Giulia purta o fustă mini de culoarea prunelor și o bluză în dungi. Își împinsese părul castaniu deschis pe după umeri, iar de la urechi îi atârnau cercei mari de aur. Expresia posomorâtă a lui Ren fu înlocuită de un zâmbet, ceea ce o făcu pe Isabel să îi poarte pică Giuliei și mai tare decât îi purtase când aceasta nu îi răspunsese la telefoane

– Încântat de cunoștință, spuse Ren. Apoi i se adresă lui Vittorio. Văd că s-a dus vestea că mă aflu aici.

– Nu prea mult. Anna e foarte discretă, dar avea nevoie de ajutor la pregătirile pentru sosirea ta. Fac parte din familia ei – e sora mamei mele –, așa că știe că sunt demn de încredere. Același lucru este valabil și pentru Giulia. Revărsă asupra soției sale un zâmbet radios. Este cea mai bună *agente immobiliare* din zonă. Proprietarii de locuințe de aici și până în Siena au încredere în ea pentru a se ocupa de proprietățile lor disponibile spre închiriere.

Giulia îi oferi lui Isabel un zâmbet chinuit.

– Înțeleg că ai încercat să dai de mine. Am fost plecată din oraș și nu am primit mesajele tale decât azi după-amiază.

Isabel nu o crezu nici pentru o clipă.

Giulia își înclină capul într-o poziție fermecătoare.

– Sper că Anna s-a ocupat de toate cât am lipsit.

Isabel scoase un murmur care nu spunea nimic, dar Ren deveni brusc deosebit de ospitalier.

– Ați dori să ne țineți companie?

– Ești sigur că nu vă vom deranja? întrebă Vittorio, deja conducându-și soția spre un scaun.

– Absolut deloc. Stați să aduc niște vin.

Ren porni spre bucătărie și se întoarse în scurt timp cu alte pahare, felia de *pecorino* și câteva porții proaspete de *bruschetta*. În scurt timp erau cu toții așezați în jurul mesei, râzând de poveștile lui Vittorio cu experiențele lui ca ghid. Giulia contribui și ea cu povești legate de străinii bogați care închiriau vile prin zonă. Ea era mai rezervată decât soțul ei, dar la fel de interesantă, iar Isabel începu să lase deoparte resentimentele de mai devreme și să savureze compania tinerei.

Îi plăcu faptul că nici unul dintre ei nu îl întrebă pe Ren despre Hollywood, iar când Isabel se feri să dea detalii despre propria ei muncă, nu insistară. După mai multe drumuri până în bucătărie pentru a verifica mâncarea din cuptor, Ren îi invită să rămână la cină, iar aceștia acceptară.

Cât timp Ren căli ciupercile, Giulia scoase pâinea, iar Vittorio deschise o sticlă de apă minerală carbogazoasă pentru a însoți vinul. Începea să se întunece, prin urmare Isabel găsi câteva lumânări mai groase pe care le puse în mijlocul mesei, apoi îi ceru lui Vittorio să urce pe un scaun și să aprindă lumânările din candelabrul pe care îl atârnase în copac. În scurt timp, sclipirile flăcărilor dansau printre frunzele de magnolie.

Ren nu mințise în privința talentelor lui de bucătar. Puiul era perfect, suculent și plin de savoare, iar legumele la cuptor aveau note subtile de rozmarin și măghiran. Cât timp mâncară, candelabrul se legănă blând

de pe creanga de deasupra lor, făcând flăcările să pâlpâie fericite. Greierii țârâiau, vinul curgea din belșug, iar poveștile deveneau din ce în ce mai scandaloase. Întreaga atmosferă era foarte relaxată, foarte veselă, foarte italiană.

– Fericire pură, oftă Isabel, luând ultima îmbucătură din hribii cărnoși.

– Ciupercile noastre sunt cele mai bune din lume, spuse Giulia. Trebuie să vii cu mine la vânătoare de hribi, Isabel. Știu câteva locuri secrete.

Isabel se întrebă dacă invitația Giuliei era sinceră sau era o altă manevră gândită să o scoată din casă, dar era prea relaxată pentru a-i păsa.

Vittorio o prinse pe Giulia de bărbie.

– Toată lumea din Toscana știe locuri secrete în care se găsesc hribi. Dar e adevărat. Bunica Giuliei a fost una dintre cele mai cunoscute *fungarola* din zonă – ceea ce voi ați numi vânător de hribi – și i-a transmis și nepoatei ei tot ceea ce știa.

– Mergem cu toții, da? spuse Giulia. Foarte devreme dimineață. Cel mai bine e după ce a plouat puțin. Ne vom încălța cu cizmele vechi și ne vom lua coșurile și vom găsi cei mai buni hribi din întreaga Toscană.

Ren aduse o sticlă înaltă și îngustă de *vinsanto* auriu, vinul de desert local, alături de farfuria de pere și o felie de caș. Una dintre lumânările din candelabrul din copac sfârâi și se stinse, iar undeva în apropiere răsună țipătul discret al unei bufnițe. Masa se întinsese pe mai bine de două ore, dar se aflau în Toscana și nu părea nimeni grăbit să termine. Isabel sorbi din *vinsanto* și oftă din nou.

– Mâncarea a fost prea delicioasă pentru a fi descrisă în cuvinte.

– Ren gătește mult mai bine decât Vittorio, îl tachină Giulia.

– Și decât tine, răspunse soțul ei, cu un zâmbet poznaș.

– Dar nu la fel de bine ca mama lui Vittorio.

– Ah, da, mâncarea mamei mele.

Vittorio îi sărută degetele.

– Este un miracol, Isabel, că Vittorio nu e unul dintre *mammoni*. Văzând expresia nedumerită a lui Isabel, Giulia îi explică. Aceştia sunt... Cum li se spune în engleză?

Ren zâmbi.

– Bărbaţi mămoşi.

Vittorio râse.

– Toţi bărbaţii italieni sunt mămoşi.

– Cât de adevărat, replică Giulia. Prin tradiţie bărbaţii italieni locuiesc cu părinţii până se căsătoresc. Mamele lor gătesc pentru ei, le spală hainele, le rezolvă problemele cotidiene, îi tratează ca pe nişte mici regi. Apoi bărbaţii nu vor să se căsătorească pentru că ştiu că femeile mai tinere, aşa ca mine, nu vor avea grijă de ei aşa cum o fac mamele lor.

– Ah, dar tu faci alte lucruri.

Vittorio desenă cu degetul conturul umărului ei gol.

Isabel simţi furnicături pe propriul umăr, iar Ren îi oferi un zâmbet lent care îi făcu sângele să clocotească. Văzuse zâmbetul acela şi pe ecran, de regulă chiar înainte de a conduce vreo femeie naivă spre moarte. Şi totuşi... nu era cel mai rău mod de a-ţi încheia socotelile cu viaţa.

Giulia se sprijini de Vittorio.

– Sunt din ce în ce mai puţini bărbaţii italieni care se căsătoresc. De asta avem o rată a natalităţii atât de scăzută în Italia, una dintre cele mai mici din lume.

– E adevărat? întrebă Isabel.

Ren dădu din cap.

– Populaţia Italiei ar putea să se înjumătăţească o dată la patruzeci de ani dacă nu se schimbă trendul actual.

– Dar e o ţară catolică. Asta nu înseamnă automat mulţi copii?

– Majoritatea italienilor nici măcar nu merg la liturghie, replică Vittorio. Oaspeţii mei americani sunt întotdeauna şocaţi să afle că doar un procent mic din populaţia noastră îmbrăţişează cu adevărat catolicismul.

Farurile unei maşini apărute pe alee le întrerupseră conversaţia. Isabel aruncă o privire la ceasul de mână.

Era trecut puţin de unsprezece, cam târziu pentru vizitatori. Ren se ridică.

– Mă duc să văd cine e.

Câteva minute mai târziu se întoarse în grădină însoţit de Tracy Briggs, care flutură obosită din mână spre Isabel.

– Salutare.

– Stai jos înainte să te prăbuşeşti, mârâi Ren. Îţi aduc ceva de mâncare.

Cât timp Ren se duse în casă, Isabel făcu prezentările. Tracy purta o altă rochie de gravidă scumpă dar şifonată şi aceleaşi sandale uzate pe care le avusese şi cu o zi în urmă. În ciuda acestui lucru, arăta superb.

– Cum a fost excursia? întrebă Isabel.

– Minunată. Fără copii.

Ren ieşi cu un platou plin ochi cu ce mai rămăsese de la masă. Îl trânti în faţa ei, apoi îi umplu un pahar de apă.

– Mănâncă şi du-te acasă.

Vittorio păru şocat.

– Am fost căsătoriţi în trecut, explică Tracy, în timp ce deasupra capetelor lor se stinse şi ultima lumânare. Ren mai are rămăşiţe de ostilitate.

– Stai liniştită cât doreşti, spuse Isabel. Ren este un insensibil, ca de obicei.

Nu atât de insensibil, însă, cât să omită să îi asigure lui Tracy mâncare din belşug.

Tracy îndreptă o privire plină de melancolie spre casa de la fermă.

– E atâta pace acolo. O atmosferă atât de adultă.

– Nici să nu te gândeşti, spuse Ren. Deja m-am mutat eu şi nu e loc şi pentru tine.

– Ba nu te-ai mutat, spuse Isabel, deşi ştia că aşa era.

– Relaxează-te, spuse Tracy. Oricât de mult mi-a plăcut să scap puţin de ei, de câteva ore deja mă prăpădesc de dorul lor.

– N-am vrea să te reţinem nici o clipă în plus.

– Dorm deja. Nu are nici un rost să mă grăbesc să mă întorc.

Doar pentru a începe să te împaci cu soțul tău, își spuse Isabel.

- Spune-ne unde ai fost azi, îi ceru Vittorio.

Discuția se mută pe subiectul obiectivelor turistice locale, doar Giulia rămânând tăcută. Isabel își dădu seama că fusese foarte rezervată încă de când apăruse Tracy, părând aproape posacă. Cum Tracy fusese prietenoasă, Isabel nu îi înțelese atitudinea.

- Sunt obosită, Vittorio, spuse ea pe neașteptate. Trebuie să mergem acasă.

Isabel și Ren îi conduseră la mașină și, până să ajungă acolo, Giulia își recăpătase suficient din buna dispoziție cât să îi invite să ia cina la ei acasă săptămâna următoare.

- Și vom merge la vânătoare de hribi în curând, da?

Isabel se simțise atât de bine încât reușise să uite că Giulia și Vittorio se numărau printre cei care încercau să o țină cât mai departe de casă. Chiar și așa, acceptă.

Când cei doi soți plecară, Tracy se îndreptă spre propria ei mașină, ronțăind între timp o coajă de pâine.

- E timpul să mă întorc.

- Iau eu mâine copiii o vreme dacă dorești, îi spuse Isabel. Asta o să vă dea ție și lui Harry ocazia de a discuta.

- Nu poți s-o faci, interveni Ren. Avem planuri. Iar Isabel nu crede din principiu în a-și vârî nasul în treburile altora, nu-i așa, Isabel?

- Chiar dimpotrivă, băgatul nasului e viața mea.

Tracy îi oferi un zâmbet obosit.

- Până la prânz Harry va fi străbătut deja jumătate din distanța până la granița cu Elveția, Isabel. Nu va lăsa un mărunțiș precum o discuție cu soția lui să îl încurce la muncă.

- Poate îl subestimezi.

- Sau poate nu. Tracy o îmbrățișă întâi pe ea, apoi pe Ren, care o strânse încurajator de umăr și o ajută să urce în mașină. Am să le dau Annei și Martei câte un bacșiș consistent pentru că au avut azi grijă de copii, spuse ea. Mulțumesc pentru cină.

– Cu plăcere. Să nu faci nimic mai stupid decât de obicei.

– În nici un caz.

Când Tracy se îndepărtă, stomacul lui Isabel se dădu violent peste cap. Nu se simțea pregătită să rămână singură cu Ren, nu până nu își mai lăsa un scurt răgaz să apuce să accepte că aproape hotărâse să își dea voie să devină încă un trofeu în palmaresul lui deja atât de bogat.

– Iar te apucă emoțiile, nu-i așa? spuse el, îndreptându-se spre bucătărie.

– Vreau doar să strâng masa, atâta tot.

– Am s-o plătesc pe Marta să facă asta mâine. Încetează să mai fii atât de sperioasă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu am să sar pe tine.

– Crezi că mi-e teamă de tine? Luă un prosop de vase. Ei bine, mai gândește-te, domnule Irezistibil, fiindcă decizia dacă relația noastră va merge sau nu mai departe îmi aparține mie, nu ție.

– Eu nu am nici măcar dreptul la vot?

– Știu cum votezi tu.

Zâmbetul lui fu ca un semnal sexy de fum.

– Și bănuiesc și eu destul de clar cum votezi tu. Deși... Zâmbetul păli. Trebuie să ne asigurăm amândoi că am stabilit limpede ce urmărim în relația asta.

Voia să o pună în gardă, ca și cum ar fi fost prea naivă să priceapă singură că nu îi propunea o relație pe termen lung.

– Nu te osteni. Singurul lucru pe care s-ar putea, eventual – și pun accentul pe „eventual" pentru că încă mă gândesc la asta – singurul lucru pe care s-ar putea eventual să îl doresc de la tine e corpul ăla fabulos, așa că ar fi mai bine să-mi spui de pe acum dacă am să-ți frâng inima când am să-ți dau papucii după aceea.

– Doamne, câtă obrăznicie pe capul tău.

Ea ridică privirea spre cer.

– Nu e așa, Doamne. Iartă-l pe Ren pentru lipsa de respect.

– Asta nu a fost o rugăciune.

– Spune-i Lui.

Ren ştia fără îndoială că nu ar fi fost nevoie de un efort prea mare din partea lui pentru a o face să uite că nu era complet pregătită să facă acel ultim pas. Încă unul dintre acele săruturi îndelung exersate ar fi convins-o. Îl privi încercând să se decidă dacă să insiste sau nu şi nu ştiu dacă să se bucure sau să regrete când el o luă spre scări.

Tracy se ţinu de balustradă pentru a se târî până la etaj. Se simţea ca o vacă, dar, pe de altă parte, întotdeauna se simţea ca o vacă pe când ajungea în luna a şaptea - o Joiană mare şi sănătoasă, cu ochi rotunzi şi bot lucios şi o cunună de margarete în jurul gâtului. Îi plăcea la nebunie să fie însărcinată, chiar şi atunci când stătea aplecată deasupra vasului de toaletă, când avea gleznele umflate şi doar în vis mai ţinea minte cum îi arătau picioarele. Până acum nu îşi făcuse prea multe griji din cauza vergeturilor care se întinseseră ca nişte fulgere peste abdomenul ei, nici pentru sânii mari din care picura uneori lapte, căci Harry îi declarase superbi. Îi spusese că sarcina o făcea să miroasă a sex. În mod evident acum nu o mai găsea sexy.

Străbătu coridorul lung până la camera ei. Mulurile masive, tavanele decorate cu fresce şi ornamentele din sticlă de Murano nu erau stilul ei, dar erau pe gustul eleganţei sobre a fostului ei soţ. Având în vedere cum dăduse buzna peste el, nici nu se purta atât de ticălos cum se aşteptase ea, ceea ce demonstra că nu puteai niciodată să anticipezi cum aveau să reacţioneze oamenii, nici măcar cei pe care îi cunoşteai cel mai bine.

Deschise uşa dormitorului ei, apoi se opri imediat ce trecu pragul când lumina de pe hol căzu pe patul ei. În mijlocul saltelei ei se afla Harry, sunetele răguşite care ieşeau din gâtul lui nefiind tocmai sforăituri, dar nici prea departe de acestea.

Era încă aici. Tracy nu fusese complet sigură că avea să rămână şi pentru restul zilei. Îşi permisese o clipă de speranţă, dar nu durase mult. Doar simţul datoriei îl împiedicase să plece imediat. Dar avea să urce la volan la prima oră a dimineţii.

Ca frumuseţe Harry era un bărbat obişnuit în comparaţie cu Ren. Faţa lui era prea lungă, bărbia prea încăpăţânată, iar părul lui castaniu deschis începea să se rărească în creştet. Pliurile din colţurile ochilor lui nu existaseră în noaptea acelui plicticos cocktail, cu doisprezece ani în urmă, când ea vărsase aparent accidental un pahar de vin în poala lui.

Din clipa în care îl văzuse se hotărâse să îl lase fără haine, dar el nu îi făcuse munca prea uşoară. După cum îi explicase ulterior, bărbaţii ca el nu erau obişnuiţi să li se facă avansuri de către femei superbe. Dar ea ştiuse ce îşi dorea şi îl dorise pe Harry Briggs. Inteligenţa lui tăcută şi mentalitatea lui atât de fixă fuseseră antidotul perfect pentru viaţa ei nebunească şi haotică.

Acum Connor dormea la pieptul lui, cu degetele uneia dintre mâinile dolofane prinse în gulerul maieului tatălui său. Brittany era lipită de coastele lui pe cealaltă parte, cu rămăşiţele zdrenţuite ale pledului ei de sugar drapate peste braţ. Steffie se strânsese lângă picioarele lui într-o poziţie ghemuită care să îi permită să ţină insectele la distanţă. Nu lipsea decât Jeremy, iar Tracy bănuia că făcuse un act de supremă voinţă pentru a rămâne în camera lui în loc să vină să se tolănească lângă tatăl lui şi „ţânci".

Timp de doisprezece ani Harry fusese cel care calmase focul din ea, tolerând toate dramele şi excesele emoţionale din care era făcută ea. În pofida faptului că se iubeau, nu se potriviseră uşor. Dezordinea ei neglijentă îl scotea din minţi, iar ea detesta felul în care se retrăgea atunci când încerca să îl facă să îşi exprime sentimentele. Se temuse întotdeauna în sinea ei că la un moment dat avea s-o părăsească pentru a fi cu cineva care să semene mai mult cu el.

Connor se foi şi se mută mai sus pe pieptul tatălui lui. Harry îl trase instinctiv mai aproape. Câte nopţi petrecuseră având-u-i pe copii alături în pat? Ea nu îi trimitea niciodată înapoi în camerele lor. Nu i se păruse logic ca cei mai stabili membri ai familiei, părinţii, să aibă dreptul de a se alina reciproc peste noapte, în timp ce pentru cei mai mici şi mai vulnerabili regula

ar fi impus să doarmă singuri. După ce se născuse Brittany, mutaseră salteaua uriașă a patului pe podea, pentru a nu fi nevoiți să își facă griji că bebelușii ar fi putut să cadă peste noapte și să se rănească.

Prietenilor ei nu le venise să creadă.

– Cum mai puteți face sex vreodată?

Însă ușile din casa lor aveau încuietori solide, iar ea și Harry reușiseră întotdeauna să găsească o soluție. Întotdeauna, adică, până la această ultimă sarcină, când el se săturase într-un final de ea.

Harry se foi și deschise ochii. Privirea lui rămase neclară până se opri asupra ei. Pentru o clipă lui Tracy i se păru că vede o tresărire din acea iubire neclintită și familiară, dar apoi expresia lui deveni complet goală și nu mai văzu absolut nimic.

Se răsuci pe călcâie și plecă să caute un pat gol.

Într-o micuță casă de piatră de la periferia orașului Casalleone, Vittorio Chiara își trase soția mai aproape. Giuliei îi plăcea să doarmă cu degetele în părul lui, și acolo se aflau și acum, împletite printre șuvițele lungi. Însă nu dormea. Pieptul lui era umed sub obrazul ei, ceea ce îl făcu să-și dea seama că plânsese, iar lacrimile ei mute îi sfâșiară inima.

– Isabel va pleca până în noiembrie, șopti el. Până atunci vom face tot ce depinde de noi.

– Și dacă nu pleacă? Nu avem de unde să știm dacă nu o să-i vândă casa.

– Nu-ți face griji de pe acum pentru asta, *cara*.

– Știu că ai dreptate, dar...

El o mângâie pe umăr pentru a o liniști. Cu câțiva ani în urmă ar fi făcut dragoste cu ea, dar acum nu mai era la fel de interesant.

– Am așteptat mult, șopti el. Noiembrie nu e prea departe.

– Sunt oameni drăguți.

Părea atât de tristă încât Vittorio nu putu îndura să o audă și spuse singurul lucru care îi trecu prin minte și care ar fi putut să o înveselească.

– Voi fi în Cortona miercuri noaptea cu americanii ăia pe care îi scot în oraş. Putem să ne întâlnim?

Ea nu îi răspunse pentru o clipă, dar apoi dădu din cap pe pieptul lui.

– Voi fi acolo, spuse ea, pe un ton la fel de trist ca dispoziţia lui.

– De data asta o să funcţioneze, vei vedea.

Răsuflarea ei alunecă pe pielea lui.

– Ce bine ar fi dacă ar pleca.

Ceva o trezi pe Isabel. Se foi în pat, apoi începu să alunece înapoi în somn, dar sunetul se auzi din nou, un ţăcănit uşor la fereastră. Se întoarse pe o parte şi ascultă.

La început nu auzi nimic, dar apoi răsună din nou. sunet de pietricele aruncate în sticla ferestrei. Se ridică şi traversă podeaua de dale. De cealaltă parte a ferestrei grădina nu era luminată decât de o rază foarte palidă de lună. Apoi o văzu.

O stafie.

Traversă livada de măslini, o apariţie fantomatică. Isabel se gândi să îl trezească pe Ren, dar a se apropia oricât de puţin de patul lui nu i se părea o idee bună. Era mai bine să aştepte până dimineaţă.

Stafia se strecură în spatele unui copac, apoi ieşi din nou la vedere. Isabel îi făcu prietenoasă cu mâna, închise fereastra şi se întoarse la somn.

capitolul 13

Tracy savură luxul de a se trezi fără a fi înghiontită de un copil de cinci ani şi fără a zăcea într-o baltă de umezeală de la scutecul lui Connor. Dacă nu învăţa cât de repede să facă la oliţă, avea de gând să îl treacă pe scutece pentru adulţi.

Auzi un strigăt obraznic de la Jeremy, urmat de ţipatul strident al lui Steffie. Băiatul o tachina din nou, iar Brittany probabil se plimba din nou prin casă goală puşcă, iar Connor făcea diaree dacă mânca prea multe

fructe la micul dejun, însă în loc să se ridice din pat, își îngropă fața în pernă. Era încă devreme. Dacă Harry nu plecase încă? Nu putea îndura gândul de a-l privi plecând.

Închise ochii și se forță să adoarmă la loc, dar bebelușul din burtă o călca pe vezică, prin urmare se târî jos din pat și se duse la baie. În clipa în care se așeză pe capacul de toaletă, ușa se deschise larg și Steffie dădu buzna înăuntru.

– Îl urăsc pe Jeremy. Fă-l să nu mă mai chinuie.

Apăru și Brittany – îmbrăcată de data aceasta, dar cu rujul lui Tracy întins pe toată gura.

– Mami! Uită-te la mine!

– Ia-mă în brațe! ceru Connor, intrând și el legănat.

Apoi îl văzu și pe Harry, stând în prag și privind-o. Nu trecuse pe la duș încă și purta o pereche de blugi cu unul dintre tricourile lui de dormit. Doar Harry Briggs putea să aibă tricouri pe care le selectase anume pentru a dormi în ele, tricouri vechi pe care le considera prea uzate pentru a putea fi purtate peste zi, dar prea bune pentru a fi aruncate. Chiar și în tricoul de dormit tot arăta mai bine decât ea, așezată pe toaletă cu rochia strânsă în jurul taliei.

– Mi-ați putea acorda puțină intimitate, mulțumesc?

– Îl urăsc pe Jeremy. M-a numit...

– O să vorbesc cu el. Acum plecați. Toți.

Harry se dădu la o parte din ușă.

– Mergeți, copii. Anna zicea că micul dejun va fi gata imediat. Fetelor, luați-l pe fratele vostru.

Copiii ieșiră unul câte unul, ezitând, iar Tracy rămase doar cu Harry, persoana pe care și-o dorea cel mai puțin în preajma ei în momentul acela.

– Când am spus „toți", m-am referit și la tine. De ce ești încă aici?

El o privi prin ochelari.

– Pentru că aici se află familia mea.

– De parcă ți-ar păsa de asta. Nu se simțea niciodată prea grozav diminețile, iar azi dispoziția ei era deosebit de veninoasă. Dispari. Trebuie să fac pișu.

– Dă-i bătaie.

Se aşeză pe marginea căzii şi aşteptă.

Mai devreme sau mai târziu femeile însărcinate îşi pierdeau şi ultimele rămăşiţe de demnitate, iar acesta se dovedi a fi unul dintre acele momente. Când termină, Harry îi întinse un teanc de hârtie igienică perfect împăturată. Tracy o boţi doar ca să îi demonstreze că nu totul în viaţă putea fi atât de ordonat precum şi-ar fi dorit el. Se şterse, trase apa şi se ridică să se spele pe mâini, toate fără a îl privi.

– Sugerez să discutăm acum, cât timp copiii iau micul dejun. Aş vrea să pornesc la drum înainte de amiază.

– De ce să aştepţi până la amiază când ai putea să pleci chiar acum?

Îşi puse pastă de dinţi pe periuţă.

– Ţi-am spus ieri. Nu plec fără copii.

Nu putea să şi muncească şi să şi aibă grijă de copii în acelaşi timp, o ştiau amândoi, aşa că de ce mai purtau acea conversaţie? La fel cum ştia şi că nu ar fi lăsat o întreagă armată de soţi cu inima de piatră să ia copiii de lângă ea. Încerca să o manipuleze pentru a o face să se întoarcă la Zürich.

– În regulă, ia-i. Am nevoie de o vacanţă.

Începu să se spele pe dinţi ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică grijă pe umeri.

În oglindă îl văzu clipind surprins în spatele lentilelor ochelarilor. Nu se aşteptase la acel răspuns. Observă că îşi găsise timp să se radă. Îi plăcea la nebunie mirosul pielii lui dimineaţa şi tânjea să îşi îngroape faţa pe gâtul lui.

– În regulă, spuse el lent.

Dintr-un impuls sado-masochist, Tracy îşi puse deoparte periuţa de dinţi şi îşi închise palma peste burtă.

– În afară de ăsta. Am căzut de acord. Imediat ce vine pe lume, ăsta e doar al meu.

Pentru prima dată Harry nu fu în stare să îi susţină privirea.

– Îmi... Nu ar fi trebuit să spun asta.

– Scuzele nu se acceptă. Scuipă în chiuvetă şi se clăti. Cred că am să-mi iau înapoi numele de fată – şi pentru mine şi pentru copil.

– Îți urăști numele de fată.

– Ai dreptate. Vastermeen e un nume oribil. Harry o urmă din baie în dormitor, dându-i ocazia să îl devasteze și ea pe el la fel cum o devastase și el pe ea. Am să revin la Gage. Întotdeauna mi-a plăcut cum sună Tracy Gage. Împinse deoparte un geamantan care îi stătea în cale. Sper ca bebelușul să fie băiat, ca să-l pot boteza Jake. Jake Gage. Mai tare de-atât nu prea există.

– Vezi să nu.

Reușise în sfârșit să străpungă zidul lui de indiferență, dar faptul că îl rănea nu îi oferea nici o satisfacție. Mai degrabă îi venea să plângă.

– De ce ar conta, oricum? Asta e copilul pe care nu ți-l dorești, ai uitat?

– Doar fiindcă nu sunt încântat de sarcina asta nu înseamnă că nu voi accepta copilul.

– Și eu ar trebui să-ți fiu recunoscătoare?

– Nu am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce simt. La naiba, Tracy, tu mă acuzi mereu că nu sunt capabil să îmi conștientizez emoțiile, dar singurele emoții pe care ai vrea să le conștientizez sunt cele care îți convin. Isabel crezu că avea să își piardă în sfârșit puțin din autocontrolul tipic, însă Harry reveni la tonul rece și lipsit de emoție care o scotea din minți. Nici pe Connor nu l-am dorit, dar acum nu-mi pot imagina viața fără el. Logica îmi spune că la fel voi simți și față de următorul copil.

– Și slavă Domnului pentru logică.

Își luă costumul de baie dintr-o grămadă de haine de pe podea.

– Încetează să te mai porți ca un copil. Adevăratul motiv pentru care ești furioasă e că nu ai avut parte de suficientă atenție și Dumnezeu știe că ție îți place atenția.

– Du-te dracului!

– Ai știut înainte să plecăm din Connecticut că voi lucra în cea mai mare parte a timpului.

– Dar ai uitat să menționezi că o să mă și înșeli cu oricine se va nimeri.

– Nu te-am înșelat.

Nota de răbdare excesivă din tonul lui o făcu să scrâșnească din dinți.

– I-ai explicat asta și micuței de la restaurant?

– Tracy...

– Te-am văzut cu ea! V-am văzut pe amândoi cuibăriți în separeul ăla din colț. Iar ea te săruta!

Harry avu tupeul de a se arăta iritat.

– De ce nu ai venit să mă salvezi în loc să mă lași cu ea? Știi că nu mă descurc în situații sociale dificile.

– O, da... părea chiar dificilă.

Își luă sandalele.

– Mai scutește-mă, Tracy. Încep să mă satur de tendința ta de a dramatiza totul. Ea e noul vicepreședinte al Worldbridge și e o femeie care bea mult prea mult.

– Norocul tău.

– Nu te mai purta ca un țânc răzgâiat. Știi că sunt ultimul om din lume care ar avea o aventură amoroasă, dar tu nu te-ai putut abține să nu scornești o tragedie greacă din acțiunile nechibzuite ale unei femei bete și toate astea doar pentru că te simți neglijată.

– Da, ai dreptate. E doar o micuță criză de isterie. Cumva îi venise mai ușor să accepte ideea de infidelitate decât acest devastator abandon emoțional, dar probabil știuse de la bun început că Harry nu avusese nici o aventură. Adevărul este, Harry, că ai devenit de gheață cu mine cu luni bune înainte de a pleca de acasă. Adevărul este, Harry... că tu ai abandonat căsnicia noastră și m-ai abandonat și pe mine.

Și-ar fi dorit ca el să o nege, însă Harry nu o făcu.

– Tu ești cea care a plecat și nu-ți dau voie să arunci vina în cârca mea. Și unde anume ai fugit? Direct la desfrânatul de fost soț al tău.

Relația lui Tracy cu Ren era singurul punct vulnerabil al lui Harry. Timp de doisprezece ani evitase să îl cunoască și devenea de gheață cu ea când Tracy vorbea cu Ren la telefon. Era atât de diferit de el.

– Am fugit la Ren pentru că știam că mă pot baza pe el.

– A, da? Ei bine, el nu mi s-a părut foarte bucuros să te vadă.

– Nu ai putea înțelege ce simte Ren Gage nici într-un milion de ani.

Reușise în sfârșit să îl pună în dificultate, prin urmare Harry decise firesc să schimbe subiectul.

– Tu ești cea care a insistat să accept delegația la Zürich. Și tot tu ai insistat să mă însoțești.

– Fiindcă știam cât de mult înseamnă pentru tine și n-aveam de gând să te las să îmi scoți apoi ochii cu faptul că ți-am sabotat cariera rămânând din nou gravidă.

– Când s-a întâmplat vreodată să îți scot ochii cu ceva?

Niciodată. Ar fi putut să o distrugă cu o listă lungă de reproșuri din perioada de început a căsniciei lor, când ea încă învăța cum să iubească pe cineva, dar nu o făcuse niciodată. Până când rămăsese însărcinată cu Connor, Harry se arătase întotdeauna foarte răbdător cu ea. Tracy își dorea cu disperare să se bucure din nou de aceeași atitudine răbdătoare. Răbdarea, calmul și mai ales iubirea pe care o crezuse dintotdeauna necondiționată.

– Ai dreptate, spuse ea cu amărăciune. Eu sunt cea care nu poate trece peste o ceartă. Tu ești perfect, așa că mare păcat că te-ai pricopsit cu o soție atât de imperfectă.

Își aruncă peste umăr costumul de baie, își luă sarongul și se refugie în baie. Când ieși, Harry dispăruse, dar când porni spre bucătărie pentru a vedea ce făceau copiii, îl auzi strigându-l pe Jeremy în grădină. Se jucau cu mingea.

Doar pentru o clipă își permise să creadă că totul era în regulă.

– Ce anume ai văzut?

– O stafie. Isabel studie tricoul leoarcă de transpirație al lui Ren. Era un bleumarin închis care îi colora ochii într-o nuanță deosebit de amenințătoare de argintiu. Îl privi o clipă prea mult înainte de a începe să pună înapoi în dulap farfuriile pe care Marta le lăsase pe uscător după ce venise de la vilă pentru a face curățenie. În mod cert o stafie. Cum poți să alergi pe căldura asta?

– Pentru că m-am trezit prea târziu să alerg cât încă era răcoare. Ce fel de stafie?

– Genul care aruncă pietricele în geamul meu și aleargă printre măslini îmbrăcată într-un cearșaf alb. I-am făcut cu mâna.

Ren nu fu amuzat.

– Povestea asta s-a întins prea mult.

– De acord.

– Înainte să mă duc să alerg am sunat-o pe Anna și am anunțat-o că azi mergem amândoi în Siena. Așa m-am asigurat că știe toată lumea din timp că vom lăsa casa goală. Înșfăcă paharul de suc de portocale proaspăt stors pe care ea îl lăsase nesupravegheat în naivitatea ei, îl dădu pe gât și o luă spre scări. Am nevoie de zece minute să fac un duș, apoi voi fi gata de plecare.

Douăzeci de minute mai târziu se întoarse îmbrăcat în blugi, un tricou negru și basca lui cu echipa Lakers. Îi studie bănuitor pantalonii tricotați cu șnur, de culoare gri, și tricoul negru cărbune pe care îl șterpelise cu inima strânsă de la el.

– Nu arăți îmbrăcată pentru un tur al obiectivelor turistice.

– Sunt camuflată. Își luă ochelarii de soare și porni spre mașina ei. M-am răzgândit și am decis să stau cu tine în punctul de supraveghere.

– Nu vreau să stai cu mine.

– Vin oricum. Altfel ai să adormi și o să-ți scape ceva important. Deschise portiera șoferului. Sau o să te plictisești și o să începi să îi smulgi picioarele unui cosaș sau să dai foc unor fluturi sau... ce chestie ai făcut în Carrion Way?

– Habar nu am. O dădu la o parte și urcă el la volan. Mașina asta e o rușine.

– Nu toată lumea își poate permite un Maserati. Ocoli mașina și se strecură în scaunul pasagerului. Incidentul cu falsa stafie de noaptea trecută indica un grad inconfortabil de disperare și trebuia neapărat să deslușească misterul, chiar dacă acest lucru însemna să rămână singură cu el într-un loc unde acele săruturi ale lui capabile

să-i spulbere minţile nu aveau să mai fie întrerupte de cultivatori de struguri, copii sau menajere.

Doar ei doi. Simplul gând îi făcu sângele să clocotească. Era pregătită – mai mult decât pregătită –, dar mai întâi se impunea o discuţie serioasă. Indiferent ce spunea corpul ei, mintea ei ştia că trebuia să stabilească anumite limite.

– Am adus câte ceva pentru un picnic drăguţ. Le-am pus în portbagaj.

El îi aruncă o privire dezgustată.

– Nimeni în afară de o fată nu aduce mâncare pentru picnic la o operaţiune de spionaj.

– Ce ar fi trebuit să aduc?

– Nu ştiu. Mâncare pentru spionaj. Gogoşi ieftine, un termos de cafea fierbinte şi o sticlă goală în care să facem pişu.

– Prostuţa de mine.

– Şi nu o sticlă de suc, ci una mare.

– Am să încerc să uit că sunt psiholog.

Ren îi făcu cu mâna lui Massimo când intră pe alee, apoi viră spre vilă.

– Trebuie să văd dacă nu a sosit încă scenariul de la Jenks. Şi în acelaşi timp am să anunţ că urmează să lipsim de-acasă.

Ea zâmbi şi îl privi dispărând în casă. Râsese mai mult în aceste ultime câteva zile cu Ren Gage decât în toţi cei trei ani pe care îi petrecuse cu Michael. Zâmbetul ei păli când răscoli rănile lăsate în urmă de logodna ei ruptă. Nu se vindecaseră încă, dar durerea era diferită acum. Nu mai era durerea unei inimi frânte, ci durerea de a fi irosit prea mult timp pe ceva ce nu fusese în regulă de la bun început.

Relaţia ei cu Michael fusese ca o baltă stătută. Nu existase niciodată vreo frământare sau vreo bulboană ascunsă, nici stânci care să iasă la suprafaţă şi să îl forţeze pe oricare dintre ei să îşi schimbe direcţia sau să progreseze într-un mod diferit. Nu se certaseră niciodată, nu se provocaseră reciproc. Nu existase nimic palpitant şi – Michael avea dreptate – nu existase nici urmă de pasiune.

Cu Ren avea să fie doar pasiune... pasiune răscolind un ocean plin de stânci. Însă doar pentru că stâncile erau acolo nu însemna că trebuia neapărat să se izbească de vreuna dintre ele.

Ren se întoarse la maşină cu un aer seducător şi uşor hărţuit.

– Micuţa nudistă mi-a găsit spuma de ras şi şi-a întins-o pe toată zona chilotului.

– Inventivă fetiţa. Ai găsit scenariul?

– Nu, pe toţi dracii. Şi cred că mi-am rupt un deget de la picior. Jeremy a găsit una dintre ganterele mele şi a lăsat-o pe scări. Nu ştiu cum îi suportă Tracy.

– Cred că e diferit atunci când sunt ai tăi.

Încercă să şi-l imagineze pe Ren având copii şi văzu mici demoni superbi care şi-ar fi legat fedeleş bonele, s-ar fi jucat cu bombe puturoase şi le-ar fi făcut farse prin telefon oamenilor în vârstă. O imagine deloc plăcută.

Îşi aţinti privirea asupra lui.

– Adu-ţi aminte că nici tu nu ai fost copilul perfect.

– E drept. Psihiatrul pe care mi l-a trimis tatăl meu când aveam unsprezece ani a explicat că singura modalitate în care puteam atrage atenţia vreunuia dintre părinţii mei era dându-mă în petic. Am ajuns repede să îmi perfecţionez comportamentele rebele ca să rămân mereu în lumina reflectoarelor.

– Şi ai aplicat aceeaşi filosofie şi în cariera ta.

– Păi s-a dovedit eficientă când eram copil. Toată lumea îşi aminteşte personajul negativ.

Nu era momentul potrivit pentru a discuta despre relaţia lor, dar poate că ar fi fost momentul oportun să îi pună o mică piatră în cale – nu pentru a-l da peste cap, ci doar pentru a-l face să conştientizeze puţin ceea ce se întâmpla.

– Înţelegi, nu-i aşa, că în copilărie ne dezvoltăm anumite comportamente disfuncţionale pentru că le considerăm esenţiale pentru supravieţuirea noastră?

– Aha.

– O parte din procesul de maturizare presupune depăşirea lor. Desigur, nevoia de atenţie pare a fi un factor

comun la majoritatea actorilor mari, deci în acest caz comportamentul tău disfuncţional a devenit deosebit de funcţional.

– Crezi că sunt un actor mare?

– Cred că ai potenţial, dar nu poţi fi cu adevărat mare câtă vreme te încăpăţânezi să joci tot acelaşi rol.

– Ăsta e un rahat. Fiecare rol are propriile nuanţe, aşa că nu-mi spune că sunt la fel. Iar actorilor le-a plăcut dintotdeauna să joace roluri negative. Le oferă ocazia să îşi pună la bătaie întregul arsenal.

– Nu vorbim despre actori în general. Vorbim despre tine şi despre faptul că nu eşti dispus să joci nici un alt fel de rol. De ce?

– Ţi-am spus deja, iar ora e prea matinală pentru discuţia asta.

– Pentru că ai crescut cu o imagine distorsionată despre tine însăţi. Ai fost abuzat emoţional în copilărie, iar acum trebuie să îţi înţelegi foarte clar motivaţia care te împinge să alegi acele roluri. O altă piatră mică pe care avea să o arunce spre el, apoi avea să-l lase în pace. Faci asta pentru că îţi place mult să joci acele personaje sadice sau pentru că, la un anumit nivel, nu te simţi demn de rolul eroului?

Ren izbi cu pumnul în volan.

– Dumnezeu mi-e martor că e ultima dată când mai intru într-o relaţie cu o psihiatră.

Isabel zâmbi în sinea ei.

– Nu suntem într-o relaţie. Şi ai depăşit limita legală.

– Taci.

Ea îşi notă în gând să îi dea o listă cu Regulile de Luptă Dreaptă pentru o Relaţie Sănătoasă, care nu recomandau să ţipi la cineva să tacă.

Ajunseră în oraş şi când trecură pe lângă piaţetă, Isabel observă câteva capete întorcându-se să îi privească.

– Nu înţeleg. În ciuda faptului că te-ai tot deghizat, fără îndoială unii dintre oamenii ăştia ştiu deja cine eşti, dar nu au venit să te sâcâie cu autografe. Nu ţi se pare ciudat?

– I-am spus Annei că voi cumpăra câteva echipamente pentru spațiul de joacă al școlii din localitate dacă mă lasă toată lumea în pace.

– Având în vedere cât de mult îți dorești să fii în centrul atenției, probabil e bizar pentru tine să încerci să te ascunzi.

– Te-ai trezit de dimineață hotărâtă să mă iriți până la Dumnezeu și înapoi, sau s-a întâmplat pur și simplu?

– Iar ai depășit limita legală.

Ren oftă.

Lăsară orașul în urma lor și, după alți câțiva kilometri, cotiră de pe drumul principal pe unul mult mai îngust, unde Ren binevoi într-un final să îi vorbească din nou.

– Drumul ăsta duce la castelul abandonat de pe dealul de deasupra casei. De acolo ar trebui să putem vedea satisfăcător.

Drumul devenea tot mai accidentat pe măsură ce se apropiau. În cele din urmă se sfârșea la intrarea pe o cărare, unde Ren opri mașina. Când începură să urce printre copaci, îi luă plasa de alimente.

– Cel puțin nu ai adus un coș din ăla ridicol de picnic.

– Știu și eu câte ceva despre operațiile de spionaj.

El pufni în râs.

Când ajunseră la luminișul din vârful dealului, Ren se opri să citească un marcaj istoric mâncat de vreme de la marginea obiectivului turistic. Isabel începu să exploreze și descoperi că ruinele castelului nu erau doar ale unei singure clădiri, ci ale unei fortificații care cuprinsese cândva numeroase construcții. Plante cățărătoare își întindeau cârceii peste zidurile ce stăteau să cadă și urcau pe rămășițele vechiului turn de veghe. Printre fragmentele de arcade creșteau copaci, și diverse flori sălbatice scoteau capul printre pietre care probabil fuseseră cândva fundația unui grajd sau a unui hambar.

Ren abandonă marcajul istoric și i se alătură, plimbându-și și el privirea peste peisajul de câmpii și păduri.

– Ăsta a fost un loc de înhumare etrusc înainte să se construiască aici castelul, spuse el.

– O ruină deasupra unei alte ruine. Chiar și cu ochiul liber putea desluși la picioarele lor casa de la fermă, dar atât grădina, cât și livada de măslini erau goale. Nu se petrece nimic.

Ren se uită prin binoclul pe care îl adusese.

– Nu suntem plecați de suficient timp. Ne aflăm în Italia. Oamenii au nevoie de timp pentru a se organiza.

O pasăre își luă zborul din cuibul construit în zidul din spatele lor. Apropierea fizică a lui Ren tulbura pacea acelui loc, ceea ce o făcu pe Isabel să se îndepărteze. Picioarele ei zdrobiră câteva fire de mentă sălbatică. Parfumul ei dulce o învălui.

Observă o bucată de zid care avea o nișă cu dom. Apropiindu-se, văzu că era absida a ceea ce fusese probabil o capelă. Rămășițele domului încă mai păstrau urme vagi de culoare – un roșu cafeniu care posibil să fi fost cândva roșu aprins, umbre prăfuite de albastru, un ocru spălăcit.

– Totul e atât de calm aici. Mă întreb de ce a fost abandonat.

– Indicatorul pomenea de o molimă din secolul al XV-lea combinată cu taxele excesive impuse de episcopii din vecinătate. Sau poate au fost alungați de stafiile etruscilor îngropați aici.

Părea iritat din nou. Isabel îi întoarse spatele și ridică privirea spre interiorul domului. De obicei bisericile o calmau, dar Ren era prea aproape. Simți miros de fum și, răsucindu-se pe călcâie, îl văzu aprinzând o țigară.

– Ce faci?

– Nu fumez decât una pe zi.

– Ai putea să o faci când nu sunt și eu prin preajmă să te privesc?

El o ignoră și trase cu sete din țigară, apoi porni spre unul dintre portaluri. Se sprijini de piatră cu un aer

posac și retras. Poate nu ar fi trebuit să îl forțeze să își răscolească amintirile din copilărie.

– Te înșeli, spuse el pe neașteptate. Sunt perfect capabil să separ viața reală de marele ecran.

– Nu am spus niciodată că n-ai fi. Se așeză pe o bucată de zid și îi studie profilul, atât de bine proporționat și superb sculptat. Sugeram doar că perspectiva asupra propriei persoane pe care ți-ai format-o în copilărie, când vedeai și făceai lucruri la care nici un copil nu ar trebui să fie expus, s-ar putea să nu mai fie valabilă în cazul bărbatului care ai devenit între timp.

– Tu nu citești ziarele?

Isabel înțelese în sfârșit ce îl chinuia de fapt.

– Nu reușești să te desprinzi de ceea ce i s-a întâmplat lui Karli, așa-i?

El inspiră adânc și nu spuse nimic.

– De ce nu organizezi o conferință de presă în care să dezvălui adevărul?

Culese un fir de mentă sălbatică și îl zdrobi între degete.

– Oamenii sunt blazați. Vor crede ceea ce vor ei.

– Ai ținut la ea, nu-i așa?

– Da. Era o puștoaică dulce și... o, Doamne, atât de talentată. Mi-a fost greu să văd toate astea irosindu-se.

Ea își încolăci brațele în jurul genunchilor.

– Cât timp ați fost împreună?

– Doar câteva luni, până m-am dumirit cât de gravă era problema ei cu drogurile. Apoi m-am lăsat prins într-o fantezie de salvator și mi-am mai petrecut alte câteva luni încercând să o ajut. Scutură scrumul și trase din nou din țigară. Am organizat o intervenție. Am încercat să o conving să meargă la reabilitare. Nimic nu a funcționat și în cele din urmă i-am întors spatele.

– Înțeleg.

El îi aruncă o privire întunecată.

– Ce-i?

– Nimic.

Ridică firul de mentă la nas și își dori să fie în stare să lase oamenii să fie ei înșiși fără a încerca să-i repare, mai ales când devenea din ce în ce mai evident

că persoana care avea nevoie de cele mai multe reperaţii era ea însăşi.

– Ce-i cu rahatul ăsta de „înţeleg"? Spune-mi ce gândeşti. Dumnezeu mi-e martor că nu ar trebui să-ţi fie prea greu.

– Tu ce crezi că gândesc?

Fumul ieşi în rotocoale din nările lui.

– Ce-ar fi să-mi spui tu?

– Nu sunt psihiatra ta, Ren.

– Am să-ţi scriu un cec. Spune-mi ce ai în minte.

– Ceea ce am eu în minte nu e important. Ceea ce ai tu într-a ta contează.

– Am impresia că mă judeci. Se zbârli de ostilitate. Am impresia că tu îţi închipui că aş fi putut să fac ceva pentru a o salva şi nu-mi place asta.

– Asta crezi că fac? Că te judec?

El aruncă ţigara pe pământ.

– Nu a fost vina mea că s-a sinucis, ce naiba! Eu am făcut tot ce am putut.

– Aşa crezi?

– Consideri că ar fi trebuit să îi rămân alături? Zdrobi mucul de ţigară sub picior. Că ar fi trebuit să îi întind acul când voia să şi-l bage în venă? Să-i fi făcut rost de nişte cocaină? Ţi-am spus că am avut probleme cu drogurile în copilărie. Nu pot să mă expun la astfel de rahaturi.

Isabel îşi aminti când pomenise în glumă despre prizat cocaină, dar acum nu glumea.

– M-am lăsat la douăzeci şi un pic de ani, dar tot mă înspăimântă de moarte când mă gândesc cât de puţin a lipsit să o dau complet în bară cu toată viaţa mea. De atunci am avut grijă să stau cât mai departe posibil de cocaină. Clătină din cap. Ceea ce i s-a întâmplat ei a fost a naibii de mare păcat.

Inima ei se întristă pentru el.

– Dacă te-ai fi încăpăţânat să îi rămâi alături, crezi că ai fi reuşit să o salvezi?

El se întoarse spre ea cu o expresie furioasă.

– Asta este o măgărie. Nimeni nu ar fi putut să o salveze.

– Ești sigur?

– Crezi că am fost singurul care a încercat? Familia ei i-a fost alături. Mulți dintre prietenii ei. Dar ei nu-i păsa decât de următoarea doză.

– Poate era ceva ce ai fi putut să-i spui? Ceva ce ai fi putut să faci?

– Era o drogată, ce naiba! La un moment dat ar fi trebuit să se ajute singură.

– Iar ea a refuzat să o facă, nu-i așa?

Ren își înfipse degetul mare de la picior în pământ.

Isabel se ridică.

– Nu puteai s-o faci tu în locul ei, Ren, dar ți-ai dorit asta. Și de când a murit, te-ai scos singur din minți încercând să deslușești ce anume ai fi putut să spui sau să faci pentru a schimba deznodământul.

El își îndesă mâinile în buzunare și își aținti privirea în depărtare.

– Nu aș fi avut ce.

– Ești absolut sigur?

Oftatul lui prelung se smulse de undeva din adâncul sufletului lui.

– Da, sunt.

Isabel veni lângă el și îl frecționă pe șale.

– Adu-ți mereu aminte de asta.

Ren coborî ochii spre ea, iar cuta dintre sprâncene i se netezi.

– Chiar va trebui să îți scriu un cec, nu-i așa?

– Consideră-l un serviciu oferit la schimb pentru lecția de gătit.

Buzele lui se curbară foarte vag.

– Numai să nu începi să te rogi pentru mine, bine? Mă bagă în sperieți.

– Crezi că nu meriți câteva rugăciuni?

– Nu când încerc să-mi amintesc cum arată goală persoana care se roagă pentru mine.

Ceva fierbinte țâșni între ei. Ren ridică mâna și zăbovi îndelung pe a-i petrece o șuviță de păr pe după ureche.

– Asta e norocul meu. Rămân cuminte luni întregi, apoi când mă simt în sfârșit pregătit să dezlănțui

iadul, mă trezesc eşuat pe o insulă pustie alături de o călugăriţă.

– Aşa mă priveşti?

El se jucă puţin cu lobul urechii ei.

– Încerc, dar nu îmi iese.

– Bun.

– Dumnezeule, Isabel, transmiţi mai multe semnale contradictorii decât un radio stricat.

Îşi lăsă mâna să cadă cu o expresie de frustrare.

Ea se linse pe buze.

– Asta... pentru că sunt indecisă.

– Nu eşti deloc indecisă. Îţi doreşti asta la fel de mult ca mine, dar nu te-ai dumirit cum să o integrezi în actualul tău plan de viaţă, oricare ar fi el, aşa că îţi târşâi picioarele. Aceleaşi picioare, apropo, pe care mi-aş dori să le simt sprijinite pe umerii mei.

Isabel îşi simţi gura uscându-i-se.

– Mă scoţi din minţi! exclamă el.

– Şi crezi că tu nu ai acelaşi efect asupra mea?

– Prima veste bună pe care am auzit-o toată ziua. Atunci ce mai aşteptăm?

Întinse mâna spre ea, dar ea sări în spate.

– Tre... trebuie să mă lămuresc ce şi cum. Trebuie amândoi să ne lămurim ce şi cum. Să stăm şi să discutăm mai întâi.

– Exact ceea ce nu îmi doresc. Acum el fu cel care se dădu în spate. La naiba, n-am să mă mai las întrerupt din nou, iar în clipa în care îmi voi pune mâinile pe tine nu încape îndoială că va apărea cineva la casa de la fermă. Ce-ar fi să aduci mâncarea aia pregătită pentru picnic, pentru că am mare nevoie de ceva care să îmi distragă atenţia.

– Credeam că picnicul meu e prea o treabă de fete ca să-ţi placă.

– Foamea m-a făcut să îmi descopăr partea feminină. Frustrarea sexuală, pe de altă parte, mi-a redescoperit instinctele de ucigaş. Spune-mi că n-ai uitat de vin.

– E o operaţiune de spionaj, preţiosule, nu un cocktail. Du-te şi foloseşte binoclul până scot eu mâncarea.

De data aceasta Ren nu se împotrivi, iar cât el stătu cu ochii pe casă, ea despachetă cumpărăturile făcute în dimineața aceea. Cumpărase sendvișuri cu felii ultrasubțiri de *prosciutto* prinse între role de *focaccia* proaspăt coapte. Salata era făcută din roșii coapte, busuioc proaspăt și *farro*, o cereală asemănătoare cu orzul care apărea frecvent în gastronomia toscană. Așeză toate acestea pe o bucată umbrită de zid care le permitea să vadă casa de la fermă, apoi adăugă o sticlă de apă minerală și perele rămase.

Păreau să fi înțeles amândoi că nu ar mai fi putut îndura continuarea preludiului verbal, prin urmare discutară despre mâncare și cărți cât timp mâncară - orice în afară de sex. Ren era inteligent, amuzant și mai bine informat decât ea pe o mare varietate de subiecte.

Isabel tocmai se întinsese după o pară când Ren își luă binoclul.

– Se pare că petrecerea a început în sfârșit.

Își găsi și ea binoclul pentru teatru și privi grădina și livada de măslini umplându-se treptat de oameni. Massimo și Giancarlo apărură primii, însoțiți de un bărbat pe care Isabel îl recunoscu drept fratele lui Giancarlo, Bernardo, care era *poliziotto*, sau polițistul local. Anna își ocupă locul în partea de sus a zidului, alături de Marta și alte câteva femei de vârstă mijlocie. Toți începură să coordoneze activitatea celor mai tineri care continuau să sosească. Isabel o recunoscu pe roșcata frumoasă de la care cumpărase ieri flori, pe tânărul chipeș care lucra la atelierul fotografic și pe măcelar.

– Uite cine își mai face apariția.

Întoarse binoclul pentru teatru în direcția în care se uita Ren și îl văzu pe Vittorio intrând în grădină cu Giulia. Cei doi se alăturară unui grup care deja începuse să dezmembreze zidul piatră cu piatră.

– Nu ar trebui să mă simt dezamăgită de ei, spuse ea, și totuși mă simt.

– Da, și eu.

Marta îl alungă pe unul dintre bărbații mai tineri de lângă trandafirii ei.

- Mă întreb ce anume caută? Și de ce a fost nevoie să aștepte până m-am mutat eu în casă înainte să încerce să îl găsească?

- Poate că doar atunci au aflat că acel ceva e pierdut. Puse deoparte binoclul și începu să îndese în plase gunoaiele rămase de pe urma lor. Cred că e timpul să facem puțin pe durii.

- Nu ai voie să folosești nimic cu lamă sau trăgaci.

- Doar în caz de forță majoră.

Își păstră mâna pe brațul ei pentru a o ajuta să-și țină echilibrul în timp ce coborâră pe cărare până la mașină. Le luă doar o clipă să arunce totul înăuntru și să plece la drum. Ren scoase untul din Fiatul Panda.

- Organizăm un atac surpriză, spuse el, ocolind Casalleone în loc să o ia pe cel mai scurt drum direct prin oraș. Toată lumea din Italia are telefon mobil și nu vreau ca cineva dintre cei aflați acum la casa de la fermă să fie informat că ne întoarcem.

Abandonară mașina pe o străduță laterală nu departe de vilă și se apropiară de casă prin pădure. Ren culese o frunză din părul ei când intrară în livada de măslini și porniră spre casă.

Anna fu prima care îi observă. Puse jos carafele cu apă pe care le transporta. Cineva stinse un radio din care răsuna muzică pop. Zumzetul conversației încetă treptat, iar mulțimea începu să se agite. Giulia veni lângă Vittorio și își strecură mâna într-a lui. Bernardo, îmbrăcat în uniforma de *poliziotto*, rămase lângă fratele lui, Giancarlo.

Ren se opri la marginea livezii, studie scena haotică, apoi studie mulțimea. Nu arătase niciodată mai convingător în rolul de ucigaș înnăscut și toată lumea pricepu mesajul.

Isabel se dădu în spate pentru a-i lăsa suficient spațiu de manevră.

Ren nu se grăbi, plimbându-și ochii de actor de la o față la alta, jucând rolul personajului negativ cum doar el știa să o facă. Când tăcerea deveni insuportabilă, luă în sfârșit cuvântul.

În italiană.

Isabel ar fi trebuit să se aştepte ca acea conversaţie să nu se poarte în engleză, dar nu se gândise la acest lucru şi era atât de frustrată încât îi venea să ţipe.

Când Ren se opri, toată lumea dădu să îi răspundă deodată. Era ca şi cum ar fi privit o armată de dirijori de orchestră hiperactivi. Gesturi spre cer, spre pământ, spre capete şi spre piepturi. Exclamaţii zgomotoase, ridicări indiferente din umeri, ochi daţi peste cap. Detesta să nu ştie ce se vorbea.

– Engleză, şuieră ea, însă el era prea ocupat să o desfiinţeze pe Anna pentru a o băga în seamă.

Menajera veni în faţa mulţimii, unde îi răspunse cu tot dramatismul unei dive interpretând o arie tragică.

Ren o opri în cele din urmă şi spuse ceva către mulţime. Când termină, oamenii începură să se risipească, bombănind între ei.

– Ce tot spun? vru Isabel să ştie.

– Alte prostii despre fântână.

– Găseşte-le punctul slab.

– L-am găsit deja. Avansă în grădină. Giulia, Vittorio, voi nu plecaţi nicăieri.

capitolul 14

Vittorio şi Giulia schimbară între ei o privire stânjenită, apoi se întoarseră în grădină cu inima strânsă. Anna şi Marta dispărură, rămânând doar ei patru. Ren trecu direct la subiect.

– Vreau să ştiu ce se petrece pe proprietatea mea. Şi nu mă insultaţi cu gogoşi despre probleme la canalizare.

Vittorio păru atât de stingherit încât lui Isabel aproape i se făcu milă de el.

– E foarte complicat, spuse acesta.

– Simplifică să putem înţelege, spuse Ren tărăgănat.

Vittorio şi Giulia se priviră. O umbră de încăpăţânare apăru pe obrazul ei.

– Trebuie să le spunem, Vittorio.

– Nu, spuse el. Du-te la maşină.

– Du-te tu la mașină! Mâinile Giuliei zburară în aer. Tu și prietenii tăi nu ați reușit să faceți asta. Acum e rândul meu.

– Giulia...

Din tonul lui răsună o notă de avertizare, dar ea o ignoră.

– Asta... asta are legătură cu... Paolo Baglio, fratele Martei, spuse ea pe nerăsuflate.

– Ajunge! spuse Vittorio cu expresia neputincioasă a unui om conștient că se afla în fața unui dezastru, dar nu știa cum să îl împiedice.

Giulia trecu pe lângă el și îl înfruntă pe Ren.

– El era... el era... reprezentantul local. Al Familiei.

– Mafia.

Ren se așeză pe zid, mult prea familiarizat cu subiectul crimei organizate. Vittorio le întoarse spatele, ca și cum cuvintele soției lui ar fi fost prea dureroase în urechile lui.

Giulia păru să încerce să decidă cât de mult să le spună.

– Paolo era... el era cel care avea grijă ca oamenii de afaceri locali să nu pățească nimic. Știți la ce mă refer prin asta? Că un vânzător nu se trezea cu vitrinele sparte sau florăreasa nu rămânea peste noapte fără mașina de livrări.

– Taxă de protecție, spuse Ren.

– Oricum dorești să o numești. Își frământă mâinile în fața ei. Erau mici și delicate, cu o verighetă pe un deget și inele mai mici pe restul. Suntem doar un sătuc, dar toată lumea înțelegea cum funcționau lucrurile, iar oamenii de afaceri îl plăteau pe Paolo în prima zi a fiecărei luni. Își răsuci verigheta. Apoi Paolo a suferit un atac de cord și a murit.

Își mușcă buza.

– La început a fost totul în regulă – mai puțin Marta, care i-a dus foarte tare dorul. Dar chiar înainte să sosești tu, Isabel, în oraș au apărut câțiva bărbați. Deloc plăcuți. Bărbați din Napoli. Strânse din buze ca și cum ar fi gustat ceva acru. L-au... l-au găsit pe primarul nostru și... e prea oribil. Dar când au terminat, am înțeles că Paolo

fusese foarte nesocotit. Îi minţise în privinţa sumelor pe care le încasase şi apoi ascunsese milioane de lire, care acum nu se mai folosesc, păstrându-le doar pentru el. Trase adânc aer în piept. Ne-au dat termen o lună să găsim banii şi să îi predăm. Iar dacă nu...

Lăsă propoziţia neterminată, iar Vittorio veni în faţă. Acum că Giulia începuse, părea resemnat să spună povestea până la sfârşit.

– Marta e sigură că Paolo a ascuns banii undeva lângă casă. Ştim că nu i-a cheltuit, iar Marta ţine minte că îl vedea mereu lucrând la zidul acela înainte de a muri.

– Suntem în criză de timp, spuse Giulia. Nu voiam să vă minţim, dar ce altceva am fi putut să facem? Este periculos să fiţi implicaţi şi voi şi nu voiam decât să vă protejăm. Înţelegi acum, Isabel, de ce am dorit să te muţi în oraş? Ne e foarte teamă că bărbaţii aceia îşi vor pierde răbdarea şi îşi vor face apariţia aici. Iar dacă s-ar întâmpla să le stai în cale...

Schiţă un gest tăios de retezare.

– E foarte rău lucrul acesta care s-a întâmplat, spuse Vittorio. Trebuie să găsim banii, ceea ce înseamnă că trebuie să terminăm de dărâmat zidul cât de repede posibil.

– Si. Bărbaţii aceştia sunt foarte periculoşi.

– Interesant. Ren se ridică. Am nevoie de puţin timp să mă gândesc la asta.

– Te rog nu te întinde prea mult.

Giulia îl imploră din priviri.

– Ne pare foarte rău că am fost nevoiţi să vă minţim, spuse Vittorio. Şi, Isabel, îmi pare rău şi pentru stafia de noaptea trecută. Era Giancarlo. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi împiedicat. Veniţi oricum la cină săptămâna viitoare, da?

– Şi la vânătoare de hribi? îi spuse Giulia lui Isabel. Data viitoare când plouă.

– Fireşte, replică Isabel.

Când cei doi plecară, Isabel oftă şi se aşeză pe zid. Pentru o clipă îşi permise să savureze pacea din grădină, apoi îşi aţinti privirea asupra lui Ren.

– Îi crezi?

- Nici un cuvințel.
- Nici eu. Dădu să își ronțăie unghia de la degetul mare, dar se opri la timp. Însă un lucru tot cred. Există ceva ascuns aici.
- Zonele rurale sunt ticsite de artefacte îngropate. Se bătu peste buzunarul de la spate al blugilor, apoi păru să își aducă aminte că își fumase deja țigara zilnică. Când se descoperă un artefact, chiar dacă se află pe o proprietate privată, acesta intră în posesiunea guvernului. Poate că bravii locuitori din Casalleone au auzit despre ceva atât de valoros încât nu vor să îl dea pe mâna guvernului.
- Crezi că întregul oraș participă la conspirație? Bernardo e polițist. Nu pare prea probabil.
- Se știe că și polițiștii sunt uneori corupți. Ai tu vreo idee mai bună?

Își îndreptă privirea spre dealuri.

- Ar trebui să fie un artefact al naibii de important. O frunză ateriză pe zid lângă ea, iar ea o împinse deoparte. Trebuie să intrăm în jocul lor, cred.
- De acord. Și intenționez să stau pe-aproape cât timp dărâmă zidul acela.
- La fel și eu.

Una dintre pisici își făcu apariția și veni să se frece de picioarele ei. Isabel se aplecă să o mângâie.

- Eu trebuie să merg după mașină, apoi am de mers la vilă pentru o vreme. Dumnezeu să mă aibă în pază.
- Bun. Eu am de lucrat, iar tu îmi distragi atenția.
- La cartea despre criză?
- Da. Și să nu îndrăznești să scoți un cuvânt.
- N-am s-o fac. Deci îți distrag atenția, zici?

Isabel își strânse unghia în interiorul pumnului.

- Vorbesc serios, Ren. Nu te obosi să descătușezi privirea aia fierbinte asupra mea fiindcă povestea asta nu o să meargă mai departe până nu discutăm.

El oftă și păru resemnat.

- Putem lua cina diseară în San Gimignano. Și vom discuta.
- Mulțumesc.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet arogant.

– Dar din clipa în care ai terminat de discutat, voi avea dreptul să îmi pun mâinile oriunde vreau. Şi îmbracă-te în ceva sexy. De preferat cu decolteu şi în mod cert fără lenjerie.

– Băieţeii de liceu aşa ca tine mă fac să mor de râs. Mai ai şi alte dorinţe?

– Nu, cred că asta cam le rezolvă pe toate.

Începu să fluiere când se îndepărtă, aducând mai degrabă cu un măscărici superb decât cu psihopatul favorit al Hollywoodului.

Isabel făcu o baie scurtă, apoi luă un carneţel şi îşi notă câteva idei pentru cartea ei, însă creierul ei nu funcţiona, prin urmare puse carneţelul deoparte şi se duse la vilă pentru a vedea cum se descurca Tracy.

– Absolut minunat. Fosta soţie a lui Ren era întinsă pe şezlong lângă piscină, cu ochii închişi. Harry şi copiii mă urăsc, iar noul bebeluş îmi provoacă gaze.

Isabel îi observase pe copii coborând din maşina lui Harry pe alee, cu feţele mânjite de *gelato*.

– Dacă Harry te-ar fi urât, nu cred că ar fi fost încă aici.

Tracy ridică partea de sus a şezlongului şi îşi puse ochelarii de soare.

– E doar pentru că se simte vinovat din cauza copiilor. Va pleca mâine.

– Aţi încercat să discutaţi?

– În cea mai mare parte a timpului eu am discutat, iar el m-a luat de sus.

– Ce-ar fi să încercaţi din nou? Diseară, după ce adorm copiii. Toarnă-i un pahar de vin şi cere-i să îţi enumere trei lucruri pe care le-ai putea face pentru el pentru a-l face fericit.

– Asta-i uşor. Să îmi cresc coeficientul de inteligenţă cu douăzeci de puncte, să devin organizată în loc să fiu însărcinată şi să îmi schimb întreaga personalitate.

Isabel râse.

– Cam ai tendinţa să-ţi plângi singură de milă, nu-i aşa?

Tracy miji ochii spre ea pe deasupra ochelarilor de soare.

– Eşti o psihiatră cam ciudată.

– Știu. Gândește-te la asta, bine? Pune-i întrebarea și fă-o la modul sincer. Fără sarcasm.

– Fără sarcasm? Tocmai m-ai pierdut. Așa că povestește-mi despre tine și Ren.

Isabel se prăvăli înapoi în scaun.

– Aș prefera să nu.

– Bunul doctor e capabil să împartă sfaturi, dar nu și să le urmeze personal. Mă bucur să văd că nu sunt singura femeie sucită de pe marginea acestei piscine.

– În mod cert nu ești. Și ce aș putea să spun în afară de ceea ce e deja evident – mi-am pierdut mințile.

– Are acest efect asupra femeilor.

– Sunt mai mult decât depășită de situație.

– Pe de altă parte, tu îți dai seama de la o poștă când ți se servesc gogoși, deci știi exact în ce te bagi. Ceea ce îți oferă un avantaj net față de celelalte femei ale lui.

– Presupun că da.

– Maaaaaami!

Connor țâșni de după colț, pantalonii scurți albaștri, umflați de scutec, legănându-se dintr-o parte într-alta în ritmul pașilor lui.

– Bună, uriașule!

Tracy se ridică, îl luă în brațe și îi acoperi cu săruturi obrajii mânjiți de *gelato*. Copilul îi aruncă o privire lui Isabel peste umărul lui Tracy și îi zâmbi, dezgolindu-și dințișorii scânteietori.

Isabel simți ceva strângându-se în jurul inimii ei. Chiar dacă viața lui Tracy era un haos deplin, îi oferea totuși unele satisfacții.

Ren luă plicul FedEx pe care îl aștepta de pe consola din holul de la intrare al vilei și se retrase în grabă în dormitorul principal. Încuie ușa pentru a ține la distanță micii intruși și se instală într-un scaun lângă fereastră. Coborând privirea spre coperta albastru-închis pe care stătea scris, cu litere obișnuite, MOARTE LA MIEZUL NOPȚII, simți un fior de nerăbdare cum nu mai cunoscuse de ani buni. Howard terminase în sfârșit scenariul.

Ştia din discuţiile lor iniţiale că intenţia lui Howard era de a răscoli publicul cu întrebarea fundamentală a filmului. Era Kaspar Street pur şi simplu un psihopat, sau, mai tulburător, era produsul secundar inevitabil a unei societăţi în care violenţa devenise ceva banal? Nici măcar Sfânta Isabel nu ar fi putut să nu aprobe acel mesaj. Zâmbi când îşi aminti cum arătase cu mai puţin de o oră în urmă, cu soarele scânteindu-i în păr şi ochii aceia superbi devorându-l. Adora mirosul ei de mirodenii, sex şi bunătate umană. Dar nu putea să se gândească la ea acum, nu când întreaga lui carieră era pe cale să evolueze în direcţii noi. Se lăsă pe spate şi începu să citească.

Două ore mai târziu era scăldat într-o sudoare rece. Avea în faţă cea mai bună dintre toate creaţiile lui Jenks. Rolul lui Street avea note întunecate care se dezvăluiau surprinzător şi nuanţe subtile care aveau să întindă la limită talentele actoriceşti ale lui Ren. Nici nu era de mirare că toţi actorii de la Hollywood îşi doriseră şansa de a juca în acest film.

Însă scenaristul făcuse o schimbare majoră de când vorbiseră ultima dată, o schimbare pe care Howard nu o discutase cu Ren. Dintr-o singură mişcare de geniu, intensificase tema filmului şi îl transformase într-un coşmar existenţial. În loc să fie un bărbat care le ucidea pe femeile pe care le iubea, Kaspar Street devenise acum pedofil.

Ren se lăsă pe spate şi închise ochii. Schimbarea era efectiv genială, dar...

Nici un dar. Acesta era rolul care avea să îl propulseze pe lista de favoriţi a tuturor regizorilor mari de la Hollywood.

Luă o coală de hârtie şi începu să ia notiţe despre personaj. Acesta era întotdeauna primul pas pentru el şi îi plăcea să o facă imediat după lectura iniţială, cât timp impresiile erau încă proaspete. Îşi nota amintiri senzoriale, idei despre costum şi gesturile fizice, orice i-ar fi trecut prin minte şi care avea în cele din urmă să îl ajute să îşi construiască personajul.

Se jucă puţin cu capacul stiloului. De regulă ideile îi veneau cu uşurinţă, dar schimbarea pe care o făcuse Jenks îl dăduse peste cap, iar acum nu se întâmpla nimic. Avea nevoie de mai mult timp să reflecteze. Avea să încerce din nou mâine.

Câteva ore mai târziu, când porni înapoi spre casa de la fermă, decise să nu îi pomenească lui Isabel de modificarea apărută în scenariu. Nu avea nici un rost să o scoată din sărite. Nu acum. Nu când lungul lor joc al aşteptării era pe punctul de a se sfârşi.

Isabel ignoră sugestia lui Ren de a purta o ţinută sexy şi îşi alese cea mai cuminte rochie neagră de vară, apoi adăugă un şal cu franjuri negri presărat cu mici stele de aur pentru a-şi acoperi umerii dezgoliţi. Tocmai hrănea pisicile când auzi mişcare în spatele ei. Pulsul îi tresări uşor în gât. Se întoarse şi văzu în prag un intelectual cu aer anxios. Cu părul ciufulit, ochelarii cu ramă subţire, cămaşa curată, dar şifonată, pantalonii kaki uzaţi şi rucsacul atârnat pe un umăr, arăta ca un frate mai mic al lui Ren Gage, un tânăr cu înclinaţii spre poezie.

Zâmbi.

– Eram curioasă cu cine voi ieşi la întâlnire diseară.

El îi studie ţinuta discretă şi oftă.

– Ştiam eu că a te vedea în fustă mini era o speranţă deşartă.

Afară Isabel văzu o Alfa Romeo argintie parcată în spatele maşinii ei Pana.

– Asta de unde a apărut?

– Maşina mea nu va fi gata o vreme, aşa că am cerut să mi se trimită asta până aştept.

– Oamenii îşi cumpără dulciuri când au de aşteptat, nu maşini.

– Doar oamenii săraci aşa ca tine.

Oraşul San Gimignano se lăfăia ca o coroană în creştetul dealului, cele paisprezece turnuri de pază ale acestuia profilându-se dramatic pe fundalul soarelui

ce apunea. Isabel încercă să își imagineze ce simțiseră pelerinii călătorind din Europa de Nord spre Roma când dăduseră pentru prima oară ochii cu acea cetate. După pericolele înfruntate pe drum, probabil că orașul le păruse un refugiu, o fortăreață puternică și sigură.

Gândurile lui Ren urmaseră aparent aceeași direcție ca ale ei.

– Pentru a face asta cum se cuvine, chiar ar trebui să intrăm pe jos.

– Nu cred că tocurile astea au fost concepute pentru pelerinaje. E superb, nu-i așa?

– Cel mai bine conservat oraș medieval din Toscana. În caz că nu ai avut timp să îți citești ghidul turistic, asta se datorează unui accident fericit.

– Ce vrei să spui?

– A fost un oraș important până când Moartea Neagră a nimicit cea mai mare parte a populației.

– Exact ca în cazul castelului.

– În mod cert a fost o perioadă foarte grea în lipsa antibioticelor. San Gimignano nu a mai constituit un punct cheie de pe ruta de pelerinaj și și-a pierdut statutul. Din fericire pentru noi, puținii locuitori care au mai rămas nu au avut bani suficienți pentru a moderniza orașul, acesta fiind motivul pentru care au supraviețuit atât de multe dintre turnurile de pază. Aici s-au turnat bucăți din filmul *La ceai cu Mussolini*.

Un autocar cu turiști trecu în viteză pe lângă ei, mergând în direcția opusă.

– Asta e noua Moarte Neagră, spuse el. Prea mulți turiști. Dar orașul e atât de mic și majoritatea nu rămân peste noapte. Anna mi-a spus că se golește până spre sfârșitul după-amiezii.

– Ai vorbit din nou cu ea?

– I-am dat voie să dărâme zidul începând de mâine, însă doar dacă sunt și eu de față să îi supraveghez.

– Pun pariu că nu i-a plăcut asta.

– Vezi să nu-mi pese. I-am cerut lui Jeremy să stea de pază.

Ren lăsă mașina în parcarea amenajată chiar în fața zidurilor antice și își atârnă rucsacul pe umeri. Deși

costumaţia lui de intelectual anxios nu îl ascundea la fel de bine cum o făcuseră celelalte deghizări, majoritatea vizitatorilor plecaseră deja şi nu atrase prea multă atenţie cât se plimbară prin oraş.

Îi povesti lui Isabel ceea ce ştia despre frescele din biserica romanică din secolul al XII-lea şi se arătă remarcabil de răbdător cât ea scormoni prin magazine. După care urcară pe străzile înguste și înclinate până la Rocca, fortăreaţa antică a oraşului, şi se cățărară în singurul turn al acesteia care supraviețuise, pentru a privi dealurile şi câmpiile din depărtare, spectaculoase în lumina ce începea să scadă.

Ren arătă spre vii.

– Acolo se cultivă struguri pentru *vernaccia*, vinul alb local. Ce-ai zice să gustăm din el la cină până purtăm discuţia aia la care ţii atât de mult?

Zâmbetul lui lent îi stârni furnicături şi aproape îi spuse că voia să sară atât peste vin, cât şi peste conversaţie, ca să poată ajunge direct în pat. Dar era prea rănită pentru a mai face faţă şi altor lovituri şi trebuia să facă totul ca la carte.

Mica sală de mese a hotelului Cisterna avea pereți de piatră, fețe de masă din pânză de culoarea piersicii şi se bucura de unul dintre peisajele spectaculoase pe care Toscana le oferea complet gratuit. De la masa lor cuibărită într-un colţ între un set de ferestre puteau să admire acoperișurile înclinate, cu ţigle roşii, din San Gimignano, şi să privească luminile aprinzându-se în casele şi fermele din jurul oraşului.

Ren ridică paharul.

– Pentru discuţii. Fie ca această conversaţie să se dovedească generos de scurtă şi nebunesc de productivă.

Sorbind din vinul viguros de *vernaccia*, Isabel îşi aminti singură că femeile care nu îşi revendicau propria putere ajungeau să fie călcate în picioare.

– Vom avea o aventură.

– Îţi mulţumesc, Doamne.

– Dar condiţiile le voi impune eu.

– Asta da surpriză.

– Chiar trebuie să fii sarcastic cu orice? Pentru că dacă da, trebuie să îţi spun de pe acum că nu e deloc atrăgător.

– Eşti la fel de sarcastică şi tu.

– Motiv pentru care ştiu cât e de neplăcut.

– Dă-i bătaie în continuare, bine? Văd că arzi de nerăbdare să pui totul pe tapet. Şi sper că „a pune“ e termenul-cheie aici, sau asta e prea sarcastic pentru tine?

Deja începuse să se distreze.

– Uite ce trebuie să stabilim clar. Ignoră faptul că din ochii lui scânteiau o duzină de nuanţe diferite de amuzament. Nu îi păsa. Prea multe femei îşi pierdeau spiritul în faţa amanţilor lor, dar ea nu avea să se numere printre ele. În primul rând... nu ai voie să mă critici.

– De ce naiba aş vrea să fac asta?

– Pentru că nu am făcut sex de performanţă aşa ca tine şi pentru că te fac să te simţi ameninţat, ceea ce nu-ţi place.

– În regulă. Fără critici. Şi nu mă faci să mă simt ameninţat.

– În al doilea rând... Nu voi participa la nici o perversiune. Doar sex normal.

În spatele lentilelor ochelarilor de savant, ochii lui albastru-argintiu ca de lup deveniră vicleni.

– Care e definiţia ta pentru sexul normal?

– Cea acceptată în general.

– Am priceput. Nimic în grup. Fără jucării. Fără câini Saint Bernard. Dezamăgitor, dar n-am să mor din asta.

– Las-o baltă! Las-o baltă şi gata. Îşi aruncă şervetul. Eşti mult peste genul meu de bărbaţi şi nu ştiu de ce mi-am permis să cred, chiar şi pentru o clipă, că am putea merge până la capăt cu treaba asta.

– Scuze. Începusem să mă plictisesc. Se aplecă peste masă pentru a-i aşeza şervetul înapoi în poală. Vrei să ne limităm la poziţia misionarului sau ai prefera să stai deasupra?

Ar fi trebuit să se aştepte de la Ren să transforme discuţia într-o glumă. Ghinion. Bărbaţii aveau la dispoziţie zeci de metode pentru a-şi proteja iluzia superiorităţii, dar ea nu avea să se lase amăgită de nici una dintre ele.

– În privința asta putem fi spontani.
– Putem să ne dăm jos hainele?
– Tu poți. La drept vorbind e chiar necesar.
Ren zâmbi.
– Dacă nu vrei să te dezbraci, eu nu am nimic împotrivă. O pereche drăguță de ciorapi plasă negri și un portjartier ar trebui să te ajute să îți salvezi pudoarea.
– Cât ești de atent. Își plimbă degetul pe buza paharului de vin. E de la sine înțeles că asta va ține stric de interacțiunea dintre corpurile noastre. Nu va exista nici o componentă emoțională.
– Dacă zici tu.
Acum venea partea dificilă, dar nu avea de gând să dea înapoi.
– Mai e ceva pe listă... Refuz să fac sex oral.
– Și de ce, mă rog?
– Pur și simplu nu e pe gustul meu. Puțin cam prea... lumesc.
– Știi, ajungi să îmi cam limitezi opțiunile.
Pe chipul ei se întipări o expresie hotărâtă.
– Ori mă vrei așa, ori deloc.
O, în mod cert o voia, își spuse Ren, privind acea gură delectabilă încremenind într-o dungă de încăpățânare. Făcuse dragoste, atât în filme, cât și în realitate, cu cele mai frumoase femei din lume, dar nici una dintre acele fețe superbe nu fusese însuflețită de la fel de multă viață precum chipul lui Isabel. În el vedea inteligență, umor, hotărâre și o compasiune copleșitoare față de condiția umană. Chiar și așa, singurul lucru la care se putea gândi era să o ia pe sus chiar în clipa aceea și să o ducă până la cel mai apropiat pat. Din păcate, doctor Fifi nu era tocmai genul de femeie care să se lase luată pe sus, nu când urmărea ceva anume. Nu ar fi fost surprins dacă ar fi dat la iveală un fel de contract și l-ar fi pus să îl semneze mai întâi.
Pulsul care se zbătea ușor în gâtul ei îl încurajă. Nu era nici pe departe atât de stăpână pe ea însăși precum pretindea.
– Mă simt ușor nesigur pe mine, spuse el.

– De ce te-ai simţi nesigur pe tine? Ai să obţii ceea ce îţi doreşti.

Ren ştia că nu avea prea mult spaţiu de manevră, dar refuza să o lase pe ea să dicteze toate condiţiile.

– Dar ceea ce îmi doresc pare să vină cu o serie de etichete mari de avertizare lipite în toate colţurile.

– Pur şi simplu nu eşti obişnuit ca femeile să îţi comunice deschis ceea ce au nevoie. Înţeleg că astea ar putea să-ţi pară ameninţător.

Cine s-ar fi aşteptat ca o minte scânteietoare să fie atât sexy?

– Chiar şi aşa, orgoliul meu cam începe să se dezumfle.

– Metafizic vorbind, ăsta e un lucru bun.

– Fizic vorbind, nu e. Vreau să cred că sunt irezistibil în ochii tăi.

– Eşti irezistibil.

– Ai putea să încerci să pari puţin mai entuziastă?

– E un subiect sensibil.

– Faptul că sunt irezistibil?

– Da.

Ren zâmbi. Începea să se dea pe brazdă.

Ospătarul le aduse un aperitiv care includea cârnaţi, măsline şi bucăţele aurii de legume prăjite în ulei. Ren alese una şi se întinse peste masă ca să i-o ducă la buze.

– În regulă, hai să facem un rezumat al discuţiei: fără critici şi fără sex oral. Asta ai zis, aşa-i? Nimic prea pervers.

Sperase să reuşească să o stârnească din nou, dar Isabel era mai tare decât se aşteptase.

– Asta am zis.

El îi strecură bucăţica printre buze.

– Presupun că nu ar trebui să te întreb de bice sau cravaşe.

Isabel nici măcar nu se obosi să răspundă la acea neghiobie. În schimb îşi luă şervetul şi se şterse cu delicateţe în colţul gurii.

– Sau de cătuşe, spuse el.

– Cătuşe?

Încremeni cu șervetul în aer, întreruptă în timp ce îl cobora în poală.

Să fi fost oare o tresărire de interes? Isabel părea fâstâcită, dar nu era atât de prost încât să o lase să vadă că observase și el.

– Uită că am spus asta. A fost o lipsă de respect și îmi cer scuze.

– Se.. se acceptă.

Auzi ușoara ezitare din vocea ei și își înăbuși un chicot de râs. Deci poate că domnișoara Obsedată de Control nu era complet împotriva unui joc de ușoară dominare. Deși bănuia destul de clar care din ei avea să sfârșească prin a purta cătușe, decise că începutul era promițător. Spera doar din tot sufletul că Isabel nu avea să piardă cheia.

Ren profită de orice pretext care i se oferi pentru a o atinge pe toată durata cinei. Picioarele lui le atinseră accidental pe ale ei pe sub masă. O mângâie pe genunchi. Se jucă delicat cu degetele ei și îi dădu bucățele de mâncare de pe farfuria lui. Într-un gest răsuflat pe care probabil îl culesese din vreunul dintre filmele lui, își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Cât de mult teatru putea să joace? Și fiecare manevră avea efectul scontat.

Ren împinse deoparte cana de cappucino goală. Mâncarea fusese delicioasă, dar Isabel nu ținea minte absolut nimic din ce mâncase.

– Ai terminat? întrebă el.

O, terminase în mod cert.

Când Isabel dădu din cap, Ren o conduse din sala de mese spre un șir de trepte strâmbe, însă în loc să coboare, o duse în sus.

– Unde mergem?

– Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să vezi de sus piațeta.

Văzuse destule peisaje pentru o zi. Voia să se întoarcă la casa de la fermă. Sau poate Ren ar fi vrut să o facă în mașină. Nu o mai făcuse niciodată într-o mașină, dar noaptea aceea părea momentul potrivit pentru experimente.

– Cred că o să mă lipsesc de priveliște. Poate ar trebui să ne îndreptăm spre mașină.

– Nu te grăbi. Știu că o să-ți placă să vezi asta.

Punându-și o mână pe cotul ei, intră pe un coridor și scoase din buzunar o cheie europeană grea.

– De unde ai aia?

– Doar nu credeai că o să-ți dau ocazia să te răzgândești, nu?

Camera era minusculă, cu muluri aurite, un rotocol de heruvimi pictați pe tavan și un pat dublu acoperit de o cuvertură albă simplă.

– Doar camera asta o mai aveau liberă, dar eu cred că va fi bună, nu?

Își puse jos rucsacul.

– Va fi foarte bună.

Își scoase sandalele, hotărâtă să nu îl lase să preia controlul. După ce își lăsă șalul pe un scaun cu spătarul drept, își puse jos poșeta, scoase un prezervativ și se duse să îl pună pe noptieră. Deloc surprinzător, gestul ei îl făcu să râdă.

– Nu ești prea optimistă, așa-i?

Își dădu jos ochelarii și îi puse deoparte.

– Am mai multe.

– Firește că da. Se întoarse să încuie ușa. Și eu, apropo.

Isabel își aminti singură că noaptea aceea nu avea nimic de a face cu iubirea sau cu ceva de lungă durată. Era doar sex, deznodământul previzibil când te aflai în preajma lui Lorenzo Gage. Iar în momentul acela Ren era jucăria ei personală. O, chiar arăta delicios.

Încercă să se hotărască de unde să înceapă. Ar fi trebuit mai întâi să-l dezbrace? Să îl despacheteze ca pe un cadou? Sau voia să îl sărute?

Ren puse cheia pe masa de toaletă și o privi încruntat.

– Îți faci o listă?

– De ce întrebi?

– Fiindcă ai pe față expresia aia ca atunci când îți faci o listă.

– Asta îți cam dă emoții, nu-i așa?

Traversă cu pas ușor covorul, își încolăci brațele în jurul umerilor lui și îi trase capul în jos suficient cât să poată ajunge la gura lui minunată. Apoi îl mușcă mărunt de buza de jos – smulgându-i o scurtă exclamație – doar cât să îi arate că avea de-a face cu o tigroaică.

Rânji, îl îmbrățișă mai strâns și îi oferi un sărut generos și umed, cu toată gura, pentru a-i vindeca acea rană mică, în tot acest timp având grijă ca limba ei să fie cea care păstra controlul.

El nu păru să se supere.

Isabel își încolăci un picior în jurul gambelor lui. El o prinse de fund și o ridică de la podea, ceea ce se dovedi a fi perfect, căci astfel deveni mai înaltă decât el și o, cât de mult îi plăcea să se afle într-o poziție de superioritate. Puse și mai mult suflet în sărut și își strecură un picior între coapsele lui.

Manevra îi plăcu în mod cert și lui Ren, care începu să se retragă cu ea spre pat, încercând deja să preia el controlul.

– Mai întâi dezbracă-te, spuse ea în timp ce îl săruta.

– Să mă dezbrac?

– Aha... și ia-o încet.

El o așeză pe marginea patului și coborî spre ea o privire ce promitea sex periculos și intenții obraznice. Buzele lui superb sculptate se mișcară aproape imperceptibil când vorbi.

– Ești sigură că te simți suficient de femeie cât să faci față?

– Destul de sigură, da.

– N-aș vrea să te lași dusă de val.

– Încearcă-mă cu ce ai tu mai bun.

Își dădu seama că Ren se simțea grozav, chiar dacă nu se trădă nici măcar printr-un fâlfâit al genelor negre și lungi. Știu și că nu era cazul să se aștepte la încordat de mușchi sau poziții de calendar sexy. Ren era perfect autentic.

Lent... languros... își descheie cămașa. Fără a se grăbi, eliberând fiecare nasture cu o răsucire minusculă a degetelor. Cămașa i se deschise. Ea șopti răgușit.

– Excelent. Îmi place la nebunie să am doar pentru mine un star de cinema.

Cămaşa alunecă pe podea. Ren coborî mâinile spre catarama curelei, dar în loc să o deschidă, arcui o sprânceană spre ea.

– Inspiră-mă mai întâi.

Isabel băgă mâinile pe sub rochie, îşi scoase slipul şi îl aruncă deoparte.

– Excelent, spuse el. Îmi place la nebunie să am doar pentru mine un guru sexy.

Până să se descotorosească şi de curea, să îşi scoată pantofii şi ciorapii şi să îşi tragă fermoarul în jos primii câțiva centimetri, Isabel deja avea gura uscată. Spectacolul pe care îl oferea era în mod cert demn de aplauze furtunoase.

Aşteptă ca Ren să îşi tragă fermoarul până jos, dar el clătină din cap.

– Încă puţină inspiraţie.

Isabel duse mâna la spate şi îşi trase fermoarul în jos mult mai mult decât şi-l deschisese el pe al lui. Rochia îi alunecă de pe un umăr. Îşi dădu jos cerceii.

– Jalnic. Îşi aruncă deoparte pantalonii şi rămase în faţa ei într-o pereche de boxeri albastru închis, din mătase, 85 de kilograme de frumuseţe brută, doar pentru ea. Înainte să vezi mai mult, voi avea nevoie de o nouă doză de inspiraţie.

Încerca din nou să preia controlul, dar unde ar mai fi fost atunci distracţia pentru oricare dintre ei? Isabel îşi îndoi degetul într-un gest de „vino încoace" pe care nu îl mai folosise în viaţa ei, nu se gândise vreodată să îl folosească şi totuşi nu fu câtuşi de puţin surprinsă când el chiar veni.

Se lăsă pe spate pe perne şi îi întinse braţele, atât de pregătită pentru el încât avea impresia că se topea în aşternuturi. El coborî o mână şi îi ridică fusta. Nu complet, doar până în partea de sus a coapselor, dar suficient pentru a-i face pielea să se încingă. Salteaua se lăsă când se instală deasupra ei. Îşi sprijini greutatea pe antebraţe, ca pieptul lui să nu se atingă de al ei, şi îşi plecă fruntea.

Era atât de tentant să răspundă invitației sărutului lui. Dar ideea de a-și exercita propria putere asupra acelei bestii brunete era prea palpitantă pentru a renunța la ea, prin urmare se retrase de sub el și îl îmbrânci zdravăn. El se supuse și se rostogoli pe spate.

– Devine din ce în ce mai bine, spuse el.

– Scopul nostru e să oferim plăcere.

Când Isabel se urcă peste el, Ren nu reuși să își ascundă complet scânteierea drăcească din ochi.

– Ești fericită?

Ea rânji.

– Foarte.

Un bărbat mai generos, mai sensibil, ar fi lăsat-o pur și simplu să facă totul cum dorea ea, însă el nu era un bărbat generos și își înfipse dinții în umărul ei, mușcând-o doar atât cât să îl simtă, apoi sugând locul dureros.

– Nu ar trebui să te joci cu focul decât dacă ești dispusă să rabzi arsura.

– Mă sperii. Își lăsă piciorul să alunece peste șoldurile lui. Iar când sunt speriată, devin ușor agitată.

Ridicându-și genunchii la piept, se urcă peste el și boxerii lui mătăsoși albastru închis.

Ren inspiră șuierat.

Ea se foi.

– E cazul să mă mișc puțin mai încet? N-aș vrea să te înspăimânt.

– Ăăă... nu.

Rămâi exact unde ești. Își băgă mâinile pe sub fusta ei și le strânse în jurul fundului ei.

Isabel nu își imaginase vreodată cât de delicioasă avea să fie experiența de a se bucura simultan de excitație mentală și fizică. Dar în același timp îi venea și să râdă, iar contrastul o amețea.

– Ai de gând să stai acolo toată noaptea, spuse el, sau ai de gând să... te pui în mișcare?

– Mă gândesc.

– La ce anume?

– Dacă sunt pregătită să te las să mă exciți.

– Ai nevoie să te excit mai tare?

– O, da...

– Până aici! O împinse de pe el şi o răsturnă pe spate. Nu te aştepta niciodată de la o femeie să facă munca unui bărbat.

Fusta i se ridică fulgerător până la brâu. Ren îi despărţi coapsele cu forţa.

– Îmi pare rău, scumpo, dar asta trebuie făcut.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, se năpusti asupra ei şi îşi îngropă gura între picioarele ei.

Isabel simţi rachete explodându-i în cap. Lăsă să-i scape un ţipăt grav, răguşit.

– Rezistă, murmură el peste carnea ei udă. O să se termine înainte să te dezmeticeşti.

Ea încercă să-şi încleşteze picioarele laolaltă, dar nu putea de capul lui, iar genunchii ei nu s-ar fi închis oricum, căci senzaţiile erau prea intense.

Limba lui exploră, buzele lui dezmierdară, şi frânturi violente de senzaţii o făcură să simtă că se ridica plutind din pat. Ar fi putut să o tachineze, dar nu o făcu – şi îşi luă zborul.

Când îşi veni din nou în fire, boxerii albastru închis dispăruseră. Ren o rostogoli până ajunse deasupra lui, apoi se împinse înăuntru, nu chiar complet. Expresia lui deveni tandră şi ridică o mână pentru a-i da la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

– A fost necesar.

Spre uluirea ei, Isabel reuşi să îşi găsească vocea, chiar dacă era spartă.

– Ţi-am spus că nu vreau să faci asta.

– Pedepseşte-mă.

O, ar fi vrut să râdă, dar el o întinsese la maxim şi era moale şi fierbinte şi pregătită să meargă mai departe.

– Nu port decât unul. Arătă din cap spre ambalajul de prezervativ de pe pat. Va trebui să speri că nu se întâmplă nimic rău.

– N-ai decât să râzi de mine, băieţaş. N-o să-ţi mai ardă mult de râs.

Îşi încrucişă braţele peste corp şi îşi scoase rochia, conştientă că îl simţea îngropat în ea, aproape – dar nu complet – până la capăt.

El îi trase degetele spre buzele lui și i le sărută. Acum purta doar un sutien negru de dantelă și brățara ei de aur având gravat pe dinăuntru cuvântul RESPIRĂ. Începu lent să se miște, savurându-și puterea, simțindu-se din cap până în picioare o femeie capabilă să satisfacă un bărbat ca acesta.

Mâinile lui nu rămaseră nemișcate multă vreme. Îi deschiseră sutienul și îl aruncară deoparte pentru a putea pune stăpânire pe sânii ei. Apoi o prinseră de fund și o mângâiară în locul unde se întâlneau trupurile lor. În cele din urmă o trase în jos pentru a putea să-i captureze gura. Șoldurile lui se ridicară sub ea, iar ea își dori să fie la fel de minunat pentru el cum era și pentru ea, astfel că, și în clipa în care gurile li se împletiră, se forță să se stăpânească, mișcându-se din ce în ce mai încet, ignorând dorințele sălbatice ale propriului ei corp.

Pielea lui scânteia de sudoare. Mușchii îi tremurau. Isabel încetini... Apoi încetini și mai mult. Era gata să își piardă mințile și la fel și el, iar el ar fi putut să se înfigă în ea și să termine, dar nu o făcu, iar ea își dădu seama ce preț uriaș plătea pentru acel efort. Ce preț uriaș plătea și ea... Dar încetini din nou.

Apoi și mai mult. Până aproape nu se mai mișcă deloc.

Doar cea mai măruntă frecare... Cea mai măruntă contracție...

Până când chiar și atât...

... se dovedi prea mult.

capitolul 15

Sunetul clopotelor din San Gimignano răzbătu încet prin ploaia dimineții. Peste noapte se făcuse răcoare în camera de hotel, iar Isabel se cuibărise mai adânc în așternuturi, la căldură și adăpost, apărată de antice turnuri de pază și spiritele credincioșilor.

Noaptea trecută fusese un pelerinaj pentru ea. Zâmbi în pernă și se rostogoli pe spate. Deținuse controlul,

apoi îl pierduse, își rătăcise mințile, apoi și le regăsise, și absolut fiecare clipă fusese minunată. Ren fusese un amant neobosit - ceea ce nu o surprinsese. Surpriza constase din faptul că reușise să țină pasul cu el.

Acum era singură în cameră. Căscând, își aruncă picioarele peste marginea patului și se îndreptă spre baie. Găsi rucsacul lui zăcând deschis pe podea sub șalul ei cu franjuri negri. Înăuntru identifică o periuță de dinți și un tub de pastă de dinți căruia îi lipsea capacul. Ren pregătise totul din timp, ceea ce ea aprecia întotdeauna.

După o baie scurtă se înfășură într-unul dintre prosoapele mari ale hotelului și căută prin rucsac pentru a vedea dacă se gândise să aducă și un pieptene. Nu găsi nici un pieptene, în schimb văzu o pereche de bikini roșii din dantelă.

Ren băgă capul pe după ușă.

– Un mic semn de afecțiune din partea mea. Imediat ce îl îmbraci, voi servi micul dejun cu tine.

– Nu e nici măcar ora nouă. Te-ai trezit teribil de devreme.

– Timpul trece. Avem chestii de făcut.

Îi zâmbi într-un fel care indica exact care ar fi putut fi acele chestii.

– Lasă-mă singură până mă îmbrac.

– Și de ce anume mi-ai cere asta?

Ren nu văzuse vreodată ceva mai drăgălaș decât pe doctor Fifi ciufulită și udă după baie, cu părul cârlionțându-se în toate direcțiile, cu obrajii radiind, cu nasul lucind de pistrui. Dar nu era nimic inocent în trupul ei cu rotunjimi, nici în perechea de bikini roșu aprins care atârna de pe micile ei degete competente.

Noaptea trecută fusese o nebunie. Se trezise când la cheremul ei, ca sub biciul unei femei dominatoare, când ținând-o în brațe moale și ascultătoare. Fusese o plăcere mai intensă decât cunoscuse vreodată cu o femeie și de-abia aștepta să înceapă din nou distracția.

– Vino încoace.

– O, în nici un caz. Mi-e foame. Ce mi-ai adus?

– Nimic. Scapă de prosopul ăla.

Ea răsuci slipul roşu pe deget.

– Simt miros de cafea.

– E doar imaginaţia ta.

– Nu prea cred. Toarnă-mi. Ies într-un minut.

Ren închise uşa, zâmbi din nou şi luă punga de hârtie albă în care se afla cafeaua şi chiflele pe care le cumpărase. Tipul de la tejghea îl recunoscuse, ceea ce îl forţase să semneze autografe pentru rudele omului, dar fusese într-o dispoziţie prea bună pentru a se supăra.

Uşa de la baie se deschise larg, iar Ren aproape îşi vărsă cafeaua. Isabel stătea în pragul uşii purtând doar şalul cu franjuri negrii şi slipul de dantelă roşie pe care el i-l cumpărase ieri dintr-un impuls de moment.

– La asta te gândeai?

– E chiar mai bine.

Ea zâmbi, îşi scutură umerii şi lăsă şalul să-i cadă.

Pe când ajunseră să-şi bea cafeaua, era rece ca gheaţa.

– Ador San Gimignano, spuse ea, când se întoarseră acasă pe ploaie. Aş fi putut rămâne acolo la nesfârşit.

Ren îşi ascunse zâmbetul şi crescu puţin frecvenţa de operare a ştergătoarelor de parbriz.

– Ai să-mi dai bani din nou, nu-i aşa?

– Omule, dacă e să dea cineva bani pentru favoruri sexuale, acela ar trebui să fii tu, fiindcă am cam fost a naibii de bună. Recunoaşte.

Părea atât de încântată de ea însăşi încât nici măcar nu se gândi să o contrazică.

– Ai fost excepţională.

– Aşa mi s-a părut şi mie.

El râse şi vru să o sărute din nou, dar ea îl mustră când îşi luă mâinile de pe volan.

Isabel lăsă o sandală să îi atârne din vârful degetelor când îşi puse un picior peste celălalt.

– Dacă ar fi să-mi dai o notă, care ar fi?

– O notă?

– O evaluare.

– Vrei să te evaluez?

Tocmai când crezuse că Isabel nu mai putea să îl surprindă, îi dăduse în cap cu propria ei clachetă de film.

– Da.

– Nu crezi că e puţin cam înjositor?

– Nu dacă eu sunt cea care întreabă.

Ren nu era prost şi recunoştea o capcană când o vedea.

– De ce îţi doreşti această evaluare?

– Nu pentru că sunt competitivă – nu te flata singur. Vreau doar să îmi fac o idee despre nivelul meu actual de competenţă din punctul de vedere al unei autorităţi recunoscute. Cât de mult am progresat. Şi – în scopul îmbunătăţirii personale – cât de mult mai am până să îmi termin evoluţia.

– Partea cu „terminatul"...

– Răspunde-mi la întrebare.

– În regulă. Se relaxă din nou pe banchetă. Trebuie să fiu sincer. Nu ai fost numărul unu. Poţi să accepţi asta?

– Continuă.

Ren intră într-un viraj în ac de păr.

– Numărul unu a fost o curtezană franceză deosebit de experimentată.

– Ah, ei bine, o franţuzoaică.

– Numărul doi şi-a petrecut câţiva ani formându-se într-un harem din Orientul Mijlociu şi nu poţi nicidecum să te aştepţi să concurezi cu aşa ceva, nu?

– Presupun că nu. Deşi cred totuşi...

– Cât despre numărul trei, e cu semnul întrebării. Fie o contorsionistă bisexuală de la Cirque du Soleil, fie o pereche de gemene roşcate cu un fetiş interesant. Numărul patru...

– Treci odată la subiect!

– Cincizeci şi opt.

– Dă-i bătaie. Distrează-te.

– O, mă distrez.

Ea îi oferi un rânjet drăgălaş şi se cuibări mai adânc pe banchetă.

– Nu vorbeam serios, oricum. Am mult prea multă încredere în mine însămi ca să îmi pese cum mă evaluezi. Voiam doar să te fac să te agiți.

– Se pare că nu sunt singurul care se agită. Poate că te simți puțin mai nesigură decât încerci să dai impresia.

– E din cauza slipului. Trase de el prin fustă. Cu adevărat o haină pentru femei disperate.

– Mie mi-a plăcut.

– Am observat. Înțelegi, nu-i așa, că acum va trebui să te muți înapoi la vilă?

Și iată cum, din nou, îl izbise încă o dată cu clacheta de film.

– Ce tot spui acolo?

– Sunt dispusă să am o aventură amoroasă cu tine, dar nu sunt pregătită să locuim împreună.

– Dar ieri locuiam împreună.

– Asta a fost înainte de noaptea trecută.

– Nu am de gând să mă întorc împleticindu-mă la vilă la cinci dimineața. Apăsă accelerația mai tare decât ar fi fost necesar. Iar dacă îți închipui că nu ne vom culca din nou împreună, atunci nu prea te ajută memoria.

– Nu am spus că nu poți rămâne ocazional peste noapte. Am spus doar că nu poți locui în continuare în casa de la fermă.

– O diferență subtilă.

– Una importantă. Isabel înțelegea diferența și bănuia că și el. Își atinse brățara. Nu putea să-și păstreze echilibrul interior decât dacă avea suficient timp singură pentru a-și trage sufletul. Aventura noastră are strict scopul de a face sex. Ren își luă ochii de la drum suficient cât să îi arunce privirea lui posomorâtă de ucigaș, dar ea îl ignoră. Locuitul împreună complică asta.

– Nu văd ce e atât de complicat în asta.

– Când doi oameni locuiesc împreună se creează un angajament emoțional.

– Ia stai a...

– O, nu mai face fața asta îngrozită. Nu faci decât să demonstrezi că am dreptate. Ne vom bucura de o scurtă relație fizică fără nici o componentă emoțională. Tot

ce vei obţine de la mine va fi trupul meu. Asta ar trebui să te bucure.

Expresia lui deveni şi mai întunecată, ceea ce Isabel nu înţelese, având în vedere că tocmai creionase o relaţie perfectă din punctul lui de vedere. Probabil că Ren era intimidat de faptul că ea era cea care stabilea condiţiile. Un comportament previzibil, tipic masculin. Dar nu îşi putea permite să se bazeze pe presupuneri când era vorba de bărbatul acesta, aşa că insistă. Vreau doar să mă asigur că e clară treaba asta... cât timp facem sex, vom fi amândoi fideli.

– Vrei să încetezi odată să tot vorbeşti despre „a face sex"? Parcă ai descrie o tulpină virală de gripă. Şi nu am nevoie de lecţii despre fidelitate.

– Nu-ţi dau lecţii.

Replica ei îl făcu să râdă.

– În regulă, admise ea. Poate că îţi ţineam lecţii. Dă-i bătaie. E rândul tău.

– Am şi eu un rând?

– Desigur. Sunt convinsă că ai anumite condiţii.

– Ba bine că nu.

Isabel îl privi încercând să se gândească la câteva şi îşi înăbuşi impulsul de a veni cu sugestii.

– Bun, spuse el. Am să-mi mut lucrurile imediat ce ajungem înapoi. Dar dacă vom „face sex", nu voi merge acasă după aceea.

– În regulă.

– Iar dacă nu vom „face sex" şi voi fi forţat să îmi petrec noaptea la vilă cu huliganii ăia pe care mi i-ai aruncat pe cap, să nu te aştepţi să fiu bine dispus în ziua următoare. Dacă voi avea chef să caut nod în papură, o voi face.

– De acord. Îşi descrucişă picioarele. Dar nu vei avea voie să-mi ceri să tac.

– Taci.

– Încă ceva...

– Nu vreau să mai aud nimic.

– Noaptea trecută ai încălcat o limită. Şi doar pentru că m-am înşelat când am stabilit acea limită anume, nu înseamnă că vreau să o faci şi în continuare.

Privirea lui deveni vicleană.

– Spune-mi ce limită am încălcat.

– Ştii bine ce limită.

– Vorbeşte-mi murdar. A fost atunci când aveai genunchii strânşi în jurul...

– La asta mă refer.

– Păpuşă, când greşeşti, greşeşti. Chicoti diabolic. Greşeşti amarnic. Şi asta mă face să mă întreb...

– Nu ştiu. Mă gândesc.

– De unde ştii măcar ce am de gând să întreb?

– Sunt extrem de perspicace. Eşti bărbat şi ţi-ai dori puţină reciprocitate.

– Nu e ceva de care să nu mă pot nicidecum lipsi. Sunt mai mult decât satisfăcut de situaţia actuală.

– Mă bucur să aflu asta.

– Şi nu vreau să te simţi presată.

– Mulţumesc. Nu am să mă simt.

– Singurul motiv pentru care aduc asta în discuţie e ca să te liniştesc. Voiam doar să ştii că dacă te hotărăşti vreodată să... explorezi această opţiune, îţi promit că voi fi un gentelman desăvârşit.

– Cum altfel ai putea fi?

– Mă înţelegi atât de bine.

Ploaia îi ţinu pe toţi închişi în vilă întreaga dimineaţă şi prima parte a după-amiezii. Harry se plimbă dintr-o cameră într-alta cu telefonul mobil lipit de ureche, evitând doar acele încăperi în care se întâmpla să fie Tracy. Tracy îşi ocupă timpul cu păpuşi Barbie, până îi veni să îi smulgă capul micuţei curve anorexice. Încercă să îl distreze pe Jeremy cu un joc de cărţi de care acesta nu avea chef. Copiii se bătură, Connor începu să se tragă de ureche, iar gleznele ei tocmai începuseră să se umfle, ceea ce însemna că trebuia să renunţe la sare, şi ce rost avea viaţa fără sare? Simplul gând o făcea să vrea să deschidă o pungă de chipsuri de cartofi şi să le lingă până la ultimul.

Într-un sfârşit reuşi să îl pună pe Connor la somn, ploaia se opri, iar restul copiilor fugiră afară să se joace. Era pe punctul de a plânge de recunoştinţă, doar

că se enervă din nou când îl văzu pe Harry dând încă un telefon de pe mobil. Se gândi la ceea ce îi spusese Isabel – la întrebarea pe care ar fi trebuit să i-o adreseze – care ar fi cele trei lucruri pe care ar fi putut să le facă pentru a-l vedea fericit? Dar cum rămânea cu ceea ce ar fi putut el să facă pentru fericirea ei? În momentul acela o ura pe Isabel Favor aproape la fel de mult cum îl ura pe Harry.

Acesta făcu greşeala de a trece pe lângă ea exact în clipa în care Tracy se împiedică de geanta de la laptopul lui, pe care Connor o tot târâse prin casă. O ridică de pe jos şi o aruncă spre el. Harry nu ţipă, însă el nu o făcea oricum niciodată. În familia lor ea era cea care ţipa. El se mulţumi pur şi simplu să încheie convorbirea şi să îi arunce o privire dezaprobatoare, aceeaşi pe care o folosea şi pentru copii când erau neascultători.

– Sunt sigur că ai avut un motiv să faci asta.

– Îmi pare rău doar că nu a fost un scaun. A plouat ca naiba toată dimineaţa, iar tu nu m-ai ajutat nici măcar o dată să mă ocup de copii.

– Am avut un apel conferinţă de urgenţă. Ţi-am spus asta. Mi-am anulat toate şedinţele şi mi-am reprogramat două prezentări, dar a fost nevoie să mă ocup de asta.

Tracy ştia că Harry se afla într-un punct critic al proiectului şi deja rămăsese acolo mai mult decât ar fi putut ea spera vreodată. Iar de când sosise petrecuse mai multe ore în compania copiilor decât ea, însă suferea prea tare ca să se străduiască să fie corectă. Nu îi păsa decât să aibă dreptate.

– Mi-aş dori să am şi eu luxul de a decide că pot pune mâna pe telefon oricând doresc.

Când se transformase într-o asemenea scorpie?

Când soţul ei încetase să o mai iubească.

– Calmează-te, bine? Ai putea măcar o dată în viaţă să te prefaci măcar că eşti rezonabilă?

O îndepărta de el... în permanenţă o îndepărta de el. Se prefăcea că sentimentele ei nu contau, doar pentru a nu fi nevoit să le gestioneze.

– Ce rost are, Harry? De ce să ne prefacem în general? Sunt din nou însărcinată, tu nu suporţi să te afli

în preajma mea și nici măcar nu mă placi. Doamne, mi-e greață de tine.

– Încetează să mai fii atât de melodramatică. Am să mă obișnuiesc cu ideea de a avea încă un copil. Faci din țânțar armăsar doar pentru că te plictisești și vrei să te distrezi.

Nu făcea decât să o coboare în ochii lui. Nu mai putea tolera nici o clipă din acea detașare rece, nici o secundă de conștientizare a cât de puțin însemna iubirea lor pentru el.

– Faptul că exagerezi se datorează sarcinii, spuse el. Hormonii te-au făcut complet irațională.

– Acum un an nu eram însărcinată. Am fost irațională când am făcut acea excursie la Newport, iar tu ți-ai petrecut tot timpul la telefon?

– Aia a fost o urgență.

– Mereu apare câte o urgență!

– Ce vrei să fac? Spune-mi, Tracy. Ce pot să fac pentru a te vedea fericită?

– Doar fă-ți apariția!

El o privi cu o expresie rece și seacă.

– Încearcă să te controlezi, bine?

– Ca să mă pot transforma într-un robot ca tine? Nu, mulțumesc.

El clătină din cap.

– Toată povestea asta e o pierdere de vreme. Prezența mea aici. Nu fac decât să îmi pierd vremea.

– Atunci pleacă! Oricum asta vrei să faci. Pune-ți fundul în mașină și pleacă, ca să nu trebuiască să te mai chinui cu soția ta grasă și isterică.

– Poate o voi face.

– Du-te!

– De acord! Imediat ce îmi iau la revedere de la copii, am tăiat-o.

Împinse cu piciorul geanta de laptop și se îndepărtă cu pași mari.

Tracy se lăsă să cadă pe scaun și izbucni în plâns. În sfârșit o făcuse. În sfârșit îl alungase definitiv.

– Spune-mi, Tracy. Ce pot să fac pentru a te vedea fericită?

Pentru o clipă se întrebă dacă Isabel reuşise să îl influenţeze şi pe el. Dar nu, întrebarea lui fusese sarcastică. Chiar şi aşa, şi-ar fi dorit să îi fi spus adevărul.

Iubeşte-mă, Harry. Doar iubeşte-mă cum mă iubeai cândva.

Harry îşi găsi fiul cel mare şi fiica mezină în faţa vilei. Când o trase pe Brittany jos de pe una dintre statuile pe care Jeremy o provocase să se caţăre, îşi dădu seama că transpira pe sub cămaşă. Nu putea să le dea voie copiilor să îi vadă disperarea şi se forţă să zâmbească.

– Unde e Steffie?

– Nu ştiu, spuse Jeremy.

– Staţi jos, copii. Am ceva să vă spun.

– Pleci din nou, nu-i aşa? Ochii albastru luminos ai lui Jeremy, de exact aceeaşi culoare ca ai mamei lui, îl priviră acuzator. Te întorci la Zürich, iar tu şi mami o să divorţaţi.

– Nu o să divorţăm. Dar era următorul pas logic, iar Harry simţi în piept o durere atât de intensă încât abia mai putea respira. Trebuie să mă întorc la muncă, atâta tot.

Jeremy îl privi ca şi cum Harry ar fi tras un glonţ în soare, stingându-l definitiv.

– Nu e nimic grav. Pe cuvânt.

Harry îi îmbrăţişă pe amândoi şi îi conduse să se aşeze pe una dintre bănci, unde le spuse tot ceea ce aveau nevoie să audă, cu rezerva că nu le putea spune când avea să îi vadă din nou sau dacă avea să fie aici sau în Zürich. Nu putea plănui nimic, nu putea gândi. Nu mai dormise bine de câteva luni. În ultimele două nopţi, având-u-i pe copii cuibăriţi lângă el, reuşise să doarmă puţin, dar nu fusese acel somn profund şi liniştit în care se putea cufunda când Tracy îşi arunca braţele peste pieptul lui, iar visele lui erau parfumate de mirosul dulce şi exotic al părului ei negru sălbatic.

– O să ne vedem din nou cât se poate de repede.

– Când?

Jeremy semănase dintotdeauna mai mult cu Tracy decât cu Harry. Fiul lui cel mare părea dur la exterior, dar

în adâncul sufletului era emotiv și foarte sensibil. Cum avea să îl afecteze plecarea lui?

– Am să vă sun în fiecare zi, spuse Harry, oferindu-i cel mai bun răspuns de care era în stare.

Brittany își băgă degetul mare în gură și se descălță.

– Nu vreau să pleci.

Din fericire, Connor încă dormea. Harry nu ar fi putut îndura să simtă brațele lui mici și încrezătoare încolăcite pe după gâtul lui, săruturile lui lipicioase presărate pe obrazul lui. Atâta iubire necondiționată din partea fiului pe care nu și-l dorise. Cum se putea aștepta ca Tracy să îl ierte pentru acest lucru când nici măcar el însuși nu se iertase? Iar noua ei sarcină îi retrezise toate acele sentimente.

Știa sigur că avea să îl iubească și pe acest copilaș odată ce venea pe lume. Pe toți dracii, Tracy îl înțelegea suficient de bine cât să știe și ea acest lucru. Dar detesta faptul că avea nevoie să aducă pe lume alți copii pentru a se simți completă. Că el nu era niciodată de-ajuns.

Trebuia să o caute pe Steffie, dar îl îngrozea gândul de a-i da vestea. Avea o tendință înnăscută de a se îngrijora, la fel ca el. În timp ce restul copiilor se întreceau să îi capteze atenția, ea stătea rezervată, cu o ușoară cută de îngrijorare pe frunte, ca și cum nu ar fi fost sigură dacă își merita locul printre ceilalți. Uneori îi frângea inima. Și-ar fi dorit să știe cum să o facă să devină mai puternică.

Jeremy începu să dea cu picioarele în bancă. Brittany trase de rochia de vară. Nu-și putea permite în momentul acela să se gândească la ceea ce le făcea, oricăruia dintre ei.

– Mergeți și căutați-o pe Steffie, bine? Mă întorc în câteva minute.

Le oferi un zâmbet încrezător și porni spre casa de la fermă, în căutarea fostului soț al lui Tracy. Era ceva ce ar fi trebuit să facă la sosire, cu două zile în urmă, dar nemernicul îi alunecase printre degete.

Ren se opri lângă ușa casei de la fermă și îl privi pe Harry Briggs venind spre el. Ploaia răcorise aerul, iar

Ren fusese pe punctul de a ieşi la alergare, dar se părea că avea să fie nevoit să mai aştepte.

Dintotdeauna îi admirase în secret pe bărbaţii ca Briggs, genii în matematică cu minţi extrem de performante şi emoţii discrete. Bărbaţi care nu erau nevoiţi să îşi petreacă ziua de muncă scormonind prin haznaua din sufletul lor în căutare de amintiri şi emoţii din care să se alimenteze pentru a-i ajuta să convingă publicul că erau capabili de crimă. Sau de a molesta un copil.

Ren împinse acel gând deoparte. Avea să fie pur şi simplu nevoit să găsească o altă perspectivă asupra situaţiei. În seara aceea avea să se instaleze undeva şi, luându-şi carneţelul de notiţe, să se apuce de treabă.

Se întâlni cu Harry lângă Fiatul Panda închiriat de Isabel. Harry purta o cămaşă cu dungi înguste, pantaloni largi cu pliu subţire ca o lamă de cuţit şi pantofi eleganţi lustruiţi, dar avea pe ochelari o urmă de murdărie ce aducea a amprentă lăsată de un deget minuscul. Ren se sprijini ca un ticălos de lateralul maşinii doar pentru a-l irita. Cum Briggs o făcuse pe Tracy nefericită, nu merita nimic mai bun, gunoi infidel ce era.

– Mă întorc la Zürich, spuse Briggs pe un ton de piatră. Dar înainte să plec te avertizez să ai grijă ce faci. Tracy e vulnerabilă în momentul de faţă şi nu vreau să faci nimic care să o supere.

– Ce-ar fi să las asta în seama ta?

Corzile din gâtul lui Briggs se încordară.

– Vorbesc serios, Gage. Dacă încerci să o manipulezi în orice fel, ai s-o regreţi.

– Mă plictiseşti, Briggs. Dacă ţi-ar fi păsat atât de mult, nu ai fi înşelat-o trăgându-ţi-o cu alta, nu-i aşa?

Pe chipul lui nu trecu nici măcar o tresărire de remuşcare, ceea ce părea bizar pentru un tip atât de scorţos ca Briggs. Ren îşi aduse aminte că Isabel avea rezerve în privinţa poveştii lui Tracy şi decise să investigheze puţin.

– E interesant, nu-i aşa, că a venit în fugă la mine când a început să sufere? Şi ştii ce mai e interesant?

Poate că am fost un soț de tot rahatul, dar am stat departe de alte femei cât timp am fost căsătoriți.

În mare măsură, oricum.

Harry dădu să-i răspundă, dar orice ar fi avut pe limbă se pierdu când Jeremy îi strigă din vârful dealului.

– Tati, am căutat peste tot și nu o găsește nimeni pe Steffie.

Harry ridică brusc capul.

– A verificat cineva la piscină?

– Mami e acolo acum. A spus să vii imediat.

Briggs o luă la fugă.

Ren țâșni după el.

capitolul 16

Steffie nu era în piscină, nici nu se ascundea în grădini. Se risipiră pentru a scotoci prin fiecare încăpere din casă, inclusiv în pod și în beciul de vin, dar nu găsiră nici urmă de ea. Tenul lui Harry căpătă o nuanță cenușie când Ren dădu telefon la poliția locală.

– Iau mașina și o caut pe drum, spuse Harry după ce Ren închise. Jeremy, am nevoie de încă o pereche de ochi. Vino cu mine.

– Eu am să caut prin livadă și prin vie, spuse Ren. Isabel, poate că Steffie se ascunde în casa de la fermă. Ce-ar fi să o verifici? Tracy, tu trebuie să rămâi aici în caz că se întoarce.

Tracy se întinse să prindă mâna lui Harry.

– Găsește-o. Te rog.

Pentru o clipă nu făcură decât să se privească în ochi.

– O vom găsi, spuse el.

Isabel avea ochii închiși, astfel că Ren își dădu seama că se ruga, iar de data aceasta se bucură. Steffie părea prea timidă pentru a pleca de capul ei. Dar dacă nu plecase de capul ei și nu avusese loc vreun accident, nu mai rămânea decât o singură alternativă. Împinse deoparte gândurile urâte care începuseră să îi bântuie mintea

în exces. Scenariul filmului *Moarte la miezul nopții* îi juca feste.

– Va fi bine, îi șopti Isabel lui Tracy. Sunt sigură de asta.

Cu un zâmbet liniștitor, porni spre casa de la fermă.

Ren traversă grădina udă, îndreptându-se spre vie, mușchii gâtului lui devenind tot mai încordați cu fiecare pas. Blestematul de scenariu... Își aminti singur că nu se aflau într-un oraș mare, unde prădătorii se ascundeau pe alei întunecate și pândeau prin clădiri abandonate. Se aflau în provincie.

Dar Kaspar Street își găsise una dintre victime în provincie, o fetiță de șapte ani mergând cu bicicleta pe un drum de pământ.

E un film, ce mama dracului!

Se forță să se concentreze pe real în loc de imaginar, și împărți mental via în mai multe secțiuni. Era abia ora trei, dar atât de înnorat încât cu greu vedeai ceva. Noroiul rămas de pe urma ploii torențiale de mai devreme i se lipi de pantofii de alergare când începu să ia la scotocit șirurile de butuci. Tracy îi spusese că Steffie era îmbrăcată în pantaloni scurți roșii. Stătu cu ochii în patru, căutând o pată de culoare. Oriunde s-ar fi aflat, spera că nu existau păianjeni.

Street ar fi folosit păianjeni.

Ceafa i se încordă. În nici un caz nu se putea gândi la Street în momentul acela.

Haide, Steffie. Unde ești?

Tracy îi dădu lui Bernardo o fotografie cu Steffie pe care o păstra în portofelul ei când acesta veni să răspundă apelului lui Ren. O rugă pe Anna să rămână lângă ea ca interpret, ca să nu se piardă nimic din comunicare. Din când în când se opri pentru a o liniști pe Brittany și a-l strânge în brațe pe Connor, dar nimic nu reuși să-i țină teroarea în frâu. Fetița ei iubită...

Isabel scotoci casa de la fermă, dar nu era nici un copil ascuns acolo. Verifică din nou în grădină, aruncă o privire pe sub glicina care creștea deasupra pergolei.

În cele din urmă luă o lanternă și se îndreptă spre secțiunea în formă de plăcintă a pădurii care se întindea în apropierea drumului, între vilă și casa de la fermă. Mergând, își însoți fiecare pas cu o rugăciune.

Harry avansă foarte încet pe drum, lăsându-l pe Jeremy să privească în dreapta în timp ce el privea în stânga. Norii începuseră să clocotească pe cer, iar vizibilitatea devenea tot mai redusă cu fiecare clipă.

– Crezi că e moartă, tati?

– Nu! Își înghiți nodul de teamă din gât. Nu, Jeremy. Doar s-a dus la plimbare și s-a rătăcit.

– Lui Steffie nu îi plac plimbările. Îi e prea frică de păianjeni.

Era ceva ce Harry tot încercase să uite.

Câteva picături mari de ploaie se izbiră în parbriz.

– E bine, spuse Harry. Doar s-a rătăcit, atâta tot.

Ploaia cădea atât de torențial încât Ren nu ar fi observat ușa magaziei dacă nu s-ar fi întâmplat să fulgere chiar în clipa în care trecu nesigur pe lângă ea. Cu două zile în urmă fusese încuiată. Acum nu era închisă complet.

Își șterse ploaia din ochi. Era puțin probabil ca un copil speriat de păianjeni să intre acolo, cel puțin de bunăvoie. Își aminti cum se târâse ușa pe pământ. Ea nu ar fi fost suficient de puternică să o deschidă singură. Dar era posibil ca altcineva să o fi deschis și să o fi dus înăuntru.

Kaspar Street îl băgase în sperieți. Se îndreptă spre ușă. Când trase de ea observă că nu agăța nici pe departe la fel de mult ca înainte. Probabil că ploaia spălase o parte din pământ. O împinse înapoi în balamale.

Înăuntru era uscat și întuneric ca naiba, chiar și cu ușa deschisă. Trecând pe lângă o grămadă de cutii, își dori să-și fi adus o lanternă.

– Steffie?

Nu se auzi nimic în afară de răpăitul ploii. Ren se izbi cu gamba de una dintre lăzile de lemn. Aceasta alunecă

pe podeaua de pământ, făcând exact atât zgomot cât aproape să îi scape.

Sunetul unui bocet.

Sau poate și-l imaginase.

– Steffie?

Nu primi nici un răspuns.

Înăbușindu-și impulsul de a scotoci prin haosul din magazie, rămase nemișcat și lăsă câteva secunde să se scurgă până când, în cele din urmă, îl auzi din nou, un hohot înăbușit venind din spate, puțin în stânga lui.

Fu inundat de ușurare. Dădu să înainteze, apoi ezită. Nu știa ce avea să găsească, iar dacă nu era atent, risca să o înspăimânte și mai tare. Dumnezeule, nu ar fi vrut să facă așa ceva.

– Nu-i bine să-i sperii pe micuți. Nu până când nu e deja prea târziu să mai scape.

Stomacul i se dădu peste cap. Citise scenariul o singură dată, dar avea memorie bună și prea multe replici i se întipăriseră în minte.

– Steffie? Vorbi încet. Totul va fi bine.

Auzi un foșnet, dar nici un răspuns.

– E în regulă, spuse el. Poți să vorbești cu mine.

O șoaptă minusculă și înspăimântată străbătu întunericul.

– Ești un monstru?

Ren închise strâns ochii. Nu deocamdată, scumpo, dar mai lasă-mi o lună.

– Nu, drăguță, spuse el încet. Sunt Ren.

Așteptă.

– Te... te rog pleacă.

Chiar și în fața terorii, își amintise să fie politicoasă.

– Fetițele politicoase sunt cele mai ușoare victime, spunea Street în scenariu. Nevoia lor de a le face altora pe plac e mai puternică decât instinctele lor de supraviețuire.

Era ud și lipicios de la ploaie, dar începu să transpire. De ce trebuise să fie tocmai el cel care să o găsească? De ce nu fusese tatăl ei sau Isabel? Se deplasă cât mai silențios posibil.

– Te caută toată lumea, scumpo. Părinții tăi își fac griji.

Auzi ceva mişcându-se pe pământ. Se deplasa şi ea, ghici el, prea înspăimântată pentru a-l lăsa să se apropie. Dar ce anume o înspăimântase?

Detesta senzaţia că o pândea ca pe o pradă. Mai mult, detesta felul în care adăuga automat acea emoţie la groapa colcăind de mizerii din sufletul lui care alcătuia arsenalul lui de actor – locul de unde se inspira când avea nevoie de acces la urâţenia condiţiei umane. Orice actor avea un astfel de arsenal, dar bănuia că al lui era mai sordid decât al majorităţii celorlalţi.

Doar un gest de disperare ar fi putut să o forţeze să se refugieze acolo. Doar dacă nu cumva nu avusese încotro...

– Eşti rănită? Păstră un ton calm. Te-a rănit cineva?

Răsuflarea ei se poticni într-un sughiţ şoptit, înspăimântat.

– Sunt... mulţi păianjeni aici.

În loc să meargă spre ea şi să o tulbure şi mai tare, Ren se retrase spre uşă pentru a nu-i lăsa nici o şansă să se strecoare pe lângă el.

– Ai... ai venit aici singură?

– Uşa era deschisă şi m-am strecurat înăuntru.

– Singură?

– Fiindcă mi-a fost frică de tunete. Dar nu am ştiut că va fi atât de... întuneric.

Ren nu reuşi să se scuture de umbra lui Street.

– Eşti sigură că nu ai venit aici cu cineva?

– Nu. Singură.

Îşi permise să se relaxeze.

– Uşa e destul de grea. Cum ai închis-o?

– Am tras din toate forţele cu ambele mâini.

Ren trase adânc aer în piept.

– Trebuie să fii foarte puternică pentru a face asta. Dă-mi voie să-ţi pipăi muşchii.

Chiar dacă lumea era plină de fraieri, ea nu se număra printre ei.

– Nu, mulţumesc.

– De ce nu?

– Pentru că... ţie nu-ţi plac copiii.

Ai mare dreptate în privința asta. În mod cert avea să fie nevoit să lucreze la atitudinea lui față de copii înainte să înceapă turnarea filmului. Unul dintre lucrurile care făceau din Street un monstru atât de teribil era felul în care reușea să intre în lumea lor. Copiii nu detectau răul din el decât când era prea târziu.

Se forță să se întoarcă la realitate.

– Hei, eu iubesc copiii. Și eu am fost copil cândva. Doar că eu nu am fost copil cuminte așa ca tine. M-am băgat într-o mulțime de buclucuri.

– Cred că și eu o să am probleme.

De asta poți fi sigură.

– Ba nu, o să se bucure atât de tare că te-ai întors încât n-o să ai deloc probleme.

Steffie tot nu se mișca, dar ochii lui se adaptaseră suficient cât să vadă o siluetă vagă ghemuită lângă ceea ce părea a fi un scaun răsturnat. Încă o dată, doar ca să fii absolut sigur.

– Mai spune-mi o dată, scumpo. Ești rănită? Te-a rănit cineva?

– Nu. Detectă o foarte ușoară mișcare. În Italia păianjenii sunt foarte mari.

– Da, dar eu pot să-i omor pentru tine. Sunt bun la asta.

Ea nu spuse nimic.

Cât timp Steffie încerca să se hotărască în privința lui, Tracy și Harry treceau prin toate chinurile iadului. Era timpul să treacă la lucruri serioase.

– Steffie, mama și tatăl tău sunt foarte speriați. Trebuie să te duc înapoi la ei.

– Nu, mulțumesc. Ai... ai putea, te rog, să pleci?

– Nu pot să fac asta. Porni din nou spre ea, mișcându-se încet. Nu vreau să fii speriată, dar trebuie să vin să te iau acum.

Auzi un scâncet.

– Pun pariu că ți-e și foame.

– Ai să... să strici totul.

Izbucni în plâns. Nimic dramatic. Doar câteva sughițuri chinuite care îi sfâșiară inima.

Se opri pentru a-i lăsa puțin timp.

– Ce anume am să stric?

– To... totul.

– Dă-mi un indiciu.

Se strecură în lateral printre câteva lăzi.

– Tu nu ai înțelege.

Era suficient de aproape încât să o poată atinge, dar nu o făcu. În schimb se lăsă pe vine pe pământ la circa un metru jumătate distanță, străduindu-se să își reducă înălțimea.

– De ce crezi asta?

– Doar... doar așa.

Ren fu copleșit de cât de prost se descurca. Nu știa absolut nimic despre copii și habar nu avea cum să gestioneze situația.

– Am o idee. O știi pe doctor Isabel? Îți place de ea, nu-i așa? Mă refer mult mai mult decât îți place de mine.

Prea târziu își dădu seama că probabil nu alesese cea mai fericită exprimare pentru întrebarea lui, având în vedere că se adresa unei fetițe excesiv de politicoase.

– E în regulă. N-o să mă simt jignit. Și eu o plac mult pe doctorul Isabel.

– E foarte drăguță.

– Mă gândeam... Ea este genul de persoană care înțelege lucruri. Ce-ar fi să te duc la ea ca să-i spui ce e în neregulă?

– Vrei să mergi tu să o aduci la mine?

Tracy o învățase bine. Negocierile aveau să dureze o vreme. Se sprijini de una dintre lăzile de vin.

– Nu pot să fac asta, scumpo. Trebuie să rămân cu tine. Dar îți promit că am să te duc la ea.

– Ar trebui să afle și ta... tatăl meu?

– Da.

– Nu, mulțumesc.

Ce se petrecea? Păstră un ton neutru.

– Ți-e teamă de tatăl tău?

– Tati al meu?

Ren auzi surprinderea din vocea ei și se relaxă.

– Mie mi se pare un tip de treabă.

– Da. Din acel unic cuvânt răsună un ocean de tristeţe. Dar pleacă.

– Cred că trebuie doar să se întoarcă la muncă. Adulţii trebuie să muncească.

– Nu. Răspunsul ei fu întrerupt de un hohot subţire de plâns. Pleacă pentru totdeauna.

– Cine ţi-a spus asta?

– L-am auzit eu. S-au certat tare şi nu se mai iubesc, iar întâmplător el pleacă.

Deci aceasta era explicaţia. Steffie îi auzise întâmplător pe Tracy şi Briggs certându-se. Acum ce ar fi trebuit să facă? Nu citise undeva că indicat era să ajuţi copiii să îşi verbalizeze sentimentele.

– Nasol.

– Nu vreau să plece, spuse ea.

– Eu de-abia acum l-am cunoscut pe tatăl tău, aşa că nu îl ştiu prea bine, dar un lucru tot pot să-ţi spun: Nu v-ar părăsi niciodată pentru totdeauna.

– Nu va pleca niciodată dacă mă pierd complet. Va fi nevoit să rămână ca să mă caute.

Bingo.

Era un copil îndrăzneţ, trebuia să recunoască. Era dispusă să îşi înfrunte cele mai negre temeri pentru a nu-şi pierde tatăl. Între timp, însă, părinţii ei îşi ieşeau din minţi de îngrijorare. Nu se simţi mândru de el însuşi, dar era ceva ce trebuia făcut.

– Nu te mişca! Văd un păianjen veninos imens!

Steffie se aruncă în braţele lui şi, până să se dezmeticească, se trezi cu ea lipită de pieptul lui, tremurând toată, cu hainele ude şi picioarele goale îngheţate. O trase în poala lui şi o ţinu strâns.

– A dispărut. Nu cred că era un păianjen. Cred că era un ghemotoc de praf.

Fetiţele nu miroseau la fel ca fetele mari, remarcă el. Ea mirosea a transpiraţie, dar nu era neplăcut, iar părul ei mirosea a şampon cu aromă de gumă de mestecat. O frecţionă pe braţe, încercând să o facă să se încălzească puţin.

– Te-am păcălit, se simţi el obligat să îi mărturisească. N-a fost de fapt un păianjen, dar mama şi tatăl tău sunt foarte supăraţi şi trebuie să vadă că eşti bine.

Ea începu atunci să se zbată puţin, dar el continuă să o frecţioneze pe braţe pentru a o calma. În acelaşi timp încercă să decidă cum s-ar fi descurcat Isabel în situaţia de faţă. Orice ar fi spus ea ar fi fost exact ceea ce trebuia – ceva sensibil, profund, perfect pentru ocazia respectivă.

Dă-o naibii.

– Planul tău a fost naşpa, Steffie. Nu puteai rămâne ascunsă la nesfârşit, nu? Mai devreme sau mai târziu ai fi fost nevoită să mergi după ceva de mâncare şi atunci ai fi ajuns din nou de unde ai plecat.

– Îmi făceam griji pentru asta.

Se relaxă puţin, iar el zâmbi peste capul ei.

– Ceea ce îţi trebuie e un plan nou. Unul care să nu aibă atâtea puncte slabe. Şi ar trebui să începi prin a le spune mamei şi tatălui tău ce anume te-a adus în halul ăsta.

– S-ar putea să-i fac să se simtă prost.

– Şi ce dacă? Şi ei te-au făcut pe tine să te simţi prost, nu-i aşa? Ţine minte ce-ţi spun, puştoaico. Dacă îţi trăieşti viaţa încercând să nu faci pe nimeni să se simtă prost, ai să te transformi într-o mare papă-lapte şi nimănui nu-i place un papă-lapte.

Aproape şi-o putea imagina pe Isabel încruntându-se spre el, dar ce naiba? Ea nu era de faţă, iar el făcea tot ce-i stătea în puteri. Chiar şi aşa, simţi nevoia să adauge.

– Nu zic să răneşti intenţionat oamenii. Zic doar că trebuie să lupţi pentru ceea ce e important pentru tine, iar dacă se întâmplă ca asta să facă pe cineva să se simtă prost, asta e problema lor, nu a ta.

Nu era mult mai bine, dar era adevărul.

– S-ar putea să se înfurie.

– N-am vrut să pomenesc de asta mai devreme, dar sincer, cred că mama şi tatăl tău au să se înfurie oricum. Nu la început. La început o să fie atât de bucuroşi

să te vadă încât o să te scalde în iubire. Dar după ce o să le treacă asta – în regulă, nu fac decât să îmi imaginez un scenariu –, după aia cred că o să fii nevoită să îi învârţi puţin pe degete.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă să găseşti o soluţie şmecheră ca să te porţi astfel încât să nu dai prea tare de bucluc.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi... când termină într-un sfârşit cu scăldatul în iubire, o să înceapă să se supere pe tine că ai fugit, şi în momentul acela o să te afli pe teren alunecos. O să fie nevoie să îi faci să se simtă vinovaţi, povestindu-le cum i-ai auzit certându-se şi – asta e important – cât timp faci asta, probabil ar trebui să şi plângi puţin şi să faci o faţă de toată jalea. Poţi să faci asta?

– Nu sunt sigură.

Ren zâmbi doar pentru sine.

– Hai să mergem până la uşă, unde avem ceva mai multă lumină, şi o să-ţi arăt. E în regulă aşa?

– În regulă.

O luă pe sus şi o duse la uşă. Vârfurile sandalelor ei îl izbiră în gambe. Se agăţă de gâtul lui, prea mare pentru a fi cărată în braţe, dar simţind nevoia. Când ajunseră la uşă, Ren se lăsă din nou pe vine, ignorând noroiul pentru a se aşeza cu ea în poala lui. Ploaia se oprise şi aveau exact atâta lumină cât să distingă o faţă murdară şi mânjită de lacrimi şi doi ochi solemni şi expresivi privindu-l ca şi cum ar fi fost Moş Crăciun. De-ar fi ştiut...

– În regulă, ideea e să faci în aşa fel încât să nu fi pedepsită pentru tot restul vieţii, da?

Ea dădu din cap cu solemnitate.

– Aşa că odată ce se calmează, o să decidă că trebuie să te pedepsească pentru a se asigura că nu ai să mai faci niciodată aşa ceva. Îi aruncă o privire de armă letală. Şi să ne înţelegem, dacă mai alegi vreodată să faci o asemenea măgărie, eu nu voi fi nici pe jumătate la fel de uşor de manipulat ca părinţii tăi, deci ar fi bine să-mi promiţi în clipa asta că vei găsi o modalitate mai inteligentă de a-ţi rezolva problemele.

Primi o nouă confirmare solemnă din cap.

– Promit.

– Bun. Îi dădu la o parte de pe față o șuviță țepoasă de păr. Când părinții tăi vor începe să îți spună că trebuie să-ți asumi consecințele pentru faptele tale, asta înseamnă că se gândesc la pedeapsă, deci va trebui să începi să le spui de ce ai fugit. Și ai grijă să nu uiți să le spui cât de oribil te-ai simțit când i-ai auzit certându-se pentru că, să recunoaștem, ăsta e asul din mâneca ta. Firește, vorbind despre asta ai să te întristezi din nou, ceea ce e bine, fiindcă ai să folosești acele emoții pentru a avea un aer cât mai jalnic posibil. Ai înțeles?

– Trebuie să plâng?

– N-ar strica. Hai să văd cum ai s-o faci. Aruncă-mi o privire cât mai jalnică.

Ea ridică privirea spre el, niște ochi mari și triști, afișând cea mai jalnică expresie pe care o văzuse Ren vreodată, dar apoi își dădu seama că nu începuse încă și aproape izbucni în râs când ea își boți fața, strânse din buze și scoase un smiorcăit uriaș și dramatic.

– Ești mult prea teatrală, fetițo.

– Cum adică?

– Fă să pară totul mai autentic. Doar gândește-te la ceva trist, cum ar fi să rămâi încuiată în camera ta pentru tot restul vieții și să ți se ia toate jucăriile, apoi lasă expresia aia să apară pe fața ta.

– Sau cum ar fi dacă tati ar pleca pentru totdeauna?

– Asta ar trebui să meargă.

Ea reflectă un minut, apoi în scurt timp îi arătă o mină destul de convingătoare de om nefericit, cu tot cu buza tremurând de plâns.

– Excelent. Trebuia să încheie rapid lecția de actorie, înainte ca Steffie să se lase dusă de val. Acum fă-mi un rezumat rapid al scenariului pe care l-ai conceput până acum.

Ea se șterse la nas cu dosul unui braț slăbănog.

– Dacă încep să se înfurie, trebuie să le spun despre cum i-am auzit certându-se și ce simt legat de plecarea lui tati, chiar dacă asta o să-i facă să se simtă prost. Și pot

să plâng când le spun. O să mă gândesc pur şi simplu la ceva foarte trist, cum ar fi plecarea tatălui meu, şi o să arăt demnă de milă.

– Asta e. Bate palma.

Palmele lor se întâlniră în aer, ea rânji, iar Ren avu impresia că tocmai ieşise soarele.

Conducând-o de mână prin iarba udă spre creştetul dealului, îşi aduse aminte ce promisese mai devreme şi se schimonosi.

– Tot mai vrei să discuţi cu doctorul Isabel, nu-i aşa?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Reverendul Stare-de-Bine să submineze toate eforturile lui, recomandându-i fără îndoială să îşi arate căinţa sinceră. În scurt timp Steffie avea să uite de lecţia lui de actorie.

– Cred că sunt bine acum. Dar – îi strânse puţin mai tare mâna – ai vrea... Ai putea să rămâi cu mine cât vorbesc cu ei?

– Nu cred că e o idee bună.

– Eu cred că e. Dacă ai rămâne cu mine, ai putea, ştii, să arăţi şi tu jalnic.

– Toată lumea vrea să fie la cârmă.

– Poftim?

– Crede-mă când îţi spun că n-aş face decât să-ţi stric scena cea mare. Dar promit că o să vin să văd cum eşti. Iar dacă o să decidă să te închidă într-o temniţă sau ceva de genul, o să-ţi aduc pe ascuns câteva batoane de ciocolată.

– Nu ar face aşa ceva.

Expresia ei de vag reproş îi aminti de Isabel şi zâmbi.

– Exact. Atunci de ce ţi-e frică?

Briggs tocmai se întorsese la vilă să vadă ce mai apăruse nou, aşa că erau cu toţii strânşi în faţă când apăru Ren pe cărarea ce urca de la fermă, aducând-o pe Steffie cu el. În clipa în care o văzură, părinţii o luară la fugă. Apoi se aruncară în genunchi în faţa ei, pe pietriş, aproape sufocând bietul copil.

– Steffie! O, Doamne, Steffie!

O sărutară, o verificară din cap până în picioare pentru a se asigura că nu era rănită, apoi Tracy sări

în picioare și încercă să îl potopească pe Ren cu săruturi. Briggs chiar se întinse să îl îmbrățișeze, ceea ce Ren reuși să evite aplecându-se să își lege șiretul. Isabel, între timp, stătea acolo cu un aer mândru, ceea ce îl irită ca naiba. La ce se așteptase din partea lui? Să o ucidă pe fetiță?

În momentul acela își dădu seama că, la un moment dat în timpul pe care îl petrecuse cu Steffie, reușise din fericire să înceteze să se mai gândească la Kaspar Street.

Atitudinea lui Isabel nu îl împiedică să își dorească fierbinte să se îngroape din nou în ea, chiar dacă nu trecuseră decât câteva ore de când tocmai o făcuse. Chiar dacă nu îl încântau condițiile pe care i le impusese ea în mașină în dimineața aceea. Nu că el și-ar fi dorit prea multe complicații emoționale – Dumnezeu îi era martor că nu le voia –, dar chiar trebuia să pună problema cu atâta sânge-rece? Apoi mai era și problema lui Kaspar Street. Lui Isabel nu îi plăcuse faptul că activitatea lui era de a ucide femei tinere. Cum avea să reacționeze aflând că era vorba despre copii?

Reuși în cele din urmă să o facă să plece amintindu-i că era ud până la piele, îi era al naibii de frig și de foame. Ceea ce îi stârni instinctele feminine, după cum și sperase, și în mai puțin de o oră o aduse în patul lui.

– Sunteți furioși? șopti Steffie.

Harry avea în gât un nod cât toată Rhode Island. Cum nu era în stare să vorbească, îi dădu blând la o parte părul de pe frunte și clătină din cap. Steffie era ghemuită în pat cu cel mai vechi ursuleț de pluș al ei strâns lângă obraz. Era curată după ce făcuse o baie și era îmbrăcată în cămașa ei de noapte favorită, din bumbac albastru. Harry și-o aminti la vârsta de doar câțiva ani, venind spre el cu pas legănat și brațele întinse. Arăta atât de micuță sub plapumă și atât de nespus de prețioasă.

– Nu suntem furioși, spuse Tracy încet de pe cealaltă parte a patului. Dar tot suntem supărați.

– Ren mi-a spus că, dacă mă încuiaţi într-o temniţă, o să-mi aducă pe furiş batoane de ciocolată.

– Ce tip nebun şi fără minte.

Tracy netezi cearşaful. Machiajul îi dispăruse cu ore bune în urmă şi avea cercuri negre sub ochi, dar tot era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Harry vreodată.

– Îmi pare rău că v-am speriat atât de tare.

Tracy afişă o mină severă.

– Ne-ai mai spus. Dar tot ai să-ţi petreci toată dimineaţa de mâine închisă singură în dormitorul acesta.

Tracy era capabilă de mai multă tărie sufletească decât Harry, căci acesta ar fi vrut să uite complet de disciplină. Pe de altă parte, nu din cauza ei fugise Steffie de acasă. Ci din cauza lui. Se simţea înfrânt şi dezorientat. Dar în acelaşi timp era şi furios. Cum reuşise să se transforme în personajul negativ?

– Toată dimineaţa?

Steffie arăta atât de micuţă şi nefericită încât cu greu se abţinu să nu treacă peste Tracy şi să îi promită că mai degrabă avea s-o ducă la îngheţată.

– Toată dimineaţa, spuse Tracy ferm.

Steffie stătu puţin pe gânduri, apoi buza ei începu să tremure.

– Ştiu că nu ar fi trebuit să fug de acasă doar pentru că m-am întristat atât de tare când v-am auzit pe tine şi pe tati certându-vă.

Stomacul lui Harry se strânse în noduri, iar fruntea lui Tracy se boţi.

– Până la zece jumătate, se grăbi ea să spună.

Buza lui Steffie se opri din tremurat şi lăsă să-i scape unul dintre acele oftaturi de adult care de obicei îi făceau să râdă.

– Bănuiesc că ar fi putut fi mult mai rău.

Tracy trase uşor de o şuviţă din părul fiicei ei.

– Asta e clar. Singurul motiv pentru care nu te închidem în temniţa de care a pomenit Ren este pentru că ai alergii.

– Plus păianjenii.

– Da, şi asta.

Vocea lui Tracy deveni șovăitoare, iar Harry își dădu seama că se gândeau la același lucru. A-și ști părinții împreună era atât de important pentru Steffie încât fusese dispusă să își înfrunte cea mai cruntă teamă. Fiica lui avea mai mult curaj decât el.

Tracy se aplecă să o sărute, încleștându-și mâna pe tăblia patului pentru a-și susține greutatea. Rămase acolo mult timp, cu ochii închiși și obrazul lipit de al lui Steffie.

– Te iubesc atât de mult, sufleţel. Promite-mi că nu o să mai faci niciodată așa ceva.

– Îţi promit.

Harry reuși în cele din urmă să își recapete glasul.

– Și promite că data viitoare când o să te supere ceva, o să vii să ne spui nouă ce te frământă.

– Chiar dacă vă face să vă simțiți prost, așa-i?

– Chiar și atunci.

Steffie își trase ursulețul de pluș sub bărbie.

– Și tu... pleci oricum mâine?

Harry nu știu ce să îi răspundă și se mulțumi să clatine din cap. Tracy se duse să îi verifice pe Connor și Brittany, care împărțeau o cameră, cel puțin până se trezeau și se strecurau în pat cu tatăl lor. Jeremy era încă jos, jucându-se pe computer. Harry și Tracy nu mai rămăseseră singuri de la cearta lor dezastruoasă din dimineața aceea și nu voia să rămână singur cu ea nici acum, nu câtă vreme se simțea atât de răscolit, dar părinții nu puteau întotdeauna să facă doar ceea ce doreau.

Tracy închise ușa și se întoarse în hol. Apoi se lipi cu șalele de perete, ceva ce făcea spre sfârșitul sarcinii pentru a-și mai ușura povara. Când fusese însărcinată cu ceilalți copii, îi făcuse Harry masaj acolo, dar nu și de data aceasta.

Sentimentul lui de vinovăție deveni și mai apăsător.

Ea își făcu mâna căuș peste burtă. Fata bogată, îndrăzneață și excesiv de încrezătoare, care îi făcuse atâtea zile fripte cu doisprezece ani în urmă dispăruse acum, iar locul ei fusese luat de o femeie dureros de frumoasă, cu ochii chinuiți.

– Ce-o să ne facem? şopti ea.

Ce-o să te faci tu? ar fi vrut el să o întrebe. Ea era cea care plecase. Ea era cea care nu se simţea niciodată satisfăcută. Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi.

– Nu ştiu.

– Nu putem să mai discutăm.

– Putem să discutăm.

– Nu, nu facem decât să ne aruncăm insulte.

El nu aşa îşi amintea. Ea era cea care avea limba ascuţită şi temperamentul vulcanic. El nu făcea decât să încerce să se ferească.

– Din partea mea nu vin insulte.

Îşi puse din nou ochelarii.

– Fireşte că nu.

O spuse fără urmă de sarcasm, însă nodul din stomacul lui se strânse şi mai tare.

– Cred că ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta ne-a împins dincolo de faza de insulte, tu nu crezi?

În ciuda intenţiilor lui bune, păruse acuzator şi se pregăti sufleteşte să îndure replica ei, însă ea se mulţumi să închidă ochii şi să îşi sprijine capul de perete.

– Da, aşa cred şi eu.

Ar fi vrut să o prindă în braţe şi să o implore să renunţe la întreaga poveste, dar ea luase o decizie în privinţa lui şi nimic din ceea ce spusese el până în momentul acela nu reuşise să i-o schimbe. Dacă nu putea s-o facă să înţeleagă, nu mai aveau absolut nici o şansă.

– Ziua de azi a demonstrat ceea ce eu tot zic de la bun început. Trebuie să punem osul la treabă. Cred că acum ştim amândoi asta. Trebuie să ne luăm amândoi inima în dinţi şi să facem ceea ce avem de făcut.

– Şi ce anume e asta?

Părea realmente nedumerită. Cum putea fi atât de oarbă? Încercă să îşi ascundă agitaţia.

– Putem să începem să ne purtăm ca doi adulţi.

– Tu întotdeauna te porţi ca un adult. Eu sunt cea care pare să aibă dificultăţi.

Era adevărat – exact ceea ce încercase să-i tot spună –, însă expresia de înfrângere de pe chipul ei îl sfâşie.

De ce nu putea pur şi simplu să se adapteze la situaţia actuală pentru a putea să meargă mai departe? Îşi căută cuvintele potrivite, dar prea multe emoţii îi stăteau în cale. Tracy ţinea morţiş să scormonească prin acele emoţii de fiecare dată când o apuca pe ea cheful, însă Harry nu. El nu văzuse niciodată avantajele, doar părţile proaste.

Tracy închise ochii pentru o clipă. Şi vorbi încet.

– Spune-mi ceva ce aş putea să fac pentru a te vedea fericit.

– Fii realistă! Căsniciile se schimbă. Noi ne-am schimbat. Înaintăm în vârstă, iar viaţa îşi spune cuvântul asupra noastră. Nu poate fi pentru totdeauna cum a fost la început, deci nu te aştepta la asta. Fii satisfăcută cu ceea ce avem.

– La asta se reduce totul? La a te resemna pur şi simplu?

Întregul haos emoţional din sufletul lui se strânsese în nodul din stomacul lui.

– Trebuie să fim realişti. Căsnicia nu poate fi un şir nesfârşit de trandafiri şi momente romantice. Eu n-aş zice că asta înseamnă să te resemnezi.

– Eu da. Părul îi flutură. Se împinse de la perete. Eu aş zice că asta înseamnă să te resemnezi şi refuz să o fac. Refuz să mimez căsnicia asta. Am de gând să lupt pentru ea, chiar dacă sunt singura care are tupeul să o facă.

Ridicase tonul, dar nu îşi puteau permite să se certe din nou, nu cu Steffie atât de aproape.

– Nu putem discuta aici. O luă de braţ, o trase într-o parte şi o conduse pe coridor. Nu te înţeleg. Nu s-a întâmplat niciodată – nici măcar o dată în căsnicia noastră – să te înţeleg.

– Asta pentru că tu ai un computer drept creier, îl atacă ea când dădură colţul în aripa următoare. Mie nu mi-e teamă să lupt. Şi am s-o fac până ajungem amândoi să sângerăm, dacă de asta e nevoie.

– Tu încerci doar să creezi o alta dintre dramele tale.

Fu oripilat de cât de furios părea, dar nu reuşea să se calmeze. Deschise violent cea mai apropiată dintre

uşi, o trase înăuntru şi aprinse lumina. Cameră mare, mobilier pe măsură. Dormitorul principal.

– Copiii noştri nu vor fi crescuţi de părinţi prizonieri într-o căsnicie de formă! strigă ea.

– Încetează! Furie era ceea ce simţea – încercă să se convingă singur. Furie, nu disperare, pentru că furia era ceva ce putea controla. Dacă nu încetezi... Simţi un monstru sugându-i măduva din oase. Nu poţi să faci asta. Trase lacom aer în piept. Trebuie să încetezi. Trebuie să încetezi înainte să distrugi totul.

– Cum aş putea să distrug...

Ceva explodă în capul lui.

– Spunând lucruri pe care nu le mai putem lua vreodată înapoi!

– Cum ar fi? Că ai încetat să mă mai iubeşti? Ochii îi fură inundaţi de lacrimi furioase. Cum ar fi că sunt grasă, iar noutatea de a i-o trage unei femei gravide s-a pierdut cam cu trei copii în urmă. Cum ar fi faptul că nu reuşesc niciodată să ţin evidenţa banilor din cont şi îţi rătăcesc cheile de la maşină şi te trezeşti în fiecare dimineaţă dorindu-ţi să te fi căsătorit cu cineva îngrijit şi ordonat cum e Isabel. Asta e ceea ce nu ar trebui să spun?

Te puteai aştepta de la Tracy să devieze ridicol de mult de la subiect. Îi venea să o zgâlţâie.

– N-o să putem niciodată rezolva situaţia asta dacă refuzi să te porţi logic.

– Nu pot fi mai logică de atât.

Auzi în vocea ei aceeaşi disperare pe care o simţea şi el în suflet, dar de ce ar fi fost ea disperată când spunea lucruri atât de tâmpite?

Tracy nu îşi amintea niciodată să îşi ia şerveţele şi se şterse la nas cu dosul palmei.

– Azi m-ai întrebat ce ai putea să faci pentru a mă vedea fericită, iar eu te-am atacat în loc să-ţi spun ceea ce aş fi vrut. Ştii ce am vrut să-ţi spun?

Ştia şi nu voia să o audă. Nu voia ca ea să-i spună cât de plictisitor era, şi că începea să-şi piardă părul, şi că nu era nici pe departe bărbatul pe care îl merita.

Nu voia să îi spună că își îndeplinise rolul oferindu-i copiii, iar acum își dorea să fi ales pe altcineva, cineva care să semene mai mult cu ea.

Lacrimile brăzdară dâre argintii pe obrajii ei.

– Pur și simplu iubește-mă, Harry. Asta am vrut să-ți spun. Iubește-mă așa cum mă iubeai cândva. Ca și cum aș fi specială și nu o povară pe care ești nevoit să o înduri. Ca și cum diferențele dintre noi ar fi lucruri bune în loc de ceva îngrozitor. Vreau să fie între noi așa cum era pe vremea când mă priveai ca și cum nu-ți venea să crezi că sunt a ta. Ca și cum aș fi fost cea mai minunată creatură din lume. Știu că nu arăt cum arătam atunci. Știu că am vergeturi peste tot și știu cât de mult îți plăceau în trecut sânii mei, iar acum îmi atârnă pe jumătate până la genunchi, și urăsc asta, și urăsc faptul că nu mă mai iubești ca înainte, și urăsc faptul că mă faci să cerșesc!

Toate acestea erau absurde. Complet ilogice. Totul era atât de distorsionat încât nu știa ce să spună pentru a îndrepta situația. Dintre toate... Deschise gura, dar nu știu de unde să înceapă, așa că o închise, apoi încercă din nou. Era prea târziu. Tracy deja fugise.

Rămase acolo năucit, încercând să-și dea seama ce îl lovise. Tracy era totul pentru el. Cum putea să creadă, chiar și pentru o clipă, că nu o iubea? Era centrul lumii lui, aerul pe care îl respira. Nu el era problema... Ea era cea care nu putea iubi suficient.

Se lăsă să cadă fără vlagă pe o margine a patului și își sprijini capul în mâini. Tracy nu credea că o iubea? Îi venea să urle.

Auzi o ușă scârțâind și i se sculă părul pe ceafă, căci zgomotul nu venise de pe hol. Venise din celălalt capăt al încăperii.

Ridică fruntea. Acolo se afla o baie. Simți spaima strângându-i-se în stomac când ușa se deschise, dând la iveală un bărbat. Înalt, chipeș, cu părul bogat.

Ren Gage clătină din cap și îl privi pe Harry cu milă.

– Omule, ai dat nasol de naiba.

Și ce bine știa.

capitolul 17

– Hribi!

O ramură udă o izbi pe Isabel în faţă când Giulia se năpusti în faţă prin tufele joase. Adidaşii ei nu aveau să-şi mai revină niciodată după excursia prin păduri din dimineaţa aceea, pământul încă mustind de apă după ploaia de ieri. Se grăbi spre un copac răsturnat şi se lăsă pe vine lângă Giulia în faţa unui cerc de hribi maro catifelat, cu pălăriile suficient de mari cât să servească drept adăpost pentru o zână.

– Mmm... aur toscan. Giulia scoase briceagul pe care îl adusese cu ea şi tăie frumos o ciupercă direct de la bază, apoi o puse în coşul ei. Fungaroli nu foloseau niciodată pungi de plastic, aflase Isabel, ci doar coşuri care lăsau sporii şi bucăţi din rădăcină să cadă înapoi pe pământ, pentru a asigura recolta pe anul următor. Mi-aş fi dorit să fi venit şi Vittorio cu noi. Se plânge când îl trezesc atât de devreme, dar îi place la nebunie vânătoarea.

Isabel şi-ar fi dorit şi ea să fi fost şi Ren acolo. Dacă nu i-ar fi cerut să se întoarcă la vilă ieri seară după ce făcuseră dragoste, ar fi putut să-l scoată cu forţa din pat în dimineaţa aceea şi să-l facă să o însoţească. Deşi trecuseră doar puţin peste douăzeci şi patru de ore de când deveniseră amanţi, se trezise căutându-l prin somn noaptea trecută şi trezindu-se când nu îl găsise. Era ca un drog. Un drog periculos. Cocaină de cea mai bună calitate, completată de heroină. Şi avea să fie nevoită să recurgă la un program în doisprezece paşi după ce aventura lor amoroasă se încheia.

Îşi strecură degetele sub manşeta puloverului şi trase uşor de brăţara de aur. Respiră. Păstrează-ţi echilibrul şi respiră. Cât de des avea să i se ofere ocazia de a vâna hribi prin pădurile din Toscana? În ciuda umezelii, a absenţei lui Ren şi a ceva ce îi lăsa impresia unui junghi permanent în spate cauzat de poziţia ghemuită în care căuta ciuperci, se simţea bine. Zorile se iviseră pe un cer limpede şi luminos, Steffie era în siguranţă, iar Isabel avea un amant.

– Miroase-l. Nu-i aşa că e imposibil de descris?

Isabel trase în piept mirosul înţepător şi pământos de ciupercă şi se gândi la sex. Pe de altă parte, totul o făcea să se gândească la sex. Deja aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la casa de la fermă şi să îl vadă din nou pe Ren. Oamenii din oraş aveau să se strângă la zece să termine de dărâmat zidul, iar el avea să fie prezent pentru a-i ajuta.

Îşi aminti cât de ţâfnos devenise noaptea trecută chiar înainte de a pleca. La început crezuse că era din cauză că-l trimitea acasă, dar primise destul de bine dispus decizia ei. Ea îl întrebase ce era în neregulă, însă el răspunsese că era doar obosit. Păruse a fi mai mult de atât. Poate că trecuse printr-o reacţie întârziată provocată de găsirea lui Steffie. Un lucru era cert. Ren era un maestru al disimulării, iar dacă nu voia s-o lase să vadă ce se petrecea în el, ea avea prea puţine şanse să ghicească singură.

Porniră din nou la drum, cu ochii în patru, folosind bastoanele pe care Giulia le adusese cu ea pentru a da la o parte vegetaţia care creştea pe lângă rădăcinile copacilor şi în apropierea cioturilor în putrefacţie. Ploaia retrezise la viaţă peisajul uscat de căldură, iar aerul era ameţitor de încărcat cu mirosuri de rozmarin, lavandă şi salvie sălbatică. Isabel găsi o puzderie catifelată de hribi sub o grămadă de frunze şi îi adăugă în coş.

– Eşti foarte bună la asta.

Giulia îi vorbi pe tonul şoptit pe care îl folosise toată dimineaţa. Hribii erau preţioşi, iar vânătoarea de ciuperci era o operaţie învăluită în mister. Coşul lor avea chiar şi capac pentru a ascunde comoara dinăuntru în cazul în care ar fi trecut întâmplător pe lângă cineva în pădure, nu că cineva s-ar fi lăsat păcălit. Giulia căscă pentru a patra oară în tot atâtea minute.

– E puţin cam devreme pentru tine? spuse Isabel.

– A trebuit să mă întâlnesc cu Vittorio în Montepulciano noaptea trecută şi în Pienza cu o noapte înainte. Nu am ajuns înapoi decât foarte târziu.

– Întotdeauna mergi să te întâlneşti cu el când este plecat?

Giulia împunse câteva buruieni sub care tocmai se uitase.

– Uneori. În anumite nopţi.

Orice ar fi însemnat acest lucru.

Când se făcu aproape ora zece, se întoarseră la casa de la fermă, ducând cu rândul coşul plin. Sătenii începuseră să apară, iar Ren stătea în grădină, studiind zidul. Felul în care îşi purta bocancii prăfuiţi, blugii şi tricoul făcea din ţinuta lui o declaraţie de modă. Când o văzu, zâmbetul lui alungă şi ultimele rămăşiţe de răceală ale dimineţii şi deveni chiar mai larg când observă coşul.

– Ce-ar fi să duc astea undeva la adăpost?

– O, în nici un caz.

Dar reacţionase prea târziu. Ren deja înşfăcase coşul din mâna Giuliei şi pornise înăuntru cu el.

– Grăbeşte-te. O prinse pe Giulia de braţ şi o trase după ea în bucătărie, ajungând imediat în urma lui. Dă-mi-l înapoi în clipa asta. Nu eşti demn de încredere.

– Mă jigneşti. Ochii lui vicleni erau inocenţi ca ai unui ministrant. Şi tocmai când mă pregăteam să sugerez să pregătesc o cină uşoară pentru noi patru diseară. Nimic prea complicat. Am putea începe cu un sote de hribi servit peste *crostini* prăjiţi. Apoi poate *spaghetti al porcino* – un sos uşor, foarte simplu. Am să călesc ciupercile în ulei de măsline şi usturoi, adăugând puţin pătrunjel proaspăt. Pe cele mai mari am putea să le punem pe grătar şi să le folosim la o salată de rucola. Desigur, dacă îmi permit prea multe...

– Da! Giulia ţopăi ca un copil. Vittorio va fi acasă diseară. Ştiu că e rândul nostru să vă invităm, dar tu găteşti mai bine şi accept eu pentru amândoi.

– Ne vedem la opt.

Hribii dispărură în dulap.

Satisfăcută, Giulia se întoarse în grădină pentru a-şi saluta câţiva prieteni. Ren aruncă o privire la ceas, ridică o sprânceană poruncitoare şi smuci un deget foarte arogant spre tavan.

- Tu. Sus. Acum. Şi mişcă-te rapid.

Dar Ren nu era singurul care ştia cum să se distreze. Isabel căscă.

- Nu prea cred.
- Aparent va trebui să recurg la duritate.
- Ştiam eu că va fi o zi bună.

Râzând, el o trase în camera de zi, o lipi de perete şi o sărută într-un fel care o lăsă ameţită. Mult prea repede, Giulia îi strigă în bucătărie şi fură nevoiţi să se separe.

În timp ce lucrau, orăşenii vorbeau cu o emoţie sfâşietoare şi gesturi dramatice despre cât de uşuraţi aveau să fie odată ce se descoperea teancul secret de bani al lui Paolo şi nu aveau să mai fie nevoiţi să trăiască într-o teamă de moarte. Isabel se întrebă dacă un oraş întreg ar fi putut câştiga un premiu Oscar.

Tracy se apropie cu pas legănat, însoţită de Marta şi de Connor. Harry apăru o jumătate de oră mai târziu, aducându-i pe copiii mai mari. Părea istovit şi deprimat, iar Isabel fu surprinsă să îl vadă pe Ren mergând spre el şi vorbindu-i.

Steffie rămase nedezlipită de tatăl ei, mai puţin cât dădu o fugă să discute cu Ren. El păru să se bucure de compania ei, o surpriză după cât de mult se plânsese de faptul că avea copiii prin preajmă. Poate că incidentul de ieri îi schimbase perspectiva. Chiar se lăsă pe vine să vorbească şi cu Brittany, în ciuda faptului că aceasta se dezbrăcase de tricou.

Când Jeremy îşi văzu surorile bucurându-se de atâta atenţie, începu să îşi dea în petic, ceea ce părinţii lui părură prea mâhniţi pentru a observa. Ren îl lăudă pentru ce muşchi avea, apoi îl puse la treabă să care piatră.

Isabel decise că prefera să servească mâncare în loc să facă muncă fizică, prin urmare dădu o mână de ajutor la pregătirea sendvişurilor şi avu grijă să umple carafele cu apă. Marta o mustră în italiană, chiar dacă nu cu asprime, pentru că tăiase prăjitura *panforte* în felii prea subţiri. Unul câte unul, oamenii care o supăraseră re[illegible] pentru a se revanşa.

Giancarlo îşi ceru scuze pentru incidentul cu stafia, iar Bernardo, care nu era de serviciu în dimineaţa aceea, o duse să o cunoască pe soţia lui, o femeie cu ochi trişti pe nume Fabiola.

În jur de ora unu apăru un italian chipeş, cu părul bogat şi cârlionţat. Giulia îl aduse să o cunoască pe Isabel.

- El este fratele lui Vittorio, Andrea. El e doctorul nostru local deosebit de bun. Şi-a închis cabinetul în după-amiaza asta ca să ne ajute la căutare.

- *Piacere*, signora. Mă bucur să te cunosc. Îşi aruncă ţigara. Un obicei urât, ştiu, pentru un doctor.

Andrea avea o cicatrice mică pe obraz şi un ochi experimentat de pungaş. În timp ce povesteau, Isabel deveni conştientă că Ren îi privea de lângă zid şi încercă să se convingă că se purta ca un bărbat posesiv. Era puţin probabil, dar totuşi o fantezie plăcută.

Tracy se apropie de ei. Isabel îi făcu atunci cunoştinţă cu Andrea şi îi ceru să îi recomande un obstetrician local.

- Eu aduc pe lume bebeluşii care se nasc în Casalleone.

- Ce noroc pe mamele lor.

Replica lui Tracy avusese o notă de flirt, însă Isabel bănuia că doar pentru că se afla şi Harry suficient de aproape cât să audă involuntar.

Până la mijlocul după-amiezii zidul fusese dărâmat, piatră cu piatră, iar atmosfera festivă se risipise. Nu găsiseră nimic mai palpitant decât câţiva şoareci morţi şi câteva cioburi din diverse vase de lut. Giulia rămase singură în creştetul coastei marcate acum de urme, ţinându-şi capul plecat. Bernardo arăta ca şi cum şi-ar fi consolat soţia cu ochi trişti. O femeie pe nume Tereza, care părea să fie o alta dintre rudele Annei, îşi împleti braţul cu cel al mamei ei. Andrea Chiara se duse să discute cu unul dintre bărbaţii mai tineri, care fuma şi împroşca pământul cu piciorul.

În clipa aceea sosi Vittorio. Observă dispoziţia colectivă şi se duse imediat lângă Giulia. Isabel îl privi condu-

Ren i se alătură lui Isabel pe una dintre cărările pietruite.

– Mă simt ca şi cum aş fi la o înmormântare.

– Miza e ceva mai mare decât un artefact dispărut.

– Mi-ar plăcea foarte tare să ştiu ce anume.

Giulia se retrase de lângă Vittorio şi se apropie de ei cu o faţă înlăcrimată.

– Ne veţi scuza de la cină azi, da? Nu mă simt prea bine. Aşa vor rămâne mai mulţi hribi să mâncaţi voi.

Isabel îşi aminti cât de entuziasmată fusese Giulia mai devreme în privinţa cinei.

– Îmi pare foarte rău. E ceva ce pot face?

– Poţi înfăptui un miracol?

– Nu, dar pot să mă rog pentru unul.

Giulia îi oferi un zâmbet şters.

– Atunci trebuie să te rogi din răsputeri.

– Poate i-ar fi mai uşor dacă ar şti pentru ce se roagă, spuse Ren.

Vittorio rămăsese lângă pergolă, iar Giulia suci capul doar atât cât să îi arunce o privire imploratoare. El clătină din cap. Isabel văzu o expresie de reproş întunecând trăsăturile Giuliei şi decise că era timpul să crească puţin presiunea.

– Nu putem să te ajutăm dacă refuzi să ne spui adevărul.

Giulia îşi frecă o mână de alta.

– Nu cred că aţi putea să ne ajutaţi oricum.

– Aveţi vreo problemă?

Braţele ei zburară în aer.

– Vezi un copil în braţele mele? Da, am o problemă.

Vittorio o auzi şi se năpusti în faţă.

– Ajunge, Giulia.

Ren păru să citească gândurile lui Isabel, care în acel moment o îndemnau să recurgă la strategia „dezbină şi domină". În timp ce Isabel îşi petrecu un braţ pe după umerii Giuliei, el se puse în calea lui Vittorio pentru a-l opri.

– Ce-ar fi să discutăm despre asta?

Isabel se grăbi să o conducă pe Giulia pe după lateralul casei, îndreptându-se spre mașina ei.

– Să mergem la o plimbare.

Giulia urcă în Fiatul Panda fără a protesta. Isabel dădu cu spatele și o luă spre drum. Așteptă câteva minute înainte de a mai spune ceva.

– Presupun că ai un motiv temeinic pentru care nu ne-ai spus adevărul.

Giulia se frecă obosită la ochi.

– De unde știi că nu spun adevărul?

– Fiindcă povestea ta aducea prea mult cu unul dintre scenariile de film ale lui Ren. În plus, nu cred că niște bani furați te-ar întrista atât de mult.

– Ești o femeie foarte inteligentă. Își trecu degetele prin păr, împingându-și-l după ureche. Nimeni nu vrea să pară neghiob.

– Și de asta ți-e teamă? Că adevărul te va face să pari neghioabă? Sau pur și simplu Vittorio ți-a interzis să vorbești?

– Crezi că păstrez tăcerea pentru că așa mi-a cerut Vittorio? Lăsă să-i scape un râs obosit. Nu. Nu e din cauza lui.

– Atunci de ce? E evident că ai nevoie de ajutor. Poate că Ren și cu mine am putea să îți oferim o perspectivă diferită.

– Sau poate că nu. Își încrucișă picioarele. Ai fost atât de bună cu mine.

– Nu ăsta e rolul prietenilor?

– Ai fost pentru mine o prietenă mai bună decât am fost eu pentru tine.

Când trecură pe lângă o casă mică de fermă în a cărei curte o femeie lucra în grădină, Isabel simți greutatea luptei ce se dădea în sufletul Giuliei.

– Nu e doar povestea mea, spuse Giulia într-un final. E a întregului oraș și vor fi furioși pe mine dacă ți-o spun. Luă un șervețel dintr-un pachet pe care Isabel îl lăsase pe banchetă și își suflă nasul cu un sunet furios. Nu-mi pasă. Am de gând să îți spun. Iar dacă tu ai să crezi

că e o neghiobie... ei bine, atunci nu am să-ți pot reproșa nimic.

Isabel așteptă. Sânii Giuliei se ridicară și coborâră înainte să ofteze resemnată.

– Căutăm *Ombra del Mattino.*

Isabel avu nevoie de câteva momente până să își amintească de statuia votivă a băiatului etrusc din Muzeul Guarnacci, *Ombra della Sera.* Luă puțin piciorul de pe accelerație pentru a lăsa un camion să treacă.

– Ce înseamnă? *Ombra del Mattino?*

– Umbra Dimineții.

– Statuia din Volterra se numește *Umbra Serii.* Asta nu e o coincidență, așa-i?

– *Ombra del Mattino* e perechea ei. O statuie-femeie. A fost găsită acum treizeci de ani de preotul satului nostru în timp ce planta trandafiri la poarta cimitirului.

Exact cum bănuise Ren.

– Iar oamenii din sat nu vor să o dea pe mâna guvernului.

– Să nu crezi că e vorba pur și simplu de niște oameni lacomi care încearcă să ascundă un artefact. Măcar de ar fi fost atât de simplu.

– Dar acesta e un artefact foarte valoros.

– Da, dar nu în sensul la care te gândești tu.

– Nu înțeleg.

Giulia trase de micuțul cercel cu perlă pe care îl purta. Avea un aer tras și extenuat.

– *Ombra del Mattino* are puteri speciale. De asta nu vorbim despre ea cu străinii.

– Ce fel de puteri?

– Dacă nu te-ai născut în Casalleone, nu poți să înțelegi. Nici măcar noi, cei născuți aici, nu am crezut. Schiță unul dintre gesturile ei mărunte și pline de grație. Am râs când părinții noștri ne-au spus povești despre statuie, dar acum nu mai râdem. Se întoarse într-un final să o privească pe Isabel. Acum trei ani *Ombra del Mattino* a dispărut, iar de atunci nici o femeie de pe o rază de treizeci de kilometri din jurul acestui

– Nici o femeie nu a mai rămas însărcinată de trei ani?

– Doar cele care au reuşit să conceapă un copil departe de oraş.

– Şi tu chiar crezi că de vină e dispariţia statuii?

– Vittorio şi cu mine am urmat studii universitare. Credem asta raţional? Nu. Dar realitatea rămâne că... Singura modalitate în care vreun cuplu a reuşit să conceapă un copil a fost făcând-o dincolo de graniţele oraşului Casalleone, iar asta nu e întotdeauna tocmai uşor.

În sfârşit Isabel înţelese.

– De asta mergi mereu să te întâlneşti cu Vittorio în afara oraşului. Încercaţi să aveţi un copil.

Giulia îşi frânse mâinile în poală.

– Şi motivul pentru care prietenii noştri Cristina şi Enrico, care îşi doresc un al doilea copil, sunt nevoiţi să îşi lase fiica în grija bunicii ei noapte după noapte, pentru a putea să plece. Şi motivul pentru care Sauro şi Tea Grifasi călătoresc zeci de kilometri în provincie pentru a face dragoste în maşină, apoi se întorc acasă. Sauro a fost dat afară de la muncă luna trecută pentru că tot adormea peste alarma de dimineaţă. Şi motivul pentru care Anna e tristă tot timpul. Bernardo şi Fabiola nu reuşesc să conceapă un copil pentru a o face bunică.

– Farmacista din oraş e gravidă. Am văzut-o.

– Timp de şase luni a locuit în Livorno cu sora ei, care mereu critică. Soţul ei a făcut naveta cu maşina în fiecare noapte. Acum divorţează.

– Dar ce legătură au toate astea cu bătrânul Paolo şi casa de la fermă?

Giulia se frecă la ochi.

– Paolo e cel care a furat statuia.

– Aparent Paolo avea o reputaţie de om căruia nu-i plăceau copiii, îi spuse Isabel lui Ren în seara aceea, în timp ce stăteau împreună în bucătărie, ştergând cu grijă pământul de pe hribi cu două şervete umede. Nu îi plăcea gălăgia pe care o făceau şi se plângea că existenţa unui număr atât de mare de copii însemna că aveau de cheltuit prea mulţi bani pe şcoli.

– Genul meu de om. Așa că decide să reducă dramatic natalitatea în oraș furând statuia. Și ce parte din minte ți-ai pierdut când ai început să crezi povestea asta?

– Giulia spunea adevărul.

– Nu mă îndoiesc de asta. Ceea ce îmi vine greu să pricep e faptul că iei în serios presupusele puteri ale statuii.

– Nebănuite sunt căile lui Dumnezeu.

Ren făcea ditamai dezordinea în bucătărie, ca de obicei, iar ea începu să facă loc pe blatul de lucru.

– Scutește-mă.

– Nici o femeie nu a mai rămas însărcinată în Casalleone de când a fost furată statuia, spuse ea.

– Și totuși nu simt nici o nevoie imperioasă de a arunca toate prezervativele tale. Asta nu îți ofensează cât de puțin sensibilitățile academice?

– Absolut deloc. Duse la chiuvetă un teanc de boluri murdare. Confirmă ceea ce știu. Mintea e un instrument foarte puternic.

– Vrei să spui că avem de-a face cu un fel de isterie în masă? Că femeile nu rămân gravide pentru că sunt convinse că nu pot să rămână gravide?

– Se știe că s-a mai întâmplat.

– Îmi plăcea mai mult povestea cu Mafia.

– Doar pentru că presupunea pistoale.

Ren zâmbi și se aplecă să o sărute pe nas, ceea ce duse apoi la gura ei, ceea ce duse la sânul ei, și se scurseră câteva minute bune până să revină la suprafață.

– Gătește, spuse ea pe un ton pierit. Aștept de o zi întreagă ciupercile alea.

El gemu și puse mâna pe cuțit.

– Tu ai aflat mult mai multe de la Giulia decât am aflat eu de la Vittorio, asta recunosc. Dar statuia a dispărut acum trei ani. Cum se explică faptul că toată lumea a așteptat până acum ca să se apuce de scotocit pe aici?

– Preotul orașului a ținut statuia ascunsă în cancelaria bisericii...

– Și nu-i așa că e fermecător cum pot în continuare să coexiste credințele păgâne și cele creștine?

– Toată lumea știa că era acolo, spuse ea, clătind un bol, dar oficialii locali nu au vrut să se aleagă cu o răscoală a populației raportând existența statuii, așa că au închis ochii. Ani la rândul Paolo îndeplinise diverse sarcini la biserică, dar nu a făcut nimeni legătura între el și dispariția statuii până nu a murit câteva luni mai târziu. Atunci oamenii au început să-și aducă aminte că lui Paolo nu îi plăceau copiii.

Ren își dădu ochii peste cap.

– În mod cert e suspect.

– Marta i-a luat întotdeauna apărarea. A spus că nu ura copiii. Că era doar *imbronciato* din cauza artritei. Ce înseamnă „*imbronciato*"?

– Țâfnos.

– A subliniat că fusese un tată bun pentru fiica lui. Ba chiar zburase în State în urmă cu câțiva ani pentru a-și vedea nepoata la nașterea acesteia. Așa că oamenii au dat înapoi și au început să circule alte zvonuri. Presupun că s-a ajuns la lucruri destul de urâte?

– S-a apelat și la pistoale?

– Îmi pare rău, dar nu. Șterse o mică secțiune din blatul de bucătărie. Cu o zi înainte de sosirea mea, Anna l-a trimis pe Giancarlo aici la fermă să rezolve o groapă de gunoi care devenise prea mare. Și ghici ce a găsit ascuns într-o gaură din zid când a scos accidental una dintre pietre?

– Îmi țin respirația.

– Soclul de marmură pe care stătuse întotdeauna statuia. Același soclu care a dispărut în ziua când a fost furată statuia.

– Ei bine, asta explică într-adevăr interesul brusc față de zid.

Isabel se uscă pe mâini.

– Toată lumea din oraș și-a pierdut mințile. Și-au făcut planuri să demoleze zidul, dar apoi a apărut bățul în roată.

– Tu.

– Exact.

– Situația ar fi fost mult mai ușoară dacă ne-ar fi spus pur și simplu adevărul de la bun început, spuse Ren.

– Suntem străini și nu aveau nici un motiv să aibă încredere în noi. În special în tine.

– Mulțumesc.

– La ce i-ar ajuta să găsească statuia dacă noi am da apoi de veste că se află aici? spuse el. Una e ca politicienii locali să închidă ochii la prezența într-o cancelarie de biserică a unui artefact etrusc neprețuit; oficialii din restul țării nu s-ar fi arătat la fel de nobili. Toată lumea se temea că statuia avea să sfârșească încuiată într-o vitrină de sticlă în Volterra, chiar lângă Ombra della Sera.

– Adică unde ar trebui să fie.

Izbi un cățel de usturoi cu latul cuțitului.

– Am scotocit puțin cât ți-ai luat porția de mișcare și uite ce am găsit.

Îi aduse plicul îngălbenit pe care îl descoperise în biblioteca din sufragerie și răsfiră conținutul acestuia pe masa din bucătărie. Erau mai multe zeci de fotografii cu nepoata lui Paolo, toate identificate cu grijă pe spate.

Ren se șterse pe mâini și veni să arunce o privire. Isabel îi arătă o fotografie color în care apărea un bărbat mai în vârstă ținând un bebeluș pe veranda din față a unei mici case albe.

– Asta e cea mai veche fotografie. Acela e Paolo. Probabil a fost făcută când s-a dus la Boston, la scurtă vreme după ce s-a născut nepoata lui. Numele ei e Josie, prescurtarea de la Josephina.

O parte dintre fotografii o arătau pe Josie în tabără, altele în vacanță cu părinții ei la Marele Canion. În unele era singură. Isabel le luă pe ultimele două.

– Aici e Josie în ziua nunții, acum șase ani. Avea părul brunet și cârlionțat și un zâmbet larg. Iar asta, cu soțul ei, a fost făcută nu cu mult înainte de moartea lui Paolo.

O întoarse pentru a-i arăta data de pe spate.

– Nu pare a fi colecția cuiva care urăște copiii, admise Ren. Deci poate că nu Paolo a luat statuia.

– El a fost cel care a construit zidul și tot el a fost responsabil pentru groapa de gunoi.

– Asta nu e o dovadă prea solidă. Dar dacă statuia nu se află în zid, mă întreb unde anume e totuși?

– Nu în casă, spuse ea. Anna și Marta au scotocit-o din colț în colț. Se vorbește despre a ara toată grădina, dar Marta susține că ar fi observat dacă Paolo ar fi ascuns-o acolo și nu va permite așa ceva. Sunt o mulțime de locuri lângă zid sau lângă livada de măslini, poate chiar și în vie, unde ar fi putut să sape o groapă și să o ascundă. I-am sugerat Giuliei să încerce să vină cu niște detectoare de metal.

– Jucării. Începe să-mi placă.

– Bun. Își desfăcu prosopul de bucătărie pe care și-l înfășurase la brâu. Acum gata cu vorbăria. Stinge aragazul și dezbracă-te.

Ren scânci și lăsă să cadă cuțitul.

– Aproape m-ai făcut să-mi tai degetul.

– Câtă vreme e doar degetul. Rânji și începu să își descheie bluza. Cine zice că nu pot fi spontană?

– Eu nu. În regulă, mi-am recăpătat suflul. Îi privi nasturii deschizându-se. Cât e ceasul?

– Aproape opt.

– La naiba! Musafirii trebuie să apară din clipă în clipă.

Se întinse spre ea, dar ea se încruntă și se feri din calea lui.

– Credeam că Giulia și Vittorio și-au anulat planurile cu noi.

– L-am invitat pe Harry.

– Ție nu-ți place Harry.

Făcu încă un pas în spate și începu să își încheie la loc nasturii.

Ren oftă.

– De unde ți-a venit ideea asta? E un tip grozav. Ai vrea, te rog, să lași câțiva descheiați? Și Tracy vine și ea.

– Sunt surprinsă că a acceptat. Azi refuza chiar și să îl privească.

– Nu prea i-am spus că l-am invitat și pe el.

– Și nu-i așa că o să fie o seară foarte plăcută?

– N-am avut ce face, spuse el. Raporturile lor au ajuns într-un punct critic azi-dimineață, iar Tracy l-a tot evitat de atunci. El e foarte mâhnit.

– Ți-a spus el toate astea?

– Hei, bărbații discută astfel de lucruri. Avem și noi sentimente.

Isabel ridică o sprânceană.

– În regulă, poate că e puțin disperat, iar eu sunt singura persoană din preajmă cu care poate vorbi. Tipul e complet varză când e vorba de femei și dacă nu-l ajut eu, o să îmi rămână pe cap pentru totdeauna.

– Da, acest tip complet varză a reușit să rămână căsătorit timp de unsprezece ani și să devină tatăl a cinci copii, în timp ce tu...

– În timp ce eu am o idee care cred că o să-ți placă. O idee, apropo, care nu are nici o legătură cu cei doi soți Briggs aflați momentan în conflict, în afară de faptul că trebuie să ne descotorosim de ei pentru a o duce la bun sfârșit.

– Ce fel de idee?

Se apleacă să culeagă câteva picioare de ciuperci pe care le scăpase pe podea.

– O mică dramă sexuală de epocă. Dar vom avea nevoie de vilă pentru a ne desfășura cum se cuvine, ceea ce înseamnă că întreaga familie și cele două bone trebuie să dispară.

– O dramă de epocă?

Lăsă picioarele de ciuperci să cadă înapoi pe podea.

– O dramă sexuală de epocă. Mă gândesc la ceva petrecut noaptea. La lumina lumânărilor. Pe fundalul unei furtuni cu trăsnete, dacă avem noroc. Luă paharul ei și rulă piciorul acestuia între degete. S-ar părea că mârșavul prinț Lorenzo a pus ochii pe o năbădăioasă țărăncuță din sat, o femeie trecută de primii fiori ai tinereții...

– Hei!

– Ceea ce o face cu atât mai atrăgătoare pentru el.

– Ba bine că nu.

– Țărăncuța e cunoscută în tot ținutul pentru virtutea ei și faptele ei bune, așa că îi respinge avansurile,

în ciuda faptului că e cel mai chipeş tip din regiune. Ce naiba, din întreaga Italie.

– Doar Italia? Chiar şi aşa, ar trebui întotdeauna să mizezi pe o femeie virtuoasă. Prinţul nu are nici o şansă.

– Am menţionat şi că prinţul Lorenzo e cel mai deştept tip din regiune?

– O, asta în mod cert complică lucrurile.

– Aşa că, ce să vezi, ameninţă că va da foc întregului sat dacă nu i se supune.

– Ticălosul! Fireşte, ea răspunde că mai degrabă şi-ar lua singură viaţa.

– Ceea ce el nu înghite nici pentru o clipă, pentru că o bună femeie catolică nu îşi va lua niciodată viaţa.

– Aici ai dreptate.

Ren folosi cuţitul pentru a desena un arc descriptiv.

– Scena începe în noaptea în care vine singură în vila pustie, luminată de lumânări, a prinţului. Aceeaşi vilă, printr-o coincidenţă, care se află în creştetul acestui deal.

– Fantastic.

– Vine îmbrăcată în rochia pe care i-a trimis-o el în după-amiaza aceea.

– Mi-o şi imaginez. Simplă şi albă.

– Roşu aprins şi obraznică.

– Ceea ce nu face decât să-i scoată şi mai mult în evidenţă virtutea.

– El nu-şi pierde timpul cu mărunţişuri. O târăşte la etaj...

– O ia pe sus şi o duce în braţe.

– În ciuda faptului că ea nu este tocmai uşoară ca fulgul – dar, din fericire, el e antrenat. Şi odată ce ajunge cu ea în dormitorul lui, o pune să îşi dea jos hainele încet... în timp ce o priveşte.

– Desigur, el e gol puşcă în timp ce o priveşte, pentru că e foarte cald în vilă.

– Şi chiar mai cald în dormitorul acela. Ţi-am spus cât e de chipeş el?

– Cred că ai pomenit de asta.

– Deci vine momentul când e nevoită să i se supună. Nu cred că o să-mi placă partea asta.

– Asta pentru că ești obsedată de control.
– Și, printr-o coincidență, la fel e și ea.
Ren recunoscu inevitabilul.
– Chiar în clipa în care el e pregătit să o posede cu forța, ce se întâmplă să vadă din colțul ochiului dacă nu o pereche de cătușe?
– Existau cătușe în secolul al XVIII-lea?
– Cătușe medievale. O pereche de cătușe medievale lăfăindu-se foarte aproape de ea.
– Ce convenabil!
– În timp ce privirea lui pofticioasă e atentă altundeva – propria privire pofticioasă a lui Ren se aținti pe sânii ei –, ea întinde mâna în spatele lui, înșfacă acele cătușe medievale și le întoarce spre el...
– Am bătut, dar nu a răspuns nimeni.
Se desprinseră unul de celălalt și îl văzură pe Harry așteptând în prag cu un aer nefericit.
– Făceam și noi cândva chestia aia cu cătușele, spuse el posomorât. Era grozav.
– Ah!
Isabel își drese vocea.
– Ai fi putut să bați, bombăni Ren.
– Am bătut.
Isabel luă o nouă sticlă de vin.
– Ce-ar fi să deschizi asta? Îți aduc un pahar.
De-abia terminase de turnat când intră Tracy. Văzându-l pe soțul ei se zbârli cu ostilitate.
– El ce caută aici?
Ren o sărută scurt pe obraz.
– Isabel l-a invitat. Eu i-am spus să n-o facă, dar ea are impresia că le știe pe toate.
Într-o altă viață Isabel s-ar fi apărat, dar avea de-a face cu oameni nebuni, deci ce rost ar fi avut?
– Asta a părut cea mai bună soluție, spuse Harry. Toată ziua am tot încercat să vorbesc cu tine, dar tu tot fugi de mine.
– Doar pentru că îmi stârnești greața.
El tresări, dar insistă.

– Hai afară, Tracy. Doar pentru câteva minute. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun şi trebuie s-o fac între patru ochi.

Tracy îi întoarse spatele, îşi petrecu un braţ pe după talia lui Ren şi îşi sprijini obrazul de braţul lui.

– Nu ar fi trebuit să divorţez niciodată de tine. Doamne, erai un amant grozav. Cel mai bun.

Ren îi aruncă o privire lui Harry.

– Eşti sigur că vrei să rămâi căsătorit cu ea? Pentru că în momentul de faţă părerea mea e că ai putea să-ţi găseşti pe cineva mult mai bun.

– Sunt sigur, spuse Harry. Sunt foarte îndrăgostit de ea.

Tracy înălţă capul ca un mic animal adulmecând aerul, însă decise că mirosul pe care îl simţea era neplăcut.

– Da, cum să nu.

Harry îşi strânse umerii şi se întoarse spre Isabel, umbrele din ochii lui făcându-l să arate ca un bărbat care nu mai avea nimic de pierdut.

– Sperasem să facem asta între patru ochi, dar aparent asta nu o să se întâmple, iar cum Tracy refuză să mă asculte, am să-ţi spun ţie, dacă n-ai nimic împotrivă.

Tracy părea să asculte, iar Isabel dădu din cap.

– Chiar te rog.

– M-am îndrăgostit de ea în clipa în care şi-a vărsat băutura în poala mea. Am crezut că a fost un accident. Încă nu sunt convins că pot să o cred când susţine că nu a fost. Erau tot felul de bărbaţi arătoşi la petrecerea aia, călcându-se în picioare pentru a-i atrage atenţia, dar mie nu-mi trecuse prin cap nici măcar să încerc, nu doar din cauza frumuseţii ei fizice – şi Dumnezeu mi-e martor că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată – ci din cauza... din cauza strălucirii ei interioare. A energiei ei. Nu-mi puteam lua ochii de la ea, dar în acelaşi timp nu voiam ca ea să ştie că o privesc. Apoi şi-a scăpat băutura, iar mie nu-mi venea în minte absolut nimic ce aş fi putut să spun.

– A spus „A fost vina mea". Vocea lui Tracy se poticni uşor. Eu îmi vărs băutura, iar idiotul spune „A fost vina mea". Ar fi trebuit să-mi dau seama de pe atunci.

Harry în continuare nu o băgă în seamă, concentrându-se în schimb pe Isabel.

– Nu puteam gândi. Aveam impresia că mintea mea primise o injecţie cu novocaină. Ea purta o rochie argintie care era foarte decoltată în faţă, iar părul îi era prins sus, doar că refuza să stea acolo şi mai multe bucle îi căzuseră pe gât. Eu nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Nu mai văzusem niciodată pe cineva ca ea. Îşi aţinti privirea în pahar. Dar oricât ar fi fost de frumoasă în noaptea aceea... Vocea i se îngroşă. Oricât de frumoasă ar fi fost atunci... Înghiţi un nod. Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

Îşi puse paharul pe masa de lucru şi dispăru pe uşa ce dădea spre grădină.

Ochii lui Tracy erau mohorâţi, dar ridică din umeri ca şi cum nu ar fi contat.

– Vedeţi ce sunt nevoită să îndur? În clipa în care am impresia că e în sfârşit pregătit să vorbească, se închide în el. E ca şi cum aş fi căsătorită cu un computer.

– Nu te mai purta ca o scorpie, spuse Ren. Nici un bărbat nu vrea să îşi pună sufletul pe tavă în faţa unui fost soţ. Toată ziua a încercat să discute cu tine.

– Mare scofală. Eu de ani buni tot încerc să discut cu el.

Isabel aruncă o privire spre grădină.

– Nu pare genul de bărbat capabil să îşi gestioneze uşor sentimentele.

– Am o veste formidabilă pentru amândouă, spuse Ren. Nici un bărbat nu ştie să îşi gestioneze sentimentele. Acceptaţi asta.

– Tu ştii, spuse Tracy. Tu vorbeşti despre ceea ce simţi, dar Harry suferă de constipaţie emoţională severă.

– Eu sunt actor, deci majoritatea lucrurilor care îmi ies pe gură sunt rahaturi. Harry te iubeşte. Chiar şi un neghiob ar vedea asta.

– Atunci sunt eu o neghioabă pentru că nu o cred.

– Nu lupţi corect, spuse Isabel. Ştiu că e din cauză că eşti rănită, dar nu înseamnă că e în regulă. Dă-i o şansă să îţi spună ce are pe suflet fără a avea public. Isabel

arătă spre uşă. Şi ascultă cu mintea când vorbeşti cu el, pentru că în momentul de faţă inima ta e prea suferindă pentru a putea să te bazezi pe ea.

– Nu are nici un rost! Nu înţelegi? Crezi că nu am încercat?

– Mai încearcă.

Isabel o împinse ferm spre uşă.

Tracy o privi cu un aer îndărătnic, dar ieşi.

– Deja îmi vine să-i omor pe amândoi, spuse Ren, şi nici măcar aperitivele nu le-am servit încă.

Harry stătea lângă pergolă, cu mâinile îndesate în buzunare, ramele ochelarilor lui scânteind sub ultimele raze de soare. Tracy simţi acea ameţeală familiară care o izbise pentru prima dată cu doisprezece ani în urmă, chiar înainte de a-şi vărsa băutura în poala lui de bărbat nătăfleţ.

– Isabel m-a obligat să vin aici.

Tracy auzi ostilitatea din tonul ei, dar deja îl implorase azi o dată şi nu avea de gând să o facă din nou.

El îşi scoase mâna din buzunar şi o sprijini de lateralul pergolei, fără a o privi.

– Ce mi-ai spus azi-dimineaţă... Era doar un altul dintre tertipurile tale? Despre faptul că eşti grasă şi ai vergeturi, când ştii a naibii de bine că devii tot mai frumoasă cu fiecare zi? Şi când mi-ai zis că nu te iubesc, deşi ţi-am spus de o mie de ori ce simt?

Cuvinte rostite din obişnuinţă. „Te iubesc, Tracy." Fără urmă de emoţie în spatele lor. Niciodată „Te iubesc pentru că...". Doar, „Te iubesc, Tracy. Nu uita să cumperi pastă de dinţi când mergi la magazin".

– Una e să spui şi alta e să crezi. Sunt două chestii foarte diferite.

Harry se întoarse încet spre ea.

– Nu iubirea mea a fost sub semnul întrebării, de la bun început. Ci a ta a fost dintotdeauna.

– A mea? Eu te-am ales! Dacă ar fi fost după tine, relaţia dintre noi doi nu ar existat niciodată. Te-am găsit, te-am urmărit şi te-am prins în plasă.

– Nu am fost o pradă prea grozavă!

Harry nu țipa niciodată, iar surpriza fu suficientă pentru a o lăsa pe Tracy mută. Acesta se desprinse de lângă pergolă.

– Tu îți doreai copii. Iar eu aveam în frunte eticheta de tătic. Nu înțelegi? Pentru tine nu a contat relația dintre noi. A fost vorba doar de nevoia ta de a avea copii. Despre faptul că eu puteam fi tatăl pe care ți-l doreai pentru ei. Undeva în subconștient am știut dintotdeauna că asta urmărești, dar m-am tot mințit singur. Și a fost ușor să o fac câtă vreme i-am avut doar pe Jeremy și Steffie. Chiar și când s-a născut Brittany, am reușit să mă prefac că tot despre noi e vorba, că tot pe mine mă doreai. Poate că aș fi putut să mă mint în continuare, dar apoi ai rămas însărcinată din nou, și cât timp l-ai purtat pe Connor în burtă, mergeai peste tot cu un zâmbet de felină satisfăcută pe chip. Tot ce conta pentru tine era să fii gravidă și să te bucuri de copii. Am încercat să înghit asta, să mă prefac în continuare că sunt marea iubire a vieții tale și nu doar cea mai bună sursă de spermă, dar a devenit mai dificil. În fiecare dimineață te priveam și îmi doream să mă iubești așa cum te iubeam eu, însă îmi făcusem treaba, iar tu nici măcar nu mă mai vedeai. Și ai dreptate. Într-adevăr am început să mă închid în mine. Ca să pot merge mai departe. Dar când ai rămas însărcinată de data asta și te-am văzut atât de fericită, nu am mai putut nici măcar să păstrez aparențele. Am vrut să o fac, dar nu am putut. Vocea i se frânse. Pur și simplu... nu am putut.

Tracy încercă să proceseze tot ceea ce îi spusese el, dar atât de multe emoții contradictorii o străbăteau violent încât nu putea nici măcar să încerce să le lămurească. Ușurare. Furie pe el pentru că era atât de orb. Și bucurie. O, da, bucurie, căci până la urmă situația nu era complet lipsită de speranță. Nu știa de unde să înceapă, așa că decise să încerce cu ceva mărunt.

– Dar cum rămâne cu pasta de dinți?

Harry se holbă la ea ca și cum ar fi început să îi crească un al doilea copil în frunte.

– Pasta de dinţi?

– Faptul că nu-mi amintesc întotdeauna să cumpăr pastă de dinţi. Şi felul în care te scoate din minţi când îmi pierd cheile. Mi-ai spus că, dacă iar fac prăpăd prin contul curent chiar şi o singură dată, ai să-mi iei carnetul de cecuri. Şi ţii minte îndoitura din aripa maşinii despre care credeai că ai făcut-o tu când l-ai dus pe Jeremy la antrenamentul de baseball? Eu am fost autoarea. Connor a vomitat în maşina mea şi nu am avut timp să o curăţ, aşa că m-am urcat într-a ta şi eram în parcarea magazinului Target şi urlam la Brittany şi am împins căruciorul de cumpărături în ea. Ce zici de asta, Harry?

El clipi surprins.

– Dacă ţi-ai organiza lista de cumpărături, nu ai uita de pasta de dinţi.

După cum era tipic pentru Harry, nu pricepuse.

– Nu voi avea niciodată o listă de cumpărături organizată, nici nu voi înceta să pierd cheile, nici nu voi face nu știu ce progrese la nici unul dintre celelalte lucruri care te scot din sărite.

– Ştiu asta. Ştiu şi că există o mie de bărbaţi care ar sta la coadă pentru șansa de a-ți cumpăra pastă de dinţi şi a te lăsa să le loveşti maşina cu un cărucior de cumpărături.

Sau poate că totuși pricepuse.

Isabel îi spusese să gândească raţional, bazându-se pe creier în loc de inimă, dar îi venea greu să o facă atunci când era vorba de Harry Briggs.

– Am știut într-adevăr că vei fi un tată grozav şi poate că a fost şi ăsta unul dintre motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine. Dar te-aş fi iubit în continuare chiar şi dacă nu ai fi putut să aduci pe lume nici măcar un singur copil. Am găsit în tine toate părticelele care lipseau din mine. Nu e adevărat că îmi doresc în continuare tot mai mulţi copii pentru că nu îmi eşti suficient tu. Mi-i doresc pentru că iubirea mea faţă de tine creşte atât de mult încât are nevoie şi de alte locuri în care să se reverse.

O scânteie de speranţă se aprinse în ochii lui, dar expresia de mâhnire rămase neschimbată. Tracy îşi dădu seama că temerile lui erau chiar mai profunde decât ale ei. Îl considerase dintotdeauna cel mai inteligent om din câţi cunoştea, prin urmare îi venea greu să se adapteze la ideea că poate ea era cea mai deşteaptă în cuplul lor.

– E adevărat, Harry. Până la ultimul cuvinţel.

– Puţin cam greu de crezut. Părea să îi soarbă chipul din priviri, deşi i-l cunoştea milimetru cu milimetru. Uită-te la noi. Eu sunt genul de bărbat pe lângă care ai putea să treci pe stradă de zeci de ori, fără să mă observi vreodată. Dar tu... Eşti genul care faci bărbaţii să se lovească de stâlpi când te văd.

– Nu am mai cunoscut niciodată un bărbat atât de obsedat de aspect. Uită complet să mai gândească doar cu mintea şi îi dădu o palmă uşoară pentru a-i atrage atenţia. Ador cum arăţi. Aş putea să te privesc ore în şir. Am fost cândva căsătorită cu cel mai chipeş bărbat din galaxie şi ne-am chinuit reciproc. Şi ai dreptate – aş fi putut avea oricare dintre bărbaţii prezenţi la petrecerea aia, dar nu mă simţeam atrasă de absolut nici unul dintre ei. Iar când ţi-am vărsat băutura în poală, în mod cert nu mă gândeam la tine ca la un potenţial tată pentru copiii mei.

Simţi că mâhnirea începea să i se risipească, dar nu terminase nici pe departe.

– Într-o bună zi am să fiu bătrână, iar dacă ai fi cunoscut-o pe bunica mea, ai fi ştiut că e foarte probabil să ajung urâtă cu spume până la optzeci de ani. Ai să încetezi să mă mai iubeşti atunci? La aspect se reduce totul pentru tine? Pentru că dacă răspunsul e da, înseamnă că într-adevăr problemele noastre sunt chiar atât de grave pe cât am crezut.

– Fireşte că nu. Eu nu... niciodată...

– Şi tocmai tu vorbeşti de tertipuri. Am crezut dintotdeauna că ai o minte atât de limpede, dar chiar şi într-o zi proastă tot eu gândesc mai clar decât tine.

Dumnezeule, în comparaţie cu mine tu eşti un talmeş-balmeş emoţional.

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească şi arăta atât de caraghios încât Tracy îşi dădu seama că reuşise în sfârşit să se facă auzită. Ar fi vrut să îl sărute până uita de toate temerile lui, dar avea ea încă o mulţime de temeri proprii de rezolvat, iar problemele dintre ei erau prea grave pentru a se putea spăla cu săruturi. Nu voia să fie nevoită să îşi petreacă restul căsniciei lor asigurându-l de sentimentele ei. Şi nu îi plăcea nici cât de mare accent punea pe frumuseţea ei. Faţa pe care Harry o iubea atât de mult avea deja urme de uzură şi îmbătrânire. Cum avea să reacţioneze Harry când şi chipul ei începea să se degradeze, alături de restul corpului ei?

– După atâţia ani de căsnicie m-aş fi aşteptat să ne înţelegem mai bine unul pe celălalt, spuse el.

– Eu nu pot să trăiesc în continuare aşa. Oricare ar fi problemele dintre noi, trebuie să le rezolvăm definitiv.

– Nu ştiu cum vom face asta.

– Ajutaţi de un consilier marital bun, aşa o vom face. Şi cu cât ne găsim mai repede unul, cu atât mai bine. Se ridică pe vârfuri, îl sărută apăsat şi se întoarse spre casa de la fermă. Isabel! Ai putea să vii până aici?

capitolul 18

Isabel şi Ren stăteau întinşi afară, lăfăindu-se goi pe plapuma groasă, ţinându-şi reciproc de cald în aerul rece al nopţii. Ea ridică privirea spre lumânările ce stăteau să se stingă în candelabrul agăţat de magnolie. El o dezmierdă uşor pe păr cu buzele.

– Sunt prea greu pentru tine?

– Mmm.... Imediat.

Interesant, dar nu o deranja deloc să stea întinsă sub el. Era bizar că se simţea atât de în siguranţă cu un bărbat atât de periculos.

– Merită menţionat – blocajul acela sexual pe care îl aveai cândva? Cred că putem spune cu certitudine că acum a rămas în trecut.

Ea zâmbi în părul lui.

– Încercam doar să fiu politicoasă.

– Aşa cum vreţi să vă facă vouă oamenii...

– O filosofie pe care încerc să o aplic în viaţă.

El chicoti.

Ea îşi lăsă degetele să alunece peste coloana lui vertebrală. Ren îşi lipi buzele de încheietura mâinii ei, în locul unde i se simţea pulsul, apoi împinse încet brăţara la o parte.

– Porţi mereu asta.

– Are rolul de a-mi aminti ceva. Căscă şi desenă conturul urechii lui cu arătătorul. Pe interior are gravat „Respiră".

– Îţi aminteşte să-ţi păstrezi echilibrul, din câte mi-ai zis. Dar tot mi se pare plictisitor.

– Vieţile noastre sunt atât de agitate încât e uşor să ne pierdem seninătatea. Când ating brăţara, mă ajută să rămân calmă.

– Eu aş fi avut nevoie de mult mai mult decât o brăţară pentru a-mi păstra calmul în noaptea asta. Şi nu mă refer doar la ultima oră petrecută pe pătura asta.

Ea zâmbi.

– Hribii nu au fost complet compromişi.

– Nici mult n-a lipsit.

Se dădu jos de pe ea. Isabel se sprijini într-un cot şi îşi trecu degetele relieful tare al pieptului lui.

– Reţeta ta de *spaghetti al porcino* a fost cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

– Ar fi fost chiar mai bune cu o oră mai devreme. Se ceartă de câteva luni. Nu ştiu de ce au decis să apeleze la consiliere maritală tocmai în noaptea asta.

– Aveau nevoie de un triaj de urgenţă. Eu nu sunt cu adevărat consilier marital.

– În mod cert nu eşti. I-ai pus să jure pe vieţile copiilor lor că nu vor face sex.

– Tu nu ar fi trebuit să auzi asta.

– E cam greu să îți astupi urechile când te afli în camera vecină și toată lumea îți repetă să nu pleci.

– Ne era foame și ne era teamă că ai fi luat și cina noastră cu tine. Comunicarea fizică e ușoară pentru ei. Cea verbală le face probleme și pe asta trebuie să se concentreze în momentul de față. Au părut fericiți la cină, nu-i așa?

– Atât de fericiți cât pot să pară doi oameni care știu că nu vor avea parte de acțiune o vreme. Și nu ți-e teamă că listele alea pe care le-ai cerut să le facă vor avea darul de a agita din nou apele?

– Vom vedea. E ceva ce nu am avut ocazia să îți spun – și cred că o să fii încântat de asta... Îl mușcă mărunt de umăr, nu doar pentru a-l manipula, deși era și acesta un aspect, ci pentru că era acolo, sub ochii ei, și arăta deosebit de gustos. O să locuim împreună o vreme.

Ren ridică puțin capul, suficient cât să o privească bănuitor.

– Înainte să încep să țopăi de bucurie vreau să aud și restul.

Candelabrul de deasupra capetelor lor se legănă în briza nopții. Isabel își folosi buricul degetului pentru a urmări spirala de umbre care se încolăci pe pieptul lui.

– Mă mut la vilă mâine dimineață. Doar pentru câteva zile.

– Am o idee mai bună. Mă mut eu aici.

– De fapt...

– O, nu! Se ridică în capul oaselor atât de rapid încât aproape o răsturnă. Spune-mi că nu i-ai invitat pe cei doi nevrotici să locuiască aici în casa de la fermă.

– Doar pentru câteva zile. Au nevoie de intimitate.

– Eu am nevoie de intimitate. Noi avem nevoie de intimitate. Se lăsă să cadă înapoi pe plapumă. Am să te ucid. Serios. De data asta am de gând să o fac. Ai habar câte modalități cunosc de a curma o viață de om?

– Destul de multe, sunt sigură. Își lăsă mâna să alunece în jos peste abdomenul lui. Dar sper că ai să-ți găsești altceva mai productiv de făcut.

– Sunt eu ieftin, dar nu mă las așa ușor.

Răsuflarea i se poticni în gât.

– Pari că te laşi uşor.

Îşi lăsă degetele să alunece mai jos, până identificară o zonă deosebit de sensibilă.

Ren oftă chinuit.

– În regulă, sunt ieftin şi mă las uşor. Dar hai să încercăm pe un pat de data asta? Îi prinse capul când ea îşi apăsă buzele pe abdomenul lui. În mod cert avem nevoie de un pat.

Gemu. Ea îşi îngropă nasul în ombilicul lui.

– Îţi dau perfectă dreptate.

– Mă ucizi, doctore. Ştii asta, nu?

– Şi nici măcar nu ţi-am arătat latura mea întunecată.

Ren îşi petrecu ziua următoare încercând să îi convingă pe Harry şi Tracy să nu se mute în casa de la fermă, dar nu avu succes. Singura lui satisfacţie se dovedi a fi lecţia pe care Isabel le-o ţinu chiar înainte să plece şi la care Ren fu martor fără voie.

– Ţineţi minte, le spuse ea, chiar în clipa în care el intră în încăperea din vilă care ar fi trebuit să fie biroul lui, fără sex. Voi doi aveţi multe de rezolvat mai întâi. De asta vă ofer casa de la fermă. Ca să aveţi timp şi intimitate, seară de seară, să discutaţi fără întreruperi.

Ren se retrase în hol, dar nu înainte de a o vedea pe Tracy aruncându-i lui Harry o privire plină de dor.

– Mă gândesc că da, o auzi spunând. Dar habar nu ai cât e de greu. Să nu crezi...

– Nu, nu cred. Vocea lui Isabel îl ajunse din urmă. Vouă sexul v-a permis să vă mascaţi problemele. E mai uşor să ţi-o tragi decât să discuţi despre ceva dificil.

Ren se crispă. „Să ţi-o tragi." De ce trebuia să se exprime astfel? Cu mai puţin de două săptămâni în urmă îi povestise că sexul era sacru, dar se relaxase foarte mult de atunci. Nu că ar fi avut ceva împotrivă. Îi plăcea la nebunie cât de intens reacţiona. Îi plăcea faptul că se bucura de el şi se bucura de ei doi împreună. În acelaşi timp, însă, ceva legat de atitudinea lui începea să îl sâcâie.

Era complet nerezonabil și o știa. Poate că avea mustrări de conștiință. Faptul că nu îi spusese despre modificarea din scenariul filmului *Moarte la miezul nopții* îl deranja, iar faptul că se simțea vinovat în această privință îl deranja și mai tare. Isabel nu avea nici o legătură cu profesia și cariera lui, nu avea nici o legătură cu el în afară de ceea ce avea să se întâmple în următoarele câteva săptămâni. Ea era cea care stabilise condițiile și avusese dreptate, ca de obicei. Era vorba strict de sex.

Dacă era să privească pragmatic situația, se foloseau unul de celălalt. El o folosea pentru companie, pentru distracție. O folosea pentru a-l ajuta să gestioneze situația cu Tracy și pentru a-și rezolva sentimentele de vinovăție legate de Karli. Și, Dumnezeu îi era martor, o folosea pentru sex, însă acesta nu constituia un păcat în Cartea lui Isabel.

Pe toți dracii, nu voia să o rănească, nu când deja avea pe suflet mai multe păcate decât și-ar fi putut imagina ea – drogurile, femeile pe care le tratase cu atâta indiferență, toate rămășițele din adolescență și prima lui tinerețe, care încă lăsau o dâră sordidă în urma lui oriunde ar fi mers. Uneori, când îl privea cu ochii ei inocenți, îi venea să-i aducă aminte că el nu știa cum să joace un personaj pozitiv, dar nu sufla niciodată nici un cuvânt, pentru că era un ticălos egoist și nu voia ca ea să îl părăsească. Nu încă. Nu până nu obținea ceea ce avea nevoie și era pregătit să renunțe la ea.

Un lucru era sigur. Imediat ce Isabel avea să afle despre noul scenariu și despre preferințele perverse ale lui Kaspar Street pentru fetițe, avea să iasă fulgerător pe ușă și, chiar înainte să ajungă acolo, Ren bănuia că avea să se trezească subit cu toate cele Patru Fundamente prăbușindu-se în capul lui.

După cină Tracy le spuse copiilor că ea și Harry aveau să se întoarcă la timp pentru micul dejun și că Marta avea să aibă grijă de ei dacă aveau nevoie de ceva peste noapte. Ren își petrecu restul serii copleșit de resentimente. O voia pe Isabel într-un dormitor în care să nu existe o jumătate de duzină de oameni pândind în fața

uşii. În schimb ea se scuzase şi se retrăsese să ia notiţe pentru noua ei carte.

Ren se îndreptă întâi spre biroul lui şi încercă să lucreze la un studiu de personaj asupra lui Street, dar nu reuşi să se concentreze. Lucră puţin cu ganterele şi se jucă o vreme pe consola GameBoy a lui Jeremy. Apoi făcu o plimbare care nu reuşi câtuşi de puţin să îi uşureze din frustrarea sexuală. În cele din urmă se dădu bătut şi se duse la culcare, doar pentru a se trezi îndesând pumni în pernă şi blestemându-i pe soţii Briggs, care era instalaţi în dormitorul casei de la fermă, unde ar fi trebuit să se afle el şi Isabel.

În cele din urmă aţipi, dar nu apucă să doarmă prea mult până simţi ceva cald cuibărindu-se lângă el. Era şi cazul. Adora să atingă pielea goală a lui Isabel în timp ce dormea. Zâmbi şi o trase mai aproape.... Dar ceva era foarte în neregulă. Deschise larg ochi şi se ridică în capul oaselor cu un ţipăt.

Faţa lui Brittany se boţi într-o expresie bosumflată.

– Ai ţipat. De ce ai ţipat?

Era ghemuită peste plapumă, goală ca-n ziua în care se născuse.

– Nu poţi dormi aici! croncăni el.

– Am auzit un zgomot. Mi-e frică.

Dar nu era nici pe jumătate atât de înspăimântată cum era el. Dădu să sară din pat, apoi îşi aminti că nu doar Brittany era goală. Luă pătura şi şi-o înfăşură în jurul taliei.

– Te foieşti prea mult, protestă ea. Mi-e somn.

– Unde ţi-e cămaşa de noapte? Lasă.

Trase cearşaful în jurul ei atât de strâns încât o făcu să semene cu o mumie, apoi o luă în braţe.

– Mă zdrobeşti! Unde mergem?

– În vizită la zâna cea bună. Se împiedică în pătură şi aproape o scăpă. Rahat.

– Ai zis...

– Ştiu ce am zis. Şi dacă ai să repeţi după mine, o să-ţi pice limba din gură.

Reuşi cumva să o scoată pe uşă, să traverseze coridorul şi să intre în fostul dormitor al lui Tracy fără a-şi pierde pătura de pe el, însă făcu atât de multă gălăgie încât o trezi pe Isabel.

– Ce...?

– E speriată, e goală puşcă şi e doar a ta. O lăsă pe Brittany lângă ea.

– Cine-i acolo? Steffie se ridică de pe cealaltă parte a lui Isabel. Brittany?

– Îl vreau pe tati! urlă Brittany.

– Linişteşte-te, scumpo.

Isabel arăta caldă şi ciufulită. Ren nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea, una care să fie atât de puţin conştientă de atractivitatea ei sexuală, deşi majoritatea bărbaţilor nu păreau să i-o observe la fel de acut cum o observa el. Fratele lui Vittorio, vicleanul doctor Andrea, o observase însă. Ren nu crezuse o iotă din explicaţia lui când îşi făcuse azi apariţia sub falsul pretext de a-i spune lui Isabel că făcuseră rost de detectoare de metal. Derbedeul.

Cămaşa de noapte îi coborâse mult pe un umăr, dezvăluind rotunjimea unui sân care ar fi trebuit, exact în momentul acela, să se afle în mâna lui. Arătă din cap spre pătura lui.

– Drăguţă fustă.

El reuşi să găsească o oarecare demnitate.

– Discutăm despre asta mâine dimineaţă.

Întorcându-se în camera lui, îşi aduse aminte că venise în Italia pentru a sta departe de toate. În schimb se trezise prins în ditamai petrecerea şi mai adăugă o pată neagră la sufletul lui.

Chiar înainte de ivirea zorilor situaţia se înrăutăţi. Deschise cu greu ochii şi văzu un picior înfipt în gura lui. Unul care nu îi aparţinea.

O unghie minusculă îi tăiase buza de jos. Se crispă şi încercă să se mişte, dar se trezi cu celălalt picior izbindu-l în bărbie. Apoi simţi o pată de umezeală lângă şold. Şi cum ar fi putut viaţa să devină mai frumoasă de atât?

Băiețelul în Scutece se ghemui mai aproape de el. Nu se alesese nimic din speranța că Marta avea să se ocupe de ei peste noapte. Ren își cântări opțiunile. Dacă l-ar fi trezit pe copil, s-ar fi ajuns la o ciondăneală, iar Ren nu avea nicidecum chef de așa ceva la – se uită la ceas – patru dimineața. Resemnat, se mută pe o parte de pat mai uscată și își impuse să adoarmă la loc.

Câteva ore mai târziu se trezi înghiontit în piept.

– Îl vreau pe tati!

Lumina care se strecura dincolo de pleoapele lui îi spuse că era dimineață, dar foarte devreme. Unde naiba era Marta?

– Mai dormi, bombăni el.

– O vreau pe mami acum!

Ren cedă în fața inevitabilului, deschise ochii și înțelese într-un final motivul pentru care părinții treceau prin așa ceva. Băiețelul în Scutece era al naibii de drăgălaș. Buclele lui brunete zburau în toate părțile, iar obrajii îi erau trandafirii de la somn. Verifică rapid salteaua și văzu că nu mai apăruseră alte pete umede. Ceea ce însemna...

Ren sări din pat, își luă fulgerător o pereche de pantaloni scurți și îl înșfăcă. Connor scoase un țipăt surprins. Ren îl duse ca pe un sac de cartofi până la baie.

– Îl vreau pe Jeremy!

– Gata cu prostiile, puștiule. Îl dezbrăcă atent de scutec, se holbă la el pentru o clipă, apoi deschise obloanele și îl aruncă pe fereastră. Momentul adevărului. Arătă spre vasul de toaletă. Acolo ai de făcut.

Connor își împinse în afară buza de jos și se posomorî, arătând exact ca mama lui în cea mai mare parte din timpul cât fusese căsătorită cu Ren.

– Olița e rea.

– Spune asta cuiva căruia îi pasă.

Connor se schimonosi.

– O vreau pe mami!

Ren ridică colacul toaletei.

– Fă-ți treaba, apoi discutăm.

Connor se holbă la el.

Ren îi răspunse cu cel mai nepăsător rânjet al lui.

Connor se dădu în spate până ajunse la cadă și se urcă în ea.

Ren își încrucișă brațele și se sprijini de ușă.

Connor înghionti robinetul.

Ren se scărpină pe piept.

Connor luă săpunul.

Ren își inspectă unghiile.

– Mai bine renunți la prostii, durule, fiindcă eu am toată ziua la dispoziție.

Connor studie săpunul pentru o clipă, apoi îl puse jos și dădu să facă pișu în cadă.

– În nici un caz. Ren îl prinse de sub brațe și îl puse în fața vasului de toaletă. Aici. Acum.

Connor lungi gâtul pentru a-l privi.

– M-ai auzit. Ești bărbat sau fetiță?

Connor reflectă îndelung la întrebare. Își îndesă degetul în nas, își inspectă ombilicul. Apoi urină în toaletă.

Ren rânji.

– Bună treabă, omule.

Connor îi rânji la rândul lui, apoi dădu să fugă spre ușă, însă se opri brusc.

– Caca!

– Oau, omule... ești sigur?

– Caca!

– M-aș putea lipsi de asta, să știi.

Ren îl luă pe sus, coborî colacul toaletei și îl instală deasupra.

– Caca!

Într-adevăr...

Când puștiul termină, Ren îl ținu o vreme sub robinetul din cadă, apoi se îndreptă spre dormitor, unde găsi un ac de siguranță mare și cea mai mică pereche de chiloți elastici ai lui – o pereche pe care, din câte părea să țină el minte, Isabel i-o admirase. Îmbrăcă băiețelul în chilot fixându-l cât de bine putea, apoi îi aruncă o privire amenințătoare.

– Ăștia sunt ai mei, iar dacă îi uzi, ai să regreți. Ai înțeles?

Connor își băgă degetul mare în gură, se aplecă să inspecteze, apoi scoase un chicot profund și satisfăcut.

Chiloții rămaseră uscați.

În următoarele câteva zile se institui o rutină. Harry și Tracy apăreau în jur de ora micului dejun pentru a se ocupa de copii. Ren și Isabel își petreceau o parte din dimineață la casa de la fermă, unde îi ajutau pe ceilalți să înceapă misiunea dificilă de a verifica întreaga zonă cu detectoare de metal. După aceea Isabel se retrăgea undeva să ia notițe, iar Ren mergea să îl întâlnească pe Massimo în vie.

Massimo își petrecuse toată viața cultivând struguri și nu avea nevoie de supraveghere, dar Ren găsea ceva satisfăcător în a se plimba printre rândurile umbroase și a simți solul tare și lutos al strămoșilor lui sub tălpile pantofilor. În plus, avea nevoie să fugă de Isabel. Îi plăcea prea mult să fie cu ea, mai mult decât ar fi fost cazul.

Massimo îi dădu să zdrobească o boabă de strugure.

– Ți se lipesc degetele între ele?

– Nu încă.

– Tot nu au destul zahăr. Poate alte două săptămâni, apoi vom fi gata pentru *vendemmia*.

Spre sfârșitul după-amiezii, când Ren se întorcea la vilă, invariabil îl găsea pe Jeremy așteptându-l. Băiatul nu spunea niciodată nimic, dar nu îi luase mult lui Ren să se prindă că voia să își exerseze mișcările de arte marțiale. Băiatul era deștept și avea simțul coordonării, iar pe Ren nu îl deranja. Harry și Tracy de regulă se încuiau cu Isabel pentru ședința zilnică de consiliere, dar dacă sesiunea se termina la timp, lui Harry îi plăcea să li se alăture. Ren se distra privindu-l pe Jeremy arătându-i tatălui lui ceea ce învățase și el.

Uneori Ren se trezea întrebându-se cum ar fi ieșit el ca persoană dacă ar fi avut un tată precum Harry Briggs. Nici măcar când cunoscuse succesul Ren nu reușise să câștige aprecierea tatălui său. A fi actor, în special unul

de succes, era prea public, prea vulgar – toate acestea din partea unui bărbat care fusese căsătorit cu mama lui Ren, o femeie petrecăreaţă şi dependentă de iarbă.

Din fericire, Ren încetase cu mult timp în urmă să își mai bată capul cu părerea tatălui său. Nu era nimic util în a obţine aprecierea unui bărbat pe care nu avea să îl respecte niciodată.

Anna începu să îl cicălească să organizeze o festa odată ce se încheia recolta.

– A fost organizată mulţi ani când eram eu copilă. Toată lumea care ajuta la *vendemmia* venea la vilă în prima duminică după ce se culegeau strugurii. Era multă mâncare şi multe râsete. Dar mătuşa ta Philomena a decis că era prea mare deranjul, iar tradiţia s-a sfârşit. Acum că locuieşti tu aici, putem începe din nou, da?

– Locuiesc aici doar provizoriu.

Se afla în Italia de aproape trei săptămâni. Trebuia să meargă la Roma săptămâna următoare pentru a se întâlni cu Jenks timp de câteva zile, iar filmările aveau să înceapă câteva săptămâni mai târziu. Nu discutase nimic din toate acestea cu Isabel – nici întâlnirea de la Roma, nici cât avea să mai rămână la vilă –, iar ea nu îl întrebase. Pe de altă parte, de ce ar fi trebuit să o facă? Ştiau amândoi că era o aventură scurtă.

Poate avea să o invite să îl însoţească. Vederea locurilor familiare prin ochii ei îi oferea o perspectivă cu totul nouă. Doar că nu putea să o invite. Oricât s-ar fi străduit să se deghizeze, inevitabil ar fi fost recunoscut de vreun paparazzo atent, iar dacă ar fi fost văzută cu el, s-ar fi ales praful şi din puţinul ce mai rămăsese din reputaţia ei de fată cuminte. Mai era şi faptul imposibil de negat că ar fi refuzat să îl însoţească odată ce afla despre ce era cu adevărat vorba în *Moarte la miezul nopţii*.

Resentimentele lui reapărură la suprafaţă. Isabel nu ar fi înţeles niciodată ce însemna acest rol pentru el, la fel cum refuza să înţeleagă că dorinţa lui de a juca roluri negative nu era cauzată de povara unei imagini distorsionate despre propria lui persoană. Pur şi simplu nu se putea identifica nicidecum cu eroii, iar acest

lucru nu avea naibii nimic de-a face cu faptul că avusese o copilărie nebună. Ei bine, nu avea prea multe de-a face, oricum. Şi de când îşi permitea cineva care angaja contabili escroci şi se logodea cu un ticălos să vină şi să îl judece pe el?

Era de mirare că aventura lor nu ajunsese deja să se stingă de la sine, deşi când era vorba de Isabel îi venea greu să îşi imagineze orice stingându-se pur şi simplu de la sine. Nu, când această aventură avea să ajungă la capăt, sfârşitul avea să fie exploziv. Ideea îl deprimă atât de tare încât îi luă o clipă să-şi dea seama că Anna încă vorbea cu el.

– ... dar asta e casa ta acum – casa familiei tale – şi ai să te întorci mereu. Deci vom ţine festa anul acesta ca să începem o tradiţie nouă, da?

Ren nu se putea imagina întorcându-se, nu când Isabel nu ar mai fi fost aici, dar îi dădu undă verde Annei să îşi continue planurile.

– Nu eşti una dintre acele persoane care consideră că femeile gravide nu au nevoie de sex, aşa-i? Tracy o fixă pe Isabel cu o privire acuzatoare. Pentru că dacă eşti, uită-te bine la bărbatul acesta şi spune-mi câte femei, însărcinate sau nu, ar putea să-i reziste?

Harry reuşi să pară simultan stingherit şi fericit.

– Nu ştiu ce să zic de asta... Dar sincer, Isabel, chiar nu mai e necesar. Absolut deloc necesar. Am avut timp mai mult decât suficient să discutăm, iar listele pe care ne-ai cerut să le facem au fost foarte utile. Nu eram tocmai conştient... pur şi simplu nu ştiam... Faţa i se topi într-un zâmbet. Nu mi-am imaginat niciodată toate modurile în care mă iubeşte.

– Iar eu habar nu am avut că admiră atât de multe lucruri la mine. La mine! Tracy fu străbătută de un fior de încântare. Credeam că ştiu totul despre el, dar abia dacă îl cunoscusem la suprafaţă.

– Să mai aşteptăm puţin, spuse Isabel.

– Ce fel de consilier marital eşti? replică Tracy.

– Nu sunt. Improvizez. V-am spus asta de la bun început. Voi sunteţi cei care aţi insistat cu asta, aţi uitat?

Tracy oftă.

– Pur şi simplu nu vrem s-o dăm în bară din nou.

– Atunci haideţi să discutăm despre listele de azi. Aţi enumerat fiecare câte douăzeci de atribute pe care le are celălalt şi pe care v-aţi dori să le aveţi personal?

– Douăzeci şi unu, spuse Tracy. Eu am inclus şi penisul lui.

Harry râse şi se sărutară, iar junghiul de invidie pe care îl simţi Isabel o lovi direct în inimă. Căsnicia avea anumite recompense pentru cei capabili să supravieţuiască haosului.

– Grăbeşte-te! Au plecat.

Isabel scăpă stiloul când Ren intră în salonul din spate al vilei, unde ea stătuse aşezată la o superbă masă de birou din secolul al XVIII-lea, scriindu-i un bilet unei prietene din New York. Cum familia Briggs tocmai plecase să ia cina în Casalleone, nu era nevoie să îl întrebe pe Ren la cine se referea.

Se aplecă să îşi ridice stiloul, dar el o trase din scaun înainte să apuce să pună mâna pe el. Fusese atât de capricios în ultima vreme, ba purtându-se ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă capul de pe umeri, ba arătându-se jucăuş şi poznaş, cum era acum. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu cât simţea mai acut bătălia ce se dădea în el între persoana care credea el că era şi bărbatul care nu se mai simţea confortabil trăind în pielea băiatului rău.

Smuci din cap spre uşă.

– Să mergem. Estimez că avem două ore până să se întoarcă.

– Mergem undeva anume?

– La casa de la fermă. Aici sunt prea mulţi oameni prin preajmă.

Coborâră în fugă dealul, şi tot în fugă intrară pe uşă şi urcară scările. Când ajunseră sus, ea îl împinse spre dormitorul mai mic.

– Aşternuturi curate.

– De parcă o să rămână curate mult timp.

Isabel își smulse hainele cât timp el încuie ușa, trase obloanele și aprinse o lampă. Becul slab al acesteia cufundă cămăruța în umbră.

Ren aruncă pe noptieră conținutul buzunarelor sale și se dezbrăcă. Isabel se întinse pe patul îngust, apoi se rostogoli pe o parte când se instală și el lângă ea. O dezmierdă cu gura pe nas și îi scoase brățara.

– Te vreau complet goală pentru mine. Sfârcurile ei se transformară în două pietricele la auzul notei senzuale și posesive din vocea lui. Închise ochii când el își îngropă buzele în palma ei. Rosti cuvintele pe pielea ei. Goală în afară de asta...

Întinse o mână spre noptieră. Câteva clipe mai târziu, auzi un clinchet de metal rece închizându-se în jurul încheieturii ei.

Deschise larg ochii și lăsă să-i scape un țipăt de spaimă.

– Ce faci?

– Preiau controlul.

Îi înșfăcă ambele încheieturi, și cea care era liberă și cea care purta cătușe, și i le trase deasupra capului.

– Ei bine, încetează chiar acum.

– Prefer să nu.

Trecu lanțul pe după una dintre barele tăbliei patului, apoi închise cătușa liberă peste cealaltă încheietură a ei.

– M-ai legat de pat!

– Sunt atât de mârșav încât uneori mă surprind singur.

Isabel încercă să decidă cât de supărată era, dar nu prea reuși să o facă.

– Astea sunt cătușe adevărate.

– Am cerut să-mi fie expediate prin curier.

Își trecu buzele peste interiorul brațului ei, chiar deasupra axilei. Când ea se zbătu în strânsoarea cătușelor, pielea ei fu înfiorată de valuri delicioase de răspuns.

– Nu știi că există reguli când legi pe cineva? Icni când el găsi un sfârc, îl trase adânc în gură și supse. Există un... protocol!

– Nu prea mi-a păsat niciodată de protocoale.

Continuă să îi abuzeze bietul sfârc lipsit de apărare, dar Isabel nu își permise să se abandoneze fiorilor delicioși până nu termina ce avea de zis.

– Nu ar trebui să folosești niciodată cătușe adevărate, doar ceva ce poate fi desfăcut cu ușurință. Își înăbuși un geamăt. Ar trebui cel puțin să fie căptușite cu ceva. Iar partenera ta trebuie să-și dea consimțământul pentru a fi legată – asta am menționat?

– Cred că nu. Se lăsă pe călcâie, îi desfăcu genunchii și coborî privirea spre ea.

Isabel se linse pe buze.

– Ei bine, menționez acum.

Degetele lui se jucară în cârlionții ei.

– Am luat la cunoștință.

Ea își prinse buza între dinți când o deschise.

– Am... făcut... ăăă... o lucrare de documentare când lucram la teza de masterat.

– Înțeleg.

Timbrul erotic al vocii lui vibră până în terminațiile ei nervoase. Mișcarea degetului lui i se părea o pană caldă și umedă dezmierdând-o și explorând-o.

– Ai nevoie și de... un cod verbal pe care să îl folosești... ahhhh... dacă lucrurile merg prea departe.

– Asta putem face. Ba chiar am câteva idei.

Abandonă prea repede mângâierea, urcă pe trupul ei și îi șopti la ureche.

– Nu au voie să fie cuvinte sexuale.

Își lăsă genunchiul să alunece pe interiorul coapsei lui.

– Ei, unde ar mai fi distracția atunci?

Îi prinse sânii în palme, ridicându-i și modelându-i în mâinile lui, desfătându-se cu ei. Ea își încleștă mâinile pe barele tăbliei patului.

– Trebuie să fie cuvinte gen „asparagus“ sau „carburator“. Vorbesc serios, Ren... Un geamăt îi scăpă de pe buze înainte să apuce să îl înăbușe. Dacă spun... „asparagus“ înseamnă că ai... ahh... mers prea departe și trebuie să te oprești.

– Dacă spui „asparagus“, o să vreau eu să mă opresc pentru că nu mă pot gândi la nimic care să-mi taie mai tare cheful. Se îndepărtă de sânul ei. Nu ai putea să spui ceva de genul „animalule“? Sau „armăsarule“? Sau...

Îi șopti din nou la ureche.

– Asta e sexual. Își schimbă ușor poziția coapsei, astfel încât să se frece de el. Era atât de tare încât se înfioră. El o atinse mângâietor pe axilă și îi sugeră un alt cuvânt. Ea se zbătu și trase de cătușe. Foarte sexual.

– Dar ăsta?

Șoapta lui se transformă într-un tors întunecat.

– Ăla e obscen.

– Grozav. Hai să-l folosim.

Șoldurile ei se arcuiră și se ridicară de pe pat.

– Eu folosesc „asparagus“.

În clipa aceea o abandonă. Se lăsă pe călcâie între picioarele ei crăcănate, stând astfel încât trupurile lor să nu se mai atingă deloc, și așteptă.

În ciuda sclipirii diabolice din ochii lui, Isabel avu nevoie de o clipă până să priceapă. Când avea să învețe să își țină gura? Căută o picătură de demnitate, dar nu era ușor de găsit în poziția ei actuală, atât de vulnerabilă.

– Poți să ignori asta.

– Ești sigură?

Și nu-i așa că era plin de sine?

– Sunt sigură.

– Absolut convinsă? În caz că încă nu te-ai prins, ești goală, legată de pat cu o pereche de cătușe, fără cea mai mică șansă de a scăpa și pe punctul de a fi violată.

– Aha.

Își trase genunchiul mai sus pe pat.

El desenă cârlionții moi cu degetul lui mare, savurând priveliștea. Isabel îi simți dorința, arzând la fel de fierbinte ca a ei, și auzi nota întunecată și senzuală de dincolo de tonul lui glumeț.

– Eu nu doar îmi câștig existența abuzând femei, să știi. Ameninț pe oricine care reprezintă adevărul, dreptatea și visul american. Și – nu că aș vrea să insist prea mult pe asta – singura ta apărare în fața mea e o legumă.

Ea își retrase și mai mult picioarele pentru a-i demonstra că nu era complet lipsită de apărare. În același timp își promise că odată ce se termina episodul acela, nu avea să mai găsească astâmpăr până nu folosea acele cătușe și împotriva lui. Dacă nu cumva se înșela în presupunerea ei, probabil că nu avea să îi opună prea multă rezistență.

– Înțeleg la ce te referi. Degetul lui se strecură în ea. Acum taci ca să te pot viola.

Ceea ce și făcu. Cu măiestrie. Mai întâi cu degetele, apoi cu trupul lui. Urcându-se peste ea, împingându-se în ea. Torturând-o până se auzi implorându-l. În același timp nu se simțise niciodată mai în siguranță sau mai răsfățată decât acum, prizonieră a dezmierdărilor lui minunate.

– Nu încă, scumpo. O sărută din nou, apăsat și posesiv, și o penetră mai adânc. Nu până nu voi fi gata și eu.

Era mai mult decât gata. Mușchii lui se încordară ca și cum el ar fi fost cel legat cu lanțuri. Această plăcere arzătoare presupunea pentru el un efort chiar mai mare decât pentru ea. Se cufundă mai adânc între coapsele ei. Ea își încolăci picioarele în jurul lui. Se mișcară împreună, strigară împreună...

Lanțurile care îi țineau legați de pământ se rupseră. Într-un final deveni și el la fel de prizonier ca ea.

În timp ce Ren moțăia, Isabel se furișă din pat și luă cătușele ce zăceau pe podea alături de cheia aruncată lângă ele. Coborî privirea spre el. Genele lui bogate formau semiluni țepoase pe pomeții lui, iar șuvițe de păr negru îi cădeau peste frunte. Contrastul dintre pielea lui măslinie exotică și albul așternuturilor îl făcea să arate ca un păgân superb.

Se duse la baie, unde ascunse cătușele și cheia sub un prosop. Ar fi trebuit să deteste ceea ce îi făcuse Ren, dar nu simțise așa ceva nici măcar pentru o clipă. Ce se întâmplase cu femeia care simțea nevoia să dețină controlul? În loc să se simtă neputincioasă și furioasă, ea îi oferise tot ce avea.

Inclusiv iubirea ei.

Degetele ei se încleştară pe marginea chiuvetei. Se îndrăgostise de el. Se fixă cu privirea în oglindă, apoi coborî ochii. Cine voia să se uite la cineva atât de tâmpit? Abia dacă se cunoşteau de trei săptămâni şi totuşi tocmai ea, cea mai prudentă dintre femei când era vorba de relaţii romantice, se îndrăgostise până peste cap.

Se stropi cu apă pe faţă şi încercă să se detaşeze pentru a putea să analizeze problema atracţiei dintre un bărbat şi o femeie la un nivel biologic. La începuturile umanităţii atracţia faţă de sexul opus fusese o metodă de a asigura supravieţuirea celui mai puternic în cadrul speciei. Majoritatea oamenilor încă mai aveau ceva din acel instinct şi era evident că şi ea încă îl mai avea.

Dar cum rămânea cu supravieţuirea ei ca femeie modernă? Cum rămânea cu supravieţuirea ei ca femeie care fusese hotărâtă să se implice în relaţii sănătoase, o femeie care îşi promisese că nu avea să repete niciodată modelele comportamentele vulcanice ale părinţilor ei? Aventura ei cu Ren ar fi trebuit să fie un exerciţiu de revendicare şi eliberare a sexualităţii ei. În schimb îşi eliberase inima.

Coborî o privire posacă spre suportul de săpun. Avea nevoie de un plan.

Corect. De parcă vreunul dintre celelalte planuri ale ei funcţionase.

Deocamdată pur şi simplu nu avea să-şi dea voie să se gândească la acest lucru. Avea să nege cu desăvârşire. Negarea nu era întotdeauna un lucru rău. Poate că dacă nu reflecta prea mult la sentimentele ei, aveau să dispară.

Sau poate că nu.

capitolul 19

– Doreşti prăjitură cu ciocolată sau plăcintă cu cireşe?

Isabel se opri la marginea grădinii vilei şi o privi pe Brittany întinzându-i lui Ren o farfurioară de lut. Acesta studie concentrat diversele frunze şi crenguţe.

– Cred că voi opta pentru plăcinta cu cireşe. Şi eventual un pahar de scotch, dacă nu e prea mare deranjul.

– N-ai voie să spui asta, îl mustră Steffie. Trebuie să ceri ceai.

– Sau un suc cu gheaţă, spuse Brittany. Avem voie să bem suc cu gheaţă.

– Nu, nu avem, Brittany. Doar ceai. Sau cafea.

– Un ceai ar fi în regulă.

Ren luă din mâinile ei o ceaşcă şi o farfurioară imaginare, pantomima lui fiind atât de reuşită încât Isabel aproape şi le putu imagina în mâinile lui.

Stătu câteva clipe să îl observe. Concentrarea lui atunci când se juca alături de fetiţe era bizar de intensă. Nu era la fel şi în preajma băieţilor. Când îl arunca pe Connor în aer sau băga capul sub capota maşinii Maserati recent reparate alături de Jeremy, o făcea cu un aer nepăsător. La fel de bizar era şi faptul că părea dispus să joace oricare ar fi fost jocul pe care i-l impuneau fetele, inclusiv unele imaginare precum această serată cu ceai. Avea să fie nevoită să îi ceară explicaţii.

Porni spre casa de la fermă pentru a vedea dacă de ieri până azi se înregistraseră progrese în căutarea cu detectoarele de metal. Giulia o văzu şi îi făcu obosită cu mâna. Era mânjită pe un obraz şi avea umbre adânci sub ochi. În spatele ei, trei bărbaţi şi una dintre femei scanau metodic livada de măslini. Alţii aşteptau înarmaţi cu lopeţi, pregătiţi să sape de fiecare dată când detectoarele emiteau semnalul sonor, ceea ce se întâmpla mult prea frecvent.

Giulia îşi lăsă lopata în mâinile lui Giancarlo şi veni să o întâmpine pe Isabel, care vru imediat să ştie ce se mai întâmplase.

– Am găsit din nou monede, cuie şi o bucată dintr-o roată, spuse ea. Am găsit şi ceva mai mare cam acum o oră, dar era doar o parte dintr-o sobă veche.

– Arăţi obosită.

Giulia îşi frecţionă obrazul cu dosul palmei, întinzând mizeria.

– Sunt. Iar activitatea mea la birou are de suferit din cauză că sunt aici tot timpul. Vittorio nu lasă să îi fie afectată munca. El iese cu grupurile exact cum are programat, dar eu...

– Știu că ești frustrată, Giulia, dar încearcă să nu te descarci pe Vittorio.

Ea îi oferi lui Isabel un zâmbet șters.

– Tot asta îmi spun singură. Vittorio e nevoit să îndure atâtea din partea mea.

Se mutară în umbra unuia dintre măslini.

– M-am tot gândit la Josie, nepoata lui Paolo, spuse Isabel. Marta a discutat cu ea despre statuie, dar se pare că Josie nu se descurcă prea bine în italiană, deci cine știe cât de mult a înțeles? Mă gândeam să o sun personal ca să văd cât știe, dar poate ar trebui să o suni tu. Tu știi mai multe despre familie decât mine.

– Da, asta e o idee bună. Se uită la ceas, calculând diferența de fus orar. Trebuie să mă întorc la birou. O să o sun de acolo.

După plecarea Giuliei, Isabel își făcu și ea runda cu unul dintre detectoarele de metal înainte de a i-l da Fabiolei, soția lui Bernardo, și a se întoarce la vilă. Își luă carnețelul, apoi se cuibări pe unul dintre scaunele din grădina de trandafiri.

Izolarea pe care i-o oferea grădina făcea din aceasta unul dintre locurile ei favorite. Se afla pe o terasă îngustă de pământ sub grădinile formale, dar era ferită de ochii curioșilor, adăpostită în spatele unui mic pâlc de pomi fructiferi. Un cal păștea pe câmp la marginea pădurii, iar soarele sfârșitului de după-amiază proiecta un halo auriu în jurul ruinelor vechiului castel din creștetul dealului. Era cald azi, vreme mai degrabă de început de august decât de sfârșit de septembrie, iar în aer plutea parfumul trandafirilor.

Coborî privirea spre carnețelul din poala ei, dar nu îl deschise. Toate ideile pe care le notase păreau să repete ceea ce scrisese deja în cărțile ei precedente. Începea să aibă impresia sâcâitoare că scrisese deja tot ceea ce știa despre depășirea crizelor personale.

– Aici erai. Ren se apropie încet de ea, purtând un tricou de rugby în dungi albastru şi alb peste o pereche de pantaloni scurţi. Îşi sprijini mâinile de scaunul de metal pe care era aşezată şi se aplecă să o sărute prelung. Apoi îi prinse sânii în palme. Aici. Acum.

– Tentant. Dar nu am cătuşele la mine.

El îi abandonă sânii şi se lăfăi în scaunul de lângă ea, făcând o faţă posacă.

– Diseară o facem în maşină, ca tot restul oamenilor din oraşul ăsta.

– De acord. Îşi întoarse faţa spre soare. Presupunând, desigur, că nu cazi în ghearele clubului tău de fane.

– Jur că fetiţele alea au un fel de radar.

– Ai fost fantastic de tolerant. Mă surprinde că petreci atât de mult timp cu ele.

Ochii lui deveniră de gheaţă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Doar ceea ce am spus.

– Nu vreau să vorbesc despre ele.

Ea ridică din sprâncene. Ren ştia cum să ţină oamenii la distanţă la fel de eficient cum ştia să îi farmece, deşi nu îşi putea închipui de ce simţea nevoia să o facă acum.

– Da' ştiu că eşti într-o dispoziţie de zile mari.

– Scuze. Îşi întinse picioarele şi le încrucişă la glezne, dar postura i se păru lui Isabel mai degrabă calculată decât nepăsătoare, aproape ca şi cum s-ar fi forţat să se relaxeze. Ţi-a spus Tracy că ea şi Harry au de gând să închirieze o casă în oraş?

Ea dădu din cap.

– Apartamentul acela din Zürich contribuia la problemele lor. E prea mic pentru ei toţi. Au decis că ar fi mai bine dacă ea şi copiii ar rămâne aici, unde se simt mai în largul lor, iar Harry ar face naveta în weekenduri.

– Sunt singurul pe care îl înspăimântă gândul că actuala mea iubită îi oferă consiliere maritală fostei mele soţii?

– Nu e ca şi cum ar fi aspecte foarte confidenţiale. Se pare că unul sau altul dintre ei ajunge să îţi spună tot ceea ce discutăm.

– E ceva ce m-am străduit din răsputeri să descurajez. Îi luă mâna şi se jucă distrat cu degetele ei o vreme. De ce te oferi astfel? Ce ai de câştigat?

– Asta e munca mea.

– Eşti în vacanţă.

– Nu am genul de profesie care să permită vacanţe.

– Orice profesie permite vacanţe.

– Nu poţi semna condica şi să pleci în genul de muncă pe care o fac eu.

Ren se încruntă.

– Cum poţi şti sigur că într-adevăr îi ajuţi? Nu există un strop de aroganţă în a presupune că tu ştii întotdeauna ce e mai bun pentru alţii?

– Crezi că sunt arogantă?

El îşi aţinti privirea în depărtare, fixând-o pe un şir de ierburi ornamentale ce se legănau în bătaia brizei.

– Nu. Eşti insistentă şi încăpăţânată. Dar nu, nu eşti arogantă.

– Ai dreptate, însă. Există o oarecare aroganţă în a crede că ştii ce e cel mai bine pentru alţii.

– Şi totuşi mergi mai departe.

– Uneori ne concentrăm pe defectele altora pentru a nu fi nevoiţi să ne concentrăm pe ale noastre.

Îşi dădu seama că unghia de la degetul mare se furişase spre dinţii ei şi îşi lăsă mâna să îi cadă înapoi în poală.

– Tu asta crezi că ai făcut?

În trecut nu crezuse, dar acum nu putea să nu se întrebe, nu asta făcea?

– Presupun că am venit în Italia exact în încercarea de a afla răspunsul la întrebarea asta.

– Şi cum te descurci până acum?

– Nu prea bine.

Ren o bătu pe picior.

– Dacă ai nevoie de ajutor să îţi găseşti defectele, anunţă-mă neapărat şi pe mine. Cum ar fi fetişul tău

pentru ordine şi felul în care încerci să manipulezi totul astfel încât să păstrezi controlul.

– Sunt emoţionată, dar asta e ceva ce trebuie să lămuresc singură.

– Dacă te consolează cu ceva, eu te consider o persoană a naibii de reuşită.

– Mulţumesc, dar standardele tale sunt mai joase decât ale mele.

El râse, apoi îi strânse mâna şi îi aruncă o privire compătimitoare.

– Biata doctor Fifi. Este al naibii de greu să fii lider spiritual, nu-i aşa?

– Nu la fel de greu ca a fi un lider spiritual ignorant.

– Tu nu eşti ignorantă. Doar în plin proces de evoluţie.

O mângâie pe obraz cu degetul mare.

Isabel nu voia să îşi arate latura sensibilă cu ea. De câteva zile deja încerca să se convingă că nu era cu adevărat îndrăgostită de el, că subconştientul ei inventase emoţia pentru ca ea să nu fie nevoită să se simtă vinovată în privinţa sexului. Dar nu era adevărat. Îl iubea cu adevărat, iar momentul de faţă explica şi de ce. Cum era posibil ca cineva care era diametral opus faţă de ea să o înţeleagă atât de bine? Se simţea într-un fel completă când erau împreună. El avea nevoie de cineva care să îi amintească de partea decentă din el, iar ea avea nevoie de cineva care să o împiedice să devină făţarnică. Dar ştia că el nu îi împărtăşea perspectiva.

– Ren!

Două fete ieşiră în fugă din tufişuri.

Ren îşi lăsă capul pe spate şi oftă chinuit.

– Chiar au radar.

– Te-am căutat peste tot, spuse Steffie. Am construit o casă şi vrem să te joci cu noi.

– E timpul să trec la treabă. Strânse mâna lui Isabel şi se ridică. Hei, fii indulgentă cu tine, bine?

De parcă asta s-ar fi putut întâmpla vreodată... Îl privi dispărând. O parte din ea şi-ar fi dorit să alunge printr-un efort de voinţă iubirea pentru el, dar cealaltă

parte și-ar fi dorit să o păstreze pentru totdeauna. În sufletul ei se formă o mică baltă de autocompătimire binemeritată.

Bine lucrat, Doamne. Nu ai putut să-mi oferi drept suflet pereche un bărbat cum e Harry Briggs. O, nu. A trebuit să-mi dai un bărbat care își câștigă existența ucigând femei. Excelent jucat, Amice.

Își aruncă deoparte carnețelul. Era prea distrasă pentru a putea să scrie ceva, așa că mai bine se întorcea la casa de la fermă să dea o mână de ajutor la săpat. Poate reușea să își consume prin muncă o parte din energia negativă.

Andrea Chiara era acolo când ea sosi. El și Vittorio erau croiți din aceeași stofă de crai, dar doctorul Andrea nu era chiar la fel de inofensiv, ceea ce făcu partea imatură din ea să își dorească să fi fost și Ren de față pentru a vedea cum îi sărutase mâna în semn de salut.

– Având încă o femeie superbă care să ne inspire, spuse el, treaba va merge mai rapid.

Isabel aruncă o privire pe furiș spre vilă, dar, din păcate, Ren nu se vedea pe nicăieri.

Tracy apăru când Isabel tocmai își termina tura. Ochii ei sclipeau de entuziasm.

– Tocmai m-a contactat Giulia, iar casa pe care o închiriem în oraș va fi gata pentru noi peste trei zile.

– Mă bucur atât de mult.

– Îmi va fi greu să stau departe de Harry atât timp, dar vom vorbi la telefon în fiecare seară, iar el poate să lucreze optsprezece ore pe zi dacă vrea, fără să se simtă presat să se grăbească acasă de teama că îl voi cicăli eu. Dar cel mai tare e că în weekenduri, când va veni aici cu avionul, îl vom avea doar pentru noi, fără telefonul mobil.

– Cred că e un plan bun.

– Când sarcina mea va fi aproape de termen, Harry o să lucreze de aici. Copiii sunt nebuni de încântare la gândul că nu mai trebuie să se întoarcă la Zürich. Învață italiana mult mai repede decât mine și au ajuns să se atașeze de Anna și Marta. Tu vei fi aici încă o lună, iar

Ren va fi prin preajmă aproape trei săptămâni. Vom fi mult mai fericiţi aici.

Trei săptămâni. Nu îi spusese. Ar fi putut să îl întrebe ea, dar sperase că avea să spună el ceva, în loc să se poarte ca şi cum viitorul nu ar fi existat pentru ei, chiar dacă într-adevăr nu exista. Ren nu era nicidecum un bărbat afemeiat care zbura din floare în floare, aşa cum îl descria presa, dar diversele etape din viaţa lui păreau a fi fost marcate de relaţii diferite. Peste ani buni avea să-şi amintească de povestea lor doar ca fiind aventura lui toscană. Nu îi plăcea cât de vulnerabilă se făcuse singură, dar nu găsise nici un alt mod de a trăi.

Tracy se oprise din vorbit suficient cât să o privească amuzată.

– Eşti singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care poate să facă munci manuale fără să se murdărească.

– Am ani buni de exerciţiu.

Tracy arătă spre livada de măslini, unde Andrea fuma o ţigară în timp ce îşi termina tura cu detectorul de metale.

– Mi-am făcut programare la doctorul Vise Umede pe săptămâna viitoare. Anna zicea că e un doctor minunat, în ciuda reputaţiei de afemeiat. Măcar să mă şi simt bine cât stau crăcănată pe masa lui.

– Dă-mi voie să îţi mai ofer o veste bună, atunci. Cred că e timpul să renunţăm la interdicţia de a face sex.

Tracy îşi mângâie abdomenul cu un aer gânditor.

– În regulă.

Nu era nicidecum reacţia la care se aşteptase Isabel.

– E vreo problemă?

– Nu tocmai. Îşi băgă mâna pe sub bluza tricotată pentru a se scărpina. Dar... ai vrea, te rog, să nu-i spui lui Harry că ai pus capăt interdicţiei?

– Căsnicia voastră se bazează pe comunicare deschisă, ai uitat?

– Ştiu, dar... oh, Isabel, ador să discut cu el. Noaptea trecută am povestit despre balene – şi nu a fost vorba de forma corpului meu. Încercam să vedem câte specii

reuşim să numim. Şi cel mai înspăimântător film pe care îl ţinem minte de când eram copii. El m-a lăsat să-i povestesc despre cearta dintre mine şi colega mea de cameră din facultate, care mă enervează şi acum, iar eu am crezut atât timp că îngheţata lui favorită e de ciocolată cu biscuiţi, dar de fapt e cu aromă de unt şi nuci pecan. Am enumerat toate cadourile pe care am reuşit să ne amintim că ni le-am oferit unul altuia şi dacă ne-au plăcut sau nu cu adevărat. Deşi toată săptămâna am umblat cu picioarele încrucişate pentru că sunt atât de excitată că nu mă mai pot controla, nu vreau să renunţ la conversaţii. Până la urmă chiar nu e vorba doar de cum arăt. Harry mă iubeşte cu totul.

Isabel simţi încă un junghi lângă inimă. În ciuda haosului emoţional dintre ei, Tracy şi Harry aveau împreună ceva preţios.

– Eu ridic interdicţia, spuse ea. Cât despre a-l informa şi pe Harry, lasă-te ghidată de conştiinţă.

– Grozav, spuse Tracy posacă.

Tracy schimbă câteva cuvinte cu Andrea, apoi porni spre vilă. O vreme exersă cititul cu cele două fete şi încercă să îi ţină lui Jeremy o lecţie de istorie, dar îi fu greu să se concentreze. Ce avea să facă în privinţa deciziei lui Isabel de a ridica interdicţia la sex?

Încă se lupta cu problema în noaptea aceea când ea şi Harry se întoarseră la fermă ţinându-se de mână. Ea era o fată bogată şi răsfăţată şi detesta dilemele morale, dar căsnicia ei nu avea să funcţioneze dacă nu avea curajul de a înfrunta direct dificultăţile care se iveau. Când intrară pe uşa bucătăriei decise că era momentul potrivit să folosească o parte dintre abilităţile noi pe care le învăţaseră împreună cu Isabel, prin urmare îi luă ambele mâini şi îl privi în ochi.

– Harry, e ceva ce ar trebui să-ţi spun, dar nu vreau. Am un motiv foarte temeinic şi aş dori să-mi dai permisiunea de a-ţi ascunde această informaţie.

Ştia că Harry avea să simtă nevoia să reflecteze o vreme şi fu mai mult decât încântată să îi studieze chipul drag şi familiar cât timp aşteptă.

– E o problemă de viaţă şi de moarte? întrebă el într-un final.

Acum ea fu cea care se văzu nevoită să reflecteze.

– Aproape, dar nu chiar.

– E ceva ce vreau să ştiu?

– O, da.

– Dar tu nu vrei să-mi spui.

– Chiar nu vreau. Nu chiar acum. Curând. Foarte curând.

El arcui foarte vag o sprânceană.

– Pentru că...

– Pentru că te iubesc atât de mult. Ador să discut cu tine. Discuţiile sunt importante pentru mine şi odată ce o să afli chestia asta pe care nu vreau să o afli încă, mi-e teamă că nu o să mai vorbim la fel de mult, iar eu am să încep să cred că mă iubeşti doar pentru faţa mea.

Ochii lui se luminară brusc.

– Isabel a ridicat interdicţia la sex!

Ea îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi se îndepărtă tropăind.

– Detest comunicarea sinceră.

Harry chicoti şi veni după ea. O luă în braţe şi o sărută pe frunte. Bebeluşul dădu din picioare între ei.

– Hei, nu eşti singura care adoră să discute. Şi ştii deja că te-aş iubi şi dacă ai fi urâtă ca unchiul meu Walt. Hai să facem o înţelegere. Pentru fiecare minut pe care îl petrecem goi ne vom oferi de trei ori mai mult timp pentru conversaţii. Ceea ce, la cum mă simt acum, va însemna o grămadă de conversaţie.

Tracy zâmbi cu gura îngropată pe gâtul lui. Chiar şi parfumul pielii lui îi făcea sângele să clocotească. Dar dacă alunecau înapoi în vechile tipare comportamentale? Avuseseră parte de o lecţie brutală despre ceea ce aveau de făcut pentru a-şi menţine căsnicia funcţională. Poate era timpul să îşi pună încrederea în rezistenţa noii stofe din care era croită căsnicia lor.

– Mai întâi trebuie să te săruţi cu mine, spuse ea. Cu hainele pe noi. Şi fără să cobori cu mâinile mai jos de brâu.

– De acord. Iar primul care cedează trebuie să-i ofere celuilalt un masaj din cap până în picioare.

– Aşa să fie.

Ce naiba. Adora să îi facă masaj din cap până în picioare.

Harry o prinse şi o trase pe canapeaua din faţa şemineului, dar de-abia apucase să se cuibărească în scobitura umărului lui, când gemu.

– Trebuie să fac pişu. Într-una trebuie să fac pişu. Dacă mai pomenesc vreodată că aş vrea să rămân din nou însărcinată, abandonează-mă pe un vârf de munte şi lasă-mă să mor.

El râse şi o ridică.

– Te însoţesc.

Urcând după soţia lui, Harry tot încercă să găsească în minte măcar un lucru pe care îl făcuse în viaţă care să îi ofere dreptul să merite femeia aceea. Ea era furtuna pentru calmul lui, argintul viu pentru metalul lui nepreţios. O urmă în baie. Ea nu protestă când se aşeză pe marginea căzii. Până la Isabel şi listele ei, Tracy nu ştiuse că Harry îşi căuta pretexte pentru a o însoţi când mergea la toaletă, din simplul motiv că iubea intimitatea acelui moment, confortul experienţei cotidiene. Tracy râsese din toată inima când încercase să îi explice, dar ştia că înţelegea.

– Leguma favorită? întrebă ea. Nu uitase cât de mult o dorea şi voia să se asigure că ţinea minte şi el grija ei faţă de el. Lasă. Ştiu. E mazărea.

– Fasolea păstăi, replică el. Să nu fie gătită în exces. Uşor crocantă.

Întinse o mână şi îşi închise palma peste gamba ei. Ştia acum că trebuia să spună ce simţea, în loc să presupună că Tracy înţelegea deja ceea ce era atât de evident pentru el.

– Şi eu ador discuţiile, să ştii. Sinceritatea îl forţă să adauge. În momentul de faţă sunt mult mai interesat

de sex. Dumnezeule, Trace, a trecut atât timp. Ai idee ce îmi faci? Simplul fapt de a fi cu tine?

– Da, pentru că mi-ai spus. Își zâmbiră unul celuilalt și, câteva clipe mai târziu, se îndreptară spre dormitor. Odată ce închiseră ușa, ea îi oferi zâmbetul ei viclean de cochetă. Și dacă mă lași gravidă?

– Atunci am să te iau de soție. De câte ori dorești.

O sărută o vreme înainte ca ea să se dea înapoi.

– Bebelușul ăsta e ultimul, ți-o jur. Am de gând să-mi leg trompele.

– Dacă vrei să mai ai și alți copii, eu n-am nimic împotrivă. Putem să ne permitem încă vreo câțiva.

– Cinci e numărul magic pentru mine. Dintotdeauna mi-am dorit cinci. Îl mușcă mărunt de colțul gurii. O, Harry, mă bucur atât de mult că nu ești furios din cauza bebelușului.

– Bebelușul nu a fost niciodată adevărata problemă. Acum știi asta. O atinse pe față. Detest să fiu atât de nesigur pe mine.

– Am crezut că te-am alungat de lângă mine.

El desenă conturul obrazului ei cu degetul lui mare. Buzele îi erau umflate de la săruturi și bănuia că la fel erau și ale lui.

– Nu ne mai asumăm riscuri, bine? Consiliere maritală o dată la șase luni, indiferent dacă avem sau nu nevoie de ea. Și în continuare cred că ar trebui să o informăm pe Isabel că refuzăm să lucrăm cu orice alt psihiatru în afară de ea.

– O să se prindă singură când o să apărem la ușa ei de două ori pe an.

Ajunseseră în dormitor și erau pregătiți să se apuce de activitatea foarte serioasă a săruturilor pasionale. La început ținură gurile închise, dar nu rezistară prea mult. Când buzele ei cedară, Harry profită de ocazie și își strecură limba în cotloanele dulci ca mierea ale gurii ei. Se jucară astfel o vreme, dar nu fu suficient. Mâna lui deveni lacomă și își închise palma peste sânul ei.

– De la brâu în sus, șopti el.

– De la brâu în sus e permis.

Îi trase bluza peste cap. Tracy îi studie chipul cât timp el îi desfăcu sutienul. Îi spusese că nu se sătura niciodată să îl privească.

Sânii ei scăpară din strânsoare, iar Harry își simți gura uscându-i-se când coborî privirea spre sfârcurile ei umflate. Știa că erau foarte sensibile, la fel cum știa că îi plăcea oricum să îi fie atinse. Își aminti șocul ei când aflase cât de sus se aflau sânii ei de femeie însărcinată pe lista cu lucruri care îl excitau. Lui nu îi trecuse niciodată prin minte să-i spună. Crezuse că ea avea să-și dea seama după faptul că nu-și putea ține mâinile departe de ei.

Ea scoase o exclamație guturală când Harry își plecă fruntea pentru a suge. Apoi își strecură mâna între picioarele lui.

– Vai! Am pierdut.

Controlul lui cedă și hainele zburară de pe ei. Ea îl îmbrânci tare, făcându-l să cadă pe spate pe pat. Părul ei se revărsă într-un nor de culoarea cernelii, acoperindu-i un umăr, când se urcă peste el, apoi se ridică puțin pentru a putea să-i lase acces acolo unde știa că tânjea să ajungă. El o dezmierdă cu degetele, plimbându-le în sus și în jos prin valea umedă și moscată înainte de a le strecura înăuntru.

Amintirea a ceea ce aproape pierduseră îi făcu pe amândoi înverșunați. El o atinse peste tot, iar ea făcu la fel cu el. Se priviră în ochi, prețuind ceea ce vedeau.

– Te iubesc pentru totdeauna, șopti el.

– Și o veșnicie după, îi șopti ea drept răspuns.

Apoi trupurile lor găsiră un ritm perfect, iar vorbitul deveni imposibil. Împreună se prăbușiră într-un întuneric superb.

capitolul 20

Masa de două sute de ani vechime din sala de mese a vilei gemea de mâncare. Pe platouri ovale bogat decorate se lăfăia o pulpă de miel la cuptor, precum și bibilici

umplute cu usturoi și salvie. Frunze de andive călite până la un maro auriu serveau drept bază pentru grămezi aromate de semințe de pin, măsline, hamsii și stafide, în timp ce felii subțiri de *pancetta* dădeau savoare unui bol simplu de fasole păstăi. Franzelele proaspăt coapte de *pane toscano* se revărsau dintr-un coș tapetat cu prosoape de pânză din vechime, purtând blazonul familiei.

În ciuda arcadelor grandioase și a frescelor religioase din încăpere, atmosfera era informală. Copiii familiei Briggs plimbau prin farfurii bucăți minuscule de ravioli cu carne și se îndopau cu felii de pizza făcută în casă. Ren ceru o a doua porție de paste cu castane, iar Isabel își permise o felie în plus de mămăligă, făcută la grătar astfel încât să fie crocantă la exterior, dar moale și aburindă la interior. Erau felii cremoase de *pecorino*, smochine înmuiate în ciocolată și vin – un sortiment roșu tare din propria lor vie și un Cinque Terre alb, cu aromă fructată.

Ren era în esență italian, prin urmare era genul de bărbat care știa să aprecieze o petrecere reușită, și se folosise de plecarea iminentă a familiei Briggs, anunțată pentru dimineața următoare, drept pretext pentru a invita oaspeți la cină. Vittorio și Giulia erau așezați la masă, alături de alți diverși membri ai familiei lui Massimo și Anna. Doctorul Andrea Chiara se făcuse remarcat prin absență, deși Isabel sugerase să fie invitat.

Massimo vorbi despre *vendemmia*, sărbătoarea recoltării strugurilor care avea să înceapă peste două zile, în timp ce Anna și Marta se agitau în dreapta și în stânga pentru a aduce mai multă mâncare pe masă.

Nimeni nu pomeni nimic despre statuie. Terminaseră de căutat prin livada de măslini cu detectoarele de metal și nu găsiseră nimic.

– Ești întotdeauna atât de drăguță cu ea, îi spuse Giulia încet lui Isabel, astfel încât Tracy, care se afla la celălalt capăt al mesei, să nu audă accidental. Dacă ar fi fost soția lui Vittorio înaintea mea, eu aș fi urât-o.

– Nu și dacă Vittorio ar fi făcut la fel de multe eforturi ca Ren în încercarea de a scăpa de ea, replică Isabel.

– Chiar și așa... Giulia flutură din mână. Ah, nu te pot păcăli, știu. Gelozia mea e cea care mă face să nu o plac. Unele femei rămân gravide doar uitându-se la un bărbat. Chiar și nepoata lui Paolo, Josie, e însărcinată din nou.

– Eu mă ocupam de copii când i-ai spus lui Ren că ai discutat cu ea. Ce ți-a zis?

Giulia rupse o bucățică dintr-o coajă de pâine.

– Că e însărcinată. Cu al doilea copil. Îi oferi lui Isabel un zâmbet înlăcrimat. Uneori am impresia că tot restul femeilor din lume sunt gravide. Mă face să îmi plâng singură de milă, ceea ce nu e bine.

– Nu știa nimic despre statuie?

– Foarte puțin. Nu i-a fost ușor lui Josie să discute cu Paolo după moartea mamei ei, pentru că italiana ei nu e prea bună. Dar oricum au păstrat legătura, iar el îi trimitea mereu daruri.

– Daruri? Crezi că...

– Nici o statuie. Am întrebat, mai ales după ce mi-a spus că a avut dificultăți în a rămâne însărcinată cu primul ei copil.

– Poate ne-ar prinde bine să avem o listă cu tot ceea ce a trimis. S-ar putea să existe un indiciu pe undeva. O hartă ascunsă într-o carte, o cheie – ceva.

– Nu m-am gândit la asta. Am s-o sun din nou diseară.

– Oliță! țipă Connor din scaunul lui cu înălțător de la capătul mesei, chiar în clipa în care apăru o prăjitură cu mere.

Harry și Tracy săriră imediat în picioare.

– Vreau bărbat!

Împunse aerul cu degetul în direcția lui Ren, care se schimonosi.

– Mai scutește-mă, omule. Du-te cu tatăl tău.

– Vreau tu!

Tracy flutură din brațe ca o găină înnebunită.

– Nu te certa cu el. Va avea un ACCIDENT.

– Nu ar îndrăzni.

Ren îl fixă pe copilaș cu privirea lui de ucigaș.

Connor își băgă degetul în gură și chicoti.

Ren oftă şi cedă în faţa inevitabilului.

– I-a luat o vreme să priceapă ideea, dar a învăţat să facă la toaletă într-o zi, i se lăudă Tracy Fabiolei în timp ce Ren îl duse pe Connor de la masă. Presupun că după patru copii te prinzi într-un final cum să rezolvi şi asta.

Ren pufni în râs din camera alăturată.

Orele se scurseră pe nesimţite. Se servi o porţie sănătoasă de *grappa* de ars gâtlejurile, alături de un *vinsanto* mai dulce pentru a însoţi *cantucci* ticsiţi de nuci. Briza care adia prin uşile deschise devenise îngheţată, dar Isabel îşi lăsase puloverul în casa de la fermă când îşi mutase lucrurile înapoi în dimineaţa aceea. Se ridică şi îl atinse pe Ren pe umăr, întrerupându-i pentru o clipă discuţia cu Vittorio despre politica din Italia.

– Mă duc sus să iau unul dintre puloverele tale.

El dădu absent din cap şi reluă conversaţia.

Dormitorul principal al vilei era mobilat cu articole masive, de culoare închisă, inclusiv un dulap sculptat de mână, oglinzi aurite şi un pat cu patru stâlpi groşi. Ieri după-amiază ea şi Ren reuşiseră să fure o oră între acei stâlpi, cât timp familia Briggs făcuse un tur al obiectivelor turistice. În timp ce fu străbătută de un uşor fior, se gândi dacă nu cumva era posibil să se transforme într-o dependentă de sex. Dar ştia că era mai degrabă o dependenţă de Lorenzo Gage.

Se îndreptă spre garderobă, dar se opri brusc când observă ceva pe pat. Se apropie pentru a vedea ce era.

Ren băuse mai mult decât suficient vin, prin urmare refuză să mai servească şi *grappa*. Intenţiona să fie treaz în noaptea aceea când o lua la pat pe doctor Isabel. Avea impresia că deasupra capetelor lor începuse să bată un ceas uriaş, măsurând timpul care le mai rămăsese. În mai puţin de o săptămână trebuia să plece la Roma pentru întâlnirile programate acolo, iar la scurt timp după avea să plece definitiv. Se uită în jurul lui, căutând-o din priviri, apoi îşi aminti că urcase în dormitorul lui să împrumute un pulover.

Un sunet de alarmă i se declanşă în minte. Se ridică brusc de la masă şi porni în fugă spre scări.

Isabel îi recunoscu paşii pe hol. Avea un mers distinct, cu paşi măsuraţi, uşori şi graţioşi pentru un bărbat atât de înalt. Intră agale pe uşă şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

– Ai găsit un pulover?

– Nu încă.

– E unul gri în birou. Traversă covorul. E cel mai mic pe care îl am.

Isabel se aşeză pe marginea patului, ţinând în mână scenariul pe care îl găsise.

– Când ai primit asta?

– Poate ai prefera să porţi puloverul meu albastru. Aia? Acum câteva zile. Cel albastru e curat, dar pe cel gri l-am purtat de câteva ori.

– Nu mi-ai pomenit nimic de asta.

– Ba sigur că da.

Scotoci prin sertar.

– Nu mi-ai spus că ai primit scenariul.

– A fost cam nebunie pe aici, în caz că n-ai observat.

– N-a fost chiar aşa mare nebunie.

Ren ridică din umeri, scoase un pulover, apoi căută un altul.

Isabel îşi trecu degetul mare peste etichetă.

– De ce nu mi-ai pomenit nimic?

– S-au petrecut multe.

– Noi discutăm tot timpul. N-ai suflat un cuvânt.

– Presupun că nu m-am gândit la asta.

– Mi-e cam greu să cred aşa ceva, având în vedere că ştiu cât e de important pentru tine.

Deşi mişcarea fusese subtilă, trupul lui păru să se încordeze, aproape ca al unui şarpe înainte de a ataca.

– Treaba asta începe să semene cu un interogatoriu.

– Mi-ai spus cât eşti de nerăbdător să citeşti scenariul final. Mi se pare ciudat că nu ai pomenit nici o dată că se află aici.

– Mie nu mi se pare ciudat. Munca mea e privată.

– Înţeleg.

Cu doar câteva clipe în urmă rememorase cu plăcere felul în care făcuseră dragoste, dar acum se simţea întristată şi uşor batjocorită. Era femeia cu care Ren se culca – nu prietena lui, nici măcar o iubită adevărată, pentru că iubiţii adevăraţi împărţeau mai mult decât trupurile.

El nu se simţi în stare să îi susţină privirea.

– Ţie oricum nu-ţi plac filmele mele. De ce ţi-ar păsa?

– Pentru că îţi pasă ţie. Pentru că am vorbit despre asta. Pentru că eu îţi spun despre munca mea. Alege oricare motiv.

Aruncă jos scenariul şi se ridică de pe pat.

– Faci din ţânţar armăsar în povestea asta. Eu doar – Jenks a schimbat puţin direcţiile, atâta tot. Încă procesez schimbarea. Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun ceva. Dar probabil nu am vrut să redeschid subiectul cu tine. Sincer, Isabel, sunt cam sătul să trebuiască să justific munca din care îmi câştig existenţa.

Mai întâi furia lui, apoi vinovăţia lui, iar acum trecuse la atac. Clasic. Ar fi vrut să îi răspundă cu aceeaşi monedă, dar nu aşa se construiau relaţiile sănătoase, iar ea avea nevoie ca acea relaţie să fie sănătoasă atât de mult încât i se tăie respiraţia.

– În regulă. Asta e corect. Îşi puse degetele pe brăţară şi inspiră adânc. Am avut o atitudine critică şi trebuie să încetez. Dar nu-mi place să fiu exclusă.

Ren închise sertarul biroului cu genunchiul.

– Iisuse, aşa vorbeşti de parcă am fi – de parcă am avea... Rahat.

– O relaţie? Palmele îi erau umede de transpiraţie. Asta încerci să spui? Vorbesc de parcă am avea o relaţie?

– Nu. Chiar avem o relaţie. O relaţie grozavă. Mă bucur pentru asta. Dar...

– E doar sex, aşa-i?

– Hei! Tu eşti cea care ai stabilit regulile, aşa că nu le întoarce împotriva mea.

– Asta crezi tu că fac?

– Ce cred eu că faci este să mă tratezi ca pe unul dintre blestemaţii tăi de pacienţi.

Isabel simţi că nu putea să meargă mai departe. Nu putea să rămână calmă şi să asculte. Nu putea să îi răspundă cu ceea ce îi spunea el, apoi să proceseze situaţia folosind principiile în care credea cu atâta tărie. Ren avea dreptate. Ea făcuse regulile, iar acum le încălca. Dar acele reguli fuseseră gândite într-o altă viaţă din punct de vedere emoţional.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi se îmbrăţişă singură.

– Scuză-mă. Se pare că m-am întins mai mult decât mi-era plapuma.

– Ai aşteptări prea mari, atâta tot. Eu nu sunt un sfânt aşa ca tine şi nu am pretins niciodată că aş fi, aşa că las-o mai moale, bine?

– Desigur.

Porni spre uşă, dar înainte să ajungă acolo el strigă după ea.

– Isabel...

O sfântă s-ar fi întors ca să lămurească problema, dar ea nu era sfântă şi merse mai departe.

Ren se opri în pragul uşii, învăluit în întuneric, cu privirea aţintită în depărtare asupra statuilor de marmură vag luminate de lumina lunii ce se revărsa peste grădină. Vila era cufundată în tăcere, singurul sunet fiind muzica sfâşietoare a saxofonului lui Dexter Gordon, răsunând din spatele lui. Harry şi Tracy se mutaseră înapoi la vilă în noaptea aceea, ca Isabel să se poată bucura din nou netulburată de casa de la fermă, dar ei se retrăseseră la culcare cu ore bune în urmă. Ren se frecă la ochi. Doctor Isabel Favor, marea susţinătoare a rezolvării problemelor prin discuţie, îi întorsese spatele şi îl abandonase. Nu că n-ar fi înţeles-o. Fusese un măgar.

Amazoana lui avea prea multe puncte sensibile, iar el începuse să i le rănească unul câte unul. Dar fie răneai, fie erai rănit, nu? Şi nu putea să-i dea voie să-i scormonească din nou prin suflet, băgându-şi nasul prin toate acele cotloane de scârbă faţă de propria persoană care făceau parte din el de când se ştia. Ea stabilise condiţiile

relaţiei lor. „E vorba doar despre sex", spusese ea. „O relaţie fizică pe termen scurt."

Îşi aprinse o ţigară. De ce trebuia să fie atât de al naibii de voluntară? Avea să explodeze de furie odată ce descoperea că avea să joace rolul unui pedofil. Ba mai mult, Isabel ştia cât de mult timp petrecuse cu fetele. Avea s-o ducă mintea să priceapă într-o fracţiune de secundă că se jucase cu ele ca parte a eforturilor de documentare. Apoi avea să se dezlănţuie cu adevărat iadul pe pământ, iar el avea să piardă puţinul respect pe care reuşise să îl câştige în ochii ei. Tipic pentru viaţa lui.

Trase cu sete din ţigară. Aceasta era pedeapsa lui pentru că intrase într-o relaţie cu o femeie virtuoasă. Bunătatea ei nebunească îl prinsese în cursă, iar acum suferea consecinţele. Mâncarea nu mai era la fel de gustoasă când nu erau împreună; nici muzica nu-i mai părea la fel de dulce.

Ar fi trebuit să înceapă să se plictisească de ea. În schimb se plictisea fără ea.

Ar fi putut să îi reintre în graţii cu o simplă scuză. *Îmi pare rău că ţi-am ascuns asta.* Ei nu i-ar fi trecut prin minte să îi poarte pică şi pe mai departe şi, spre deosebire de el, ea nu ştia cum să stea posomorâtă. Merita o scuză, dar ce ar fi urmat apoi? Dumnezeule îndurător, începuse să se îndrăgostească de el. Ren refuzase să o recunoască, chiar şi în sinea lui, dar ea îi transmitea telegrafic emoţiile ei. O vedea în ochii ei, o auzea în vocea ei. Cea mai inteligentă femeie pe care o cunoscuse vreodată şi se îndrăgostea de un bărbat care lăsa dâre invizibile de murdărie pe pielea ei de fiecare dată când o atingea. Şi cel mai rău lucru – cel pentru care nu se putea ierta: cât de plăcut era să primeşti iubirea unei femei virtuoase.

Furia lui, chiar dacă greşit orientată, ieşi din nou la suprafaţă. Din atâtea puncte de vedere ea îl cunoştea mai bine decât oricine, atunci de ce nu se protejase? Merita pe cineva cu un trecut curat. Cineva care fusese la cercetaşi, care fusese preşedintele consiliului de elevi,

cineva care își petrecuse verile construind case pentru nevoiași, în loc să se spargă în beții.

Trase ultimul fum din țigară și aruncă chiștocul în logie. Simți acid arzându-l în stomac. Orice răufăcător demn de acest nume ar fi profitat de situație. S-ar fi bucurat de ceea ce i se oferea, apoi i-ar fi întors spatele fără scrupule. Răufăcătorii erau ușor de descifrat. Dar ce ar fi făcut eroul?

Eroul ar fi dispărut din viața ei înainte ca eroina să apuce să sufere și mai tare. Eroul ar fi făcut despărțirea cât mai categorică și ar fi pus problema astfel încât eroina să rămână cu un sentiment de ușurare la gândul că evitase atât de ușor un dezastru.

– Am auzit muzică.

Se răsuci pe călcâie și o văzu pe Steffie traversând podeaua de marmură spre el. Era ultima ei noapte aici. Odată copiii plecați, avea să se poată bucura în sfârșit de puțină liniște și pace, doar că le spusese deja că puteau veni înapoi zi de zi pentru a înota.

Steffie purta o cămașă de noapte galben șters, imprimată cu un personaj de desene animate pe care presupunea că ar fi trebuit să-l poată identifica, dar nu reușea. Părul brunet și tuns scurt îi stătea ridicat pe frunte și avea o cută pe obraz. Când ajunse lângă el, Ren își dădu seama că avea să fie nevoit să apeleze la întregul arsenal de tehnici actoricești pe care îl deprinsese vreodată pentru a putea să joace rolul lui Street, căci oricât de mult s-ar fi documentat, nu avea să reușească vreodată să înțeleagă cum ar fi putut cineva să-i facă rău unui copil.

– De ce ești trează?

Steffie își trase în sus cămașa de noapte până la coapse, iar Ren văzu o zgârietură mică pe gamba ei.

– Brittany m-a lovit în timp ce dormea și m-a tăiat pe picior cu unghia.

Ren simți nevoia de o băutură. Nu voia ca fetițele cu tunsoare de spiriduș să vină la el căutând alinare în toiul nopții. Peste zi era altceva. Putea să se detașeze și să observe. Dar nu și noaptea, când oricum se simțea bătrân de o sută de ani.

– Ai să supraviețuiești. Du-te înapoi în pat.
– Ești țâfnos.
– Du-te la mami și la tati.
Sprâncenele ei brunete se împreunară brusc.
– Și-au încuiat ușa!
Ren nu putu să nu zâmbească.
– Ei bine, viața e dură.
– Dar dacă aș vedea un păianjen? spuse ea indignată. Cine l-ar omorî?
– Tu ai face-o, amice.
– Nu-nu.
– Știi ce făceam eu când eram copil și vedeam un păianjen?
– Îl călcai tare.
– Nu. Îl luam în palmă și îl duceam afară.
Ea făcu ochi mari și înspăimântați.
– De ce ai face asta?
– Îmi plac păianjenii. O dată am avut o tarantulă drept animal de companie. Murise, desigur, fiindcă încetase să mai aibă grijă de ea, dar nu avea de gând să-i împărtășească acest detaliu. Majoritatea păianjenilor sunt niște gângănii destul de simpatice.
– Ești ciudat.
Se lăsă pe vine pentru a-și smulge bucățele de ojă albastră cu sclipici, ce începuse să se ciobească, de pe unghia degetului mare de la picior. Vulnerabilitatea ei îl îngrijora. La fel ca Isabel, trebuia să învețe să fie mai puternică.
– E timpul să renunți la prostii, Stef. Povestea cu păianjenii e răsuflată. Ești deșteaptă și ești suficient de puternică pentru a te descurca și fără a fugi la mami și la tati în toiul nopții ca un bebeluș.
Ea îi aruncă privirea arogantă pe care o învățase de la mama ei.
– Doctorul Isabel susține că trebuie să vorbim despre ceea ce simțim.
– Da, ei bine, știm toți ce simți față de păianjeni și ne-am săturat să te tot auzim. Oricum faci o chestie de genul transfer emoțional.

– Asta a spus şi ea. Din cauză că eram îngrijorată pentru mama şi tatăl meu.

– Acum în mod cert nu mai e cazul să îţi faci griji pentru ei.

– Crezi că nu ar trebui să îmi mai fie frică de păianjeni?

Avea un aer în acelaşi timp acuzator şi sceptic, dar i se păru că detectează şi o scânteiere de speranţă.

– Nu trebuie neapărat să îţi placă, dar încetează să le mai acorzi atâta importanţă. E mai bine să înfrunţi ceea ce te înspăimântă decât să tot fugi de lucrul acela.

Ipocritule. El când îndrăznise vreodată să înfrunte golul pe care îl purta în suflet de zeci de ani?

Steffie se scărpină pe şold.

– Ştiai că aici o să mergem la şcoală?

– Am auzit.

Aparent Jeremy se pusese în fruntea surorilor lui şi împreună se răsculaseră împotriva încercărilor lui Tracy de a-i şcoli acasă, rezultatul final fiind că Harry scrisese un cec pentru oficialităţile locale, aranjând ca cei trei copii să poată merge la şcoala din Casalleone până plecau la sfârşitul lui noiembrie. Când Harry îi ceruse părerea, Ren remarcase că deja vorbeau suficientă italiană pentru câteva conversaţii simple şi că el considera că ar fi o experienţă bună pentru ei.

– Ai de gând să te căsătoreşti cu doctorul Isabel?

– Nu!

– De ce nu? Îţi place de ea.

– Pentru că doctorul Isabel e prea drăguţă pentru mine, de aia.

– Eu cred că şi tu eşti drăguţ.

– Asta fiindcă eşti moale şi te laşi călcată în picioare.

Ea căscă şi îşi strecură mâna într-a lui.

– Acum du-mă înapoi în pat, bine?

El coborî privirea spre creştetul ei, apoi o trase lângă el pentru o îmbrăţişare scurtă.

– Bine, însă doar pentru că sunt plictisit.

În dimineaţa următoare se strânseră toţi în faţa vilei pentru a conduce familia Briggs, chiar dacă nu plecau

departe. Ren îi strecură lui Jeremy câteva CD-uri care știa că îi plăceau puștiului, acceptă un sărut lipicios de la Connor, admiră ultima tumbă a lui Brittany și îi ținu lui Steffie un scurt discurs de încurajare despre cum să nu fie mototoală. Isabel avu grijă să rămână ocupată, vorbind cu oricine în afară de el. Nu fu surprins să descopere că era încă furioasă. În lumea ei, faptul că nu îi spusese despre sosirea scenariului era echivalent cu o trădare majoră.

Când mașina dispăru pe alee, Isabel îi făcu Annei cu mâna, apoi o luă înapoi spre casa de la fermă. Marta avea să se mute cu Tracy pentru a o ajuta să aibă grijă de copii, iar Isabel avea să rămână singură acolo. Privind-o cum se îndrepta spre alee, Ren simți chifla pe care o mâncase la micul dejun strângându-se într-un nod tare în stomacul lui. Era mai bine să facă odată ce avea de făcut.

– Stai așa, spuse el. Am ceva pentru tine.

Ea se întoarse. Ren îi studie puloverul negru pe care și-l legase în jurul taliei, cu mânecile încrucișate cu grijă. Totul la ea era ordonat, mai puțin sentimentele ei față de el. Încă nu-și dăduse seama că nu făcuse decât să cadă în cursa de a-și dori ceva ce îi era interzis? Și nu era singura.

Luă scenariul pe care îl lăsase între barele balustradei, i-l duse și i-l întinse.

– Ia-l.

Ea nu spuse nimic. Doar privi documentul.

– Dă-i bătaie. Citește-l.

Ea nu îi răspunse sarcastic, cum ar fi făcut el. În schimb dădu din cap și îl băgă sub braț.

Când o privi îndepărtându-se, Ren își aminti singur că procedase corect.

Dar Doamne cât de mult avea să îi lipsească prezența ei în viața lui. Avea să îi lipsească tot ce se petrecuse în timpul cât fuseseră împreună... mai puțin convingerea sâcâitoare că avea să o corupă cumva.

Își petrecu restul dimineții în vie, pentru a putea evita să golească cel mai apropiat pachet de țigări. În timp

ce îl asculta pe Massimo, încercă să nu se gândească la ce scenă citea Isabel în momentul acela sau cum ar fi reacționat la ea. În schimb îl privi pe bătrân ridicând ochii spre cer și reflectând la toate dezastrele care încă ar fi putut să lovească înainte de vendemmia programată pentru a doua zi – o furtună bruscă sau un val prematur de gheață care ar fi transformat fructele coapte într-o clisă umedă.

Când nu mai fu în stare să tolereze pesimismul lui Massimo, se întoarse la vilă, dar aceasta i se păru deprimant de goală fără copii alergând prin ea. Tocmai hotărâse să meargă să înoate când apăru Giulia, căutând-o pe Isabel.

– E la casa de la fermă, îi spuse el.

– Vrei, te rog, să-i dai asta? Mi-a cerut să o sun din nou pe nepoata lui Paolo și să o întreb despre darurile pe care i le-a trimis acesta. Am vorbit cu Josie noaptea trecută, iar asta e tot ce și-a amintit.

Ren luă coala de hârtie pe care i-o întinse Giulia și studie lista. Era alcătuită din obiecte practice, lucruri necesare în casă și grădină: oale de lut, un set de ustensile pentru șemineu, o lampă de dormitor, un cuier pentru chei, saci de hribi uscați, vin, ulei de măsline. Bătu cu degetul în hârtie.

– Lampa asta... poate că în soclul ei...

– E din alabastru – și e prea mic. Am întrebat.

– Merita să încercăm.

Împătură hârtia și o băgă în buzunar. Deși nu credea deloc în puterile statuii, nu îi plăcea faptul că nu reușise să îi ajute să o găsească. În calitate de actual stăpân al conacului, simțea oarecum că ar fi trebuit să găsească o soluție pentru a rezolva problema.

După ce plecă Giulia, se duse la piscină să înoate câteva bazine. Apa era răcoroasă, dar nu suficient de rece pentru a-l amorți, ceea ce i-ar fi prins bine. Când obosi, se întoarse pe spate și atunci o văzu pe Isabel așezată lângă umbrelă.

Își încrucișase gleznele și le strânsese într-o parte. Pălăria de paie îi umbrea fața, iar în poală ținea scenariul.

Ren se dădu la fund şi ieşi din nou la suprafaţă cât mai departe de ea posibil, dintr-o dorinţă laşă de a amâna inevitabilul. În cele din urmă se ridică pe marginea piscinei şi îşi luă prosopul.

Isabel îl privi venind spre ea. În mod normal eforturile ei de a nu-şi lăsa privirea să alunece spre bărbăţia lui l-ar fi amuzat, dar azi nu avea chef de râs.

– E un scenariu fantastic, spuse ea.

Aparent hotărâse să îl îmbuneze înainte să îi facă felul. Ren intră în pielea starului de cinema blazat, lăfăindu-se lângă ea, dându-şi capul pe spate şi închizând ochii în faţa soarelui.

– Da.

– Nu-i greu de înţeles de ce nu ai vrut să îl văd.

O atitudine acră ar fi fost cea mai rapidă modalitate de a împinge situaţia spre deznodământul ei dezagreabil.

– Nu mă interesează să ascult discursuri.

– N-am de gând să-ţi ţin nici unul. Asta nu e un film pe care să mă înghesui să îl văd, dar ştiu că eu voi fi excepţia. Criticii îl vor adora şi la fel şi publicul.

Ren deschise un ochi. În loc să se năpustească direct asupra lui, pregătea terenul pentru un atac surpriză.

– Îmi dau seama de ce eşti entuziasmat de rolul acesta, continuă ea. O să te facă să-ţi forţezi limitele. În momentul de faţă te afli într-o fază a carierei în care ai nevoie de asta.

Ren nu mai putu răbda şi se ridică brusc din scaun.

– Street e un pedofil!

Isabel clipi.

– Ştiu că asta nu era prevăzut în scenariu când ai semnat pentru rol, dar va fi o provocare actoricească fabuloasă. Avu tupeul să îi zâmbească. Eşti extraordinar de talentat, Ren, şi ai aşteptat toată cariera ta să apară un rol ca acesta.

Ren îmbrânci un scaun ce îi stătea în cale şi traversă platforma piscinei. În momentul acela aproape o ura. Era atât de neînduplecat de rezonabilă, atât de nemilos de corectă, iar acum avea să fie nevoit să îi arunce în faţă detaliile.

– Se pare că ți-a scăpat cumva faptul că mi-am petrecut atât timp cu fetele lui Tracy pentru că le-am folosit în cadrul eforturilor mele de documentare.

– Da, mi-am dat seama de asta.

Se întoarse furios asupra ei.

– Steffie și Brittany! Minunățiile alea de fetițe. Nu înțelegi? Am tot încercat să intru în pielea lui Street și să le privesc prin ochii lui.

Borul pălăriei ei îi ținea fața în umbră și i se păru că interpretase greșit expresia ei. Apoi ea își schimbă poziția capului, iar Ren văzu că nu se înșelase deloc. Ochii ei erau plini de înțelegere.

– Nu pot decât să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ți fi fost.

În clipa aceea își pierdu controlul. Nu se mulțumea să îl jupoaie de viu. Trebuia să îi și roadă oasele.

– Pe toți dracii!

Detesta bunătatea ei, compasiunea ei. Detesta tot ceea ce o deosebea de el. Trebuia să fugă de ea, dar picioarele lui refuzau să se miște, și până să se dezmeticească, se trezi cu brațele ei încolăcite în jurul taliei lui.

– Bietul Ren. Își sprijini obrazul pe pieptul lui. În ciuda sarcasmului tău, le adori pe fetițele alea. Probabil e oribil să te pregătești pentru rolul ăsta.

Ren ar fi vrut să o împingă deoparte, dar era ca un balsam pentru rănile lui și o trase în schimb mai aproape.

– Sunt atât de al naibii de credule.

– Iar tu ești complet demn de încredere.

– M-am folosit de ele.

– Îți faci cu scrupulozitate munca. Firește că trebuie să înțelegi copiii pentru a putea să joci acest rol. Nu ai reprezentat o amenințare pentru fetițele astea, nici măcar o secundă.

– Dumnezeule, știu asta, dar...

Isabel nu avea de gând să îi întoarcă spatele. Undeva într-un colț al minții înțelese că acest lucru însemna că avea să fie nevoit să ia totul de la început. Dar nu azi, nu acum.

Nu îşi putea explica logic de ce, dar voia să discute cu ea acest subiect. Se dădu câţiva paşi în spate, lăsând între ei suficientă distanţă cât să nu fie nevoit să îşi facă griji că ar fi corupt-o.

– Scenariul... E mult mai bun decât ideea iniţială a lui Jenks. Sunt unele momente în care publicul chiar va fi de partea lui Street, deşi e un monstru.

– Asta face filmul atât de spectaculos şi oribil.

– Arată cât de seducător poate fi răul. Toată lumea care vede acest film va fi nevoită să arunce o privire în propriul suflet. Jenks e genial. Ştiu asta. Doar că...

Gura păru să i se usuce.

– Înţeleg.

– Mă transform într-un blestemat de pămpălău.

– Nu înjura. Şi ai fost dintotdeauna un pămpălău. Dar eşti un actor atât de minunat încât nu s-a prins nimeni.

Isabel sperase să îl facă să zâmbească, dar era prea prins în furtuna lui interioară pentru a putea zâmbi. Aşa se explica de ce fusese atât de ţâfnos în ultima vreme. Oricât de mult şi-ar fi dorit să joace acel rol, îl şi găsea dezgustător.

– E filmul lui Street, spuse el. Nathan, eroul, e în esenţă un fundal alb.

– În trecut nu ai avut niciodată dificultăţi în a te detaşa de personajele tale şi nu vei avea probleme în a te detaşa nici de acesta.

Intenţionase ca prin cuvintele ei să îi aline chinul, însă el păru cu atât mai tulburat.

– Nu te înţeleg, spuse el. Ar trebui să urăşti filmul ăsta. Nu tu eşti cea care susţine din tot sufletul că lumea nu are nevoie decât de praf magic de zâne bune?

– Asta e felul în care vreau să îmi trăiesc propria viaţă. Dar nimic nu e simplu când e vorba de artă, nu-i aşa? Artiştii trebuie să interpreteze lumea aşa cum o văd ei, iar viziunile lor nu pot fi întotdeauna frumoase.

– Consideri că filmul ăsta e artă?

– Da. Şi la fel crezi şi tu, altfel nu ai trece de bunăvoie prin asta.

– Atâta că... Mi-aş dori... Drace, mi-aş fi dorit ca agentul meu să îi fi forţat să treacă numele meu peste titlu.

Fanfaronada lui nu reuşi să o amăgească şi simţi o strânsoare de inimă pentru el. Faptul că era atât de vizibil chinuit de o luptă interioară ar fi putut însemna că se săturase într-un sfârşit să se furişeze posac doar pe alei întunecate. Poate că după ce termina acest proiect avea să se simtă pregătit să joace şi un personaj eroic. Era timpul să depăşească perspectiva îngustă pe care o avea despre el însuşi, atât ca actor, cât şi ca fiinţă umană.

Acum, însă, privirea lui nu reflecta decât cinism.

– Deci îmi acorzi iertare pentru păcatul pe care sunt pe punctul de a-l comite.

– Turnarea acestui film nu e un păcat. Şi nu sunt nicidecum în situaţia în care să îţi pot oferi iertarea păcatelor.

– Eşti tot ce am mai bun.

– O, Ren. Se apropie de el şi ridică o mână pentru a-i da la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Când ai să începi să te vezi aşa cum eşti în realitate, în loc de cum crezi tu că eşti?

– Vai, dar ştiu că te laşi uşor sedusă.

Isabel îşi aminti singură că era amanta lui, nu terapeuta lui, şi nu era treaba ei să îl repare, mai ales când nu făcuse nici cel mai mic progres în a se vindeca pe ea însăşi. Dădu să facă un pas în spate, dar el o înşfăcă de braţ, strângând-o atât de tare încât aproape o durea.

– Să mergem.

Isabel văzu pe chipul lui ceva ce aducea aproape a disperare. Ren o trase spre casa de la fermă, direct în dormitor. Ea îşi dădu seama că era ceva în neregulă, dar se lăsă oricum contaminată de febra lui şi îşi smulse hainele la fel de nerăbdătoare cum şi le smulse şi el pe ale lui.

Când căzură pe saltea, îl trase peste ea. Îşi dorea ca el să alunge premoniţia că totul avea să se sfârşească prea rapid, fără ca vreunul dintre ei să poată să împiedice finalul. El o prinse din spatele genunchilor şi îi depărtă

picioarele. Orgasmul ei fu zdrobitor, dar lipsit de bucurie – o umbră alunecând fulgerător peste soare.

Ren își încolăci un prosop în jurul taliei și coborî în bucătărie. Se așteptase la o mulțime de reacții din partea ei după ce citea scenariul, însă acceptarea – și cu atât mai puțin încurajările reale – nu se regăsiseră pe listă. Măcar o dată i-ar fi plăcut ca Isabel să se poarte în conformitate cu așteptările lui, dar faptul că nu o făcea niciodată era un motiv în plus pentru care părea să nu se mai poată sătura de ea.

Începuse să simtă ceva ce aducea a... cuvântul „panică" i se strecură în minte, dar îl alungă. El nu știa ce însemna panica, nici măcar la sfârșitul filmului, când îndura o moarte previzibil violentă. Pur și simplu se simțea... tulburat, acesta era cuvântul.

De la etaj auzi apa curgând când Isabel începu să umple cada. Spera că avea să se spele temeinic de urmele de mizerie pe care le lăsase el pe pielea ei – cele pe care ea nu le putea vedea, dar el știa că erau acolo.

Se lovi ușor peste șold, căutând țigările, dar își aminti că purta doar un prosop. Când se îndreptă spre chiuvetă pentru a lua un pahar de apă, un teanc de scrisori aflat pe blatul de bucătărie îi atrase atenția. Lângă acestea se afla un plic de corespondență cu burduf marcat cu adresa de retur a editorului ei din New York City. Ren aruncă o privire la scrisoarea din vârful teancului.

Stimată doctor Favor,

Nu am mai scris niciodată unei celebrități, dar v-am auzit prezentarea când ați venit în Knoxville și mi-a schimbat întreaga atitudine față de viață. Am început să-mi pierd vederea când aveam șapte ani...

Termină de citit scrisoarea și o luă pe următoarea.

Dragă Isabel,

Sper să nu te superi că te tutuiesc, dar simt că ești prietena mea, iar scrisoarea asta către tine o am de mult

scrisă în minte. Când am citit în ziar despre toate problemele cu care te confrunţi, am decis că e cazul să o scriu şi în realitate. Acum patru ani, când soţul meu m-a părăsit pe mine şi pe cei doi copii ai noştri, am intrat într-o depresie atât de cruntă încât nu mă mai puteam da jos din pat. Apoi cea mai bună prietenă a mea mi-a adus de la bibliotecă o casetă audio cu una dintre prezentările tale. Era vorba doar despre a crede în tine, iar prezentarea aceea mi-a schimbat viaţa. Mi-am luat diploma de absolvire a liceului, iar acum urmez cursuri...

Se frecţionă pe abdomen, dar senzaţia de greaţă pe care o simţea acolo nu avea nici o legătură cu faptul că uitase să mănânce.

Stimată domnişoară Favor,

Am şaisprezece ani şi acum câteva luni am încercat să mă sinucid pentru că eu cred că s-ar putea să fiu homosexual. Cineva a lăsat la Starbucks o carte scrisă de dumneavoastră şi am luat-o. Cred că e posibil să îmi fi salvat viaţa.

Când se aşeză la masă, Ren îşi dădu seama că începuse să transpire.

Dragă Isabel Favor,

Ai putea, te rog, să îmi trimiţi o poză a ta cu autograf? Ar însemna mult pentru mine. Când am fost dată afară de la muncă...

Doctore Favor,

Soţia mea şi cu mine îţi rămânem datori pentru căsnicia noastră. Aveam probleme cu banii şi...

Stimată domnişoară Favor,

Nu am mai scris niciodată unei persoane faimoase, dar dacă nu ai fi fost tu...

Toate scrisorile fuseseră scrise după ce Isabel căzuse în dizgraţie, dar autorilor nu le păsase de acest lucru. Le păsase doar de ceea ce făcuse pentru ei.

– E cam jalnic, nu-i aşa?

Isabel se opri în prag, legându-şi la brâu cordonul halatului de baie.

Ren simţi că nodul din stomacul lui urcase în gât.

– Ce te face să spui asta?

– Două luni. Doisprezece scrisori. Îşi cufundă mâinile în buzunarele halatului, afişând o mină nefericită. În zilele mele de glorie, băiete, primeam cutii întregi de corespondenţă.

Scrisorile căzură pe podea când Ren se ridică brusc de la masă.

– Salvarea unor suflete e o problemă de cantitate mai degrabă decât de calitate, asta e?

Ea îl privi cu un aer bizar.

– Voiam doar să spun că am avut atât de mult şi am dat-o în bară.

– Nu ai dat-o în bară cu nimic! Citeşte scrisorile astea. Citeşte nenorocitele de scrisori şi încetează să-ţi mai plângi naibii de milă în halul ăsta.

Se purta ca un ticălos şi orice altă femeie s-ar fi înfipt cu ghearele în el. Dar nu şi Isabel. Nu şi nenorocita de Sfântă. Ea nici măcar nu se crispă. Doar îl privi cu un aer trist care îl străpunse până în fundul sufletului.

– Poate că ai dreptate, spuse ea.

Întoarse uşor capul. Ren dădu să îşi ceară scuze când îi văzu ochii închizându-se. Era mai mult decât putea duce. Ştia cum să le facă faţă femeilor care plângeau, femeilor care ţipau, dar ce ar fi trebuit să facă în faţa unei femei care se ruga? Era timpul să gândească din nou ca un erou, indiferent cât ar fi fost de contrar firii lui.

– Eu trebuie să mă întorc. Ne vedem mâine dimineaţă la vendemmia.

Ea nu îl privi, nu îi răspunse, şi cine ar fi putut să-i reproşeze ceva? De ce să fi vorbit cu diavolul când puteai alege să te însoţeşti cu Dumnezeu?

capitolul 21

Doar Massimo ajunse înaintea lui Ren în vie în dimineața următoare și nu pentru că Ren s-ar fi trezit mult mai devreme decât toți ceilalți, ci pentru că el nici măcar nu se dusese la culcare. În schimb își petrecuse noaptea ascultând muzică și gândindu-se la Isabel.

Ea apăru ca și cum ar fi invocat-o, ieșind din ceața începutului de dimineață precum un înger prizonier pe pământ. Purta blugi noi care încă aveau de-a curmezișul genunchilor cutele ce marcau unde fuseseră împăturați. Cămașa de flanel pe care și-o încheiase peste tricou îi aparținea lui și la fel și șapca ei cu echipa Lakers. Chiar și așa, reușea cumva să arate îngrijit. Ren își aminti de scrisorile primite de la admiratorii ei și ceva îl arse în piept imediat în spatele sternului.

Sunetul unei portiere trântindu-se anunță sosirea lui Giancarlo, ceea ce îl scuti pe Ren de obligația de a-i oferi mai mult de un salut scurt. Când apărură și restul, Massimo începu să împartă ordine. Vendemmia începuse.

Isabel descoperi că recoltarea strugurilor era o activitate murdară. Când aruncă ciorchinii grei în coș, sau paniere cum i se spunea, sucul acestora amenință să i se scurgă pe sub mâneci, iar foarfecele de grădină deveniră atât de lipicioase încât era ca și cum i-ar fi fost fixate cu adeziv în palme. În același timp erau și trădătoare, confundând carnea cu lujerii tari de viță. Nu trecu mult până ajunse să poarte un pansament la capătul unui deget.

Ren și Giancarlo se plimbau printre rânduri, ridicând coșurile pline ochi și golind conținutul acestora în lăzile de plastic care fuseseră înșiruite în teancuri pe mica platformă prinsă de cârligul de remorcare al tractorului. Acestea erau descărcate la vechea clădire de piatră de lângă vie, unde un alt grup începuse să stoarcă strugurii și să toarne mustul în bazine pentru a fermenta.

Ziua era noroasă şi rece, dar Ren se dezbrăcase până la un tricou imprimat cu logoul de la unul dintre filmele lui. Apăru lângă ea pentru a ridica coşul pe care tocmai îl terminase de umplut.

– Nu eşti obligată să faci asta, să ştii.

Pe rândul următor una dintre femei ţinu doi ciorchini de struguri în faţa sânilor ei şi îi scutură, făcând toată lumea să râdă. Isabel dădu din mână pentru a alunga o albină care o tot sâcâia.

– Cât de des voi mai avea şansa de a recolta struguri dintr-o vie toscană?

– Farmecul romantic o să treacă destul de rapid.

Aparent deja trecuse, îşi spuse ea, când Ren se şterse pe frunte şi se îndepărtă.

Se holbă la albina care aterizase pe dosul palmei ei. Ren nu venise la ea noaptea trecută. În schimb o sunase de la vilă şi îi spusese că avea de lucru. Şi ea ar fi trebuit să lucreze, dar stătuse în schimb cufundată în gânduri negre. Partea întunecată din trecutul lui Ren rămânea agăţată de el ca nişte pânze de păianjen, stând în calea oricărei speranţe că ar fi putut avea un viitor împreună. Sau poate că pur şi simplu hotărâse că era prea mult pentru el.

Fu recunoscătoare când una dintre femeile mai tinere veni să lucreze lângă ea. Cum engleza femeii era la fel de limitată ca italiana lui Isabel, conversaţia lor îi captă întreaga atenţie.

Spre seară, cu jumătate de vie culeasă, Isabel se întoarse acasă. Nu vorbi cu Ren, care se dusese să împartă o sticlă de vin cu o parte dintre bărbaţi. Când Tracy sună să o invite la cină, refuză. Era prea obosită pentru orice în afară de a mânca un sendviş cu brânză şi a se prăbuşi în pat.

Zorile se iviră înainte să fie pregătită, iar muşchii ei protestară când se rostogoli pe saltea. Se gândi să rămână în pat, dar îi făcuse plăcere atmosfera de camaraderie de ieri. Şi îi plăcea şi sentimentul că realizase ceva. Era o emoţie pe care nu o mai cunoscuse de multă vreme.

Treaba merse mai uşor a doua zi. Vittorio veni şi el să ajute. Tracy apăru însoţită de Connor şi o puse la curent pe Isabel despre cum fusese prima zi de şcoală a copiilor şi cum decursese telefonul pe care i-l dăduse Harry din Zürich cu o seară în urmă. Fabiola îşi folosi cunoştinţele limitate de limbă engleză pentru a-i povesti lui Isabel despre eforturile ei de a rămâne gravidă. Însă Ren nu vorbi aproape deloc cu ea. Isabel se întrebă dacă lucra mai cu spor decât toţi ceilalţi pentru că el era proprietarul viei sau pentru că voia să o evite.

Soarele coborî tot mai mult spre linia orizontului. Când nu mai rămăseseră decât vreo câteva rânduri de cules, se duse la masa unde se servea apă. În timp ce îşi umplea o cană, o explozie de râsete o făcu să ridice privirea. Văzu un grup de trei bărbaţi şi două femei venind dinspre vilă.

Ren puse jos lada pe care începuse să o descarce şi porni spre ei făcându-le cu mâna.

– Era şi cazul să ajungeţi.

Doi din cei trei bărbaţi arătau ca nişte Adonis şi amândoi vorbeau cu accente americane.

– Când comandantul dă ordinul, cavaleria sare să-l salveze.

– Unde-i berea?

O roşcată cu aer de păpuşă scumpă, cu o pereche de ochelari de soare luxoşi cocoţaţi peste păr, îi aruncă lui Ren o bezea.

– Salutare, frumosule. Ne-ai lipsit.

– Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi.

O sărută uşor pe obraz, apoi făcu la fel cu cealaltă femeie, care semăna leit cu Pamela Anderson.

– Îmi arde buza după o Cola fără zahăr, spuse aceasta. Agentul tău crud şi nemilos a refuzat să oprească.

Cel de-al patrulea bărbat era scund şi subţire, părând să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Ochelarii de soare îi atârnau pe un şnur sport petrecut în jurul gâtului şi ţinea un telefon mobil lipit de ureche. În acelaşi timp reuşi să îi transmită lui Ren prin gesturi

de pantomimă că cel care îl sunase era un idiot și că avea să termine cu el într-un minut.

Roșcata lăsă să-i scape un hohot de râs gutural și își trecu arătătorul peste pieptul gol al lui Ren.

– O, Dumnezeule, scumpul meu, uită-te la tine. Asta e mizerie adevărată?

Isabel fu cuprinsă de indignare. Femeia se folosea după bunul plac de pieptul lui Ren. Isabel studie pantalonii cu talie joasă ai roșcatei, pantofii criminal de sexy, picioarele nesfârșite și ombilicul expus perfect. De ce nu îi spusese Ren că îi invitase pe oamenii aceia?

Se afla suficient de departe ca el să o poată ignora cu ușurință, însă Ren preferă să o cheme lângă el.

– Isabel, vreau să cunoști câțiva prieteni de-ai mei.

Tracy o tachinase pe Isabel că mereu arăta impecabil, dar în momentul acela nu se simțea impecabil. Pornind spre ei, își dori să fi putut încremeni timpul doar cât să facă o baie, să își aranjeze părul, să se machieze, să îmbrace o ținută elegantă și să se poată apropia veselă cu un martini în mână.

– Mă veți ierta dacă nu vă întind mâna. Munca de azi și-a cam spus cuvântul.

– Aceștia sunt prieteni de-ai mei din L.A., spuse Ren. Tad Keating și Ben Gearhart. Individul care vorbește la telefon e agentul meu, Larry Green. Arătă spre roșcată mai întâi. Ea e Savannah Sims. Apoi spre blonda care arăta ca Pamela Anderson. Iar ea e Pamela.

Isabel clipi.

– Doar seamăn cu ea, spuse Pamela. Nu suntem rude.

– Ea e Isabel Favor, spuse Ren. Locuiește în casa de la fermă.

– O, Dumnezeule! țipă Pamela. Clubul nostru de lectură a discutat două dintre cărțile tale anul trecut!

Faptul că cineva care arăta ca Pamela era și suficient de deșteaptă pentru a face parte dintr-un club de lectură ar fi putut să-i dea lui Isabel un motiv în plus să o deteste, dar ea nu se coborî la așa ceva.

– Mă bucur să aud asta.

- Ești scriitoare? întrebă Savannah tărăgănat. Ce drăguț.

În regulă, pe aceasta avea voie să o deteste.

- Nu știu voi restul, spuse Ren, dar mie îmi arde de chefuit la noapte. Isabel, ce-ar fi să vii la vilă după ce te speli? Doar dacă nu cumva ești prea obosită.

Isabel detesta când cineva cu vârsta mai mare de douăzeci și unu de ani folosea termenul „chefuit". Mai mult, detesta felul în care o făcuse Ren să se simtă ca și cum nu ar fi avut ce să caute acolo.

- Nu sunt deloc obosită. La drept vorbind, abia aștept. Hei, hei. Chef de chef.

Ren își feri privirea.

Când se întoarse acasă, făcu o baie, apoi se întinse să tragă un pui de somn, însă adormi adânc. Când se trezi, era deja trecut de nouă. Se scutură de somn și începu să se îmbrace. Cum nu putea concura cu femeile demne de un calendar sexy, nu încercă. În schimb își luă cea mai simplă rochie neagră a ei, își perie părul până îl netezi, își puse brățara, își luă șalul și porni spre vilă cu un sentiment amar de teamă.

Pentru că se simțea ca un oaspete, sună la ușă în loc să intre pur și simplu în casă așa cum se obișnuise. Un val de muzică asurzitoare o izbi imediat ce Anna îi deschise ușa.

- Mă bucur să te văd, Isabel, spuse ea cu un aer rigid ce îi trăda dezaprobarea. Oamenii ăștia...

Scoase un sunet ca șuieratul aerului ieșind dintr-o anvelopă.

Isabel îi oferi un zâmbet compătimitor, apoi urmă muzica spre partea din spate a casei. Când ajunse în arcada ce dădea spre salonul din spate, se opri.

Agentul lui Ren era întins cu fața în jos pe covor, iar Pamela era călare peste el, cu fusta ridicată mult pe coapse și masându-l pe spate. Luminile erau difuze, iar muzica dată tare. Peste tot era plin de mâncare abandonată, iar cineva drapase un sutien negru peste bustul de marmură reprezentând-o pe Venus. Lângă acesta, chipeșul Tad se săruta pasional cu tânăra senzuală care lucra

în magazinul de cosmetice din oraş. Ben, celălalt Adonis, ţinea în mână un copan de pui ronţăit, mânuindu-l ca pe un microfon şi cântând beat peste muzică.

Ren dansa cu Savannah şi nu păru să observe sosirea lui Isabel, poate pentru că sânii roşcatei erau lipiţi de pieptul lui, iar ea avea braţele încolăcite pe după gâtul lui. Un păhărel de cristal plin cu un lichid cu aspect letal atârna dintre degetele mâinii lui, sprijinită pe talia ei. Isabel îi privi cealaltă mână alunecând pe şoldul osos al femeii.

Deci...

– Hei, fato! Pamela o salută făcându-i cu mâna de unde stătea cocoţată pe spatele lui Larry Green. Lui Larry îi place la nebunie cu două deodată. Vrei să te ocupi de picioarele lui?

– Nu, nu cred că vreau.

Ren se întoarse cu mişcări languroase în timp ce ea rosti acele cuvinte, iar Savannah se mişcă în ritm cu el. Avea un aer de dezmăţ elegant, într-o pereche de pantaloni negri cambraţi şi o cămaşă de mătase albă deschisă cu un nasture mai mult decât ar fi fost necesar. Ren nu se grăbi să-i dea drumul lui Savannah.

– Găseşti mâncare pe masă dacă ţi-e foame.

– Mersi.

O şuviţă de păr îi căzu peste frunte când se îndreptă spre bufet şi îşi reumplu paharul dintr-una dintre sticlele aflate pe o tavă de argint. Luă o înghiţitură, apoi îşi aprinse o ţigară. Fumul se ridică în rotocoale în jurul capului lui, ca un halo murdar.

– Nu mă aşteptam să vii.

Ea se dezbrăcă de şal şi îl întinse pe spătarul unui scaun.

– Şi să ratez ocazia de a chefui? În nici un caz. Spune-mi doar că nu am ajuns prea târziu pentru jocul Sticluţa.

Privirea lui o măsură din cap până în picioare, în timp ce fumul îi ieşi pe nările de diavol. Savannah cea cu expresie arogantă şi picioare nesfârşite cântări rochia neagră şi simplă a lui Isabel cu o expresie de amuzament

rece. Pamela râse și se dădu jos de pe spatele lui Larry Green.

– Isabel, ești prea amuzantă. Hei, ai jucat vreodată jocul ăla de băut când erai la facultate în care dai pe gât un pahar de fiecare dată când Sting cântă *Roxanne*?

– Cred că pe ăla l-am ratat.

– Tu probabil studiai în timp ce eu o ardeam prin baruri. Voiam să mă fac veterinar pentru că iubesc animalele, dar cursurile erau foarte grele și în cele din urmă m-am lăsat.

– Matematica elementară e așa o pacoste, spuse tărăgănat Regina de Scorpii.

– Nu, chimia organică a fost cea cu care nu m-am descurcat, răspunse Pamela fără să se supere.

Chipeșul Ben abandonă microfonul improvizat dintr-un copan de pui și schiță în aer mișcări de chitarist.

– Vino încoace și iubește-mă, Pammy, căci sunt un animal.

Pamela chicoti.

– Ocupă-te tu de Larry, bine, Isabel?

Savannah se încolăci în jurul lui Ren ca un piton.

– Hai să dansăm.

El își strecură țigara în colțul gurii și o privi pe Isabel cu indiferență, ridicând din umeri. De data aceasta își împleti mâinile la spatele lui Savannah, pe talia acesteia, și începu să se frece lent de ea.

Larry ridică ochii din podea și îi aținti asupra lui Isabel.

– Îți dau o sută de dolari ca să continui ce a început Pam.

– Cred că ar trebui mai întâi să discutăm, ca să vedem dacă suntem compatibili.

Ren pufni în râs.

Larry gemu și se ridică.

– Sufăr din cauza diferenței de fus orar. Restul au dormit în avion. Îi strânse mâna. Eu sunt Larry Green, agentul lui Ren. Eram la telefon când s-au făcut prezentările. Nu am citit nici una dintre cărțile tale, dar Pam

mă punea la curent cu informațiile legate de cariera ta. Cine se ocupă de tine?

– Până de curând, Ren.

Larry râse, iar ea observă că privirea lui era vicleană, dar nu complet lipsită de bunătate. Ritmul muzicii se schimbă, iar Ren își lăsă palmele să alunece câțiva centimetri mai jos pe șoldul lui Savannah.

Larry arătă din cap spre bufetul cu băuturi.

– Îți aduc ceva?

– Niște vin mi-ar plăcea. Se așeză pe canapea. Ultima ei masă fusese cu opt ore în urmă și ar fi trebuit să mănânce, nu să bea, dar îi pierise pofta de mâncare.

Muzica se schimbă din nou și începu o baladă ritmică, iar Savannah se frecă de toate părțile corpului lui Ren la care putea ajunge. Larry îi întinse lui Isabel o băutură și se așeză lângă ea pe canapea.

– Deci am auzit că profesional ești cam în budă.

– Și pe cale să se tragă apa peste mine.

– Ce ai de gând să faci în privința asta?

– Asta pare a fi întrebarea de un milion de dolari.

– Dacă ai fi clienta mea, ți-aș spune să te reinventezi. E cea mai rapidă cale de a-ți recăpăta energia. Creează un personaj nou.

– E un sfat bun, dar, din păcate, par să fiu o persoană capabilă de un singur personaj.

El zâmbi și începură să discute despre cariere, în timp ce ea încercă să nu îi privească pe Ren și Savannah. Îl întrebă pe Larry despre munca lui ca agent, iar el o întrebă despre cum era viața când mergeai în turnee ca să ții prezentări. Ren se opri din dansat cât să îi arate lui Savannah câteva dintre obiectele de epocă din încăpere, inclusiv pistolul cu care o înspăimântase pe Isabel la prima ei vizită. Spre ușurarea ei, îl puse deoparte, dar când ajunse mai aproape de ea, își dădu seama că limba începuse să i se împleticească. Arătă spre Larry cu paharul de tărie.

– De ce naiba n-ai adus și niște iarbă cu tine?

– Dintr-o teamă irațională de închisori străine. Și de când...?

– Data viitoare adu nişte blestemată de iarbă.

Îşi reumplu paharul, fără a-i păsa că vărsase jumătate pe tavă în timp ce turnase. Luă o înghiţitură, apoi îşi închise mâinile peste şoldurile lui Savannah. Începură un nou dans lent, sexual. Isabel decise că era bine că nu mâncase, pentru că orice ar fi înghiţit i s-ar fi întors acum în gât.

– Vrei să dansezi? întrebă Larry, mai mult pentru că îi era milă de ea, era convinsă, decât din vreo dorinţă de a se dezlipi de canapea.

Isabel clătină din cap.

Una dintre mâinile lui Ren se închise peste fundul lui Savannah. Ea ridică faţa spre el şi întredeschise buzele. Fu singurul semn de încurajare de care Ren avea nevoie şi se năpusti asupra ei.

Isabel văzuse destul. Se ridică hotărâtă de pe canapea şi îşi luă şalul. Apoi vorbi exact atât de tare cât să se facă auzită peste muzică.

– Ren, vrei, te rog, să ieşi cu mine un minut?

O tăcere stânjenită se lăsă peste întreaga încăpere. Ren se desprinse încet de buzele lui Savannah.

– Nu fi o pacoste, spuse el tărăgănat.

– Da, ei bine, Pacoste e porecla mea şi asta n-o să-ţi ia mult.

Ren îşi luă paharul, cu un aer plictisit şi foarte beat, sorbi cu sete, apoi îl puse jos.

– În regulă, hai s-o facem şi pe asta o dată.

Pornind cu paşi nesiguri spre uşile care dădeau spre logie, îşi aprinse o nouă ţigară.

Pe care Isabel i-o smulse dintre buze imediat ce ajunseră afară.

– Hei!

Călcă pe ea pentru a o stinge.

– N-ai decât să te sinucizi în timpul liber.

El se zbârli, cuprins de o fervoare bătăioasă de beţiv.

– Am să mă sinucid oricând vrea blestematul de muşchi al meu.

– Mă enervezi atât de tare.

– Te enervez?

– Te aşteptai să fiu fericită. Îşi trase şalul mai strâns. Ai reuşit chiar să-mi provoci o durere de cap. Cât despre mâncat... n-am putut să pun nimic în gură.

– Sunt mult prea beat ca să-mi pese.

– Nu eşti beat. Băuturile alea sunt în cea mai mare parte gheaţă, iar tu ai vărsat de fiecare dată când ţi-ai turnat. Dacă vrei să dispari din viaţa mea, ai curajul să mi-o spui în faţă.

Buzele lui se strânseră într-o dungă. Renunţă la mersul clătinat de beţiv şi spuse limpede şi răspicat.

– În regulă. Vreau să dispar din viaţa ta.

Ea scrâşni din dinţi.

– Habar nu ai ce vrei.

– Cine spune asta?

– O spun eu. Şi în momentul de faţă par să fiu singura care are cât de cât habar de ceea ce simţim.

– Tu ai avut ochii deschişi cât ai fost înăuntru? Împunse aerul cu mâna, arătând spre uşă, iar cuvintele îi ţâşniră de pe buze ca nişte gloanţe. Aia e viaţa mea adevărată. Timpul petrecut aici în Italia a fost o vacanţă. Nu pricepi?

– Aia nu e viaţa ta adevărată. Poate a fost la un moment dat, dar nu mai e acum. Nu mai e de ceva vreme. Doar vrei ca eu să cred că aia e viaţa ta adevărată.

– Eu locuiesc în nenorocitul de L.A! Femeile îşi îndeasă chiloţii în buzunarele mele când ies în cluburi. Am prea mulţi bani. Sunt superficial şi egoist. Mi-aş vinde propria bunică pentru a apărea pe coperta *Vanity Fair.*

– Şi ai şi o gură spurcată. Dar nimeni nu e perfect. Eu pot fi scorţoasă.

– Scorţoasă? Părea gata să explodeze. Făcu un pas spre ea, scrâşnind din dinţi. Ascultă-mă bine, Isabel. Tu crezi că le ştii pe toate. Ei bine, vezi ce părere ai despre asta. Să presupunem că ceea ce spui tu este adevărat. Să presupunem că i-am invitat aici pe oamenii ăştia – am făcut atâta efort – doar pentru a-ţi arăta că s-a terminat. Nu pricepi? Concluzia rămâne exact aceeaşi. Încerc să mă descotorosesc de tine.

– Evident. Nu reuşi să îşi înăbuşe de tot tremurul din voce. Întrebarea este, de ce ai face atâtea eforturi pentru aşa ceva? De ce nu te-ai mulţumi să îmi serveşti o replică-clişeu? Ştii ce cred eu? Cred că eşti speriat. Ei bine, şi eu sunt. Crezi că eu mă simt confortabil în relaţia asta?

– De unde dracu' să ştiu ce crezi tu? Nu înţeleg nimic legat de tine. Dar un lucru tot ştiu. Când pui laolaltă o sfântă şi un păcătos, ţi-o cauţi cu lumânarea.

– O sfântă? Ajunsese la capătul răbdării. Chiar aşa mă consideri tu pe mine? O sfântă?

– În comparaţie cu mine în mod cert asta eşti. Eşti o femeie care simte nevoia să aibă totul perfect în ordine. Nici măcar părul nu-ţi place să îl ai ciufulit. Uită-te la mine. Eu sunt haosul întruchipat! Totul în viaţa mea e o nebunie. Iar mie aşa îmi place.

– Nu eşti chiar atât de rău.

– Ei bine, nici nu-s un bărbat comod, surioară.

Isabel se îmbrăţişă singură.

– Noi ţinem unul la altul, Ren. N-ai decât să încerci să negi asta cât vrei, dar chiar ţinem unul la altul. Sentimentele ei nu erau ceva de care să se ruşineze şi nu avea să se poarte ca şi cum ar fi fost. Chiar şi aşa, fu nevoită să tragă adânc aer în piept înainte de a putea să continue. Eu nu doar ţin la tine. M-am îndrăgostit de tine. Şi în mod cert nu sunt încântată de asta.

Ren nici măcar nu clipi.

– Ei, haide, Isabel, eşti suficient de deşteaptă ca să-ţi dai seama ce se petrece. Nu e de fapt iubire. Eşti genul de femeie care are scris în frunte complexul mântuitorului. Mă vezi ca pe un uriaş proiect de salvare.

– Aşa zici? Ei bine, ce anume se presupune că ar trebui să salvez? Eşti talentat şi competent. Eşti unul dintre cei mai inteligenţi bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată. În ciuda scenetei dramatice pe care ai încercat să mi-o bagi pe gât, nu eşti afemeiat, nu consumi droguri şi nu te-am văzut niciodată beat. Te descurci grozav în preajma copiilor, în modul tău bizar. Ai un loc de muncă sigur şi te bucuri de respectul colegilor tăi. Chiar şi fosta

ta soţie te place. În afară de o slăbiciune pentru nicotină şi o gură spurcată, nu văd ce e atât de teribil la tine.

– N-ai cum să vezi. Eşti atât de oarbă la defectele altora încât e de mirare că ţi se mai permite să ieşi din casă fără a fi ţinută în lesă.

– Adevărul este că ţi-e teamă de ceea ce se întâmplă între noi, însă în loc să încerci să îţi gestionezi sentimentele, ai decis să te porţi ca un idiot. Şi imediat ce te întorci înăuntru ai face bine să te clăteşti în gură şi să te speli pe dinţi, ca să scapi de germenii femeii ăleia. Şi mai trebuie şi să-ţi ceri scuze de la ea. E o femeie foarte nefericită şi nu a fost corect să te foloseşti de ea aşa cum ai făcut-o.

Ren închise ochii şi îi spuse în şoaptă.

– Doamne, Isabel...

Luna se strecură de sub un nor, proiectând umbre aspre peste chipul lui. Avea un aer torturat şi oarecum înfrânt.

– Scena care s-a petrecut înăuntru. Nu e chiar în halul ăla de exagerare.

Isabel îşi stăpâni impulsul de a-l atinge. Nu putea rezolva problema aceasta în locul lui. Trebuia să muncească el ca să reuşească, fie prin forţe proprii, fie deloc.

– Îmi pare rău. Ştiu cât eşti de sătul de stilul ăla de viaţă.

Ren scoase un sunet mărunt, aproape imperceptibil, şi o trase cu forţă în braţele lui, dar ea abia apucă să-i simtă căldura corpului înainte ca el să-i dea drumul.

– Trebuie să plec la Roma mâine, spuse el.

– Roma?

– Howard Jenks se află acolo acum, finalizând alegerea locurilor unde se va filma. Oliver Craig urmează să aterizeze şi el – britanicul care joacă rolul lui Nathan – iar Jenks vrea să încercăm o audiţie împreună. Avem de probat şi nişte costume, de făcut câteva probe la machiaj. Am promis să acord câteva interviuri. Mă întorc la timp pentru sărbătoare.

Sărbătoarea era peste o săptămână.

– Sunt sigură că Anna îţi va fi recunoscătoare pentru asta.

– Ce s-a întâmplat acolo – arătă din cap spre casă – nu meritai asta. Doar că... Trebuia să înţelegi, atâta tot. Îmi pare rău.

Şi ei îi părea rău. Mai mult decât şi-ar fi putut el imagina.

capitolul 22

Ochii lui Tracy se umplură de lacrimi stârnite de hormoni.

– Ţi-am mulţumit pentru că mi l-ai redat pe Harry?

– De mai multe ori.

– Dacă nu ai fi intervenit tu...

– Aţi fi găsit voi doi o soluţie. Eu nu am făcut decât să accelerez procesul.

Tracy se şterse la ochi.

– Nu ştiu. Până să apari tu nu prea ne ieşea. Connor, ţine mingea departe de flori.

Connor ridică privirea de la mingea de fotbal pe care o rostogolea în grădina minusculă din spatele casei închiriate de familia Briggs în Casalleone şi le zâmbi. O parte a curţii cobora în pantă spre un şir de case de pe străduţa de dedesubt, iar cealaltă spre o secţiune din vechiul zid roman care înconjurase cândva oraşul.

– Ren a plecat azi la Roma, spuse Isabel, simţind un junghi în golul care rămăsese în sufletul ei. Vrea să se descotorosească de mine.

Tracy puse deoparte jacheta ponosită din denim roz la care lucra.

– Spune-mi ce se petrece.

Isabel o puse la curent cu petrecerea din noaptea precedentă. Când termină, spuse.

– Nu l-am mai văzut de atunci. Anna mi-a spus că el şi Larry au plecat cu maşina în jur de doisprezece amiaza.

– Şi paraziţii din L.A.?

– Au plecat spre Veneţia. Pamela e drăguţă.

– Dacă zici tu. Tracy își frecționă abdomenul. Ren obișnuiește să aleagă soluția facilă, ăsta fiind și motivul pentru care s-a căsătorit cu mine. Singurul loc în care tolerează haosul emoțional e pe marele ecran.

– Prea puține lucruri pot crea un haos emoțional mai mare decât o aventură cu mine.

Isabel încercă să zâmbească, dar zâmbetul refuză să se formeze pe buzele ei.

– Nu e adevărat.

– Spui asta doar ca să fii drăguță. El crede că îl judec, ceea ce într-adevăr fac, însă doar în privința muncii lui. Am încercat să nu o arăt, pentru că știu că nu e corect, mai ales că am și eu atât de multe cusururi personale de rezolvat. Singurul motiv pentru care îl provoc e pentru că țin atât de mult la el. De cele mai multe ori obține scoruri atât de înalte pe scara mea personală de evaluare încât mă șochează.

– Ești sigură că nu judeci cu mintea tulburată de dorință carnală?

– Tu îl cunoști de atât timp încât nu vezi în ce bărbat fantastic s-a transformat maturizându-se.

– Rahat. Tracy se lăsă pe spate în scaun. Tu chiar ești îndrăgostită de el.

– Nu cred că era un secret.

Cu siguranță nu pentru Ren, după ce noaptea trecută își pusese inima pe tavă în fața lui.

– Știam că ești atrasă de el. Ce femeie cu sânge fierbinte nu ar fi? Și fiecare privire pe care ți-o aruncă e dogoritoare. Dar tu ești înțeleaptă în privința oamenilor. Credeam că ai înțeles că orice relație cu Ren trebuie să rămână la nivel animalic. Singurul lucru pe care îl ia vreodată în serios e munca lui.

Isabel simți o nevoie jalnică de a-i lua apărarea.

– Sunt o mulțime de lucruri pe care le ia în serios.

– Spune-mi unul.

– Mâncarea.

– Iată, deci, spuse Tracy tărăgănat.

– Mă refer la tot ce ține de mâncare. Îi place să o gătească, să creeze cu ea, să o servească. Pentru el mâncarea

înseamnă interacțiune umană caldă și știi mai bine decât oricine cât de mult i-a lipsit acest lucru în copilărie. Iubește Italia. Îi adoră pe copiii tăi, indiferent dacă o recunoaște sau nu. E interesat de istorie și se pricepe la artă și muzică. Și mă ia în serios și pe mine. Trase adânc aer în piept, iar vocea ei își pierdu din fermitate. Doar că nu la fel de în serios cum îl iau eu pe el. Are o obsesie înnebunitoare despre cât de stricat e el și cât de sfântă sunt eu.

- Ren trăiește într-un univers alternativ și poate că l-a stricat într-adevăr. Femeile sar pe el. Marii directori de la studiourile de film practic îl imploră să le ia banii. Oamenii nu mai știu cum să îi facă mai repede pe plac. Toate astea îi creează o perspectivă distorsionată despre locul lui în lume.

Isabel dădu să spună că din punctul ei de vedere perspectiva lui Ren asupra locului său în lume era destul de rezonabilă, chiar dacă puțin cam cinică, însă Tracy nu terminase.

- Nu îi place să rănească femeile, dar cumva tot ajunge să facă exact asta. Te rog, Isabel... nu te lăsa prinsă în cursă.

Era un sfat bun, dar venise prea târziu.

Isabel încercă să își găsească diverse ocupații, dar se trezea mereu privind în gol sau spălând același vas din nou și din nou. Când își dădu seama că nu se îndepărta prea mult de casa de la fermă cu gândul că s-ar fi putut să sune telefonul, se înfurie atât de tare pe ea însăși încât își luă agenda și începu să își planifice fiecare minut. O vizită pe Tracy, se jucă alături de copii și își petrecu ore întregi la vilă dând o mână de ajutor la organizarea sărbătorii. Afecțiunea ei față de Anna crescu pe măsură ce femeia mai în vârstă îi spuse povești despre istoria vilei și despre locuitorii din Casalleone.

Se scurseră trei zile, iar ea nu primi nici o veste de la Ren. Se simțea lipsită de direcție, și din ce în ce mai deznădăjduită de cursul pe care îl lua viața ei. Nu doar

că nu reuşise să găsească o direcţie nouă, ci o şi complicase şi mai mult pe cea veche.

Vittorio şi Giulia o duseră să viziteze Siena, dar în ciuda frumuseţii bătrânului oraş, excursia nu fu un succes. De fiecare dată când treceau pe lângă câte un copil, tristeţea Giuliei devenea aproape palpabilă. Deşi se străduia să păstreze aparenţele, faptul că nu reuşiseră să găsească statuia o devastase. Vittorio se străduia din răsputeri să le înveselească pe amândouă, dar tensiunea începuse să îşi spună cuvântul şi asupra lui.

A doua zi Isabel se oferi să facă pe bona pentru Connor, stând cu el în casa de la fermă, cât timp Tracy merse la consultaţia programată, iar Marta veni la vilă să o ajute pe Anna la gătit. În timp ce se plimbau prin livada de măslini, se concentră pe flecăreala lui veselă în loc de junghiul tăios de durere care îi făcuse o gaură în inimă. După aceea se jucară cu pisicile, iar când începu să se facă răcoare, îl duse înăuntru şi îl lăsă să deseneze la masa din bucătărie cu nişte creioane colorate pe care le cumpărase pentru el.

– Am desenat un câine!

Connor ridică desenul ca Isabel să i-l poată admira.

– Un câine perfect.

– Mai multă hârtie!

Isabel zâmbi şi scoase unul dintre caietele ei goale din teancul de hârtii pe care le lăsase pe masă. Connor, descoperise ea în scurt timp, nu credea în conservarea resurselor naturale. Ce scump era. Nu se gândise niciodată prea mult la a avea copii, lăsând această opţiune într-un viitor nespecificat. Cu câtă neglijenţă tratase atât de multe dintre lucrurile care contau cu adevărat în viaţă. Clipi pentru a alunga lacrimile ce îi ardeau ochii.

Tracy apăru exact când Connor începea să se agite. Îl luă în braţe şi îi suflă pe gât, apoi se aşeză la masă cu el în poală, în timp ce Isabel pregăti câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare.

– Doctorul Andrea e în mod cert un tip foarte arătos. Încă nu am reuşit să mă decid dacă e sau nu bizar

să fii examinată ginecologic de un doctor care arată atât de bine. A întrebat de tine.

– E genul care flirtează cu toată lumea.

– E drept. A sunat Ren.

Ea își aținti privirea în șemineul rece și clătină din cap.

– Îmi pare rău.

O spirală de furie încinse marginile durerii ei.

– Sunt prea mult pentru el. Prea mult din toate. Ei bine, ghinion. Aș prefera să nu se mai întoarcă deloc.

Fruntea lui Tracy se încreți într-o expresie de îngrijorare.

– Eu nu cred că ești prea mult. Se poartă el ca un măgar.

– Cal! strigă Connor din pragul ușii, arătându-le un alt desen.

În timp ce Tracy se întoarse să îl admire, Isabel încercă să își impună să respire, însă spirala de furie aprinsese în ea o flacără care consuma tot oxigenul.

Tracy strânse lucrurile lui Connor, apoi o îmbrățișă când se pregăti să plece.

– El are de pierdut. Nu ar fi putut găsi o femeie mai bună decât tine, și aici mă includ și pe mine. Să nu îndrăznești să-l lași să te vadă plângând.

Puțin probabil să se întâmple asta, își spuse Isabel.

După ce Tracy și Connor plecară, își luă jacheta și ieși să încerce să se calmeze, însă își dădu seama că furia era o emoție mai confortabilă decât durerea. Fusese părăsită de două ori în decurs de patru luni și se săturase. Ce-i drept, faptul că se descotorosise de Michel se dovedise a fi o binecuvântare, însă Ren era alt gen de laș. Dumnezeu le pusese amândurora sub ochi promisiunea unui dar prețios, însă doar unul din ei avea curajul de a lupta pentru acel lucru. Și ce dacă era prea mult din toate? La fel era și el. Iar când se întâlneau din nou, avea de gând să-i spună exact ce gândea.

Se opri singură. Nu avea să-i spună nimic. Îl provocase o dată, dar nu avea să o facă din nou. Și nu din

cauza orgoliului ei. Dacă nu putea veni la ea din proprie inițiativă, atunci nu îl voia deloc.

Vântul începu să bată spre nord. Se simțea înghețată și nefericită pe când ajunse înapoi în casă, așa că își aprinse un foc. După ce se aprinse, se duse în bucătărie să își facă un ceai de care nu avea chef. Cât așteptă să fiarbă apa, își făcu de lucru strângând hârtiile pe care Connor le lăsase împrăștiate pe masă. Nu îi plăcea să deseneze mai mult de o figură pe pagină, observă ea. Când i se terminaseră hârtiile pe care i le dăduse ea, rechiziționase spatele scrisorilor de la admiratori de care nu se ocupase încă.

Își făcu ceaiul, apoi duse ceașca împreună cu scrisorile înapoi în camera de zi. Fusese întotdeauna harnică în a răspunde la corespondență, dar acest lot ar fi vrut să îl arunce în foc. Ce rost avea?

Își aminti dezgustul lui Ren când ea remarcase cât de puțin numeroase erau. „Salvarea unor suflete e o problemă de cantitate mai degrabă decât de calitate, asta e?" Ea văzuse în grămada minusculă doar un alt simbol a cât de mult decăzuse, însă el văzuse altceva.

Se lăsă pe spate pe canapea și închise ochii. Scrisorile îi păreau calde între degete, ca și cum ar fi fost vii. O luă pe prima și începu să citească. Când termină, trecu la cea de-a doua, apoi la cea de-a treia, până le citi pe toate. Ceaiul i se răci. Focul pârâi. Se cuibări mai adânc pe canapea și, încet, începu să se roage. Una câte una, ținu fiecare scrisoare în mână și se rugă pentru persoana care o scrisese.

Apoi începu să se roage pentru ea însăși.

Casa se cufundă pe nesimțite în întuneric. Focul începu să pălească. Isabel rosti rugăciunea celor rătăciți.

Ajută-mă să văd calea.

Dar când deschise într-un final ochii, nu reuși să vadă decât greșelile colosale pe care le făcuse.

Crease cele Patru Fundamente ca modalitate de a-și înfrânge propriile temeri. Undeva în adâncul ei, fetița înspăimântată care crescuse la cheremul unor părinți instabili în continuare tânjea cu atâta ardoare după

stabilitate încât își construise un sistem de reguli pentru a putea să se simtă în siguranță.

Fă asta și aia și aialaltă și totul va fi bine. Nu o să-ți schimbi adresa de la o lună la alta. Părinții tăi nu se vor îmbăta atât de tare încât să uite să te hrănească. Nimeni nu va țipa cuvinte plină de ură, nici nu va pleca de acasă în toiul nopții, lăsându-te singură. Nu o să te îmbolnăvești. Nu o să îmbătrânești. Nu o să mori niciodată.

Cele Patru Fundamente îi oferiseră iluzia siguranței. De fiecare dată când se întâmpla ceva care nu se potrivea frumos în interiorul lor, se mulțumea pur și simplu să mai îndese o cărămidă pe undeva pentru a încerca să țină situația sub control. În cele din urmă întreaga structură devenise atât de mătăhăloasă încât se prăbușise peste ea. Trăise o viață de disperare, totul în încercarea de a controla ceea ce nu putea fi controlat.

Se ridică de pe canapea și își aținti privirea în întunericul de dincolo de fereastră. Cele Patru Fundamente combinau concepte solide de psihologie, bun-simț și înțelepciunea spirituală a marilor maeștri. Auzise prea multe mărturii pentru a nu înțelege cât erau de utile. Dar își dorise să creadă că erau mai mult de atât. Își dorise să creadă că erau un fel de amuletă care ofereau protecție în fața pericolelor pe care viața ți le scotea în cale la fiecare pas. Dacă urmezi aceste reguli, vei fi întotdeauna în siguranță.

Însă viața refuza să urmeze vreo regulă și nu puteai forța universul să se cumințească, oricât ai fi organizat, reorganizat, stabilit obiective, calculat și meditat. Și nici o mie de Fundamente nu ar fi reușit să o facă, indiferent cât ar fi fost de bine concepute.

Acela fu momentul când o auzi. O voce minusculă răsunând din adâncul ei. Închise ochii și se strădui să audă, dar nu reuși să deslușească nicidecum cuvintele. Frustrată, rămase nemișcată, cu ochii închiși și obrazul sprijinit de rama ferestrei, însă în van. Vocea dispăruse.

Deși în cameră era cald, dinții începură să îi clănțănească. Se simțea pierdută, singură și foarte furioasă. Făcuse totul prea corect. Fusese atât de ocupată

ordonându-și viața încât nu își lăsase răgaz să o trăiască. Nu până nu ajunsese în Italia. Și uite ce dezastruoasă se dovedise a fi această experiență.

Vocea din adâncul ei șopti din nou, dar tot nu reuși să audă cuvintele, doar bubuitul propriei inimi.

– Ren?

Ren reveni brusc cu picioarele pe pământ.

– Da. Va fi în regulă așa. Cum crezi tu.

– Ești sigur?

Howard Jenks își lăsă silueta masivă să se cufunde mai adânc în scaun, arătând din ce în ce mai mult a om care avea oarecare îndoieli în privința celui pe care îl alesese pentru rolul masculin principal. Iar Ren nu putea să nu îl înțeleagă. Se întâmplase în mod repetat să își piardă concentrarea și atenția.

Acum era perfect atent la conversație, o clipă mai târziu deja era pierdut în lumea lui.

Știa și că arăta ca naiba. Ochii îi erau injectați și doar un maestru al machiajului ar fi putut să îi ascundă cercurile de sub ei. Dar cât de bine ar fi putut să arate când trecuseră deja câteva zile de când nu se mai bucurase de un somn decent? La naiba, Isabel, lasă-mă dracului în pace.

Larry se încruntă spre el din scaunul din fața lui din apartamentul ocupat de Jenks în hotelul St. Regis Grand din Roma.

– Ești sigur de asta, Ren? Credeam că ai decis că nu vrei să folosești o dublură pentru scenele de pe Golden Gate.

– Nu vreau, replică Ren, ca și cum așa ar fi și vrut să spună de la bun început. Nu va face decât să complice lucrurile, iar eu mă simt în largul meu și la înălțime. Intenționase să se oprească acolo, însă cuvintele continuară să îi zboare de pe buze. În plus, cât de greu poate fi să prinzi o fată de șase ani?

O tăcere stânjenită se lăsă în încăpere. Oliver Craig, actorul care îl juca pe Nathan, ridică o sprânceană.

Craig arăta ca un corist, dar avea arsenalul actoricesc al unui profesionist. Studiase la Academia Regală și jucase teatru la Old Vic. O comedie romantică de buget redus îl adusese în atenția lui Jenks.

– Cascadoriile alea de pe pod presupun ceva mai mult decât a alerga după fetițe, spuse Jenks înțepat. După cum sunt sigur că știi.

Craig sări în apărarea lui.

– Ren și cu mine chiar discutam ieri seară despre echilibrul dintre scenele de acțiune și momentele mai calme. E extraordinar.

Larry preluă frâiele conversației – cât de mult se bucura că Ren avea să joace în sfârșit un rol care să-i pună în valoare talentul fabulos, cât de minunată avea să iasă colaborarea dintre Ren și Oliver – etc., etc., etc. Ren se scuză și se duse la baie. Când ajunse acolo, se aplecă peste chiuvetă pentru a se stropi pe față cu apă rece. Trebuia să își vină în fire. Noaptea trecută Jenks îl luase pe Larry deoparte pentru a-l întreba dacă Ren începuse să consume droguri.

Luă un prosop. Era cel mai important moment al carierei lui, iar el era pe punctul de a-l rata și totul doar pentru că nu reușea să se concentreze. Își dorea cu atâta ardoare să audă vocea lui Isabel încât de vreo zece ori fusese cât pe ce să o sune. Dar ce i-ar fi spus? Că îi era atât de dor de ea încât nu putea dormi? Că nevoia lui de a fi cu ea se transformase într-o durere care nu pălea niciodată? Dacă nu ar fi promis că avea să participe la festivitatea de sărbătorire a recoltei, ar fi putut să dispară cu lașitate în noapte, ca o adevărată reptilă. În schimb avea să fie nevoit să se lase spintecat din nou.

Cu o zi înainte dăduse întâmplător peste un reporter american care fusese curios să afle dacă zvonul pe care îl auzise era adevărat.

– Umblă vorba că tu și Isabel Favor formați un cuplu.

Savannah deja își pusese la treabă gura ei spartă. Ren negase totul, prefăcându-se că de-abia știa cine era Isabel. Reputația ei fragilă nu ar fi putut supraviețui nicidecum dacă aventura lor ar fi ajuns la urechile publicului.

Își repetă același lucru pe care și-l tot spunea de câteva zile. La un moment dat o aventură amoroasă trebuia fie să se sfârșească, fie să treacă la următoarea etapă logică, și nu exista nici o etapă următoare pentru doi oameni care erau atât de diferiți. Ar fi trebuit să o lase în pace de la bun început, dar atracția fusese prea puternică pentru a putea să-i reziste. Iar acum, când era timpul să îi întoarcă spatele, o parte slabă din el încă își dorea să îi lase în minte o impresie pozitivă. Poate că acesta era motivul pentru care încerca din răsputeri să găsească măcar o amintire plăcută pe care să i-o poată oferi înainte de a-și lua adio unul de la celălalt.

Trase apa la toaleta pe care nu o folosise și ieși din nou. Conversația se opri când apăru el, ceea ce rezolvă misterul subiectului abordat. Oliver, observă el, plecase. Ceea ce nu era un semn bun.

Jenks își ridică pe cap ochelarii cu ramă îngustă.

– Ia loc, Ren.

În loc să se lase să cadă pe un scaun, cum ar fi trebuit să facă pentru a arăta că înțelegea gravitatea situației, Ren se duse la bar și își deschise o sticlă de Pellegrino. Și nu se așeză decât după ce luă o dușcă din ea. Agentul lui îi aruncă o privire de avertizare.

– Larry și cu mine am discutat, spuse Jenks. El mă tot asigură că ești complet dedicat acestui proiect, dar eu am îndoieli serioase. Dacă există vreo problemă, vreau să ne-o spui în față, ca să o putem rezolva.

– Nu e nici o problemă. O picătură de sudoare i se formase pe frunte, aproape de linia părului. Știa că trebuia să spună ceva care să-l liniștească pe Jenks și încercă să găsească exact cuvintele potrivite, însă se trezi rostind exact opusul. Vreau ca de fiecare dată când se lucrează cu copii, la fața locului să fie prezent și un psiholog de copii. Cel mai bun pe care îl poți găsi, de acord? Al naibii să fiu dacă voi accepta să fiu răspunzător pentru coșmarurile vreunei fetițe.

Doar că aceasta era profesia lui, să fie răspunzător pentru coșmarurile oamenilor. Se întrebă cum dormea Isabel.

Cutele de încruntare de pe fruntea lui Jenks deveniră atât de adânci încât s-ar fi putut semăna grâu în ele, dar înainte să apuce să răspundă, sună telefonul. Larry ridică receptorul.

– Da? Își îndreptă privirea spre Ren. Nu e disponibil în momentul de față.

Ren îi smulse receptorul din mână și îl duse la ureche.

– Gage.

Jenks schimbă o privire prelungă cu Larry. Ren ascultă, apoi trânti receptorul înapoi în furcă și porni spre ușă.

– Trebuie să plec.

Furia lui Isabel nu se dădu dusă. Clocoti în ea, nu departe de suprafață, în timp ce tocă legume în bucătăria vilei și scoase din dulap vase pentru servit. Spre sfârșitul după-amiezii, când se întâlni cu Giulia în oraș pentru un pahar de vin, furia tot nu se risipise. Se opri să îi vadă pe copiii familiei Briggs, dar chiar și în timp ce îi ascultă povestind, furia continuă să fiarbă în ea.

Tocmai pornise spre casă când o pată de culoare din vitrina buticului local îi atrase atenția. Rochia scânteia dincolo de sticlă, o confecție portocaliu-roșcat care ardea la fel de dogoritor ca furia ei. Nu era nicidecum ceva ce ar fi purtat vreodată, dar mașina ei Panda nu părea să știe acest lucru. Intră singură în spațiul marcat cu Parcarea Interzisă din fața magazinului și, zece minute mai târziu, Isabel ieși cu o rochie pe care nu și-o putea permite și pe care nu se imagina purtând-o.

În seara aceea începu să gătească pradă unei furtuni de ostilitate. Dădu mai tare flacăra aragazului până când tigaia sfârâi și prăji cârnatul picant pe care îl cumpărase mai devreme. Cuțitul ei se izbi în tocător când tăie în bucăți mari ceapa și usturoiul, apoi adăugă și ardei iuți din grădină. Când își dădu seama că nu pusese la fiert apă pentru paste, își turnă sosul picant peste o felie groasă de pâine veche de o zi, apoi duse totul în grădină, unde se așeză pe zid și devoră mâncarea alături

de două pahare de Chianti. În seara aceea spălă vasele pe fundalul sonor asurzitor al muzicii rock'n'roll italiene de la radio. Sparse o farfurie și o aruncă la gunoi. Aceasta se izbi cu atâta forță de coș încât bucățile se făcură țăndări.

Sună telefonul.

– Signora Isabel, sunt Anna. Știu că ai zis că vei veni mâine dimineață să ne ajuți la aranjatul meselor în cort, dar nu mai e necesar. Se ocupă signore Ren de asta.

– S-a întors? Creionul care îi ajunsese cumva în mână se rupse în două sub apăsarea degetelor ei. Când a ajuns?

– Azi după-amiază. Nu ai vorbit cu el?

– Nu încă.

Își băgă unghia degetului mare între dinți și o mușcă. Anna începu să vorbească despre detalii de ultimul moment legate de festa, fetele pe care le angajase să o ajute, faptul că voia ca Isabel să nu facă nimic altceva în afară de a se simți bine. Furia lui Isabel clocotea atât de fierbinte încât abia fu în stare să răspundă.

Mai târziu în noaptea aceea strânse toate paginile cu notițe pe care le scrisese pentru cartea ei privind depășirea crizelor personale și le aruncă în foc. Când totul se transformă în cenușă, înghiți două somnifere și se culcă.

Dimineață se îmbrăcă în grabă și se duse în oraș. De regulă se simțea amețită după ce lua somnifere, dar furia ei era în continuare prezentă și mistui orice rămășiță de somn. Dădu pe gât o ceașcă letală de espresso în barul din piațetă, apoi bătu străzile în lung și în lat, însă evită să se uite în vitrine de teamă că ar fi făcut să crape sticla acestora. Mai mulți săteni o opriră, dornici să discute despre statuia dispărută sau festivitățile din după-amiaza aceea. Ea își înfipse unghiile în podul palmelor și se strădui să le răspundă cât mai succint posibil.

Nu se întoarse la casa de la fermă decât cu puțin înainte de festa. Se duse la baie, dădu drumul la apă rece la duș și stătu sub ea încercând să-și răcorească pielea să nu mai sfârâie. Când începu să se machieze, degetele

ei apăsară cu mai multă fermitate decât de obicei creionul de contur pentru ochi, iar pensula cu pudră bronzantă insistă mai mult pe pomeţii ei. Fondul de ten, fardul de pleoape, rimelul – toate păreau să aibă o voinţă proprie. Tracy lăsase în baie un tub de ruj lichid plin cu luciu roşu ca sângele, iar Isabel şi-l întinse pe gură. Când termină, buzele îi scânteiau ca ale unui vampir.

Atârnase rochia cumpărată ieri pe uşa dulapului, iar aceasta îi făcu cu ochiul de pe umeraş. Ţesătura cădea drept de la corsaj până la tivul fustei, creând o coloană îngustă şi fierbinte. Ea nu purta niciodată culori aprinse, dar acum smulse rochia de pe umeraş şi o îmbrăcă. De-abia după ce închise smucit fermoarul îşi aminti să îmbrace şi o pereche de chiloţi pe dedesubt.

Se întoarse să se privească în oglindă. Puzderia de mărgele chihlimbarii minuscule ascunse în ţesătură scânteiau ca nişte tăciuni arzând mocnit. Corsajul tăiat asimetric îi dezgolea un umăr, iar tivul neregulat, formând fâşii în V, pâlpâia ca nişte limbi de foc de la mijlocul coapselor ei până la gambe. Rochia nu era potrivită nici pentru ocazie, nici pentru ea, dar intenţiona să o poarte oricum.

Ar fi avut nevoie de pantofi cu toc cui periculos de înalţi şi cu mărgele aurii în dreptul degetelor, dar nu avea aşa ceva, prin urmare se încălţă cu o pereche de sandale de culoarea bronzului. Numai bune de zdrobit inima într-o mie de bucăţele.

Se privi în oglindă. Buzele roşu aprins contrastau neplăcut cu rochia, iar sandalele nu se potriveau, dar nu îi păsa. Uitase să îşi usuce părul după duş, iar buclele ei blonde şi rebele arătau exact ca părul mamei ei în cele mai nesocotite momente ale ei. Îşi aduse aminte de bărbăţii, de ţipetele şi de toate excesele care marcaseră viaţa mamei ei, dar în loc să se întindă după o cordeluţă, degetele ei se închiseră peste forfecuţa ei de manichiură. Se holbă la ele pentru o clipă, apoi le ridică la păr şi începu să taie.

Capetele mici retezate se încolăciră în jurul degetelor ei. Forfecuţa ţăcănea furioasă, mişcându-se tot mai

repede, până când eleganta ei tunsoare bob se transformă într-un haos de şuviţe ciufulite. În cele din urmă îşi scoase brăţara, o aruncă pe pat şi ieşi din încăpere.

Când începu să urce pe cărare, lăsând în urmă casa de la fermă, tocurile sandalelor ei proiectară pietre în toate direcţiile. Vila Îngerilor îi apăru sub ochi şi observă un bărbat brunet urcând într-un Maserati negru mat. Inima ei tresări violent, apoi îşi reluă ritmul normal. Era doar Giancarlo, mutând maşina sport în lateralul aleii pentru a face loc pentru maşinile oaspeţilor care încă soseau.

Ziua era prea răcoroasă pentru o rochie care o dezgolea atât de mult, însă chiar şi când soarele dispăru în spatele unui pâlc înalt de nori, Isabel îşi simţi pielea arzând. Traversă grădinile formale şi ajunse la partea din spate a vilei, unde sătenii începuseră deja să se strângă. O parte dintre ei stăteau şi povesteau sub baldachinul ce fusese montat, alţii se strânseseră pe logie. Jeremy şi alţi câţiva băieţi mai mari plimbau o minge de fotbal printre sculpturi, împiedicându-se în băieţii mai mici care li se încurcau printre picioare.

Îşi uitase poşeta. Nu avea la ea nici bani, nici şerveţele sau ruj, pixuri sau dropsuri mentolate. Nu avea tampoane, chei de maşină, nici setul ei de şurubelniţe de buzunar – nici unul dintre obiectele pe care le purta de obicei cu ea pentru a se apăra de realităţile haotice pe care viaţa i le-ar fi putut scoate în cale. Şi, cel mai grav, nu avea pistol.

Mulţimea se dădu la o parte din calea ei.

Ren ghici că se întâmplase ceva neobişnuit chiar înainte de a o vedea. Tracy făcu ochi mari, iar Giulia lăsă să-i scape o exclamaţie şoptită. Vittorio înălţă capul şi murmură o expresie italiană familiară, dar când Ren văzu ce anume îi captase atenţia, creierul lui îşi pierdu abilitatea de a traduce.

Isabel îşi dăduse foc.

Studie rochia ce era ca o explozie orbitoare, focul din ochii ei, energia furioasă care radia dinspre ea, iar gura

i se uscă brusc. Renunţase la tonurile cuminţi şi neutre care o caracterizau – toate acele varietăţi de negru, alb şi bej atât de liniştitoare care îi defineau lumea. Iar părul ei... O masă dezordonată de bucle îi contura capul într-un stil pe care coafezele din Beverly Hills îl reproduceau doar în schimbul a sute de dolari.

Rujul ei era prost ales, iar pantofii nu se potriveau, dar clocotea în ea o hotărâre care îl făcu să intre instant în alertă. Îşi petrecuse un an jucând în Tânăr şi Neliniştit. Studiase scenariile şi ştia exact ce se petrecea.

În mijlocul lor îşi făcuse apariţia varianta diabolică a lui Isabel.

capitolul 23

Isabel îl privi pe Ren privind-o. Era îmbrăcat în întregime în negru. Sub baldachinul din spatele lui, şirurile de mese erau acoperite cu pânzeturi albastru aprins, pe fiecare dintre acestea aflându-se un vas de teracotă din care se revărsau muşcate roz. Însă petele de culoare nu reuşiră cu nimic să o liniştească. Muzica răsuna din boxele pe care Giancarlo le instalase pe logie, iar mesele pentru servit erau deja încărcate cu platouri cu aperitive, tăvi pline de brânzeturi şi boluri cu fructe.

Susţinând privirea lui Ren, Isabel simţi flăcările furiei ei pârâind. Bărbatul acesta fusese amantul ei, dar ea tot nu avea habar ce se petrecea în spatele acelor ochi argintii şi nici nu îi mai păsa. În ciuda forţei lui fizice, se dovedise a fi laş emoţional. O minţise într-o mie de feluri – cu stilul lui seducător de a găti şi râsul lui fermecător, cu săruturile lui pasionale şi felul în care făcuse dragoste cu ea, zdruncinând-o până în adâncul sufletului. Indiferent dacă o făcuse intenţionat sau nu, fiecare dintre acele gesturi fusese o promisiune nerostită. Poate nu o promisiune de iubire, dar de ceva important, şi şi-o încălcase.

Îl văzu pe Andrea Chiara venind spre ea prin grădină. Îi întoarse spatele lui Ren, cu hainele lui negre

și inima la fel de neagră, și se duse să îl întâmpine pe doctorul orașului.

Ren simți nevoia să dea un pumn în ceva când o privi pe Isabel salutându-l pe mierosul frate al lui Vittorio. O auzi rostindu-i numele cu o voce la fel de gâtuită ca a unei starlete din anii '50. Chiara o studie cu o privire unsuroasă, îi ridică mâna la buze și i-o sărută. Derbedeul.

– Isabel, *cara*.

Da, *cara*, vezi să nu. Ren îl privi pe Doctorul Iubăreț luând-o de braț și conducând-o de la un grup la altul. Chiar credea că putea să îl înfrângă pe Ren în propriul lui joc? Nu era cu nimic mai interesată de Andrea Chiara decât fusese el interesat de Savannah. Atunci de ce nu încerca măcar pe furiș să îi arunce o privire pentru a vedea dacă otrava ei își făcea efectul?

Își dori din tot sufletul să o vadă privindu-l, doar pentru a putea să caște, oferindu-i astfel dovada finală că se transformase într-un măgar cu acte în regulă. Voia să pună capăt relației cu ea, nu-i așa? Ar fi trebuit să fie ușurat că ea flirta cu altcineva, chiar dacă nu o făcea decât de formă. În schimb simți că îi venea să îl omoare pe ticălos.

Tracy apăru și îl trase suficient de departe de ceilalți cât să îl poată lua de urechi.

– Cum e când ți se administrează o doză din propria otravă? Femeia aia e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată, iar tu renunți la ea.

– Ei bine, eu nu sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat ei vreodată, și știi asta al naibii de bine. Acum lasă-mă în pace.

De-abia se descotorosise de ea când îl văzu pe Harry venind lângă el.

– Ești sigur că știi ce faci?

– Mai bine decât oricine.

Îi era dor de pasiunea ei, de bunătatea ei, de certitudinea ei infinită. Îi era dor de felul în care aproape îl făcea să creadă că era un om mai bun decât știa sigur că era. Își aținti privirea asupra superbei și tulburătoarei

femei care îi luase locul și și-o dori înapoi pe Isabel a lui, cea răbdătoare și ordonată, aceeași de care încerca din răsputeri să se descotorosească.

Când Chiara își puse mâna pe umărul ei, Ren se forță să își înăbușe gelozia. Avea o misiune în după-amiaza aceea, o misiune care, sperase el, avea să îi ofere o răscumpărare dulce-amăruie. Voia ca Isabel să știe că investiția emoțională pe care o făcuse în el meritase totuși puțin. Poate chiar sperase să îi smulgă unul dintre acele zâmbete ale ei, deși acum nu mai părea deloc probabil.

Inițial își propusese să aștepte până după încheierea mesei pentru a face anunțul cel mare, dar nu mai avea răbdare. Era ceva ce trebuia să facă acum. Îi făcu semn lui Giancarlo să dea mai încet muzica.

– Prieteni, ați putea, vă rog, să fiți atenți la mine?

Unul câte unul, oamenii se opriră din vorbit și se întoarseră spre el. Giulia și Vittorio, Tracy și Harry, Anna și Massimo, toți cei care dăduseră o mână de ajutor la strângerea recoltei. Adulții le făcură semn copiilor să tacă. Ren se mută sub o rază de soare lângă baldachin, în timp ce Isabel rămase lângă Andrea.

Vorbi mai întâi în italiană, apoi în engleză, pentru că voia să fie sigură că Isabel nu pierdea nici un cuvințel.

– După cum știți, voi pleca în curând din Casalleone. Dar nu puteam să plec fără a găsi o cale de a-mi exprima recunoștința pentru prietenia voastră.

În mijlocul zâmbetelor radioase ale celorlalți, trecu la engleză. Isabel ascultă, dar Ren simți furia ei revărsându-se spre el în valuri. Curentul subtil îl lovi în picioare, amenințând să îl doboare.

Scoase cutia pe care o ascunsese sub masa de servit mâncarea și o puse deasupra.

– Sper că am găsit darul potrivit.

Intenționase să îi țină în suspans cu un discurs lung, să îi tachineze puțin, dar nu mai avea nici un chef să o facă. În schimb ridică direct capacul.

Toată lumea veni mai aproape când Ren dădu la o parte materialul protector. Băgă mâinile în cutie

și scoase Umbra Dimineții, ținând-o astfel încât să o vadă toată lumea.

Se scurseră câteva secunde de tăcere năucită, apoi Anna scoase un țipăt înăbușit.

– E adevărată? Ai găsit statuia noastră?

– E adevărată, spuse el.

Giulia icni, apoi se aruncă în brațele lui Vittorio. Bernardo o ridică pe Fabiola de la pământ. Massimo își aruncă mâinile spre cer, iar Marta izbucni în plâns. Toată lumea se înghesui mai aproape, împiedicându-l să vadă unica persoană a cărei reacție își dorea cel mai mult să o observe.

Ținu *Ombra della Mattina* deasupra capului, ca toată lumea să o poată vedea. Faptul că el nu credea deloc în puterile magice ale statuii nu conta. Ei credeau, și acesta era singurul lucru cu adevărat important.

Precum *Ombra della Sera*, această statuie avea circa șaizeci de centimetri înălțime și doar câțiva centimetri lățime. Avea același chip drăgălaș ca varianta ei masculină, doar că părul era puțin mai lung și o pereche minusculă de sâni indica faptul că reprezenta o femeie. Aerul începu să zbârnâie de întrebări despre cum o găsise.

– *Dove l'ha trovata?*[1]

– *Com'e successo?*[2]

– *Dove era?*[3]

Vittorio își băgă degetele între dinți și fluieră pentru a face liniște. Ren puse statuia pe masă. Tracy se dădu câțiva centimetri într-o parte, pentru a-l lăsa să o vadă într-un sfârșit pe Isabel. Aceasta avea ochii mari și degetele apăsate pe buze. Se uita la statuie, nu la el.

– Spune-ne, îi ceru Vittorio. Spune-ne cum ai găsit-o.

Ren începu prin a le povesti despre telefonul pe care Giulia i-l dăduse lui Josie pentru a-i cere o listă cu darurile trimise de Paolo.

---

[1] Unde ai găsit-o? (n.tr.)
[2] Cum ai reușit? (n.tr.)
[3] Unde era? (n.tr.)

– La început nu am văzut nimic ieşit din comun. Apoi am observat că îi făcuse cadou un set de ustensile pentru şemineu.

Vittorio inspiră şuierat. Fiind de profesie ghid turistic, înţelese mai repede decât restul.

– Ombra della Sera, spuse el. Nu m-am gândit niciodată... Se întoarse spre ceilalţi. Fermierul care a găsit statuia bărbat în secolul al XIX-lea a folosit-o drept vătrai de scormonit focul până când cineva i-a recunoscut valoarea. Paolo ştia această poveste. L-am auzit istorisind-o.

Ren studiase lista de mai multe ori până să îşi aducă aminte cum fusese găsită cealaltă statuie.

– Am sunat-o pe Josie şi am rugat-o să îmi descrie ustensilele pentru şemineu. Mi-a spus că era un set vechi şi foarte bizar. O lopată, un cleşte şi un vătrai având forma unui trup de femeie.

– Statuia noastră, şopti Giulia. *Ombra della Mattina.*

– Josie încerca de ceva vreme să rămână însărcinată. Paolo ştia. Când eforturile ei de a avea un copil s-au dovedit zadarnice, Paolo a luat statuia din biserică şi a împachetat-o printre alte lucruri, ca ea să nu poată bănui ce anume primise. I-a spus că era un set antic foarte preţios şi că, dacă îl ţinea lângă şemineu, avea să îi aducă noroc.

– Şi chiar aşa a fost, spuse Anna.

Ren dădu din cap.

– La trei luni după ce a primit statuia, Josie era însărcinată cu primul ei copil.

O simplă coincidenţă, dar nimeni dintre cei prezenţi nu ar fi crezut acest lucru.

– Dar de ce a făcut Paolo atâtea eforturi de a ascunde statuia, pretinzând că făcea parte dintr-un set? întrebă Tracy. De ce nu i-a trimis-o pur şi simplu aşa cum era?

– Pentru că îi era teamă ca Josie să nu-i pomenească de ea Martei, căci nu voia ca sora lui să ştie ce făcuse.

Marta îşi frământă şorţul şi începu să le spună tuturor cât de mult îşi dorise nepoata ei să aibă un copil şi cum tristeţea ei îi frânsese inima lui Paolo. Deşi fratele

ei era mort, încă simţea nevoia să îi ia apărarea şi insistă că Paolo ar fi adus statuia înapoi în oraş după ce afla că nepoata lui rămăsese însărcinată, însă murise prematur. Mulţimea era într-o dispoziţie generoasă şi dădură toţi din cap în semn de confirmare.

Giulia luă statuia şi o ţinu în braţe.

– Abia a trecut puţin mai mult de o săptămână de când am obţinut lista de la ea. Cum ai reuşit să aduci statuia înapoi atât de repede?

– I-am cerut unui prieten să meargă la ea acasă şi să o ridice. Mi-a trimis-o prin curier la hotelul în care am fost cazat la Roma, acum două zile.

Prietenul lui avea totodată metode eficiente de a evita vama.

– Nu a avut nimic împotrivă să ne-o dea înapoi?

– Are doi copii acum şi ştia cât era de importantă.

Vittorio îl prinse pe Ren şi îl sărută pe obraji.

– Ştiu că vorbesc în numele tuturor locuitorilor din Casalleone când spun că nu vom putea niciodată să îţi mulţumim pe deplin pentru ceea ce ai făcut.

Din momentul acela mulţimea se dezlănţui. Bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni – fu potopit cu săruturi. De la toată lumea în afară de Isabel.

Statuia trecu dintr-o mână într-alta. Giulia şi Vittorio radiau de fericire. Tracy ţipă veselă când Harry încercă să o tragă mai aproape de statuie. Anna şi Massimo îşi priviră cu mândrie fiii şi se priviră cu iubire unul pe altul.

Ren era prea nefericit pentru a putea să se bucure de ceea ce se petrecea. Îşi îndrepta mereu privirea spre Isabel, încercând să vadă dacă înţelegea că, cel puţin prin ceea ce făcuse acum, se dovedise demn de ea. Însă ea nu părea să fi priceput mesajul. Chiar şi în timp ce zâmbea şi râdea alături de ceilalţi, îi simţi furia dogorindu-l.

Steffie veni şi se lipi de el.

– Pari trist.

– Cine, eu? N-am fost niciodată mai fericit. Uită-te în jur. Sunt un erou.

Șterse o picătură de ciocolată din colțul gurii ei cu degetul lui mare.

– Cred că doctorul Isabel e furioasă pe tine. Mami spune... Două cute mici de încruntare apărură pe fruntea ei. Lasă. Mami e țâfnoasă. Tati i-a spus că trebuie să aibă răbdare cu tine.

– Poftim, ronțăie o baghetă.

I-o îndesă în gură pentru a o face să tacă.

Anna și celelalte femei mai în vârstă începură să împingă mulțimea spre mese. Statuia fu trecută de la o familie la alta și începură toasturile, toate închinate lui. Ren se simți sufocat de un nod în gât cu care nu era obișnuit. Avea să îi lipsească locul acela și oamenii aceia. Nu o făcuse intenționat, dar cumva ajunsese să își înfigă rădăcinile acolo. Ceea ce era o ironie, având în vedere că nu se mai putea întoarce aici, nu pentru foarte multă vreme. Chiar dacă ar fi așteptat până la bătrânețe ca să se întoarcă, știa că tot și-ar fi imaginat-o pe Isabel plimbându-se în grădină, cu ochii scânteind doar pentru el.

Ea se așezase la capătul opus al mesei, cât mai departe de el posibil. Lângă ea se aflau Andrea într-o parte și Giancarlo în cealaltă. Nici unul nu reușea să-și ia ochii de la ea. Era ca un film derulându-se pe repede înainte. Buclele ei țopăiau în toate direcțiile în jurul capului ei când gesticula. Ochii îi aruncau scântei. Totul la ea era încărcat de energie, însă doar el părea capabil să detecteze mânia din spatele ei.

Entuziasmul stârnise pofta de mâncare a oamenilor, iar supa dispăru rapid. Vântul deveni tăios și rece, iar o parte dintre femei își luară puloverele, dar nu și Isabel. Brațele ei dezgolite radiau o dogoare furioasă.

Pe masă apărură boluri uriașe de linguini cu un sos roșu de midii, precum și un risotto cremos, și toată lumea se servi cu poftă. Era exact genul de ocazie care îi plăcea cel mai mult lui Ren, când era înconjurat de prieteni, mâncare bună și vin excelent, și totuși nu se simțise în viața lui mai nefericit. Giulia și Vittorio își oferiră pe furiș un sărut. Judecând după expresia

de pe chipul lui Tracy, Harry o pipăia pe sub masă. Ren și-ar fi dorit să o pipăie pe Isabel.

Norii începură să se strângă amenințători, iar pale puternice de vânt zgâlțâiră copacii. Energia furioasă a lui Isabel o împiedică să stea liniștită, dar de fiecare dată când sărea să ia un platou cu mâncare, Ren se aștepta să-l vadă făcându-se țăndări în mâinile ei. Unul după altul oamenii încercau să îi capteze atenția, atrași de ea ca și cum pielea i-ar fi fost magnetizată. Vărsă vin pe fața de masă când reumplu paharele. Răsturnă pe pământ farfurioara de unt. Dar nu era beată. De propriul pahar aproape nu se atinsese deloc.

Soarele coborî tot mai mult pe cer, norii deveniră mai negri, dar orașul își recăpătase statuia, iar dispoziția deveni tot mai festivă. Giancarlo dădu muzica mai tare și o parte dintre cupluri începură să danseze. Isabel se sprijini de Andrea, ascultând ceea ce spunea acesta ca și cum fiecare cuvânt ce îi aluneca de pe buze ar fi fost o picătură de miere pe care voia să o lingă. Ren începu să își pocnească încheieturile degetelor.

Când apărură sticlele de *grappa* și *vinsanto*, Andrea se ridică. Ren îl auzi adresându-i-se lui Isabel peste sunetul muzicii.

– Vino să dansezi cu mine.

Baldachinul se zbătu sălbatic în bătaia vântului. Ea se ridică și îi luă mâna. Când porniră spre logie, vârfurile rochiei ei de foc îi scânteiară în dreptul genunchilor. Își dădu capul pe spate, iar buclele ei zburară în toate direcțiile. Ochii lui Andrea se atinseră ușor de sânii ei când își aprinse țigara.

În clipa aceea Isabel i-o smulse din gură și o băgă între propriile buze.

Ren sări în picioare atât de repede încât își răsturnă scaunul. Înainte ca ea să apuce să tușească de la primul fum, Ren deja străbătuse distanța care îi despărțea.

– Ce dracu' crezi că faci?

Ea își umplu gura de fum, apoi i-l suflă în față.

– Chefuiesc.

Ren îi aruncă lui Andrea privirea ucigașă pe care i-o rezervase încă de la începutul după-amiezii.

– Ți-o aduc înapoi în câteva minute, amice.

Ea nu i se împotrivi, dar când o târî deoparte, fierbințeala pielii ei îi arse degetele. Ignoră expresia amuzată a oamenilor pe lângă care trecură și o trase în spatele celei mai îndepărtate statui.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Du-te dracului, fraiere.

Îi suflă în față un nou nor de fum.

Ren ar fi vrut să o spele pe gură cu săpun, doar că el era cel care o adusese în acest punct. În loc să o sărute până se risipea toată furia din ea, adoptă o atitudine de ticălos îngâmfat.

– Sperasem să putem vorbi, dar e evident că nu ai chef de discuții raționale.

– În privința asta ai dreptate. Acum dispari din calea mea.

Ren nu se apăra niciodată, dar de data aceasta simți nevoia să o facă.

– Isabel, nu ar fi funcționat între noi. Suntem prea diferiți.

– Sfânta și păcătosul, așa-i?

– Tu ai așteptări prea mari, atâta tot. Uiți mereu că eu sunt tipul care are scris în frunte că nu are nimic valoros de oferit societății. Își încleștă mâinile pe lângă corp. Un reporter a dat de mine când eram la Roma. Auzise un zvon despre noi. Am negat totul.

– Și vrei medalie pentru asta?

– Dacă presa află că am avut o aventură amoroasă, ai să îți pierzi și puțina credibilitate rămasă. Nu înțelegi? Totul a devenit prea complicat.

– Înțeleg că îmi stârnești greața. Înțeleg că ți-am oferit ceva important, iar tu m-ai refuzat. Și înțeleg că nu vreau să te mai văd vreodată.

Aruncă țigara la picioarele lui, apoi se îndepărtă cu pași mari, rochia ei arzând în jurul ei într-o explozie de mânie.

Câteva minute Ren rămase acolo încercând să își recapete echilibrul. Trebuia să discute cu cineva cu mintea limpede – să ceară sfatul cuiva –, dar o privire scurtă spre logie îl informă că cel mai înțelept sfătuitor din câți știa era în momentul acela prinsă într-un dans vulgar cu un doctor italian.

Vântul trecu tăios prin cămașa lui de mătase, iar sentimentul că pierduse ceva neprețuit aproape îl doborî în genunchi. În momentul acela înțelese. O iubea pe femeia aceea din tot sufletul, iar faptul că îi întorsese spatele era cea mai mare greșeală din viața lui.

Și ce dacă ea era prea bună pentru el? Era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată, suficient de tare pentru a îmblânzi și diavolul însuși. Dacă se hotăra să o facă, ar fi reușit în cele din urmă să îl aducă și pe el pe calea cea dreaptă. Pe toți dracii, chiar nu o merita, însă acest lucru nu însemna decât că avea să fie nevoit să facă tot ce îi stătea în putință pentru a o împiedica să se prindă.

Doar că Isabel se pricepea la oameni. Nu era o femeie vulnerabilă emoțional, care să se lase sedusă de un chip frumos. Dar dacă lucrurile pe care le credea ea despre el erau adevărate? Dacă avea dreptate și într-adevăr se obișnuise atât de tare să se privească printr-o lentilă veche și uzată încât nu mai vedea cu adevărat omul în care se transformase?

Ideea îl ameți. Libertatea pe care ar fi putut să i-o ofere o nouă perspectivă asupra propriei persoane deschidea prea multe posibilități pentru a reflecta la toate în momentul acela. Mai întâi trebuia să încerce să vorbească din nou cu ea, să îi spună ce simțea, și inima i se strânse la gândul că ea nu avea să-i ușureze cu nimic misiunea.

Până azi ar fi putut jura că Isabel avea o capacitate nelimitată de a ierta, dar acum nu mai era la fel de sigur. O studie în timp ce dansa. Era ceva diferit la ea în seara aceea, ceva ce trecea dincolo de părul ei ciopârțit, de rochia ei, chiar și de furia ei. Ceva...

Ochii lui se opriră asupra încheieturii goale a mâinii ei, iar panica pe care încercase să o țină în frâu îl izbi ca un pumn în stomac. Brățara lui Isabel dispăruse. Gura i se uscă brusc în clipa în care înțelese în sfârșit toate schimbările care se petrecuseră în ea.

Isabel uitase să respire.

Mâinile lui Isabel se încleștară în pumni și simți că nu reușea să mai tragă suficient aer în plămâni. Se îndepărtă de Andrea și porni împleticindu-se printre dansatori spre marginea logiei. Oriunde privea vedea doar chipuri radiind de fericire, dar în loc să o calmeze, bucuria lor nu făcu decât să îi alimenteze furia.

Copiii trecură în fugă pe lângă ea, într-un grup gălăgios și entuziast. Andrea pornise spre ea pentru a vedea ce se întâmplase. Ea îi întoarse spatele și intră amețită în grădină. Vântul făcuse să se desprindă un oblon, care acum se izbea de lateralul casei.

Furia o mistuia și nu mai era îndreptată doar asupra lui Ren, ci și asupra ei însăși. Avea impresia că rochia ei portocalie ardea ca un acid pe pielea ei. Ar fi vrut să și-o smulgă de pe ea, să își crească părul pentru a putea să-l netezească din nou, să își spele temeinic machiajul de pe față. Ar fi vrut să-și recapete calmul, controlul, certitudinea despre ordinea vieții – tot ceea ce îi fusese smuls cu forța cu trei nopți în urmă, când citise acele scrisori și se rugase lângă foc.

Baldachinul cedă precum o velă în toiul furtunii. Copiii țipară, băieții la fete, alergând prea aproape de stâlpi. Țâșniră pe lângă masa pe care se afla statuia. Isabel își aținti privirea asupra ei, o siluetă feminină solitară în care se afla puterea de a da viață.

ÎMBRĂȚIȘEAZĂ...

Cuvântul o izbi ca un atac, lăsând în urmă șoapta măruntă pe care o auzise în rugăciunile ei rostite lângă foc în noaptea aceea, șoapta pe care nu reușise să o deslușească prea bine. De data aceasta răsună ca un strigăt.

ÎMBRĂȚIȘEAZĂ...

Isabel se holbă la statuie. Nu voia să îmbrăţişeze. Voia să distrugă. Vechea ei viaţă. Vechiul ei sine. Dar îi era prea teamă de ceea ce se afla dincolo de prag.

Ren dădu să pornească spre ea din celălalt capăt al grădinii, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip. Băieţii care alergau ţipară lucruri obscene; fetele scânciră zgomotos. Isabel traversă cărarea, îndreptându-se spre statuie.

ÎMBRĂŢIŞEAZĂ...

Mai era ceva. Ştia sigur. Vocea avea mai multe să îi spună.

ÎMBRĂŢIŞEAZĂ...

Anna strigă, poruncindu-le copiilor agitaţi să stea departe de baldachin. Însă avertizarea ei veni prea târziu. Băiatul aflat în fruntea grupului se împiedică şi se ciocni de stâlpul din colţ.

ÎMBRĂŢIŞEAZĂ...

– Isabel, ai grijă! îi strigă Ren. Baldachinul se clătină. Isabel!

Vocea explodă tunătoare în mintea ei, iar Isabel fu inundată de bucurie. ÎMBRĂŢIŞEAZĂ HAOSUL!

Înşfăcă statuia de sub baldachin chiar înainte ca acesta să cadă şi o luă la fugă.

capitolul 24

Lumea ordonată a lui Isabel fusese spintecată, iar ea se năpusti în miezul ei. Vocea o urmă îndeaproape, răsunându-i în minte. Îmbrăţişează haosul!

Ocoli în goană lateralul casei, ţinând strâns la piept superba statuie. Ar fi vrut să zboare, dar nu avea aripi, nici avion, nici măcar Fiatul ei Panda. Nu avea decât...

Maseratiul lui Ren.

Fugi spre maşină. Plafonul fusese coborât, iar în acea zi de haos văzu cheile atârnând din contact, acolo unde le lăsase Giancarlo. Se opri brusc lângă maşină, sărută statuia şi o aruncă pe bancheta din dreapta. Apoi îşi ridică fusta şi urcă în maşină sărind peste portieră.

Motorul puternic se trezi la viață cu un huruit uriaș imediat ce învârti cheia în contact.

– Isabel!

Era blocată de mașini din trei părți. Trase cu forță de volan, apăsă accelerația și porni fulgerător peste peluză.

– Isabel!

Dacă acesta ar fi fost unul dintre filmele lui, Ren ar fi putut să sară într-un balcon, iar de acolo să se arunce în mașină în clipa în care trecea pe sub acesta. Dar ceea ce se petrecea era real, iar Isabel deținea întreaga putere.

Rămase cu mașina pe iarbă, gonind spre drum printre șirurile de tufe. Crengile acestora biciuiră lateralul mașinii, iar roțile ei proiectară bucăți de gazon în toate direcțiile. O ramură mai mare smulse oglinda laterală când țâșni printre chiparoși pentru a ajunge pe alee. Cauciucurile ridicară o ploaie de pietriș. Schimbă viteza, iar spatele îi derapă când viră pentru a intra pe drum, pornind spre vârful muntelui și lăsându-i pe toți în urmă.

ÎMBRĂȚIȘEAZĂ HAOSUL! Vântul îi ciufulea sălbatic părul. Aruncă o privire spre statuia de lângă ea și râse.

Un indicator de lemn se sparse în aripa mașinii când intră în primul viraj. La al doilea distruse un coteț de găini abandonat. Norii întunecați se buluciră mai jos pe cer.

Ținea minte drumul spre ruinele castelului din ziua când ea și Ren merseseră acolo cu mașina pentru a spiona, dar trecu prea repede pe lângă intersecția pe care o căuta și fu nevoită să întoarcă mașina în via cuiva. Când găsi drumul, hârtoapele adânci zgâlțâiră mașina. O forță să urce. O vreme Maseratiul reuși cu greu să facă față, apoi cedă chiar înainte de a ajunge în vârf. Isabel opri motorul, înșfăcă statuia și sări din mașină.

Când ajunse pe cărare, sandalele ei alunecară pe pietre. Vântul bătea mai puternic la altitudinea mai mare, dar copacii o protejau de ce era mai rău. Strânse mai tare statuia în mână și își continuă urcușul.

Când ajunse la capătul cărării ieși în luminiș. O pală de vânt o izbi cu forță și se împletici, dar nu căzu. În fața

ei ruinele se înălţau ameninţătoare pe fundalul cerului furtunos, iar norii întunecaţi se învolburau atât de jos deasupra capului ei încât ar fi vrut să îşi înfigă degetele în ei.

Se aplecă în faţa vântului şi traversă pe sub arcadele ce stăteau să cadă şi pe lângă turnurile de pază prăbuşite, îndreptându-se spre zidul cel mai din margine. Se agăţă de pietre cu o mână, ţinând strâns statuia cu cealaltă, şi urcă până în vârf. Luptându-se cu palele violente de vânt, se ridică în picioare.

Fu cuprinsă de un sentiment de extaz. Vântul îi izbea fusta, norii clocoteau deasupra ei, lumea zăcea la picioarele ei. În sfârşit înţelese ceea ce îi scăpase până atunci. Ambiţiile ei nu fuseseră nici o clipă prea mărunte. Nu, ambiţiile ei fuseseră prea măreţe şi pierduse din vedere tot ceea ce şi-ar fi dorit să aibă cu adevărat în viaţă. Acum ştia ce avea de făcut.

Cu faţa întoarsă spre cer, se abandonă misterului vieţii. Dezordinea, tumultul, zbaterea glorioasă. Înfigându-şi bine picioarele în pământ, ridică statuia mult deasupra capului şi se oferi zeilor haosului.

Confuzia stârnită de prăbuşirea baldachinului îl încetinise pe Ren, iar Isabel deja urcase în maşina lui Maserati atunci când ajunse el în faţa vilei. Bernardo îl urmase îndeaproape, dar cum nu era de serviciu, venise cu propriul lui Renault şi nu cu maşina de poliţie a oraşului. Se aruncară amândoi în maşină şi porniră după ea.

Nu-i luase mult lui Ren să ghicească încotro o luase, însă Renaultul nu se putea compara cu Maseratiul lui. Când ajunseră în sfârşit la baza cărării, era scăldat într-o sudoare rece.

Reuşi să îl convingă pe Bernardo să rămână lângă maşini şi porni personal după ea, alergând de la capătul de jos al cărării până sus la ruinele castelului. Părul de pe ceafă i se ridică instinctiv când o văzu în depărtare. Era căţărată pe zidul ce stătea să cadă, silueta ei profilându-se pe fundalul norilor furioşi. Vântul îi izbea trupul din toate părţile, iar tivul neregulat al rochiei fâlfâia

în jurul ei ca o mare de flăcări portocalii. Faţa îi era ridicată spre cer şi avea ambele braţe în aer, într-una din mâini ţinând statuia.

În depărtare un fulger spintecă văzduhul, însă de unde stătea el păruse să ţâşnească direct din vârfurile degetelor ei. Era ca o versiune feminină a lui Moise primind de la Dumnezeu cel de-al doilea set de Porunci.

Nu mai reuşea să-şi amintească absolut nici unul dintre argumentele lui îndelung gândite pentru a renunţa la ea. Era un dar - un dar pe care aproape că nu îndrăznise să-l revendice. Acum, când o privi înfruntând neînfricată elementele naturii, forţa ei îi tăie răsuflarea. Să o excludă din viaţa lui ar fi fost ca şi cum şi-ar fi abandonat sufletul. Ea era totul pentru el - prietena lui, amanta lui, conştiinţa lui, pasiunea lui. Era răspunsul la toate rugăciunile pe care nu îl dusese niciodată capul să le înalţe. Iar dacă el nu era la fel de perfect pentru ea pe cât şi-ar fi dorit să fie, Isabel pur şi simplu avea să fie nevoită să facă eforturi mai mari pentru a-l ajuta să progreseze.

Privi un nou fulger ţâşnind din vârfurile degetelor ei. Picături mari de ploaie începură să îl biciuiască, iar vântul îi ajunse la piele, trecând uşor prin cămaşă. O luă la fugă. Peste pietrele îmbătrânite. Peste mormintele celor de mult răpuşi. Creând o punte peste timp pentru a deveni parte din furtuna ei.

Se opri lângă ea pe zid. Vuietul vântului era prea puternic ca Isabel să îl audă apropiindu-se, însă doar muritorii erau luaţi prin surprindere, iar ea nu tresări când îşi dădu seama că nu mai era singură. Doar coborî braţele şi se întoarse spre el.

Ren tânjea să o atingă, să calmeze şuviţele furioase de păr ce i se învolburau în jurul capului, să o tragă în braţele lui şi să o sărute şi să o iubească, dar ceva se schimbase pentru totdeauna, iar sângele îi îngheţă în vine la gândul că poate ceea ce dispăruse era iubirea ei faţă de el.

Un alt fulger făcu să se cutremure văzduhul. Isabel nu părea câtuşi de puţin îngrijorată pentru siguranţa

proprie, însă el da, și îi smulse statuia dintre degetele încremenite. Dădu să o arunce la pământ, unde nu ar mai fi putut funcționa ca paratrăsnet. În schimb se trezi holbându-se la ea în mâna lui, simțindu-i puterea vibrând prin el. Isabel nu era singura care putea să facă un legământ, înțelese el. Era timpul să facă și el unul, un legământ care era în contradicție cu toate instinctele masculine cu care fusese înzestrat.

Se întoarse cum o făcuse și ea, cu fața spre exterior, și ridică din nou statuia spre cer. În primul rând îi aparținea lui Dumnezeu – înțelegea acest lucru. În al doilea rând își aparținea ei însăși, nu încăpea îndoială. Și abia în al treilea rând îi aparținea lui. Aceasta era natura femeii de care se îndrăgostise. Așa să fie.

Lăsă jos statuia și se întoarse din nou spre ea. Ea îl privi, însă cu o expresie indescifrabilă. Ren nu știa ce să facă. Avea experiență din belșug cu femeile muritoare, dar cu zeițele era cu totul altceva, iar pe această zeiță anume o înfuriase mai presus de rațiune.

Rochia ei biciuia pantalonii, iar picăturile de ploaie se transformaseră în focoase furioase. Fu cuprins de o frenezie teribilă. Să o atingă ar fi fost cel mai mare risc pe care și-l asumase vreodată în viață, dar nici o putere de pe Pământ nu ar fi putut să îl împiedice. Dacă nu acționa, avea să o piardă pentru totdeauna.

Înainte să îl părăsească de tot curajul, o trase cu forță în brațele lui. Ea nu se transformă în cenușă, așa cum se temuse. În schimb răspunse sărutului lui cu o văpaie violentă. Pacea și iubirea, înțelese el cumva, rămăseseră deocamdată în arsenalul surorilor ei mai blânde. Această zeiță era mânată de spiritul luptei, iar dinții ei ascuțiți se înfipseră în buza lui de jos. Nu se mai simțise niciodată atât de aproape de pragul dintre viață și moarte. În bătaia turbată a vântului și a ploii, Ren își folosi toată forța pentru a o coborî de pe zid și a o lipi cu spatele de pietre.

Ar fi putut să i se opună, ar fi putut să îi reziste – el se și așteptase să o facă –, însă nu o făcu. Degetele

ei îi smulseră hainele. El era muritorul pe care îl alesese să o servească.

Ren îi ridică fusta până la brâu și îi sfâșie chiloții. Partea din el care încă mai putea gândi se întrebă ce soartă îi aștepta pe cei care încercau să posede o zeiță, dar deja nu mai avea de ales. Nici măcar amenințarea cu moartea nu mai putea să îl oprească.

Pietrele îi mușcară din brațe și din partea din spate a picioarelor ei, dar ea își deschise oricum coapsele pentru el. Era udă. Udă și aprigă sub degetele lui. Îi desfăcu picioarele și mai larg, apoi se înfipse adânc în ea.

Isabel ridică fața spre ploaie în timp ce el se mișcă în ea. O sărută pe obraz, pe coloana delicată a gâtului. Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui și îi sorbi puterea mai adânc, folosindu-se de el la fel cum se folosea și el de ea.

Se zbătură împreună, se înălțară împreună. Furtuna le biciuia trupurile, mânată de spiritele celor de mult îngropați și care cândva făcuseră și ei dragoste între acele ziduri.

Te iubesc, șopti el, dar păstră cuvintele în minte, căci erau prea mărunte pentru a exprima intensitatea a ceea ce simțea.

Ea îl prinse mai strâns și îi șopti în păr:

– Haos.

El așteptă chiar până la sfârșit, până în ultimul moment înainte de a se pierde amândoi, acea fereastră minusculă de timp care îi separa de eternitate. Atunci își închise mâna peste statuie și o trase cu forță spre trunchiul ei.

Un fulger spintecă cerul și se aruncară amândoi în furia furtunii.

Isabel nu spuse nimic după aceea. Se îndepărtară de zid, adăpostindu-se sub copaci. El îi aranjă hainele. Porniră printre ruine spre cărare. Fără a se atinge.

– Ploaia s-a oprit.

Vocea îi era răgușită de emoție. Ținea statuia în mâini.

– Am avut ambiţii prea măreţe, spuse ea în cele din urmă.

– A, da? Habar nu avea la ce se referea. Înghiţi nodul care i se pusese în gât. Dacă nu îi ieşea bine de prima dată, nu avea nici o garanţie că avea să i se mai ofere o şansă. Te iubesc. Ştii asta, nu?

Ea nu îi răspunse – nici măcar nu îl privi. Era prea puţin şi prea târziu, exact cum se temuse.

Coborâră pe cărare însoţiţi de picuratul constant al apei scurgându-se de pe copaci. La capăt Ren îl văzu pe Bernardo aşteptând lângă Maserati. Reuşise să îl scoată din hârtoape şi veni spre ei, cu un aer nefericit, dar hotărât.

– Signora Favor, regret să te informez că trebuie să te arestez.

– Sunt sigur că nu e necesar, spuse Ren.

– A distrus proprietăţi.

– Pagubele sunt minore, remarcă el. Le rezolv eu.

– Dar cum poţi să rezolvi vieţile pe care le-a pus în pericol conducând nebuneşte?

– Suntem în Italia, spuse Ren. Toată lumea conduce nebuneşte.

Însă Bernardo îşi cunoştea datoria.

– Nu eu fac legile. Signora, te rog să mă însoţeşti.

Dacă s-ar fi aflat într-un film, s-ar fi agăţat de braţul lui Ren, tremurând de spaimă, dar era vorba de Isabel, iar ea se mulţumi să dea din cap.

– Desigur.

– Isabel...

Ea se strecură pe bancheta din spate a Renaultului lui Bernardo fără a-i răspunde lui Ren. Acesta rămase singur şi îi privi dispărând.

Îşi studie maşina. Rămăsese fără oglinda laterală, aripa era îndoită, vopseaua neagră era pocită de o zgârietură pe o parte, dar cumva nu reuşea să îi pese de nimic în afară de conştiinţa faptului că el fusese cel care o împinsese la o purtare atât de periculos de nesocotită.

Îşi îndesă mâinile în buzunare. Probabil nu ar fi trebuit să îl mituiască pe Bernardo cu promisiunea unui

computer de ultimă generaţie pentru secţia de poliţie dacă era dispus să o aresteze, dar ce altceva ar fi putut să facă pentru a se asigura că nu fugea de el înainte să apuce să îndrepte lucrurile? Cu inima cât un purice, se duse la maşină.

Singura lumină din celulă provenea de la un bec fluorescent pâlpâitor aflat în interiorul unei cuşti de sârmă. Era trecut de ora nouă, iar Isabel nu mai văzuse pe nimeni de la Harry încoace, când acesta apăruse, la scurt timp după sosirea ei, cu un rând de haine uscate pe care i le strânsese Tracy. Auzi paşi apropiindu-se şi, ridicând privirea, văzu uşile deschizându-se larg.

Ren intră în celulă, umplând spaţiul restrâns cu prezenţa lui. Chiar şi acolo reuşea să atragă întreaga atenţie. Nu încercă să-i citească expresia. Era actor, putea să afişeze orice emoţie ar fi dorit.

Uşa se închise în urma lui şi se auzi ţăcănitul încuietorii.

– Am fost nebun de îngrijorare, spuse el.

Nu arăta nebun de îngrijorare. Arăta hotărât, dar încordat. Isabel puse deoparte carneţelul pe care îl sprijinise pe genunchi, cel pe care îl convinsese pe Bernardo să i-l dea.

– Probabil de asta ţi-a luat trei ore să ajungi.

– Am avut de dat nişte telefoane.

– Ei bine, aşa se explică.

Ren se apropie şi o studie, părând stingherit.

– Nebunia aia din vârful muntelui... S-a ajuns la chestii cam brutale. Eşti bine?

– Sunt destul de rezistentă. De ce, te-am rănit?

Buzele lui se subţiară. Dacă într-un zâmbet sau o grimasă, ea nu reuşi să îşi dea seama exact. Îşi băgă o mână în buzunar, apoi o scoase imediat.

– La ce te-ai referit când ai spus că ai avut ambiţii prea mărețe?

Îşi cunoştea locul în lume acum şi nu avea nici un motiv să nu îl explice.

– Viaţa mea. Dintotdeauna le-am spus oamenilor să îşi urmeze cele mai măreţe ambiţii, dar în sfârşit mi-am dat seama că uneori e posibil să ţinteşti prea sus.

Se duse să se aşeze pe marginea patului de o persoană.

– Nu ştiu ce vrei să zici.

– Am ţintit atât de sus încât am pierdut din vedere ce îmi doresc de la viaţa mea.

– Ce îţi doreşti de la viaţa ta e să ajuţi oamenii, spuse el înfocat. Iar asta e ceva ce nu ai uitat nici măcar o clipă.

– Problema a fost amploarea. Îşi strânse mâinile în poală. Nu e nevoie să umplu săli de conferinţe. Nu am nevoie de o casă luxoasă în apropiere de Central Park sau de un dulap plin cu haine de designer. Într-un final toate astea au ajuns să mă sufoce. Cariera mea, proprietăţile mele fizice – toate mi-au furat darul timpului şi mi-am pierdut viziunea.

– Acum ţi-ai recăpătat-o.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Înţelegea că în sufletul ei se schimbase ceva important.

– Mi-am recăpătat-o. Simţise o satisfacţie mai mare ajutându-i pe Tracy şi Harry decât ceea ce simţise la ultima ei prezentare ţinută la Carnegie Hall. Nu mai voia să fie un guru al maselor. Am să-mi deschid un mic cabinet de consiliere. Nimic pretenţios – într-un cartier de oameni muncitori. Dacă oamenii nu îşi vor permite să plătească, nu va fi nici o problemă. Dacă îşi vor permite, cu atât mai bine. Voi trăi simplu.

Ochii lui se îngustară în expresia lui de ucigaş plătit.

– Mă tem că am să-ţi dau o veste care o să îţi cam stea în calea acestor planuri simple.

Isabel îmbrăţişase conceptul de haos şi aşteptă să audă ce avea de spus.

El veni suficient de aproape cât să se aplece periculos asupra ei, ceva ce ei acum i se părea mai degrabă interesant decât ameninţător.

– Ai reuşit să scoţi pe toată lumea din sărite când ai furat statuia.

– Nu am furat-o. Am împrumutat-o.

– Nu avea nimeni de unde să știe asta, iar acum autoritățile locale vor să te închidă pentru următorii zece ani.

– Zece ani?

– Plus minus. M-am gândit să apelăm la ambasada americană, dar mi s-a părut riscant.

– Ai putea să pomenești câți bani am dat Fiscului anul acesta.

– Nu cred că e o idee bună să readucem în discuție trecutul tău de infractoare. Se sprijini cu un umăr de peretele acoperit de graffiti, părând mai încrezător decât atunci când sosise. Dacă ai fi fost cetățean italian, probabil nu ai fi fost arestată, dar faptul că ești străină face totul mai complicat.

– Se pare că s-ar putea să am nevoie de un avocat.

– În Italia avocații tind să încurce și mai mult lucrurile.

– Ar trebui deci să rămân în închisoare?

– Nu și dacă punem în aplicare planul meu. E puțin cam drastic, dar am motive temeinice să cred că ar trebui să te scoată de aici destul de rapid.

– Și totuși, oricât ar fi de bizar, nu ard de nerăbdare să îl aud.

– Eu am dublă cetățenie. Știi că mama mea a fost italiancă, dar nu știu dacă ți-am spus că și eu m-am născut tot în Italia.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Ea se afla la o petrecere privată în Roma când am venit eu pe lume. Sunt cetățean italian și mă tem că asta înseamnă că va trebui să ne căsătorim.

Cuvintele lui o făcură să se ridice brusc de pe pat.

– Ce tot spui acolo?

– Am discutat cu oficialitățile locale și, în felul lor, mi-au dat de înțeles că nu te-ar ține închisă aici dacă ai fi soția unui cetățean italian. Și cum ești oricum însărcinată...

– Nu sunt însărcinată.

El o privi neclintit de sub sprâncenele piezișe.

– Aparent ai uitat ce făceam acum câteva ore şi unde anume se afla statuia în timp ce o făceam.

– Tu nu crezi în puterile statuii.

– De când? Îşi aruncă o mână în aer. Nu-mi pot imagina ce fel de pui de drac am conceput împreună acolo în vârf de munte. Când mă gândesc la furtuna aia... Se înfioră, apoi se năpusti asupra ei. Ai habar de ce va fi nevoie pentru a creşte un astfel de copil? Răbdare, în primul rând. Din fericire, tu ai din belşug. Rezistenţă – şi Dumnezeu ştie cât eşti de rezistentă. Şi înţelepciune. Ei bine, gata cu discuţiile pe tema asta. Per total, eşti capabilă să faci faţă provocării.

Isabel se holbă la el.

– Intenţionez să-mi fac şi eu treaba, să nu crezi că nu. Mă descurc al naibii de bine să învăţ un copil la oliţă.

Acestea erau consecinţele deciziei de a primi cu braţele deschise haosul în viaţa ta. Refuză să clipească.

– Te aştepţi să iert că ai fugit ca un laş când am devenit prea mult pentru tine?

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai face-o. O privi cu o expresie ce aducea a implorare. Ştim amândoi că sunt încă în plin proces de evoluţie. Şi ţi-am adus un cadou grozav care să te ajute să uiţi.

– Mi-ai cumpărat un cadou?

– Nu pot spune că ţi l-am cumpărat. Unul dintre telefoanele pe care le-am dat după ce ai fost aruncată în închisoare a fost către Howard Jenks.

Isabel simţi un nod în stomac.

– Să nu-mi spui că renunţi să mai joci în filmul lui.

– O, am de gând să joc în film. Doar că Oliver Craig şi cu mine vom face schimb de roluri.

– Nu înţeleg.

– Eu am să-l joc pe Nathan.

– Nathan e eroul.

– Exact.

– E un papă-lapte.

– Să spunem doar că stă prost cu testosteronul.

Isabel se lăsă să cadă pe pat şi încercă să şi-l imagineze pe Ren în pielea studiosului, morocănosului şi blândului Nathan. Clătină încet din cap.

– Vei fi perfect.

– Aşa cred şi eu, spuse el satisfăcut. Din fericire Jenks e un om cu viziune şi a priceput imediat. Craig e în culmea fericirii. Stai să vezi când ai să-l cunoşti. Ţi-am zis că arată ca un corist. Doar când mi-l imaginez jucându-l pe Street mă ia cu fiori.

Ea ridică privirea spre el.

– Ai făcut asta pentru mine?

Ren se luptă cu răspunsul, apoi păru vag ruşinat.

– Am făcut-o în principal pentru mine. Nu am de gând să renunţ la a juca personaje negative, să nu-ţi închipui asta nici pentru o clipă, dar nu aş putea să intru în pielea lui Street. În plus, trebuie să mă extind. Nu sunt în întregime rău. E timpul să accept asta. Iar tu, iubirea mea, nu eşti în întregime bună. Drept dovadă vezi care dintre noi e la închisoare în momentul de faţă.

– Asta îmi lasă răgaz să reflectez la o idee pentru o carte nouă.

– Ce s-a întâmplat cu cea veche? Cea despre gestionarea crizelor?

– M-am dumirit în cele din urmă că nu toate crizele pot fi gestionate. Îşi plimbă privirea în jurul ei prin celulă. Oricât ne-am dori să stăm la adăpost, nu putem să ne protejăm de toate. Dacă vrem să îmbrăţişăm viaţa, trebuie să îmbrăţişăm şi haosul.

– Căsătoria cu mine pare a fi un început promiţător.

– Doar că haosul e oricum capabil să ne găsească singur. Nu e nevoie să îl invităm în viaţa noastră.

Chiar şi aşa...

– Nu-mi pot imagina cât de dificilă ar fi o căsnicie între noi doi, spuse ea. Chiar şi partea de logistică e imposibilă. Avem amândoi cariere. Şi unde am locui?

– O să găsim soluţii cât ai clipi. Poţi să te apuci de făcut liste. Mai ţii minte cum se face, nu-i aşa? Şi până tu faci asta, eu am să mă ocup de treburile cu adevărat importante.

– Cum ar fi?

– Proiectez bucătăria noastră. Totul va fi ultimul răcnet. Vreau să avem şi o masă de lucru joasă la unul dintre capete, ca să poată găti şi copiii noştri, deşi pe obrăznicătura mică pe care o ai acum în burtă o s-o ţinem departe de cuţite. Un spaţiu mare rezervat pentru a lua masa, cu...

– Nu sunt însărcinată.

– Sunt destul de sigur că eşti. Consider-o intuiţie masculină.

– De ce te-ai răzgândit, Ren? Ce ţi s-a întâmplat?

– Tu mi te-ai întâmplat. Veni şi se aşeză lângă ea pe pat, fără a o atinge, doar privind-o adânc în ochi. Mă înspăimânţi de moarte, să ştii. Când ai dat buzna în viaţa mea, ai întors totul pe dos. Ai dat peste cap toate lucrurile pe care le credeam despre mine şi m-ai făcut să gândesc din perspective noi. Ştiu cine am fost în trecut, dar sunt în sfârşit pregătit să descopăr cine sunt acum. Cinismul devine obositor, Isabel, iar tu m-ai... odihnit. Arcurile patului scârţâiră când se ridică brusc, cuprins pe neaşteptate de ardoare. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că ai încetat să mă mai iubeşti, pentru că în continuare eşti o persoană mai bună decât mine şi mă bazez pe tine să ai mai multă grijă cu inima mea decât am avut eu cu a ta.

– Înţeleg.

Ren începu să se învârtă agitat prin celulă.

– Ştiu că a fi căsătorită cu mine o să-ţi dea viaţa peste cap. Două cariere. Copii. Deplasări care nu vor coincide. Va trebui să faci faţă atenţiei nedorite a presei, pe care eu am încercat cu atâta înverşunare să o evit. Te vei trezi cu paparazzi ascunşi prin tufe, articole prin tabloide o dată la şase luni, pretinzând că te bat sau că tu consumi droguri. Voi avea de călătorit în diverse locuri pentru filmări şi voi fi înconjurat de femei care îmi vor face avansuri. De fiecare dată când voi turna o scenă de dragoste cu vreo actriţă superbă, tu o să-mi enumeri toate motivele pentru care nu ai nimic împotrivă, apoi am să mă trezesc că mi-ai retezat mânecile

de la cămăşile mele favorite. Se întoarse spre ea şi împunse aerul cu degetul în direcţia ei. Dar femeia care a stat azi pe zidul acela e suficient de puternică să înfrunte o armată. Vreau să te aud spunându-mi în clipa asta că nu ai abandonat-o pe femeia aceea în vârful muntelui.

Ea ridică mâinile în aer.

– În regulă. De ce nu?

– De ce nu?

– Sigur.

Ren îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

– Asta-i tot? Eu mi-am pus sufletul pe tavă. Te iubesc atât de mult încât mi-au dat naibii lacrimile. Şi tot ce primesc din partea ta e „De ce nu"?

– La ce te aşteptai? Ar trebui să mă năpustesc asupra ta beată de fericire doar pentru că în sfârşit ţi-a venit mintea la cap?

– Ar însemna să-ţi cer prea mult?

Mândria făcea parte din alaiul haosului, iar Isabel îi aruncă o privire care îl potoli.

Începuse să o privească din nou cu mânie, ochii lui devenind tot mai furtunoşi cu fiecare clipă ce se scurgea.

– Când crezi că s-ar putea să fii pregătită? Să te năpusteşti asupra mea beată de fericire, adică.

Isabel reflectă îndelung la întrebare. Arestarea ei fusese opera lui. Îşi dăduse seama imediat. Cât despre povestea ridicolă că ar fi trebuit să devină soţia lui pentru a scăpa din închisoare, nici măcar un idiot nu ar fi crezut aşa ceva. Şi totuşi, trucurile murdare făceau parte din personalitatea reală a lui Ren Gage, şi cât de mult îşi dorea ca el să se schimbe?

Absolut deloc, pentru că decenţa lui elementară era o trăsătură profund înrădăcinată în el. Ren o înţelegea în feluri în care nu o făcuse nimeni altcineva, în feluri în care nu se înţelesese nici ea însăşi. Şi ce ghid mai bun ar fi putut găsi în acel univers de haos? Şi mai era şi faptul imposibil de negat că inima ei era inundată de iubire faţă de el, deşi nu era spre lauda ei că găsea atât de multă plăcere în a-i privi cutele de îngrijorare

întipărindu-se atât de adânc pe fruntea lui. Ce ghem încâlcit de contradicţii era şi ea. Şi cât era de minunat să nu mai lupte împotriva lor.

Încă mai trebuia să se răzbune pe el pentru că fusese arestată şi decise să complice şi mai mult lucrurile.

– Poate ar trebui să-ţi spun toate motivele pentru care nu te iubesc.

El păli, iar ea fu năpădită de mici curcubeie de fericire. Ce persoană oribilă era!

– Nu te iubesc pentru că arăţi superb, deşi Dumnezeu mi-e martor că sunt recunoscătoare pentru asta.

Valul de uşurare care îi apăru pentru o clipă pe chip aproape o făcu să se topească, dar unde ar fi fost distracţia în a lămuri lucrurile atât de rapid?

– Nu te iubesc pentru că eşti bogat, fiindcă am fost şi eu bogată şi e mai greu decât pare. Nu, banii tăi sunt în mod cert un dezavantaj. Cu siguranţă nu te iubesc pentru că eşti un partener de sex fantastic. Eşti fantastic fiindcă ai exersat prea mult, iar asta nu mă încântă. Şi mai e şi faptul că eşti actor. Te minţi singur dacă îţi închipui că voi putea să privesc raţional acele scene de dragoste. Absolut fiecare dintre ele mă va scoate din minţi şi te voi pedepsi.

O, zâmbea deja, nu-i aşa? Încercă să se gândească la ceva suficient de teribil cât să îi şteargă acel zâmbet de pe chip, dar aceleaşi lacrimi care se revărsau din ochii lui începuseră să îi umple şi pe ai ei şi se dădu bătută.

– În cea mai mare parte te iubesc pentru că eşti decent şi mă faci să mă simt în stare să cuceresc lumea întreagă.

– Ştiu că eşti. Vocea îi era gâtuită de emoţie. Şi promit să te încurajez tot timpul până faci asta.

Se priviră, dar voiau amândoi să prelungească acel moment de aşteptare înfiorată şi nu încercă nici unul să vină mai aproape.

– Crezi că ai putea să mă scoţi din închisoare acum? întrebă ea, apoi îşi ascunse un zâmbet când el îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, arătându-se din nou stingherit.

– Vezi, problema e că telefoanele pe care le-am avut de dat mi-au luat ceva mai mult timp decât intenționasem și acum e închis totul peste noapte. Mă tem că vei rămâne în celulă până dimineață.

– Ba nu. Amândoi vom rămâne în celulă până dimineață.

– E și asta o posibilitate. Cealaltă e puțin mai palpitantă. În continuare nu se atinseseră încă, dar făcuse fiecare câte un pas spre celălalt. Ren coborî vocea și se lovi ușor peste coaste. Am un mic pistol ascuns aici. Recunosc că șansele sunt mici, dar am putea oricând să încercăm să evadăm.

Ea îi zâmbi și deschise larg brațele.

– Eroul meu.

Jocul se prelungise suficient și nu puteau să mai reziste departe unul de celălalt. Aveau jurăminte de făcut.

– Știi că ești aerul fără de care nu pot trăi, nu-i așa? șopti el peste buzele ei. Știi cât de mult te iubesc?

Isabel își apăsă palma pe pieptul lui și îi simți inima oprindu-se pentru o clipă.

– Actorii sunt ființe lacome de afecțiune, spuse el. Spune-mi cât timp ai să mă iubești.

– Asta e ușor. O eternitate.

Când zâmbi, toată bunătatea din el ieși scânteietoare la iveală.

– Presupun că va fi suficient.

Se sărutară, adânc și dulce. El își îngropă degetele în părul ei. Ea își strecură mâna printre nasturii cămășii lui pentru a-i atinge pielea. Se dădură înapoi doar atât cât să se poată privi în ochi. Toate barierele dintre ei dispăruseră.

Isabel ridică fața spre el.

– Asta e momentul în care începe muzica și rulează genericul de final.

El îi prinse obrazul în palmă și zâmbi.

– Te înșeli amarnic, scumpo. Filmul de-abia începe.

epilog

Năbădăioasa *principessa* tânjea deja de luni bune după grăjdarul ei sărac, dar onest, însă așteptă până într-o noapte furtunoasă de februarie înainte de a-i porunci să vină în dormitorul principal din Vila Îngerilor. Era îmbrăcată în stacojiu, culoarea ei preferată. Rochia scandaloasă îi dezgolea umerii, dezvăluind un tatuaj mic pe rotunjimea sânului ei. Părul ei blond și ciufulit se încrețea în toate părțile în jurul capului ei, la urechi îi atârnau cercei mari de aur, iar de sub tivul rochiei se ițeau unghii lăcuite într-o nuanță de mov iridescent.

El intră îmbrăcat mai simplu, potrivit rangului său umil, în pantaloni cafenii de muncitor și o cămașă albă cu mâneci lungi și largi.

– Doamna mea?

Vocea lui gravă îi îmbătă simțurile, dar *principessa* știa să nu își dezvăluie slăbiciunile în fața supușilor ei și i se adresă pe un ton poruncitor.

– Ai făcut întâi baie? Nu-mi place să simt miros de cal în dormitorul meu.

– Am făcut, doamna mea.

– Prea bine. Lasă-mă să te privesc.

În timp ce el rămase nemișcat, ea se învârti în jurul lui, lovindu-și bărbia cu arătătorul în timp ce studie simetria plină de forță a trupului lui. În ciuda statului lui umil, el stătu mândru sub ochii ei, ceea ce o excită și mai mult. Când nu mai putu să reziste, îl atinse pe piept, apoi își încolăci degetele peste fesele lui și strânse.

– Dezbracă-te pentru mine.

– Sunt un bărbat virtuos, milady.

– Ești un simplu țăran, iar eu sunt o *principessa*. Dacă nu mi te supui, voi porunci ca satul să fie ars din temelii.

– Ai arde un sat întreg doar pentru a-ţi satisface poftele malefice?

– Într-un minut de New York.

– Ei bine, atunci presupun că trebuie să mă sacrific.

– Ba bine că nu.

– Pe de altă parte...

Fără avertizare, năbădăioasa *principessa* se trezi răsturnată pe pat, cu fustele stacojii ridicate deasupra capului.

– Hei!

Pantalonii lui căzură la podea.

– Fără ca tu să ştii, doamna mea, eu nu sunt de fapt grăjdarul tău sărac, dar onest. Sunt însă soţul tău de mult pierdut, deghizat în grăjdar şi venit să-şi ceară din nou drepturile.

– Vai!

– Uneori nu merită să fii rău.

Se instală între picioarele ei, dezmierdând-o, dar fără a o penetra. Când ea ridică mâna, o brăţară lată de aur având inscripţionat cuvântul HAOS căzu de lângă surata ei de la încheietură, cea care îi amintea să respire – două părţi ale vieţii ei care în sfârşit se întâlniseră.

– Te rog fii blând, spuse ea.

– Şi să te aud apoi plângându-te? În nici un caz.

Încetară într-un final să mai vorbească şi se apucară de ceea ce făceau cel mai bine. Se iubiră unul pe altul cu atingeri pasionale şi cuvinte blânde şi dulci care îi transportară într-un loc secret ce le aparţinea în întregime. Când fură într-un sfârşit epuizaţi, se ghemuiră împreună în patul mare, la adăpost de vânturile îngheţate care se izbeau în zidurile casei vechi.

Ea îşi puse piciorul peste gamba lui.

– La un moment dat va trebui să începem să ne purtăm ca nişte adulţi.

– Suntem prea imaturi. În special tu.

Ea zâmbi.

Rămaseră cufundaţi în tăcere o vreme. Satisfăcuţi. Şoapta lui alunecă peste obrazul ei.

– Ai idee cât de mult te iubesc?

– O, da. Cu o certitudine absolută, își apăsă buzele peste ale lui, apoi se lăsă să cadă înapoi pe pernă.

El o mângâie pe piele ca și cum tot nu i-ar fi venit încă să creadă că era a lui.

– O faci din nou, nu-i așa?

Ea simți zâmbetul din vocea lui, dar își continuă rugăciunile. Deveniseră pentru ea la fel de esențiale ca respirația. Atât de multe rugăciuni de recunoștință.

Când termină, ridică privirea în camera luminată doar de foc și o aținti asupra poliței de deasupra șemineului, unde se afla Oscarul lui de aur câștigat pentru rolul din *Moarte la miezul nopții*. Ren nici măcar nu începuse să își testeze limitele și dacă nu cumva se înșela în așteptările ei, într-o bună zi avea să mai adauge o statuetă în palmares.

Nici ea nu își testase limitele. Cartea Cum să trăiești o viață imperfectă se dovedise a fi un succes fulminant – punând capăt ambițiilor ei mărunte –, iar peste câteva luni avea să vadă lumina tiparului și cea de-a doua carte, Căsnicia imperfectă. Editorul ei își dorea să vadă cât de curând manuscrisul și pentru Cum să crești copilul imperfect, dar acea carte era în mare măsură încă în construcție și nu intenționa să o finalizeze prea curând.

Grație unei rețele excelente de recomandări, reușise să își păstreze cabinetul de consiliere la proporții modeste. Exact așa cum își promisese, avea grijă să își facă timp în fiecare zi pentru a reflecta, a se ruga și a se distra. Căsătoria cu Lorenzo Gage era o experiență haotică, dar plină de satisfacții. În mod cert plină de satisfacții.

Ren se dădu jos din pat, înjurând încet când călcă pe o figurină de plastic. Mâine aveau să participe la botezul celui de-al doilea copil al lui Vittorio și Giulia, un băiețel născut la doar paisprezece luni după sora lui. Se bucuraseră să li se ofere o scuză de a se întoarce în Toscana. Oricât de mult le-ar fi plăcut casa lor din California, vizitele făcute aici le lăsau întotdeauna impresia unor întoarceri la origini. Vara își petreceau aici o lună

întreagă, alături de Harry, Tracy și copiii acestora, inclusiv Annabelle, al cincilea și ultimul, care se născuse la doar o zi după nunta lui Ren cu Isabel, ce se desfășurase în grădina de sub fereastra dormitorului lor.

Ren strânse hainele pe care le aruncaseră de pe ei și le băgă în cufărul în care țineau o mare varietate de costume interesante, precum și câteva obiecte drăcești de recuzită.

Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai oferit în dar un actor.

Băgă mâna în dulapul de haine, îi scoase cămașa de noapte și i-o întinse.

– Oricât aș detesta să-ți dau asta...

Ea și-o trase peste cap în timp ce el își băgă picioarele într-o pereche de pantaloni de pijama din mătase gri. Apoi se duse la ușă, oftă îndurerat și o descuie.

– Ai citit scenariul? întrebă el, strecurându-se înapoi în așternuturi.

– L-am citit.

– Știi, nu-i așa, că n-am s-o fac.

– Ba știu că da.

– Iisus, Isabel...

– Nu poți să îl refuzi.

– Dar Iisus?

– Recunosc că n-o să-ți fie ușor. El s-a abținut de la sex și a propovăduit blândețea. Dar amândoi iubiți copiii.

– În special pe ai noștri.

Ea zâmbi.

– Gemenii sunt niște demoni. Ai avut perfectă dreptate.

– Sunt niște demoni învățați la oliță. Eu mi-am îndeplinit promisiunea.

– Te descurci foarte bine la asta.

El o făcu să tacă sărutând-o, soluția lui favorită pentru rezolvarea conflictelor. Se ținură în brațe. În timp ce vântul urla în hornul casei și obloanele zdrăngăneau, își șoptiră din nou cât de mult se iubeau.

Tocmai începuseră să alunece în somn când ușa se întredeschise cu un scârțâit și două perechi de piciorușe

traversară în grabă covorul, fugind de toţi monştrii care trăiau în beznă. Ren întinse braţele şi îi trase pe micii invadatori în căldura patului lor. Mama lor îi strânse la piept. În următoarele câteva ore, pacea domni în Vila Îngerilor.